CAROLINE PECKHAM

SUSANNE VALENTI

ZODYAK AKADEMİ 2

ACIMASIZ VARİSLER

OLİMPOS

Çeviren: Onat Özyılmaz

ACIMASIZ VARİSLER

ZODYAK AKADEMİ 2

CAROLINE PECKHAM
SUSANNE VALANTI

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

Bu kitap ağaçlara ithaf edilmiştir.

Evet, doğru okudunuz. Ağaçlara. Bize oksijen sağladığınız için hepinize çok teşekkürler. Sizi kesip kitaplara dönüştürdüğümüz için özür dileriz. Ama hiç değilse fedakârlığınız boşa gitmiyor. Sayenizde cesetlerinizin kurutulmuş parçalarını ellerimize alıp üzerine basılmış harflere bakarak ateşli erkekler ve fantastik dünyalara dair hayaller kuruyoruz.

Size çok şey borçluyuz. Verdiğimiz bir sonraki nefesle torunlarınıza biraz karbondioksit göndereceğiz.

ZODYAK AKADEMİ'YE HOŞ GELDİNİZ!

Tüm *öğrencilerin dikkatine:* Vampir *ısırıkları*, uzuv kaybı veya *Ağlayan* Orman’da kaybolmak, *derse geç kalmak için geçerli bir* mazeret kabul edilmeyecektir.

CALEB

BİRİNCİ BÖLÜM

Havadaki yanmış et kokusu genzimi yakıyordu. Kaşlarım biraz daha çatıldı. Keskin duyularım bu gece dökülen her kan damlasını algılamıştı. Kampüsün orta yerinde, onca profesörün arasında böyle bir şeyin nasıl olduğunu bir kez daha merak etmekten kendimi alamadım.

İki yanımdaki Max ve Seth'le Ağlayan Ormana girdik. Çıt çıkarmadan ilerlemeye özen göstererek Vega İkizleri'ne yaptıklarımızı konuşmadan önce etrafta kimse olmadığından emin olduk.

Ağaçların arası neredeyse zifiri karanlıktı, hava gerginlikle ağırlaşmıştı. Yine de hiçbirimiz bir ışık kaynağı yaratmaya yeltenmedik. Önümüzü göremesek de nereye gittiğimizi biliyorduk ve birinin bizi takip etmesi riskini göze almak istemiyorduk. Az önce olanlardan, yaptıklarımızdan sonra buna cüret edemezdik.

Kulaklarımı dört açıp Darius'tan bir iz bulmaya çalıştım. Ay Sosyal Tesisini hışımla terk edip bizi Orion'ın gazabıyla baş başa bıraktığından beri sırra kadem basmıştı.

Aklım Temel Büyü profesörümüze kayınca dişlerimi sıktım. Akademiye ayak bastığımdan beri kimse bana sözlü uyarı bile vermeye cesaret edememişken kalkıp hepimizi iki hafta boyunca cezaya bırakmıştı. Kim olduğunu sanıyordu? Yakında kralı olacağımızın farkında değil miydi? Gözünü bizimle ters düşme riskini alacak kadar mı karartmıştı?

Mezun olduğumda bu gece yaptığı hatayı anlayacak. Onun için bir Vâris'ten fazlası olduğumu, Solaria'nın en güçlü Vampirine çattığını görecek. Okulla alakam kalmadığında her açıdan onun üstü olacağım.

Havuzdan çıkardığı Tory’nin hâli gözümün önüne geldiğinde sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. Bunu düşünmek istemiyordum. Kulak kesildiğim nabzının yavaşlayışını hatırlamak istemiyordum. Bize nefretle bakmak yerine yere diktiği gözlerini anımsamak istemiyordum.

İradelerini paramparça etmemiz gerekiyordu. Başka çaremiz yoktu.

îyi de neden kendimi bok gibi hissediyorum?

Ormanın soğuğundan korunmak için Ateş Elementime uzandım. İçimde kabaran alevler tenimi sarmalasa da benliğimi saran o buz gibi hisse fayda etmedi.

Enerjim azalıyordu. Büyümün ateşimin sıcaklığını korumakta zorlandığını hissedebiliyordum. Partideyken Tory’den beslenmem gerekirdi. Fakat onu neyin beklediğini bildiğimden kendimi... tutmuştum.

Elimi saçlarımın arasına geçirip parmaklarımla buklelerimi dağıttım.

Hepsi onun suçuydu. Barda yanına gidip onu partiden benimle kaçmaya ikna etmeye çalışmıştım. Elimden geleni yapmıştım.

Kendini kandırmaya devam et.

Seth elindeki bir şeyle oynayıp duruyordu. Dikkatle baktığımda siyah ve mavi renkli bir tutam saçı parmaklarına doladığını gördüm.

Ona baktığımı fark ettiğinde bana sırıttı ama ağzını açıp bir şey söylemesine fırsat vermeden tekrar önüme döndüm.

Omzuyla benimkine vurduğunda onu ittim. Kurt Adamlar ve Vampirler fiziksel yakınlık konusunda birbirlerine taban tabana zıttı. Bana sokulup durmasına alışmıştım ve çoğu zaman bunu umursamıyordum fakat bilhassa gergin olduğum zamanlar tahammül edemiyordum. Az önce yaptıklarımız, kampü-sün ortasında bulunan ceset, Darius’un ortadan kayboluşu ve büyümün tükenmek üzere olduğu gerçeği düşünüldüğünde şu an hâlimi tanımlamak için gergin sözcüğü hafif kaçardı.

Göz ucuyla Seth’in suratının düştüğünü görebiliyordum ama umursamadım.

Adımlarımı hızlandırdım ve patikadan çıkıp ağaçların arasına dalarak Kral Kovuğuna yöneldik.

Açıklığa çıktığımızda ay ışığı bir an için gözlerimi aldı. Kafamı kaldırdığımda yıldızların arasından bir gölge gördüğüme yemin edebilirdim.

Merakla etrafı kolaçan ettim, Ejderha formuna bürünmüş Darius'un üzerimizden geçtiğinden şüphelendim. Ayın etrafındaki küçük bir alan dışında tüm gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve Vampir gözlerimle bile tepemizde hareket eden hiçbir şey göremiyordum. Yine de bu Darius'un yakınlarda olmadığı anlamına gelmiyordu. Başka nereye gitmiş olabilirdi ki? Dostum kolay öfkelenen biri değildi ancak ne zaman kontrolünü kaybetse Zümresinin formuna dönüşüp rahatlamak isterdi. Bu, öfkesini atmak için mükemmel bir yoldu ve Aslan burcu olduğundan söz konusu öfke özgür kaldığında çok şiddetli olurdu.

Ben gökyüzünde dördüncü Vâris'ten bir iz ararken diğerleri yürümeye devam etti ama beni geride bırakmaları umurumda değildi.

Kral Kovuğuna vardığımızda ne söyleyeceğimi düşünmek için kafamı toplamaya ihtiyacım vardı. Bu akşam olanlar bir bakıma gerekliydi, farkındaydım ama vicdanım huzursuzdu. Vampir Kanunları, Kaynak'ıma acı çektirmemi yasaklıyordu. Tory'ye yaptıklarına fiilen dâhil olmamam da bu yüzdendi. Darius onu havuzun başına sürükleyene dek tam olarak ne planladıklarından bile haberim yoktu. Sadece tanık olduğumu söylesem de kendimi... biraz kötü hissediyordum.

îç geçirdim.

Darius'un gökyüzünde turladığından emin olmanın bir yolu yoktu. Bir o yana bir bu yana bakmaya son verdim. Bizi görmek isterse nerede olacağımızı biliyordu.

Hızla öne atılıp ağaçların arasında koşmaya başladım ve büyünün hafif dokunuşunu tenimde hissedene dek Ağlayan Orman'ın kalbine doğru ilerledim.

Kovuk’un etrafına kurduğumuz kalkanlar içlerinden geçerken vücudumu karıncalandırdı. Max’le Seth’i geride bırakıp ilk ulaşan ben olmuştum.

Kral Kovuğunun yer aldığı kadim meşe ağacı karşımda yükseliyordu. Köklerinin arasındaki girişe doğru ilerledim. Yıllar önce biri güçlü bir toprak büyüsüyle ağacın kalın gövdesini oyup sığınağımız bellediğimiz yeri yaratmıştı. Dördümüz de daima herkesin gözünde kusursuz bir izlenim bırakmak, etrafımıza yaydığımız güçle tüm Faelerin dikkatini üzerimize çekmek için büyük baskı altındaydık. Hâl böyle olunca kendimize ait gördüğümüz, içinde Vâris olmayı bir kenara bırakabileceğimiz bu yer hepimiz için çok kıymetliydi.

Kovuk hayatlarımızın karmaşasından kaçtığımız bir sığınak, bir vaha gibiydi ama ilk kez içeri girmeye can atmıyordum.

Önümdeki geniş kapı, devasa ağacın kabuğu ve köklerinden dokunmuştu. Ona dokunmak için elimi kaldırdığımda eski bir dostu karşılarmış gibi büyümün özüne uzandı. Sadece en güçlü Faeler içeri girebilirdi. Kabukları arasında kendimizi özgür hissetmemiz de bu yüzdendi.

Kapı açıldığında Seth’le Max’i beklemeden içeri girdim. Ağacın göbeğindeki spor salonu olarak kullandığımız odanın önünden geçip ahşaptan oyulmuş merdiveni tırmanmaya koyuldum.

Duvarların üzerinde sürünen, minik büyüleriyle etraflarına mavi ve yeşil renkte parıltılar yayan Fae böcekleri yolumu aydınlatıyordu. Kıvrıla kıvrıla yükselen merdiven beni canlı sarmaşıklardan yapılmış ikinci bir kapının önüne çıkardı. Büyüme uzanıp elimi önüme kaldırmamla üzerleri beyaz çiçeklerle doldu ve gövdeleri iki yana ayrıldı.

Zaten tükenmenin eşiğindeki gücümü biraz daha kullanmak karnımın nahoş bir hisle kasılmasına neden olduğunda kendimi bu duruma düşürdüğüm için küfrettim.

Meşe ağacının en tepesindeki dalların arasına kurulmuş ağaç eve girdiğimde yine büyüme başvurup şöminede bir ateş yaktım.

Yarattığım alevlerden yararlanarak etraftaki lambaların da fitilini tutuşturdum. Başka bir alevle ötekini kıvılcımlandırmak bunu sıfırdan yapmaktan daha az büyü gerektirirdi. Yine de buna mecbur kalmış olmak sinirime dokunuyordu.

Ahşap duvarların turuncuya boyanmasıyla ağaç evin ortasındaki L koltuk belirgin şekilde görünür oldu. Odanın öteki ucunda, geceyi burada geçirmeye karar vermemiz hâlinde kıvrılıp yatabileceğimiz yataklarla dolu üst kata uzanan başka bir merdivene açılan bir koridor yer alıyordu. Kovukta uyuyup Ev'imin meraklı üyeleriyle uğraşmamakla diğer Vârislerden kaçmak arasında gidip geliyordum. Dostlarımdan en son ne zaman kaçmak istediğimi hatırlamıyordum fakat şu an hiçbirini görecek gözüm yoktu.

Bu düşünceyle annemin sözleri kulaklarımda çınladı. *Diğer Vârisleri kardeşin gibi seversen hayatın çok daha kolay olur.*

Hoşuna gitse de gitmese de bir bakıma birbirinize daima bağlı olacaksınız. İyi günde de kötü günde de omuz omuza duracaksınız. Hep birlikte hareket etmeniz gereken bir mevzu söz konusuysa kişisel histerinizin hiçbir önemi olmayacak. Tek vücut olacaksınız. Dış dünyaya ufacık bir zayıflık dahi göstermeyeceksiniz. Birinizin eylemi hepinizin eylemidir. Birliğinizden ödün vermeyeceksiniz. Küçücük bir hatanın bile bedelini tüm Solaria öder.

Nemf saldırılarının artmasıyla bu nasihatine hiç olmadığı kadar kulak vermem gerektiğinin farkındaydım. Krallığımız kargaşaya sürükleniyordu, savaşın kıyısındaydık. ihtiyacımız olan son şey kraliyet soyunun, yani Vega Vârislerinin geri dönmesiydi. Ve korktuğumuz başımıza gelmişti. Vahşi Kral'ın ölümünden bu yana ellerimizle inşa ettiğimiz her şeyi altüst etme potansiyeli olan iki kız çıkıp Solaria'ya gelmişti.

İçerideki tek berjere oturdum. Seth kapıdan girer girmez kanepeye yönelip orada her kim oturuyorsa ona sırnaşacaktı ve şu an hiç havamda değildim.

Hâlâ yalnız olmamı fırsat bilip yüzümü ovuşturarak derin bir nefes verdim.

Sınıfta dudaklarına yapıştığımda Tory'nin bana attığı bakışı düşünüp duruyordum. Beni itmediğinde heyecandan kalbim teklemişti. Nedeni

sadece bunu hiç yapmamış olmam gerektiğini bilmem değildi. İkizlere dair bir şey fena hâlde merakımı kabartıyordu.

Fani dünyada, Faelere ya da toplumumuzun işleyişine dair hiçbir şey bilmeden birer Değiştirilmiş Çocuk olarak büyümüşlerdi. Buna rağmen önlerine çıkan zorlukların üstesinden gelmeyi bir şekilde başarıyorlardı. Güçleri, günün birinde varlığından bihaber oldukları yere dönecekleri ânı bekliyormuş gibi damarlarında Vahşi Kral'ın hiddetiyle akıyordu sanki.

Faelerin arasında büyüselerdi bizi aşıp çoktan tahtın resmî vârisleri olacaklarından hiç şüphem yoktu. Durum başından beri öyle olsaydı bizim de buna bir itirazımız olmazdı herhâlde.

Herkes yıllar önce öldüklerini düşünmeseydi tahra geçmemiz söz konusu bile olmazdı. Ne var ki içinde bulunduğumuz şartlar altında, dünyamız ve halkımız hakkında hiçbir şey bilmeyen iki güçlü kız bizim için sadece bir sorundu.

Bizi yönetmeleri mümkün değildi. Savaş patlak verdiğinde bizi bir arada tutmaları imkânsızdı. Doğuştan gelen haklarına sahip çıkmaları Solaria için bir felaket olurdu. Ailelerimiz onları buradan defetmemiz konusundaki ısrarlarında haklıydı. Akademiden mezun olmalarına müsaade edemezdik. Tüm bunlara rağmen bu gece yaptıklarımız...

"Kara kara ne düşünüyorsun, Cal?" dedi Max içeri girerek.

Arkama yaslanıp elimi yüzümden çekerek ona ve Seth'e baktım. Kurt Adam doğruca su büyüsüyle yapılmış asla erimeyen buz kovamıza ilerleyip içinden birkaç bira aldı ve birini kucağıma attı. Şişeyi açmadan ahşap zemine bıraktım.

"Yok bir şey," diye mırıldandım Max'in yüzündeki belli belirsiz sırıtışı süzerek. Olanlardan büyük bir zevk aldığı ortadaydı ve konuyu açmak istemiyordum. Açsam da ne diyecektim ki? *Ellerinize sağlık, beyler ama kendimi götün teki gibi hissediyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor* mu? *Böyle söyle de mızmızın önde gideni ol, Caleb.* Hayır. Her şey unutulup gidene kadar dilimi tutmak en iyisiydi.

“Eserime bir baksana,” dedi Seth. Sırıtarak Darcy’nin saçından ördüğü bilekliği bana gösterdi.

“Çok iyi olmuş,” dedi Max heyecanla.

Bense gözlerimi devirdim.

“Belki intikamı senin saçını keserek alır,” diye mırıldandım koyu kahverengi tutamlarını süzerek.

“Mümkün değil. Onu perişan ettim. Sabah ikisinin de okulu bıraktığını öğrenirsem hiç şaşırmam,” dedi tüm kendini beğenmişliğiyle yeni bilekliğini döndürerek.

Max bir kahkaha patlattı. “Kampüsten sağ çıktıkları için kendilerini şanslı saymalılar,” dese de bunu yutmadım. Sirenlerin doğaları gereği sağduyulu varlıklar olduklarına daima karşı çıkmış, başkalarının korku ve ıstırabıyla beslenmenin onu üzdüğünü asla kabul etmemişti. Fakat benim yalanlarına karnım toktu. Ne kadar çabalasa da gerçek benliğini benden de diğer Vârislerden de saklayamıyordu. “Bir an Tory’yi cidden öldürdük sandım. Orion onu havuzdan çıkardığında ne kadar hareketsizdi, gördünüz mü?”

“Onu öldürseydin mutlu mu olacaktın yani?” dedim alçak ve tehditkâr bir sesle. Çoğu saçmalığını umursamıyormuş gibi yapsam da bu gece olanların övünülecek bir tarafı yoktu.

“Hepimiz rahat bir nefes alırdık,” diye karşılık verdi kibirli bir sırıtışla.

Daha ne yaptığımı fark etmeden yerimden fırlayıp onu duvara mıhladım. Ağaç evin ahşap duvarları çarpışmamızın şiddetiyle sarsılınca Seth bir şaşkınlık nidası koyverdi. Max küfredip vücudumun yan tarafına bir yumruk savurdu.

Suratına hırladım. Derimin altındaki canavar fevri hareketimle ortaya çıktı ve dişlerim uzadı.

Üzerine eğildiğimde Max yana kaçıp yüzümü avuçlarının arasına alarak dişlerimi kendinden uzaklaştırdı.

Siren yeteneğini kullanarak duygularımın ve gücümün son kırıntısını emmeye başladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. “Siktir. Bu *öfke* de neyin nesi, Caleb?” diye sordu.

Zaten tükenmek üzere olan büyümü sömürdükçe tepem iyice attı, Vampir gücümle suratına bir yumruk geçirdiğimde yana doğru savruldu. O kendini toplayamadan üzerine atılıp dişlerimi boynuna geçirdim.

Gücümün ağırlığı altında hareketsiz kalınca küfretti, zehrimin etkisiz hâle getirdiği büyüsü içime akmaya başladı.

Onu duvara mıhlayan ellerim bir an bile gevşemedi. Normalde arkadaşlarımdan bu kadar beslenmezdim. En son ne zaman zorla büyülerini emdiğimi hatırlamıyordum bile. Fakat geri çekilemeyecek kadar öfkeli ve tükenmiştim.

“Siktir! Bütün gücümü sömürecek misin?” diye söylendi Max onu bırakmayacağımı anladığında.

Ona boğazımın derinliklerinden yükselen bir hırıltıyla karşılık verdim.

Seth her şey bir şakadan ibaretmiş gibi gülse de yanıma yaklaşacak kadar aptal değildi. “Vay canına, Caleb. Kıtlıktan mı çıktın?

İçeride yankılanan gümbürtü ve titreyen ahşap duvarlar hepimize kayıp Ejderhanın nihayet ortaya çıktığını haber verdi.

Darius çok geçmeden tavandaki kapıdan içeri girdiğinde dişlerimi Max’in boynundan çıkarıp onu ittim.

Ignis Vârisi bizden tarafa bakmaya bile tenezzül etmeden çırılçıplak vaziyette, ardında is ve ateş kokusu bırakarak odanın öteki ucuna ilerledi. Büyük sandığı açıp içinden bir eşofman altı çıkardı.

“Hangi cehennemdeydin sen?” diye sordum öfkeyle. Darius hepimizi görmezden gelmeye devam edip yerime oturdu ve yerdeki birama uzandı.

“Ağzının etrafına kan bulaşmış,” dedi sorumu duymamış gibi yaparak. Şişeyi açıp birayı kafasına dikti.

Max’in kanını dudaklarımdan silip başparmağımda kalan damlaları emdikten sonra Darius’a en yakın yere oturdum ve bakışlarımı üzerine diktim.

Çatık kaşlarla bakışlarıma karşılık verse de geri adım atmadım. En sonunda pes edip bana bir cevap verme nezaketini gösterdi.

“Uçmam gerekiyordu,” dedi omzunu sikerek. “Yoksa yemin ederim Orion’ın kafasını koparacaktım.”

Görünüşe bakılırsa siniri hâlâ tepesindeydi. Doğruyu söylediğini varsaydım. Gerçekten sinirli bir Ejderhanın dönüşüp karşısındakini tek lokmada yutabileceğini herkes bilirdi. Gerçi Darius hayli sabırlı biriydi. Babası yüzünden hayatı boyunca kendine hâkim olmayı zor yoldan öğrenmişti.

Yolda birini kömüre çevirmedin, değil mi?” dedi Seth yanıma oturup kolumu okşayarak. Hâlâ gergin olduğumun farkındaydı ve beni sürüsünden biriymişim gibi teselli etmeye çalışıyordu ancak ben lanet bir Kurt değildim ve istediğim tek şey beni biraz rahat bırakmasıydı.

“Elbette çevirmedim,” diye karşılık verdi Darius umursamaz bir tavırla. Seth’in ona takıldığını düşünüyor gibiydi.

“Eh, sen çevirmediysen de *biri* çevirmiş,” diye araya girdi Max. Kanepenin öteki ucuna yerleşti ve benimle göz göze gelmemeye özen göstererek boynundaki yarayı iyileştirmeye başladı. “Sosyal Tesis’in önünde küle dönmüş bir ceset bulundu.”

“Hadi oradan,” dedi Darius şaka yaptığımızı düşünüyormuş gibi bakışlarını üzerimizde gezdirerek.

“Senden şüphelenmedim desem yalan olur,” dedi Seth. Daha da yakınıma sokulup elimi tutarak yakınlığın dozunu iyice kaçırdı. “Gördüğüm şeyin Ejderha Ateşi olduğundan adım gibi eminim,” diye ekledi.

Elimi hışımla geri çektiğimde inleyerek yüzünü boynuma sürttü.

“Siktir git başımdan, Seth,” diye çıkışarak onu ittim. Aramıza mesafe koyarken gözlerim o lanet bilekliğine kaydı.

“Üzgün olman hiç içime sinmiyor,” dedi. Havamda olmadığımı belli etmeme rağmen tekrar yanıma kaymaktan geri durmadı.

Ayağa kalktım ve sırf ondan uzaklaşmak için canım istemediği hâlde buz kovasına gidip içinden bir bira aldım.

Beni izleyen Darius, “Neden üzgünsün?” diye sordu.

“Üzgün değil, öfkeden kafayı yemiş,” diye mırıldandı Max bana pis bir bakış atarak.

“Senin basıp gitmenin ardından kampüsün ortasında yanarak can vermiş bir ceset bulmamızdan bahsediyoruz sanıyordum,” dedim konuyu bana çevirmelerine engel olarak.

“Söyledim ya, uçmaya gittim,” diye tısladı Darius. “Sen de mi benden şüpheleniyorsun yoksa?”

“Başka kim senden şüpheleniyor ki?” diye sordu Seth az önce kendi ağzıyla Darius’un birini öldürdüğünü düşündüğünü söylememiş gibi.

“Orion’ı diyor. Bizi cezaya bıraktı diye kankasına bozuldu,” dedi Max.

“Orion *kankam* falan değil,” dedi Darius. “O iki yüzlü şerefsizin teki.”

“Eh, Tory’yi neredeyse öldürüyorduk. Dersten sonra cezaya kalmak bunun yanında az bile,” diye homurdandım. Orion’ın buna cüret etmesi hâlâ tepemin tasını attırıyordu ama yediğimiz bok düşünüldüğünde sızlanmaya hakkım yoktu.

“Sen ne yaptın ki?” dedi Max. “Bahane ettiğin şu Kanunlar olmasa bizim safımızda olmadığını düşüneceğim. Planımızın hazırlık sürecine bile dâhil olmadın.”

“Önümüze çıkan her engelde böyle şeyler yapacaksak belki safınızda olmak istemiyorumdur,” dedim. Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez bunu

söylediğime pişman oldum. Üç Vâris de bön bön suratıma baktı.

Darius yerinden kalkıp yanıma yaklaştı. Gözleri altın rengine bürünmüş, göz bebekleri birer çizgi hâline gelmişti. Züm-re'si özgür kalmak için çırpınıyordu.

"Bunu yapmak benim çok mu hoşuma gitti sence?" dedi. "İnsanlara işkence edip en büyük korkularını sömürmek istiyor muyum sanıyorsun? Bunun beni neye, *kime* dönüştürdüğünün farkında değil miyim, ha?"

Omuzlarımı dikleştirip gözlerinin içine baktım. Bunu hiç söylememeliydim ama söz ağzımdan çıkmıştı bir kere. Pısırığın teki gibi karşılarında sinmeyecektim.

"Kaç kez bu odada oturup ebeveynlerimizin yöntemlerine dair hoşumuza gitmeyen şeyleri tartıştık?" diye tısladım. "Şimdi de taht iddiamızın elle tutulur ilk sınavında kalkıp tam da onların yapacağı şeyleri yaptık."

"Başka çaremiz yoktu," diye karşılık verdi Darius. "Nemfler burnumuzun dibine kadar girdi ve Vega İkizleri döneli sadece birkaç hafta oldu. Havaya sinmiş zayıflığın kokusunu alabiliyorlar. Tahta onlar geçerse hepimiz mahvoluruz."

"Onlara el sürmeyelim diyen yok zaten," diye çıkıştım hiddetle. "Baban gibi olmamızı gerektirmeyecek bir yol bulabiliriz *diyorum* sadece."

Sözlerim üzerine Darius'un gözleri öfkeyle parladı ama bana saldırmasına fırsat vermeden odanın öteki ucuna fırlayıp camdan dışarı atladım.

Vampir hızımla göz açıp kapayıncaya dek Ağlayan Or-man'ı yarıladım.

Şu an diğer Vârislerin yakınlarında bile olmak istemiyordum. Hiçbirine, hatta kendime bile tahammülüm yoktu.

DARCY

İKİNCİ BÖLÜM

Duşun altında başımı öne eğmiş vaziyette duruyordum. Ilık, neredeyse soğuk sayılacak su üzerimden bir nehir gibi akıp gidiyordu. Hiç üşümüyordum. Tenim bir gecede kalınlaşıp beni dış dünyadan koruyan bir kalkana dönüşmüştü sanki. Bu kadarı yeterli değildi. Daha da kalınlaşmasını, bana hiçbir şey hissettirmemesini istiyordum.

Kalbim göğsümün içinde sudan çıkmış balık gibi çaresizce çırpınıyordu. Acısını dindirebileceği, sığınabileceği güvenli bir liman arıyordu.

Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirip el yordamıyla hasarı ölçtüm. Aynaya hâlâ bakmamıştım. Doğruca önünden geçip gitmiştim. Yine de eninde sonunda kendimle yüzleşmem gerekecekti. Uzunluğu birbirinden farklı tutamlar dertlerimin en küçüğüydü. Seth'in bıçağının kafa derimi sıyırdığı yerde kalan saçlarımla giz-leyebileceğimden emin olmadığım kel bir nokta kalmıştı.

Suyu kapattığımda borular rahat bir nefes almış gibi gıcırdadı. Bu sabah güneş bile doğmadan uyanmıştım. Dün gecenin anıları tekrar takrar gözümün önüne geliyordu.

Toryyle kendimizi odama kilitlemiş, Diego ve Sofia bizi kontrol etmeye geldiğinde onları başımızdan savmıştık. Kardeşimle yalnız kalmak istiyordum. Sanırım ilk kez onun da bana benim ona olduğu kadar ihtiyacı vardı. Vârislerin Tory'ye yaptıkları...

Kalbim sıkıştı, gözlerim doldu. Artık gözyaşlarımı tutamıyordum, süzülüp giden onca damla yüzünden yanaklarım tahriş olmuş, kızarmıştı.

Orion onu sudan çıkardığında Tory'nin üzerinden aldığım klor kokusu hâlâ burnumdaydı. Astrum'un kömüre dönmüş bedeninden tüten duman hâlâ genzimi yakıyordu. Vârislerin kahkahalarını ve alaycı sözlerini duyabiliyordum. Hepsinden nefret ediyordum. Hem de tahmin bile edemeyeceğim kadar çok.

Zihnimde dönüp duran bir şey daha vardı. Astrum'un *Gölge* dediği kişi her kimse kazanmıştı. Solaria'da bize yardım eli uzatan birkaç Fae'den birini öldürmüştü. Zavallı profesör öldürülmekle kalmamış, vahşice katledilmişti. Vücudu tanınmayacak hâle gelene dek yanmıştı. Bize bıraktığı Tarot kartı ve etrafına yaydığı tuhaf büyülü auta olmasaydı cesedin kime ait olduğunu anlamamız mümkün olmazdı.

Çok üzgünüm. Keşke geçmişe dönüp dün geceyi düzeltebilsem. Her şeyi çok farklı yapardım.

Duştan çıkıp kurulandıktan sonra lavabonun üzerine attığım kot pantolonumla siyah kazağımı giydim. Ayna buğulan-mıştı ve bir yanım buna minnettardı. Ne var ki inatçı yanım ne hâlde olduğumu görmek istiyordu.

Belki o kadar da kötü değildir.

Kesin değildir. Titanik de hiç batmadı zaten.

Askıdan bir havlu alıp fikrimi değiştirmeden yüzeyini hızlıca sildim. Buğu kaybolup giderek ardında saklı boş bakışlı, yıkık kızı ortaya çıkardı.

Makyajım silinmiş olsa da yüzüm dün gecenin karanlığı içime işlemiş gibi gölgeli görünüyordu. Hiçbir su bunu arındırmaya yetmeyecekmiş gibi.

Bakışlarım saçıma kaydığında keskin bir nefes aldım. Öndeki tutamlar arkadakilerden çok daha uzundu, ıslak olduklarından yüzümün iki yanına yapışmışlardı. Parmaklarımı aralarına geçirip kırpık uçları kaldırarak ensemdeki kel noktayı yokladım. Öfkem kaynarken dudaklarımı büzdüm. Dudaklarımdan kaçan hıçkırık beraberinde daha fazla gözyaşı getirmeyi vadediyordu ama bu kadar ağlamak yeterdi. Tekrar olmazdı.

Öfke ve nefret geçtiği her yeri yakıp kavurarak boğazıma yükselirken iki büklüm olup lavabonun kenarına tutundum. Porseleni parmak eklemlerim bembeyaz kesilecek kadar sıkı kavradığımda kollarım gerginlikten titremeye başladı. Sertçe yutkunarak beni boğmaya çalışan duygu selini bastırdım. Yansımamın gözlerinin içine baktım. Paramparça olmayı reddediyordum.

Onlara zafer yaşatmak istemiyorum ama sanırım çoktan kazandılar.

İçimde kopan fırtınayı dizginledikten sonra yatak odama döndüm. Tory ince uzun pencerenin önünde duruyordu. Panjurlar açıktı ve hiddetli rüzgâr karelere bölünmüş camı dövüyordu. Aer Kulesinin tepesinde son sürat dönen türbinden yükselen gıcırtılar kulağa çığlık çığlığa bağırıyormuş gibi geliyordu.

Loş sabah ışığı Tory'yi aydınlarsa da odamın geri kalanı hâlâ karanlıktı. Işıkları açtığımda kardeşim bana döndü, onu dehşet verici bir görüden koparmışım gibi gözlerini kırpıştırdı.

Bakışları saçlarımın üzerinde oyalandığında yüzümün ısındığını hissettim.

"Kökü sende," dedi takatsizce.

Onu başımla onaylayıp yatağımın ucuna ilişerek dizlerimi göğsüme çektim. *Peki gururum ne olacak?*

Aramıza çöken sessizlik uzadığında Tory aşağıda uzanan kampüsü izlemeye geri döndü.

Şimdi ne yapacağız?" dedi en sonunda.

Bilmiyorum, diye yanıtladım. Kendimi hiç bu kadar umutsuz hissetmemiştim. "Akademideki hemen hemen herkes gitmemizi istiyor. Belki bir bildikleri vardır." Bunu söylemek kalbimi sızlatıyordu. Okulu evim gibi görmeye başlamıştım, şimdiye dek başımı soktuğum hiçbir çatı buranın yanına yaklaşamazdı. Belki de bu içgüdüsel bir şeydi. Bir Fae'ydim sonuçta. Bunu ruhumun en derinlerinde hissediyordum. Öte yandan şimdiye dek hiç burada olduğum kadar istenmeyen biri olmamıştım.

Son koruyucu babamız Pete bile pek söylenmeden bizi kabullenmişti. Burada Tory de ben de istenmeyen kişilerdik. Geraldine ve arkadaşları gibi bize kucak açanlar bile *bizi* istemiyordu. Bize baktıklarında hayallerindeki o soylu prensesleri görüyorlardı. Ama bizim *o prensesler* olmaya hiç niyetimiz yoktu. Burada kalmanın bize ne faydası dokunacaktı ki?

Tory bitkince iç geçirdi. “Haklısın galiba.” Yanıma gelip bacaklarını altına toplayarak yatağa oturdu. Gözlerinde daima gürül gürül yanan hırs, harlanmaya çaresizce ihtiyaç duyan bir akkora dönmüştü. Fakat benim ona istediğini verecek dermanım kalmamıştı. “Şikago’ya dönünce de gül gibi yaşayıp gitmeyeceğiz ki. Paramız olmadan sokakta kalacağız.” Bir çıkış yolu düşünmeye çalışırken kaşları çatıldı.

“Bir yolunu buluruz. Daha önce de bulmadık mı?” dedim ama ben bile kendi sözlerime inanmakta zorlanıyordum. Ev sahibimizin kiraladığımız daireye el koyduğundan emindim. Kontratımız hâlâ devam ediyorsa bile kirayı nasıl ödeyecektik ki?

Atlas’ımdan bir bildirim sesi yükseldiğinde farkında bile olmadan ona uzanıp ekranda beliren yazıya baktım.

İçimde varlığından bihaber olduğum bir mazoşist saklanıyor olmalıydı ki tereddüt etmeden bildirime dokundum.

Kaçıp saklanmak yok. Daha kötü ne olabilir ki zaten?

Gönderi açılırken Tory öne doğru eğildi ve sözcükleri okumaya başlamamla midem kasıldı.

Seth Capella: Toplanın, size Darcy Vega’nın hayatı nasıl başına yıkıldı tüm detaylarıyla anlatacağım. Rica ederim.

Umarım partinin ardından kardeşiyle birlikte ilk iş dönüş biletlerini almışlardır ama olur da cehennemde birkaç hafta daha geçirmeye karar verirlerse diye şimdiden söylüyordum: Darcy'nin saçlarını uzatmasına SAKIN yardım etmeyin. Bunu yapmaya kalkışan ister öğrenci ister profesör ister başka biri olsun Vega İkizleri’nin yanında yanmaya hazır olsun.

Henüz fark etmediyseniz size bir sır vereyim, biz dokunulmazız. Akıllı olun ve bizimle ters düşmeyin.

#solarianınkralları #zodyakıterkedin #ezikvegaikizlerievlerine

Kylie’nin ben Seth’in kucağındayken çektiği video oynamaya başladığında yüzümü buruşturdum. Tory, ben saçlarımın kesilip onurumun ayaklar altına alınışını tekrar yaşamadan önce ekranımı kilitledi.

Elimi tuttuğunda hüzünlü bir gülümsemeyle ona döndüm. Derin bir nefes alıp kendini yatağa attı. Tam Atlas’ımı bırakacaktım ki cihazdan bir bildirim' sesi daha yükseldi.

“Yine ne var?” diye homurdanarak bu sefer neye etiketlendiğimi görmek için ekrana baktım. Müdire Nova’dan tüm öğrencilere gönderilmiş gibi duran mesajı okurken kaşlarım çatıldı.

Dün geceki kazanın ardından tüm öğrenciler sabah 8 ile 9 arasında Küre'de yapılacak toplantıya katılmakla yükümlüdür. Toplantıya katılmayan herkesin Evlerinden yüz elli puan düşürülecek ve önümüzdeki hafta boyunca her türlü sosyal kulüp ve birlik etkinliğine katılmaktan menedilecektir.

“Kaza mı?” diye tısladım. “Bir adam *katledildi."* Mesajı okuması için Atlas’ı Tory’ye doğru attım.

Ev puanlarını sikeyim. İstedikleri kadar düşürsünler, dedi. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Onu başımla onayladım. Tüm öğrencilerin hâlimi görüp suratıma gülmesini istemiyordum. Buna hazır değildim. Olacağımı da hiç sanmıyordum.

Çok geçmeden herkes toplantıya gitmek için odalarından çıkmaya başladı. Çarpan kapıların ve gülüşüp bağırışan öğrencilerin sesleri duyuldu. Dün gece hiçbir şey yaşanmamıştı sanki. Aer üyelerinin yarısı çoktan gittiğimizi düşünüyordu muhtemelen. Arkamızda geri dönülecek bir hayat bırakmış olsaydık eminim onları haklı çıkarırdık.

Öğrencilerin yaygarası giderek azaldı, kule yavaş yavaş sessizleşti.

Ne yapacağımızı düşünürken kot pantolonumun dizlerini çekiştirdim. “Keşke biraz paramız olsaydı. Darius yanımızda getirdiğimiz tomarı küle çevirmeseydi hiç değilse elimizde bir şeyler kalırdı.”

Tory beni başıyla onayladı. “Büyüyle kendimizi koca bir...” Sözünü yarım bırakıp birden yatakta doğruldu, “...altın yığını oluşturabilsek ne güzel olurdu.” Aklına bir fikir gelmiş gibi gözleri parıldadı. Kafasını bana çevirdiğinde biraz olsun özüne döndüğünü düşündüm. “Darius’un odası altın madeni gibi. Toplantıyı ekip Ignis Evinin kıymetli puanlarını hayatta heba etmez.”

Ne planladığı kafama dank ettiğinde şok içinde ağzım aralandı. “İyi de odasına girmeyi başatsak bile Şikago’ya nasıl döneceğiz? Buraya yıldız tozuyla geldik ve kampüsün onunla dolup taştığı söylenemez.”

“Evet... ama iddiaya varım Orion’ın ofisinde biraz vardır,” dedi kardeşim heyecanla. Gözlerindeki tekrar harlanmış alev benimkini de tutuşturdu. İçime akın eden umut bana dört elle satılabileceğim bir şey verdi.

“Sadece bir saatimiz var,” diyerek ayağa fırlayıp gardırobuma koştum. Kapağını hızla açıp önünde mavinin canlı bir tonuyla ZA harflerinin işlendiği beyzbol şapkamı kaptım. Saçlarımı içine gizleyip kararlılıkla Tory’ye döndüm.

“Sen altını hallet ben de yıldız yozunu. Toplantı bitmeden burada buluşuruz.”

Tory’nin yüzündeki umut yanına dönmemle kaybolup gitti.

“Gidiyoruz yani,” diye fısıldadı. Sözleri içimi sızlarsa da Vârisler bizi akademiden postalayana dek durmayacakmış gibi görünüyordu. Tory’yi neredeyse öldürüyorlardı. Bütün bunların ardından nasıl kalabilirdik ki? Ya bir dahaki sefere başarılı olurlarsa?

“Evet, Tor,” dedim iç geçirerek. Kalbim sıkıştı. “Ben de gitmek istemiyorum ama başka çaremiz var mı?”

Bir an için ağlayacağını düşündüm ama kardeşim hızlıca omuzlarını dikleştirip kararlı bir ifadeyle kapıya yöneldi. “Elimizi çabuk tutalım o hâlde. Vedalarla vakit kaybetmek yok.”

Sofia’yı, Diego’yu ve hatta Geraldine’i düşündüm. Onları bir daha asla göremeyeceğim gerçeği boğazımı düğümledi. Fakat Tory haklıydı. Toplantı bitmeden buradan gitmiş olmamız gerekiyordu. Şikago’ya döndüğümüzde hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam edebilirdik.

TROY

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aer Kulesinin önünde birbirimizden ayrıldığımızda Dar-*cy* nin Jüpiter Binası ha, Orion m ofisine doğru yönelmesini izledim. Kırpık saçlarını gizlemek için taktığı beyzbol şapkası içimi öfkeyle dolduruyordu. Başı eğik, sırtı hafif kambur olsa da adımları kararlıydı.

Planımızı birbirimizden ayrılmadan hayata geçirmenin bir yolu olmasını diledim. Okuldaki canavarlardan birinin pençesine düşmesi ihtimalini düşünmek bile gözümü döndürüyordu. Yine de güvende olacağımızı düşünüyordum. Herkes Astrumun ölümü için yapılan toplantıdaydı. Kimse çok kıymetli ev puanları düşsün istemiyordu. Öte yandan ben yokluğumun Ignis e bin puana mal olmasını ve bunun şoktan Darius'a felç geçirtmesini umuyordum.

Uzaklarda gök gürlediğinde kafamı bulutlarla dolu gökyüzüne kaldırdım. Etraf güneş yeni doğmamış da batmak üzereymiş gibi karanlıktı ama bundan şikâyetçi olacak değildim. Kapalı hava birinin beni uzaktan görmesini zorlaştıracaktı.

Darcy gözden kaybolduğunda derin bir nefes verip çılgın planımızın üzerime düşen kısmını halletmek için cesaretimi topladım. Aer Evini arkama alıp güneye doğru yürümeye başladım. Ana yollardan uzak durmak ve kampüste kaybolmamak için Atlas'ımın rehberliğinde Ateş Bölgesine doğru ilerledim.

Dalgalı denize bakan uçurumları aşarken kenara yaklaşmamaya özen gösterdim. Alabildiğine uzanan boşluk ve çalkantılı su bile nefesimi kesmeye yetiyordu.

Dün gecenin anıları tekrar zihnime doluşmaya başladığında içimi saran dehşeti bastırmaya çalıştım. Başımıza o kadar çok şey gelmişti ki hepsini sindirmek güçtü. Gerçekten o havuzda öleceğimi sanmıştım. Tenimi donduran buz gibi su, yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim... Sabaha dek gözlerimi ne zaman kaparsam korku yeniden her bir zerremi ele geçirmişti. Hiç uyuyamamıştım. Darcy biraz olsun dinlenirken sırtımı duvara yaslayıp öylece beklemiş, gördüğü kâbuslar yüzünden inlediğinde yerimden sıçramamaya çalışmıştım.

Vârisler tanıştığımız andan beri irademizi paramparça edip bizden kurtulmak istediklerini açıkça belli etmişti. Böylesi bir güç ve nefretten paçamızı kurtarabileceğimizi düşünerek aptallık etmiştim. Ağzımın payını almıştım. Aşağılanmış, küçük düşürülmüş, istismara uğramış ve incinmiştik.

Fakat irademiz hâlâ sapasağlamdı.

Hayat bize her şeye göğüs germeyi öğretmişti.

Doğduğumuz günden beri bir şekilde hayatta kalmıştık. Solaria'dan, biyolojik anne babamızı öldüren Nemflerden kaçmış, sonra da fani dünyadaki ailemizi bizden alan yangından sağ çıkmıştık.

Birlikte sayısız koruyucu ailenin, ihmalin, belirsizliğin, yoksulluğun ve açlığın üstesinden gelmiştik. Öyle ya da böyle bir yolunu bulmuştuk. îkimiz de zorluklara direnmek için doğmuştuk. O yangın bile bebek hâlimizle bizi öldürmeyi başaramamıştı. Bizi güçlendirmiş, birbirimize bağlamıştı.

Ateş bile bana kafa tutamamışken biraz suyun esamesi okunmazdı. Yine de aptal değildim. Bu akademide kalmak her sabaha bugün Vârisler ne yapacak diye uyanmak anlamına geliyorsa buna uzun süre dayanamayacağımın bilincindeydim. Orion ve Nova mirasımızı kullanarak bizi burada tutmaya çalışıyordu fakat ben böyle şantajlara göz yumacak bir kız değildim. Bizi bu okula yıldızlar getirmiş olsa da dizginleri elime alma zamanının geldiğini bilecek kadar uzun zamandır kendi şansımı kendim yaratıyor, kendi kaderimi kendim yazıyordum.

Buradan kurtulmak için paraya ihtiyacımız vardı ve istediğimize kavuşmanın başka yolu yoktu.

Bir an ciddi ciddi buna kalkıştığım için aklımı kaçırdığımdan şüphelendim ama sonra Darius beni enselerse gazabıyla yüzleşeceğime değil, kalkıştığım tehlikeli işin heyecanına odaklanmaya karar verdim.

Zaten şu saatten sonra bana daha başka ne yapabilirdi ki? Kendime bunun bir iş olduğunu söyledikçe biraz daha sakinleşiyordum. Yıllardır ayaklarımın üzerinde böyle duruyordum. Hırsızlık ekmek kapım olup çıkmıştı. Bu heyecanın yerini hiçbir şey tutmuyordu ve adrenalinin şimdiden usul usul kanıma karıştığını hissedebiliyordum.

Bakışlarımı Atlasıma çevirip nerede olduğumu görmek için beni temsil eden küçük yıldıza baktım. Ardından sağa dönüp batıya, Ateş Bölgesine doğru ilerlemeye başladım.

Uçurumlardan aşağı uzanan yol dikti. Ignis Evinin heybetli binasını bu noktadan bile görebiliyordum. Sivri uçlu, kırmızının, sarının ve turuncunun her tonuyla parıldayan camdan duvarları gri bulutlara doğru uzanıyordu. Tıpkı Fae halkı gibi haşin ama güzeldi.

Tekrar gök gürleyince giderek kararan gökyüzüne baktım. Henüz tek damla yağmur düşmemişti ama kararan bulutlar zamanı geldiğinde ortalığı sel götüreceğinin işaretiydi.

Adımlarımı hızlandırdım. Hedefimin görüş alanıma girmesiyle tereddütlü düşüncelerimin kaybolduğunu, her geçen saniye biraz daha özüme döndüğümü hissediyordum. Bu işin altından kalkabileceğimi biliyordum. Birkaç haftadır Zodyak Akademi de kendime yeni bir sayfa açmayı denemiştim ama ben buydum işte. Bu yüzden de daha yeni, daha *büyük* bir şey olmayı bırakıp hâlihazırda olduğum kişiye kucak açacaktım. İyi bir hırsız olacaktım.

Ignis Evine vardığımda kapıyı açmak için Ateş Elementime uzandım. Avucumda biriken ısı bir ateş topuna dönüşüp yukarı fırlayarak kapının tepesindeki üçgen sembole çarptı. Yine ölçüyü kaçırdığım gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Ateş büyüm bana kulak asmayı reddediyordu

ama eve döndüğümüzde pratik yapmaya devam etmeyi düşünüyordum. Birinin rehberliği olmadan güçlerimizi kontrol etmenin —hiç değilse fani dünyada işimizi görecek kadar kontrol etmenin— bir yolunu bulacağımızı umuyordum. Yapabildiklerimiz muhtemelen akademide öğreneceklerimizin yanından bile geçemeyecekti ama bize sorun çıkaran her insana haddini kolayca bildirecek kadar güçlü olacaktık. Bu kadarı yeter de artardı bile.

Sadece Telkin bile insanlarla yaşamayı çocuk oyuncağı hâline getirecekti. Şikago'ya döndüğümüzde ilk iş gösterişli bir otel bulup personeli bizi çatı katı süitlerinde ücretsiz konaklamaya ikna etmek olacaktı. İstediğimiz her şeyi elde edecektik.

Merdiveni hızlıca çıkıp ortak salona girdim ve içerinin boş olduğunu görünce rahat bir nefes verdim. Müdire Nova tüm öğrencilerin toplantıya katılması gerektiğinin altını çizse de herkesin ona kulak asacağını düşünmemiştim. Görünüşe bakılırsa puan düşürme tehdidi büyük bir teşvik olmuştu. İçimden bir ses eksi yüz elli puanın Vârislerin gazabıyla yüzleşmeleri anlamına geldiğini söylüyordu ve kimsenin onlarla ters düşmek istememesi pek şaşırtıcı sayılmazdı. Bunu ben de istememiştim ancak bana bir seçenek sunmamışlardı.

Kararlı adımlarla geniş salonu aşıp önce kendi odama yöneldim. Hızlıca kıyafetlerimi değiştirip üzerime yırtık bir kot pantolon ve gri bir kazak giydim. Ardından uzun, siyah saçlarımı atkuyruğu yaptım.

Gardırobumun alt köşesinde Fiziksel Gelişim derslerinde kullanmamız için verilmiş Zodyak Akademi armalı büyük bir spor çantası duruyordu. Henüz o derse girmeye fırsatımız olmamıştı ve sanırım artık olmayacaktı. İçindeki spor kıyafetlerini bir kenara atıp çantayı omzuma astım.

İşim bittiğinde tuvalete yönelip birkaç tel toka aldım. Kilitleri açmakta eski evimizde bıraktıklarım kadar iyi olacaklarını sanmasam da işimi göreceklerinden emindim.

Geri dönüp odama son bir bakış attığımda içimi ufak bir hayal kırıklığı sardı. Bir süreliğine buranın evimiz olabileceğini sanmıştım. Fakat bu aptalca bir düşünceydi. Hiçbir yerde ev diyebileceğimiz kadar uzun süre kalmamıştık ki. Bunun da bir istisna olmayacağını tahmin etmeliydim.

Hoşça kal, odam. Birlikte geçirdiğimiz süre kısa olsa da çok güzeldi.

Kapıyı usulca kapatıp en üst kata yöneldim.

Buna gerek olmadığını bilsem de sessiz olmaya dikkat ederek pelüş halı üzerinde ilerledim. Etrafta beni duyabilecek kimse yoktu ama yıllar içinde geliştirdiğim kimseye görünmeden etrafta gezinme ve bir yerlere girip çıkma becerilerimi sahte bir güvenlik duygusuna kanıp bir kenara bırakacak değildim. Kendi bildiğimi okuyup görevimi layıkıyla tamamlayacaktım.

Darius'un kapısına vardığımda nabzım hızlandı. Buraya son gelişimde beni apaçık tehdit etmişti ve dün gecenin ardından kafamda ne kadar acımasız olabileceğine dair tek soru işareti kalmamıştı.

Kolu yoklamak için elimi uzattım ve parmaklarımın titremesini dindireceğini umarak uzun bir nefes aldım.

İçeride değil. Onun da pislik yancılarının da suratını bir daha asla görmeyeceğim. Tahtlarını alıp başlarına çalsınlar, özgürlüğümüz bize yeter de artar. Umarım uğruna ölüp bittikleri güç yüzlerini hiç ama hiç güldürmez.

Tüm bunların gerçeğe dönüşmesi için paraya ihtiyacımız vardı. O parayı karanlık ve tekinsiz herifin önde gideninden değil de kimden çalacaktım?

Kol tam da beklediğim gibi kımıldamadı. Kapı kilitliydi. Darius içeride değildi.

Kendi kendime sırıtıp dizlerimin üzerine çökerek tel rokaları kilide hizaladım.

Odaklanmak için gözlerimi kapatıp uçlarını deliğe soktuğumda içindeki minik metal parçaların direnciyle karşılaştım. Doğru parçacıkları bulup yuvalarına itmem otuz saniyemi aldı ve tel rokaları hafifçe itmemle...

Klik.

Zafer dansı gereksiz olsa da bunu hak etmiştim. Zaferle sırıtarak kapıyı açıp ayağa kalktım.

Darius’un odası tüm görkemiyle önümde uzanıyordu. Bir an tereddüt edip eşikte duraksadım.

Botlarım kırmızı halının kenarlarına sürtündü, bakışlarım altınla dolu şaşaalı dekorasyonunda gezindi.

Göt herif irademi parçalamaya çalışmış ama başarısız olmuştu. Dünyası başına yıkılmış bir kız hiçbir şeyi ve kimseyi umursamaz, ardına bakmadan kaçardı. Öte yandan ben Ejder-ha’nın inine sızmış, hâzinesini yürütmek üzereydim.

Büyüm onunkine kafa tutamazdı belki ama cesaretimin yanında onunkinin esamesi bile okunmazdı.

İçeri girip abartılı bir hareketle kapıyı arkamdan kapattım.

Yatağının ayak ucunda duran sandığın başına geçtiğimde is, sedir ve saf gücün kokusu tüm duyularımı işgal etti. Nabzım beni uyanmasına hızlandı. Fakat buraya kadar gelmiştim ve ganimetlerim olmadan şuradan şuraya gitmeyecektim. Şikago’ya dönüp yeni bir hayata başlamak için buna ihtiyacımız vardı. Yaptıklarının karşılığında yürüttüğüm birkaç altının lafı bile olmazdı.

Tenimi bir sıcaklık sardığında kafamı çevirdim, şöminesi hâlâ yanıyordu. Yatak örtüleri gelişigüzel şekilde kenara itilmişti ve gösterişli banyosuna şöyle bir baktığımda yere atılmış ıslak avlular ve duvarlardan süzülen su damlacıklarını gördüm. Top-antıya yetişebilmek için acele ettiğini düşündüm. Odanın geri kalanı gayet derli topluydu, ufak bir obsesif kompulsif bozukluktan mustarip olduğundan şüpheleneceğim kadar düzenliydi.

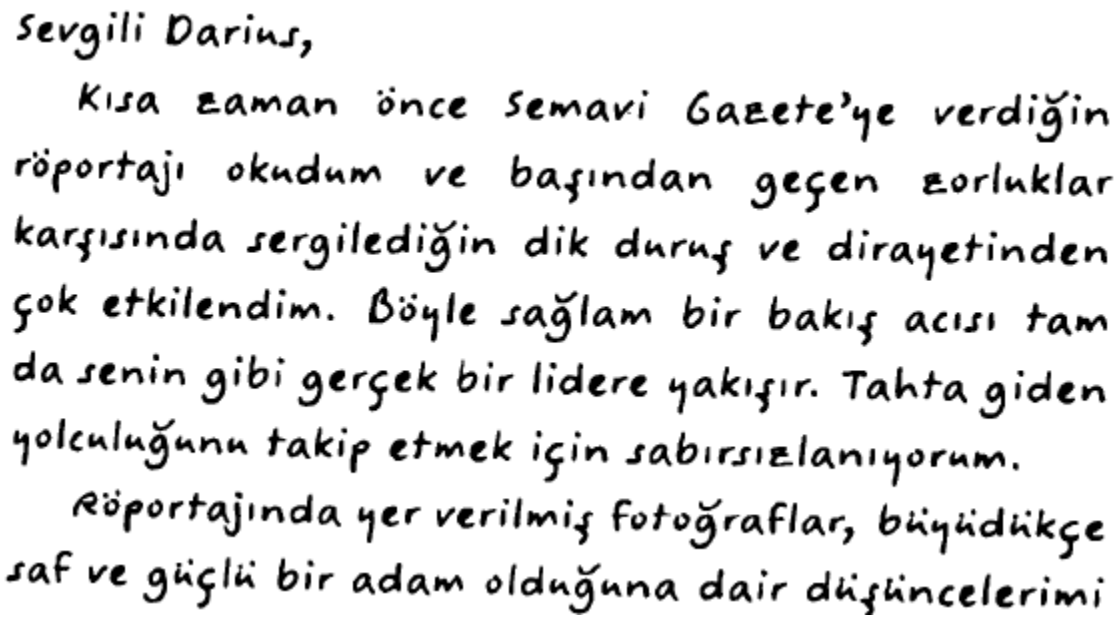
Gözüm yatağın ötesindeki, kırmızı camlı pencerenin altındaki uzun masaya takıldığında merakıma yenik düşüp ona yöneldim.

Maun yüzey özenle istiflenmiş kâğıt yığınlarıyla doluydu ve sol tarafında Semavi Varis Darius Acrux’ adına gönderilmiş iki zarf yer alıyordu.

Neden etrafı karıştırdığıma akıl sır erdiremesem de kendime hâkim olamıyordum. Hayatında olan biteni bilmek istiyordum. Onu biraz daha iyi tanırsam belki bana yaptıklarını bir nebze olsun sindirebilirdim. Belki sadece meraklının tekiydim. Nedeni ne olursa olsun şık masasında ne tür kirli sırlar sakladığını öğrenmem gerekiyordu.

En yakınımdaki yığının üzerinde duran soluk pembe renkli zarfı alıp içindekileri çıkardım.

Tomarın en üzerinde zarif bir el yazısıyla yazılmış ve ruj iziyle imzalanmış bir mektup vardı. Yazılanlara hızlıca göz gezdirdim, okuduğum her sözcükle kaşlarım biraz daha havalandı.

Sevgili Darius,

Kısa zaman önce Semavi Gazete'ye verdiğin röportajı okudum ve başından geçen zorluklar karşısında sergilediğin dik duruş ve dirayetinden çok etkilendim. Böyle sağlam bir bakış acısı tam da senin gibi gerçek bir lidere yakışır. Tahta giden yolculuğunu takip etmek için sabırsızlanıyorum.

Röportajında yer verilmiş fotoğraflar, büyüdükçe saf ve güçlü bir adam olduğuna dair düşüncelerimi

doğruladı. Pitbol üniformalı kareni şahsi koleksiyonuma kattığımı itiraf etmem gerek.

Geceleri aklım sana kayıyor, tenim tenini arzuluyor. Sahip olduğun güç ve doğuştan gelen kudret, keskin yüz hatların ve baştan çıkarıcı vücudunla birleşince kendimi tutamayıp seninle iletişime geçmek istedim. Soyunun saflığını korumakla yükümlü olduğunun bilincindeyim ama olur da zevk için bir bedene ihtiyaç duyarsan benimki istediğin an emrine amadedir. Teklifimi her yanımı sızlatan bir umutla kabul edeceğini umuyor, dokunuşunu hissetmek için sabırsızlanıyorum.

En içten sevgilerimle,
Cindy-Lou Galaxa

Karşımdaki hayli müstehcen yazıya öylece bakakaldım ve kâğıda dokunduğum için ellerimi çitileme arzusuyla dolup taştım. Bakışlarım zarfın içinden çıkmış birkaç fotoğrafa kaydı. Cindy-Lou her birinde çırılçıplak vaziyette son derece esnek bedeninin hünerlerini sergilemiş, taklit edilmesi imkânız pozlar vermişti.

İğrenç.

Elimdeki her şeyi tiksintiyle bırakıp diğer zarflara geçtiğimde hem kızlardan hem de erkeklerden gelmiş benzer içerikli mektuplar buldum. Yarısından fazlası açılmamıştı. Bu Darius'un hiçbiriyle ilgilenmediği anlamına mı geliyordu yoksa onları daha sonraya mı saklamıştı?

Diğer zarf yığını biraz daha ilginçti. Aralarında belli siyasi meselelerin üzerinde durmasını isteyen, nüfuzunu kullanarak mahsul yetiştiriciliği veya Kurt Adamlarla aralarındaki toprak anlaşmazlığı konularında babasından

yardım istemesini rica eden ve siyasi evliliği için birkaç gelin adayı öneren mektuplar vardı.

Hepsini tek tek incelemeye vaktim yoktu. Kimin Darius tan ne istediği de umurumda değildi zaten. Bugün Solaria daki son günümdü ve saltanatı sırasında nasıl bir yol izleyeceği beni ilgilendirmezdi.

Masanın başından ayrılıp yatağının ayak ucundaki sandığın yanına geri döndüm. Hiç değilse parasını her harcadığımda keyiften dört köşe olacaktım.

Kalbim adrenalin, korku ve heyecanın bir karışımıyla yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Bu muhtemelen kalkıştığım en aptalca şeylerden biriydi ama kahretsin, kendimi harika hissediyordum.

Darius'un hâzinesi kulağıma fısıldıyor, karşı konulmaz cazibesi ve intikam vaadiyle beni çağırıyordu.

Spor çantamı yere bırakıp devasa sandığın kapağını açtım. İçi korsanlar kralına yaraşır altın sikkeler, değerli taşlar ve mücevherlerle doluydu. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle avuçlarımı yığının arasına daldırıp çantanın içine doldurmaya koyuldum. Bana ve kız kardeşime ettiği eziyetin yanına kâr kalacağını düşünmemişti herhalde.

"Yohohoho, bir şişe rom," diye mırıldandım kendi kendime kıkırdayarak.

Çanta çok geçmeden dolduğunda fermuarını kapattım ve hiç eksilmemiş gibi görünen sandığa bakıp kaşlarımı çattım.

Etrafıma bakınıp yanıma daha fazlasını almak için kullanabileceğim bir şey aradım ama spor çantamı kımıldatmayı denediğimde buna gerek olmadığını anladım. Bunu bile güç bela kaldırıyordum, daha fazlasını taşımam mümkün değildi.

Hayal kırıklığıyla iç geçirip çantayı kucağıma aldım, saplarını omzuma asarken harcadığım çaba kollarımı titretti.

Kahretsin, çok ağır oldu.

Hepsini rehin verip deste deste Amerikan dolarına çevirmekten büyük keyif alacaktım. Onları taşıması da harcaması da bu koca metal parçalarından çok daha kolay olacaktı.

Çantayı Darcy'nin odasına kadar taşıyabileceğimden bile emin değildim ama ufacık bir parçayı bile geri bırakmayı reddediyordum. Bu çanta bizim geleceğimizdi ve tek bir sikke bile heba edilemezdi.

Kapının önünde duraksayıp ufak bir hüzünle Darius'un odasına son bir bakış attım. Hâzinesinin eksildiğini fark edeceğinden, fark etse bile bunu umursayacağından şüpheliydim. Onu soyup soğana çevirmek istiyordum ama daha fazlasını taşımam mümkün değildi.

Belki kalanları pencereden dışarı atabilir ya da bir şekilde yok edebilirim.

Bakışlarım doğruca şöminenin yanında duran sandalyeye kaydı. Sırtına bir eşofman altı atılmıştı ve paçaları alevlere yakındı.

Ufak bir kazaya yol açabilecek kadar yakın.

Tamam, belki değildi ama olabilirdi.

Ganimet çantamı gümbürtüyle yere bırakıp şömineye doğru yürüdüm. Kalbim daha bir hızlı atmaya başladı. Bunu ciddi ciddi düşünmüyordum... böyle bir şeye asla kalkışmaz—

Sandalyeyi şömineye biraz daha yaklaştırdım. Eşofman altının paçaları alevlerin üzerinde ileri geri sallandı.

Ateşe tepki veren büyüm kabardığında birazını özgür bırakmaya karar verdim.

Ne var ki büyümü kontrol edemediğimden avuçlarımdan fırlayan alevler hiç de *biraz* olmadı. Harlanan alevler göz açıp kapayıncaya dek eşofman altını sardığında tiz bir çığlıkla geri kaçtım. Çok geçmeden sandalye, ardından hah da tutuştu.

Eserim karşısında şaşkın bir kahkaha attım.

Alevler tenimi okşasa da canım yanmadı, aksine güçlerinin benimkini tazelediğini hissettim. Onlara katılıp etrafı küle çevirmek istedim.

Biraz daha gerilememle Darius'un devasa yatağına tosladım ve düşmemek için som altından yapılmış sayvanlardan birine tutundum.

Tenimin altında ve parmak uçlarımda kıpırdanan ateş tuttuğum sayvanı eritti. Sapsarı altın damlaları ayaklarımın önüne aktı. Şaşkınlıkla ellerime baktım; avuç içlerimde en ufak bir sızı hissetmemiştim. Tenim altını eritecek kadar ısınmış ama büyüm beni zarar görmekten korumuştu.

Bir an öylece ayaklarımın dibindeki altın gölcüğüne bakakaldım, ardından delirmiş gibi bir kahkaha patlattım.

O pislik beni boğmaya çalıştı. Madem intikam alıyorum tam yapayım.

Bir diğer sayvana uzandım ve avucum metale değer değmez o da eridi. Hızlıca üçüncü ve dördüncüye geçtim. Onu taşıyacak bir şey kalmadığında yatak yere düştü ve alevler yepyeni kurbanlarına doğru ilerlemeye koyuldu.

Kara duman içeriyi doldurmaya başlamıştı. Boğazıma yükselen öksürüğü bastırarak daha fazla oyalanmamaya karar verdim. Hazine sandığının önünde diz çöküp ellerimi içine daldırarak büyümü avuçlarıma yönlendirdim.

Altın eridi, değerli taşlar sıvının dibine çöktü, mücevherler mahvoldu ve geriye pütürlü bir sıvı kaldı. Kaynayan metali bir altın çorbasıymış gibi karıştırırken nasıl yapmayı başardığımı bilmediğim büyüye hayran hayran baktım. Bu küçük intikam çok iyi gelmişti.

Her şey iyice eriyip karıştığında ellerimi sıvıdan çıkarmaya yeltendim ama parmak eklemlerim sert bir şeye çarptı.

Parmaklarım istemsizce sert nesnenin etrafına kapandı ve ellerim beraberinde onu da erimiş hâzineden çıkardı. Avucumda gümüş bir hançer duruyordu. Sapına tuhaf semboller oyulmuştu ve böylesi bir silahtan beklenmeyecek kadar ağırdı.

Bir süre öylece ona baktım, hançer içimde akan büyüye karışan saf bir enerjiyle beni selamlamasına titreşiyordu sanki.

Başparmağımı keskin kenarında gezdirirken tenimi ona batırma, birazcık kan dökme arzusuyla yanıp tutuştum.

Parmağımı ucuna yaslayıp hafifçe bastırdım.

Tuvalet kapısının çerçevesi ateşin sıcaklığına dayanamayıp çökünce içeride bir çatırtı yankılandı. Kendime gelip etrafıma bakındığımda odanın henüz alevler içinde kalmamış tek yerinde durduğumu fark ettim.

Yangın sanki onu benim yarattığımı biliyormuş da bana zarar vermek istemiyormuş gibi yanıma yaklaşmıyordu. Fakat daha ne kadar böyle devam edeceğini kestiremiyordum.

Darius'un odası artık küle dönmeye başlamıştı ve bir an önce dışarı çıkmam gerekiyordu.

Kapıya dönüp çantamı omzuma attım ve hızla yok olan odaya son kez göz gezdirdim. Arkamda bıraktığım her altın parlak renkli bir gölcüğe dönüşmüştü. Yaptığım şeyin kafama dank etmesiyle damarlarıma hücum eden adrenalin kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden oldu ama artık çok geçti. Her şeyi geri alabilsem bile bunu yapmazdım; psikopat pislik bunu fazlasıyla hak etmişti.

Daha fazla oyalanmadan dışarı çıktım ve kapıyı tekrar kilitlemek için yere çömeldim. Tokaları kullanabilmek için hançeri bırakmam gerekiyordu ama herkesin bunun bir kaza olduğunu düşünmesi için bunu yapmak zorundaydım. Gerçi kimin ne düşündüğü pek de umurumda değildi; odayı küle dönmüş vaziyette bulduklarında çok uzaklarda olacağımı umuyordum fakat yıllar içinde polisten kaçmak ve arkamda iz bırakmamak hayat prensibim hâline gelmişti.

Kilidi yuvasına geri oturtur oturtmaz hançeri tekrar elime aldım. Tuhaf silah ruhumda bir yere dokunuyor, içimde bana ait olması gerektiğine dair garip bir his uyandırıyordu. Neden onu yanıma almayacaktım ki? Darius benden

bir hançerden çok daha fazlasını çalmıştı. Silahı cebime atıp çantayı sırtlayarak Ignis Ev'inden dışarı koştum.

Rüzgâr is kokusunu peşimden sürüklüyor, gökyüzü gök gürültüleriyle inliyordu.

Taşıdığım ağır çantaya rağmen bir an bile yavaşlamadım, elimden gelen en hızlı şekilde Ateş Bölgesinden çıkmaya çalıştım. Kampüs hâlâ ıssızdı. Herkesi meşgul ettiği için toplantıya minnettardım.

Hava Bölgesi'ndeki uçuruma vardığımda dönüp uzakta yükselen Ignis Evine baktım.

Alevler Darius'un odasının bulunduğu en üst kattaki pencerelerden dışarı taşmaya başlamıştı. İçerideki her şeyi yutmuş olmalıydılar.

Rüzgâr şiddetlenirken birkaç saniye boyunca yüzüme yayılan pis bir gülümsemeyle yangını izledim.

O pislik ve yancıları dün gece çok ileri gitmişti ve yaptıklarımla bunun bedelini biraz da olsa ödeyeceklerdi.

Madem kadere ve yazgıya inanıyorlardı karmaya da pekâlâ inanabilirlerdi.

Herkes karmanın bir sürtük olduğunu bilirdi ve bugün o sürtüğün adı Tory Vega'ydı.

DARCY

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sırtıma vuran rüzgâr ve damarlarımda akan adrenalinle Jüpiter Binasına doğru koştum. İşe yarar bir şey yapmak, pes etmek anlamına gelse de elimizde tutunacak bir planımız olması iyi hissettiriyordu. Eve dönmeye karar vermemizin en kötü yanı Vârislere zafer yaşatmaktı.

Fani dünyaya ayak bastığımız an istediklerini almış olacaklardı. Bunu düşündükçe midem zehir içmişim gibi bulanıyordu.

Fakat dördü de birbirinden güçlüydü. Bizi kolayca ortadan kaldırabilir ve görüldüğü üzere hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam edebilirlerdi. *Tıpkı Astrum a yaptıkları gibi...*

Suçluluk hissi ve hüzün beni ele geçirdi. Astrum'un ölümünün ardında *onların* bir parmağı olduğu gün gibi ortadaydı. Darius cesedi bulunmadan hemen önce ortadan kaybolmuştu ve profesörün küle dönmüş bedeni akla ilk onu getiriyordu. Katil her kimse Ateş Elementi'nin gücünü taşıyor olmalıydı.

Üstelik Diego, Ejderha Ateşi hakkında bir şeyler söylememiş miydi?

Dağılan dikkatimi toplayıp planımıza odaklandım. So-lariaya dair gizemlerin hepsine ışık tutamayacağımı kabullenmekten başka çarem yoktu. Bilgisizliği, dönem sonuna kalmadan kendimi bir ceset torbasında bulmaya yeğlerdim.

Küre'den uzak durmaya özen göstererek Ağlayan Orman ın sınırında koşarken kampüse ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Jüpiter Binasının kızıl

kiremitli çatısı önümdeki ağaçların tepesinde göründüğünde kalın gövdelerinin etrafından dolanıp girişe yöneldim.

Başımdaki şapkayı düzelttim. Saçımı gizlemenin yanı sıra olur da birine yakalanırsam kimliğimi gizlememe de yardımcı olacağını umuyordum. Mermer sütunlarla çevrili geniş salona süzüldüm, içeriden çıt çıkmıyordu.

Etrafta kimse olmadığından emin olmak için bir süre duraksadım.

Bir, iki...

Sessiz adımlarla merdivene doğru koşup üst kata çıkarak Orion'ın ofisine doğru ilerledim.

Kapıya yaklaştığımda bir ihtimal hafta sonu biriken işlerini halletmek için toplantıyı asmıştır diye neredeyse parmak uçlarımda yürümeye başladım. Tüm planımız ofisinde olmamasına, daha da önemlisi ofisinin bir köşesine biraz yıldız tozu saklamasına bağlıydı.

Şansın bir kez olsun yüzümüze gülmesini hak etmiyor muyuz?

Kahretsin, keşke bu sabahki burç yorumumu okusaydım.

Kapının önüne ulaştığımda kulağımı usulca ahşap yüzeyine bastırarak dikkat kesildim. Hiçbir şey duymadığımda temkinli bir tavırla kapı kolunu çevirdim.

Kilitliydi. Elbette öyleydi.

Kardeşimin kitabını yazdığı kilitleri açma yeteneğinden yoksun olsam da başka bir fikrim vardı.

Parmaklarımın arasında küçük bir esinti yaratıp anahtar deliğine yönlendirdim. Rüzgârı deliğin sonundaki mekanizmaya doğru ilerletip planımın işe yaraması için dua ettim.

Parmaklarımı hafifçe kıpırdattım, gücümün giderek kabardığını hissedebiliyordum.

içeriye hâkim olan sessizlik yüksek sesli bir gümbürtüyle bölündüğünde yüreğim ağzıma geldi.

Gücümle ahşaba açtığım yumruk büyüklüğündeki deliğe bakıp alçak sesli bir küfür savurdum. Kapı kolu tangırdayarak ofisin içine yuvarlanırken kapı açıldı.

Koridoru kolaçan ettim, kalbim adrenalin yüzünden yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Pekâlâ, sanırım paçayı kurtardım.

Usulca içeri süzülüp sanki ofisin önünden biri geçse ortada bir terslik olduğunu fark etmeyecekmiş gibi kapıyı arkamdan kapattım. Dirilerinin gümbürtüyü duyduğundan korktuğum için vakit kaybetmeden Orion'ın masasına doğru ilerledim. Önüme çıkacak sıradaki engeli merak ederek hilal şekilli devasa mobilyanın etrafından dolanıp arkasına çöktüm.

Çekmecelere asıldım ama hepsi kilitliydi. *Odanızdaki tüm kilitleri kullanmaya yemin mi ettiniz, Profesör?*

Kalbim göğsümü son sürat döverken masanın üzerinde duran mektup açacağını kapıp çekmecelerden birini açmaya çalıştım. Ne var ki tüm gücümü kullanıp avucumdaki altın renkli açacağı eğmeme rağmen çekmece bana mısın demedi.

Doğrulup sinirle homurdanarak masadan uzaklaştım. Seçeneklerimi hızlıca gözden geçirip büyüme başvurmaktan başka çarem olmadığına karar verdim.

"Kusura bakmazsın artık, Orion," diye mırıldanarak elimi kaldırdım ve üst çekmeceye güçlü bir hava akımı gönderdim. Büyüm ahşaba bir delik açtı fakat bu kez ön panel tamamen yerinden kopup ayaklarımın dibine düşerek paramparça oldu.

Eyvah.

Çekmecenin önüne çömelip içindekileri karıştırmaya koyuldum. Elime gelen bir yığın kâğıdı, mektubu ve broşürü omzumun üzerinden arkama atarak dairemize geldiği gün cebinden çıkardığı ipek keseyi aradım.

Fani dünyaya dönmeyi hiç istemiyorum ama Vârislerin hepsi götün önde gideni ve Orion'ın ofisinin yarısını çoktan yerle bir ettim. Okulda kalsam bile gelip eserimi görünce beni kendi elleriyle kapının önüne koyar.

Parmaklarım titremeye başlasa da içeriyi karıştırmaya devam ettim. Ne var ki işime yarayacak hiçbir şey bulamadım.

Sıradaki çekmeceye geçip büyümü tekrar özgür bıraktım ve kazayla masanın bir yanına koca bir delik açtım. İçindeki her şey ahşap parçalarının arasından dışarı fırlayıp etrafa saçılınca yerde emekleyip keseyi aramak zorunda kaldım.

Neredesin? Hadi ama.

Parmak uçlarım ipeksi bir şeye sürtündüğünde kalbim tekledi. Yumuşak kumaşı büyük bir zarfın altından çıkardığımda küçük bir sevinç çığlığı attım.

Başardım!

"...Kimin umurunda? Sanki ilk kez bir yere geç kalıyorum, Washer." Orion'ın sesini duymamla midem kasıldı. "On dakika içinde oradayım, önce Fae Soruşturma Bürosuna bir e-posta göndermem gerek... Dün geceden beri bir huzur vermediler çünkü!"

Hasiktir!

Etrafıma bir bakış attım. Yarattığım karmaşayı gizleyecek vaktim yoktu. Bunu bir şekilde başatsam bile kapı kırıktı, öylece durup enselenmeyi beklemekten başka ne yapabilirdim ki?

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Yıldız tozu!

Hızla ayağa kalkıp yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle kesenin ağzını açtım. Siyah renkli parlak tozun birazını avucuma dökmemle içindeki büyü damarlarıma bir güç dalgası gönderdi.

“Ne oluyor burada?” diye bağırdı Orion. Kapı sertçe açılıp duvara çarptı.

Hışımla içeri daldı ve kararmış gözleri doğruca benimkilere kilitlendi. Etrafına saçtığı buram buram korkuyu, kafa karışıklığını ve saf öfkeyi hissetmemek imkânsızdı.

Gözleri avucumdaki yıldız tozuna kaydığında bir şeyler yapmak istiyorsam hemen harekete geçmem gerektiğini anladım.

Tozu nasıl kullanmam gerektiğini bilmediğimden avucumdaki yığını havaya saçtım. Aer Kulesini gözümün önüne getirip çaresizce Tory’nin yanına döndüğümü ve Şikago’ya gittiğimizi hayal ettim.

Koyu renkli bir girdabın etrafımı sarmalamaya başlamasıyla Orion’ın ofisi yavaş yavaş gözden kayboldu. Profesör aniden bir bulanıklığa dönüştü ve ben ne olduğunu anlamadan bir çift güçlü el bileklerimi kavradı. Ağırlığı üzerime çöktüğünde korkuyla tiz bir çığlık attım. Ansızın ayaklarım yerden kesildi ve yıldızlardan, milyonlarca galaksiden oluşmuş alabildiğine uzanan bir geçitte süzülmeye başladım.

İçimi tuhaf bir çekilme hissi sararken görüşüm bulanıklaştı. Sırtım beton zemine çarptı ve aradan birkaç saniye bile geçmeden üzerime ağır bir vücut çullandığında ciğerlerimdeki oksijen bedenimi terk etti.

Acıyla inledim, tepeden tırnağa her yerim sızlıyordu. Omurgamı acıtan soğuk, taş yüzey yetmiyormuş gibi bir de Orion betondan bir levha gibi üzerime çökmüştü.

Çarpışmanın şiddeti başımı döndürmüştü. Orion rüzgârda uçuşan saçlarıyla doğruldu, kaşları feci çatılmıştı. Ondan korkmuyordum bile. Tory’yi hayal kırıklığına uğrattığım için kendime fena hâlde kızmakla meşguldüm.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye bağırdı. Orion’a cevap vermek yerine geniş omuzlarını iterek onu üzerimden atmaya çalıştım.

Üzerimden kalkmasıyla aklım başıma geldiğinde nerede olduğumuzu gördüm. Aer Kulesinin zirvesinde, şiddetli rüzgârın etkisiyle fırıl fırıl dönen devasa türbinin altındaydık.

Orion yıldız tozu kesesini sımsıkı kavrayan elimi tuttu.

Hayır! diye haykırıp öteki elimle ona engel olmaya çalıştım. Sesim hiddetli rüzgâra karışıp gitti. Kendimi ölmek üzere olan bir hayvan kadar çaresiz hissediyordum. O yıldız tozuna ihtiyacım vardı. Onu kaybedersem işimiz biterdi.

Orion neredeyse keseyi avuçlarımdan koparıp almak üzereydi. İçimi saran panik dizginleri eline aldı.

Vücudumdan fışkıran jet motorlarına taş çıkaracak kadar şiddetli bir güç onu üzerimden fırlatıp taklalar atarak geriye savrulmasına neden oldu. Doğruldum ve kulenin kenarından aşağı yuvarlanmasını izlerken bir şaşkınlık nidası koyverdim. Çığlık atarak dizlerimin üzerine kalkıp peşinden koştum.

Hasiktir! Profesör Orion ı öldürdüm!

Orion ben kenara ulaşamadan büyüsüyle yukarı fırlayıp yanıma döndüğünde endişelenecek kadar aptal olduğum için kendime küfrettim.

Onu boş verip tüm gücümle merdivene doğru koştum. Kapıyı açtığım gibi yuvarlanırcasına basamakları inmeye koyuldum.

Tek yapmam gereken Toryye ulaşmak. Sonra şu lanet tozu havaya saçıp Dorothy gibi kırmızı ayakkabılarımızı birbirine vurarak Şikago'ya ışınlanabiliriz. Hep evim güzel evim demezler mi zaten? Keşke ev diyebileceğimiz bir yerimiz olsaydı da biz de aynısını söyleyebilseydik.

Orion’ın fırlattığı hava dalgası sırtıma çarptığında ters dönüp duvara yapıştım. Hamlesine karşı koymak, elimi kaldırıp ona karşılık vermek için debelensem de kollarımı sertçe iki yanıma mıhlamıştı.

Taş merdivenin tepesindeki kapıyı ayağıyla kapatıp rahat bir nefes verdi. Türbinin şiddetli uğultusu azaldı. Bana doğru yürümeye başladığında boğazımdaki sert yumruyu yutmaya çalıştım.

“Güne biraz aksiyonla başlamak gibisi yok, ha?”

Bir an sesinde ufak bir neşe duyduğumu, gözlerinde belli belirsiz bir keyif ve hatta bir parça gurur gördüğümü sandım.

Ama hepsi saniyeler içinde kaybolduğunda gözlerimle kulaklarımın bana oyun oynadığından emin oldum.

Orion kötücül bir ifadeyle basamakları inmeye başladı, yüzünde iyilikten eser yoktu. Etrafımı sarmalamış vahşi gücüne direnmek için kıvransam da nafileydi. Elimi kolumu bağlamıştı.

“Bırakın beni,” dedim sertçe.

Önüme geçti ve tüm umursamazlığıyla kafamdaki şapkaya hafifçe vurarak merdivenden aşağı yuvarlanmasına neden oldu. Saçlarımı şöyle bir süzdüğünde kalbim sıkıştı, gözlerinde diğerlerinin aksine küçümseme yoktu. Hâlimi dün gece de görmüştü ama bu seferki daha farklıydı. Bu kez zayıflığımın, Seth e kanışımın ve arkama bakmadan kaçmak isteyişimin somut bir kanıtına bakıyordu sanki. Hepsini tek bakışla görebildiğinin farkındaydım.

Sessizliği, duymayı beklediğim azardan bin beterdi.

“Ne yapacaksanız yapın hadi,” dedim yıldız tozu kesesini daha sıkı kavrayarak.

Fırsatım varken birazını cebime saklamalıydım.

“Ne yapacakmışım ki?” diye karşılık verdi gözlerini kısarak.

Çok yakınımdaydı ama bana göz dağı verme girişimi bir kez olsun işe yaramıyordu. Kaybedecek neyim kalmıştı ki? Besin zincirinin en dibindeydim, yenmeye bile değmezdim.

“Bana ceza vermeyecek misiniz?” dedim. Nefes nefese kalmış olsam da mucize eseri sesimi sakin tutmayı başarmıştım. “Derslerden sonra cezaya mı kalacağım? Hiç sorun değil. Zaten burada olmayacağım. Akademiden gidiyoruz.”

Daha da yakınıma gelip aramızdaki mesafeyi iyiden iyiye kapatırken öylece durmaktan başka bir şey yapamadım. “Kapımı parçalayarak ofisime izinsiz girmen, özel yapım masamı mahvetmen, sonra da bizi Aer Kulesine götürüp beni aşağı atman bu yüzden miydi, Bayan Vega?” Dudakları hafifçe seğirdiğinde güleceğini düşündüm ama şaka yaptığı o ender anlardan birinde değildik sanırım.

Üzerime çullanmasaydınız çoktan odama dönmüş olabilirdim, dedim titreyen alt dudağımla. Nedeni öfke miydi yoksa çaresizlik mi bilmiyordum. Tek bildiğim her saniye biraz daha paramparça olduğumdu.

Orion beni duvara mıhlayan hava büyüsünün şiddetini azalttığında omuzlarım çöktü. “Ver şunu bana.” Elini önüme uzattığında keseyi daha sıkı kavradım. “Yıldız tozu ne kadar pahalı haberin var mı senin? Yalnızca Ejderha Ateşi yle elde edilebiliyor. Meteorları eritmeleri gerekiyor. Darius Acrux’a gidip bir keseye dünya kadar para bayılmak istemiyorsan şansına küs, diye homurdandı. Dudaklarımı birbirine bastırarak sessiz kaldım. Kulenin tepesine yaptığımız bu küçük gezi okul için bir servete mal oldu. Umarım kendinle gurur duyuyorsundur.”

“Tabii ki duymuyorum,” diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak.

Yaşlar gözlerimi yaksa da kendimi tuttum ve bakışlarımı Orion’ın ardındaki duvara dikerek bir an önce çekip gitmesi için dua ettim. En fazla birkaç saniye dayanabileceğimin far-kındaydım ve ağlamaya başladığımda etrafımda kimse olsun istemiyordum.

Orion keseyi tutan elimi kavradı ve sıcacık teni içimi ısıttı. Eli öylece benimkinin üzerinde kaldığında kafam karıştı. Yıldız tozunu almak istediği ortadaydı fakat hâlâ oyalanıyordu. Bana doğru bir adım daha atmasıyla vücudum yakınlığına istemsizce tepki verdi, kaslarım gerildi ve nabzım hızlandı.

Nihayet bakışlarımı ona çevirip soru sorarcasına kaşlarımı kaldırdım.

Ne yapıyorsun? Seni neden hâlâ kendimden uzaklaştırmıyorum?

Orion'ın gözleri yüzümde gezinip boynuma kaydığında usulca nefes aldım.

Başıma gelen onca şeyden sonra beni ciddi ciddi ısıracak mı? Ben çekip gitmeden önce son bir atıştırmalık mı istiyor?

"Ben de seni ve kardeşini çetin ceviz sanmıştım." Parmaklarını benimkilerin arasına geçirip keseyi aldığında öfkeyle homurdandım. "Eve gitmekte özgürsünüz ama bunu kullanamazsınız. Başka bir yol bulun." Geri çekilip keseyi cebine soktuğunda hayallerim paramparça oldu.

Tekrar koluma uzanıp parmak uçlarını tenimde gezdirerek boynuma doğru ilerlemeye başladığında donakaldım.

"Söyle hadi," diye mırıldandı. Kaşlarım çatıldı, tenimde gezinen parmaklarının ardında bıraktığı yakıcı iz tüm duyularımı işgal ediyordu.

Hâlâ hareket edemiyordum ama nedeni beni bir şekilde yerime mıhlamış olması mıydı yoksa ben mi dokunuşundan kaçmak istemiyordum, kestiremedim.

"Neyi söyleyeyim?" diye fısıldadım.

"Pes ettiğini. Zodyak Akademi'de kalacak kadar güçlü olmadığını. Bir Fae olmadığını."

"Ben—" diye söze başladım ama sert bakışları karşısında dilim tutuldu.

Çok yakınımdaydı, o kadar ki neredeyse burunlarımız birbirine değecekti. Kokusu burun deliklerime doluyor, etrafına yaydığı baş döndürücü aura tenimin altına sızıp her bir zerremi felç ediyordu.

"Faeler bu dünyada bir yere gelmek için mücadele eder, Mavi. Karşılarına çıkan ilk zorlukta havlu atmaz. Vârisler seni alt ettiyse bizden biri değilsin demektir. Hiç bizden biri olmadın demektir."

Geri çekildiğinde vücudumu sarmalayan sıcaklık yerini kapının ötesinde uğuldayan fırtınanın soğuğuna bıraktı.

Öylece ona baktım, birkaç sözcüğün canımı bu kadar yakacağı aklımın ucundan geçmezdi.

Gidersem bir Fae değilim demektir.

Pes etmek zayıflığımı, buraya hiç ait olmadığımı kabul etmek anlamına gelir.

Dişlerimi sıktım. İçimdeki güçle dolu kuyu kabarıp taştı, kanıma karışıp içimde bir kasırga gibi döndü.

Ben bir Fae im," diye tısladım. Orion kaşlarını kaldırdığında öfkem iyiden iyiye tırmandı.

Yüzüne bir gülümseme yayılırken kollarını göğsünde kavuşturdu. Öyle mi dersin? Kanıtla o hâlde."

Ona cevap vermeye bile tenezzül etmeden arkamı dönüp koşarak merdiveni inmeye başladım. Basamakları ikişer ikişer aşıp gittikçe hızımı artırarak odama yöneldim.

Alt edilmeyeceğim.

Havlu atmayacağım.

Yapamam. Ben böyle biri değilim.

Kapımın önüne varır varmaz içeri daldım ve Tory'yi yatağımda, bir yığın altının arasında uzanırken buldum.

"Başarmışsın," dedim şaşkınlıkla. Kardeşim beni başıyla onaylayıp bakışlarını üzerimde gezdirdi. Yıldız tozunu arıyordu.

Dile getirmediği sorusuna başımı iki yana sallayarak karşılık verip kapıyı arkamdan kapattım.

“Tory, ben...” Kafamı toplamaya çalıştım. Orion’ın aklımı başıma getirdiğini ona nasıl izah edebilirdim? Kaçıp gitmenin Vârislerle tutuştuğumuz mücadeleyi kaybetmek anlamına gelmesi bir yana, bu, var oluşuma tersti. Aynısı Tory için de geçerli olmalıydı. Birbirimizden farksızdık. Aynı kanı paylaşan bir çift ikiz, Değiştirilmiş Çocuklar, kız kardeşler, birer Azf’dik.

“Bence kalmalıyız,” deyiverdim.

Tory fal taşı gibi açılmış gözleriyle hızla doğruldu. “Ne?” “Biz Fae’iz. Vârisleri siktir et.”

Dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Senin içine ne kaçtı böyle?”

İçimi bir sıcaklık sardı. *Orion aklımı çeldi ve damarıma nasıl basacağını çok iyi biliyor,* diyecektim neredeyse. Fakat kendimi tuttum. “Orion beni enseledi ve... yıldız tozunu geri aldı. Sonra da pes ettiğimiz, kaçtığımız gerçeğini yüzüme vurdu. Biz hiçbir şeyden *kaçmayız,* Tor. Hiç kaçmadık. Vârisler ne yapmış olursa olsun onlara zafer yaşatmak istemiyorum. En azından bu şekilde, mücadele etmeden alt edilmek istemiyorum.”

Kardeşim alt dudağını dişleyerek yatağa saçılmış pasparlak altınlara baktı. “Haklısın, Darcy. Darius’tan intikam almak harikaydı ama...”

“Ama ne?” diye sordum huzursuzca.

“Şey... odasını ateşe vermiş olabilirim.” Bir kahkaha patlattığında kendimi tutamayıp ona katıldım. Bir çift çocuk gibi, tüm dünyamız daha birkaç saat önce altüst edilmemiş gibi kıkırdadık. Ufak da olsa bu neşemiz hiç sönmesin istedim.

“Hiç değilse arkanda iz bırakmadığını söyle,” dedim nihayet durulduğumuzda.

Tory pis pis sırıtarak beni başıyla onayladı. “Ama bunu çaldım. Muhtemelen geri kalan her şeyle birlikte eridiğini düşünecektir.” Yastığımın üzerinde duran gümüş hançeri aldığında kaşlarım havalandı. Hafif kavisli, ay gibi parlayan bıçak tek kelimeyle göz alıcıydı.

“Vay canına,” diye mırıldanıp uzanarak parmaklarımı silahın sapında gezdirdim.

Damarlarımda akan büyü hançerle bir olmak istiyormuş gibi doğruca tenimin altına hücum etti.

Tory hançeri benden uzaklaştırıp çantasına attığında bir yığın sikkeye çarpıp çınladı.

“Hançerde bir tuhaflık var,” dedi onu bırakmakta zorlanıyormuş gibi eli çantanın içinde kısa bir süre oyalanarak.

İçimi dolduran tuhaf çekilme hissinin geçmesiyle kaşlarımı çattım. “Sence profesörlerin öğrencilerin odalarında silah sakladığından haberi var mıdır?”

Kardeşim omuzlarını silkti. “Beni öldürmeye kalkışmalarına karşılık Vârislere iki hafta cezaya kalmayı layık gördüler. Bence haberleri varsa bile umurlarında değil.”

Vârisleri anmak içimi yine huzursuzlukla doldurdu. Onları ne yapacağız? Seth’i gördüğümü düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.” Elimi başıma götürüp parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Tutamların kel kalmış noktayı kapatacak kadar uzaması aylar, eski uzunluğuna dönmesiyse yıllar sürecekti. *Orospu çocuğu.*

Saçlarıma dokunduğumu fark eden Tory’nin gözleri karardı. “İntikamımızı alacağız.” Sesindeki kararlılık yüzümü güldürdü. Henüz büyümüzü onlara kafa tutacak kadar iyi kullanamıyoruz. Dolayısıyla daha kurnaz bir yol izlememiz gerekecek.

“Güzel fikir,” dedim göğsüm yarı heyecan yarı korkuyla dolarken. “Planımız ne?”

Tory bana hınzır bir bakış attı. “Zayıf yanlarını bulacağız. Elimize geçen her fırsatı değerlendirip başlarına bela olacağız.”

“Darius’un altınları gibi.” Sırıttığımda hevesle başını sallayarak sözlerimi onayladı. “Hiç şüphe çekmeden usul usul intikamımızı alacağız,” dedim

heyecanla.

“Yakalanmamız söz konusu bile olamaz,” dedi Tory birden ciddileşerek.

“Aynen öyle.” Bunun düşüncesi bile içimi panikle doldurdu. Vârisler akademideki en tehlikeli öğrencilerdi; gözümüze onları kestirdiğimizi anlarlarsa bize haddimizi bildirmek için bu kez nelere kalkışırlardı kim bilir.

Tory esneyerek yataktan kalktı. “Cesaretimi toplayıp odama dönmeliyim. Duş alıp üstümü değiştirmem gerek. Umarım Nova dün olanları göz önünde bulundurup toplantıya katılmadık diye evlerimizden puan düşürmez ama yaparsa da hiç şaşırmam.”

Onu başımla onayladım. “Olan oldu artık. Bunca altını ne yapacağız peki?” diye sordum.

Tory yığını bir süre süzdükten sonra aklına bir Fikir gelmiş gibi gözleri parıldadı. “Saklayacağız. Olur da Şikago’ya kaçmamız gerekirse diye elimizin altında dursunlar. Hem Darius’un hâzinesine ağır bir darbe vurmuş olmak hoşuma gidiyor.”

“îyi ama nereye saklayacağız?” Etrafıma bakındım, aklıma güvenli bir yer gelmiyordu. Vârisler, Tory’nin böylesi bir serveti çaldığını öğrenirlerse işimiz biterdi.

Kulenin dışından sesler gelmeye başladığında şimdilik bu planı rafa kaldırmamız gerektiğini anladım. Toplantı sona ermişti.

“Bir süre burada kalsınlar,” dedim. Altınların bir kısmını kucağıma toplayıp dizlerimin üzerine çökerek yatağın altına tıktım. Tory de altın kadehleri, sikkeleri ve mücevherleri spor çantasına geri koyarak bana yardım etti. Her şeyi kaldırdığımızda çantayı yatağın altına, gidebildiği kadar derine soktuk.

işimiz bittiğinde Tory ayağa kalkıp bana endişeli bir bakış attı. “Umarım Ignis Evine Darius’tan önce dönebilirim. Akademiyi terk etseydik en büyük pişmanlığım küle dönmüş odasını gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi kaçırmak olacaktı.”

Kapıyı açıp bana el sallarken bir kahkaha patlattım. Çıkmadan önce koridoru kolaçan etmesi dikkatimden kaçmadı, bu duvarların arasında kendimizi güvende hissetmemiz biraz zaman alacaktı. Belki de hiçbir zaman güvende hissetmeyecektik. En azından güçlerimizi kontrol etmeyi öğrenene dek. Cehennemin eşiğine kadar gidip geri dönmüştük ve Vârisler istedikleri an bizi tekrar oraya sürükleyebilirdi. Fakat bu sefer buna hazırlıklı olacaktık.

Kapımı kilitleyip yatağıma uzandım. Nabzım nihayet sakinleşirken yavaş bir nefes verdim. Atlas'ımdan bir ses yükseldiğinde FaeBook bildirimlerini hepten kapatmanın bir yolu olup olmadığını merak ederek cihazı elime aldım.

Özel bir e-postan var, Darcy!

Kaşlarımı çatarak bildirime tıkladığımda ekranımda bir gelen kutusu açıldı.

Lance

Yer: *Venüs Kütüphanesi*
Sıra: Epsilon
Metin: Toprak: Büyümenin Gücü

Tuhaf e-postayı okurken doğru kişiye gönderilip gönderilmediğini merak ettim. Lance adında kimseyi tanımıyordum. Hiç değilse bana nefret kusmamış olmasını zafer sayabilirdim.

Darcy

Affedersiniz, kimsiniz? Sanırım yanlış kişiye yazdınız.

ikinci bir Kayan Yıldız vakası yaşamayacağımızı umdum. Astrum kim olduğunu ve niyetini daha önce açık etseydi belki ölmesine... Bu düşünceyi hızlıca bir kenara bıraktım, farklı davransaydık ölmesine engel olabileceğimizi düşünmek bile midemin kasılmasına neden oluyordu. Okulda kalmaya karar vermemiz kampüste bir katille birlikte olacağımız anlamına geliyordu.

Gizemli adamdan bir yanıt alıp almayacağımı merak ettim. Belki gerçekten de e-postayı yanlış kişiye göndermişti. Ne var ki gelen kutuma yeni bir mesaj düştüğünde kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu.

Lance

Sanırım kendimi 'nefesi burbon kokan, suratı sirke satan ve herkesin hayallerini başına yıkmayı kendine görev edinmiş profesör' olarak tanıtmalıydım.

Söylediğim kitaba bir göz at, Mavi. Ufkunun açılacağından emin olabilirsin.

Not: Bu e-postayı derhâl sil.

TROY

BEŞİNCİ BÖLÜM

A er Evinin sarmal merdivenini koşarcasına inerken kalbim heyecanla çarpıyordu. Akademide kalıyorduk. Kasvet dolu birkaç saat boyunca Şikago'ya dönmekten başka çaremiz olmadığını düşünsek de Darcy kalmak istediğini söylediği an göğsümdeki ağırlık kaybolup gitmişti sanki.

Hayatım boyunca karşıma çıkan hiçbir zorluktan kaçmamıştım ve ilk kez buna kalkışırsam kendimi asla affetmeyeceğimin içten içe farkındaydım.

Tahta çıkmak ya da okuldaki Faelere hükmetmek umurumda olmasa da bir grup sadist pisliğe pabuç bırakmak istemiyordum.

Yanlarından geçtiğim birkaç öğrenci arkamdan, "Yüzmek ister misin, Tory?" ve "Dün gece havuzda iyi vakit geçirdin mi?" gibi şeyler zırvaladı.

Başımı dik tutup alaycı sözlerine karşılık vermeye tenezzül etmeden yoluma devam ettim. Vârislere yaranmaya çalışan bir grup ukalayla harcayacak zamanım yoktu.

Aer Evi'nden çıkmamla etraf gökyüzünü sarmış kara bulutların arasında çakan şimşeklerle aydınlandı. Çok geçmeden gök gürültüsünün sesi kulaklarımı doldurdu. Yağmurun eli kulağındaydı.

Küreye giden yolda koşmaya başladım, hızlı tempom at-kuyruğumun bir o yana bir bu yana savrulmasına neden oluyordu. Rüzgârın şiddetlenmesiyle saçlarım uçuştu ve burnuma is kokusu doldu. Yanından geçtiğim kimsenin aynı kokunun kıyafetlerime de sindiğini fark etmemesini umdum.

Adımlarımı yavaşlatmadan Küreyi geçip Ignis Evine yöneldim ve toplantıdan dönen diğer öğrencilerin arasına karıştım. Hızlıca odama dönmek istediğimden kalabalığın arasından sıyrılırken gözüme Sofia ilişti.

“Selam,” dedim yanına ulaştığımda.

“Tory!” Kollarını etrafıma doladığında gafil avlanıp geriye sendeledim. Şaşkınlığımı üzerimden attığımda ben de ona sarıldım. “Senin için çok endişelendim,” dedi Sofia. “Videoyu izlediğimde-”

“Bir şeyim yok,” dedim sözünü keserek. Darius’un bize doğru geldiğini görür görmez kollarının arasından sıyrıldım.

İhtiyacım olan son şey dün yaptıkları yüzünden üzgün olduğumu düşünmesiydi. Bir grup yancısıyla hep bir ağızdan gülmeye başladıklarında kusma istediğimi bastırdım. Milton Hubert’ın suratında öyle kocaman bir gülümseme vardı ki Darius istese ayaklarına kapanıp botlarını diliyle parlatır diye düşündüm.

Sofia beni bırakıp neye baktığımı görmek için kafasını çevirdi. Onu hafifçe dürterek Ev’e doğru yürümeye teşvik ettim. Darius’un gözleri bana kaydığında ona sırtımı döndüm. İçeri ondan önce girmek istiyordum.

Sessizce yürümeye devam ettik ve öğrenci grubu giderek kalabalıklaşmaya başladığında adımlarımızı hızlandırdık.

İs kokusunu taşıyan rüzgâr esmeye devam ederken gökyüzü yarılırcasına gümbürdedi ve yağmur nihayet başladı.

Su damlacıklarının son sürat üzerimize düşmeye başlamasıyla birkaç öğrenci çığlık atarken Ev’in güvenliğine sığınmak için koşmaya başladık. Üst sınıfların çoğu yağmurun onlara ulaşmadan buharlaşması için başlarının üzerine sıcak havadan kalkanlar oluştursa da aynısını denemeyi aklımın ucundan bile geçirmedim. Şansımın bir kez olsun yaver gitmesine gülerek yağmurun beni sırılsıklam etmesine müsaade ettim. Artık biri üzerime sinmiş is kokusunu alacak diye endişelenmeme gerek kalmamıştı.

Bana delirdiğimi düşünüyormuş gibi bakan Sofia’ya sırıttım.

“Ne? Yağmuru severim,” diye açıkladım. O ise başını iki yana sallayarak bana katılmadığını açıkça belli etti.

Ignis Evinin kapısına vardığımızda etraftan panik dolu haykırışlar ve yardım çığlıkları yükselmeye başladı. Nabzım hızlandı, vakit gelmişti.

Hızlıca içeri girip basamakları ikişer ikişer tırmandım, Darius’un yukarı çıkıp kıymetli odasından geriye kalanları gördüğünde vereceği tepkiyi en ön sıradan izlemek istiyordum. Sofia bana ayak uydurmakta zorlanıyordu. Panikle koşuşturup çığlıklar atan öğrenci yığınının arasında onu birkaç kez neredeyse gözden kaybedecektim.

“Hemen Darius’a haber verin!” diye bağırdı Marguerite. “Su büyüsüne ihtiyacımız var!”

Ortak salona gidip duvarlardan birine yaslanarak gösterinin tadını çıkarmaya hazırlandım. Is kokusu içeriyi iyiden iyiye sarmıştı ve birçok öğrenci öksürüp telaşla gerisin geri dışarı çıkmaya çalışıyordu.

“Ne bu tantana?” diye bağırdı ortak salona giren Darius. Gür sesini duyan herkes suspus oldu.

“Üst kat!” dedi Marguerite yanına koşup elini tutarak.

“Odan. Odan yanıyor!”

“NE?” Darius hışımla kızın elini bırakıp merdivene doğru koşmaya başladı.

Telaşla kenara çekilen öğrencilerin arasından geçip son sürat basamakları tırmandı.

Sofiayı kolundan tuttum ve birlikte Darius’u takip eden kalabalığa katıldık. Fal taşı gibi açılmış gözlerini bana çevirdiğinde hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi omuzlarımı silktim. Ona gerçeği söylememek içimi biraz huzursuz etse de yaptığım şeyi Öğrenirse başı derde girebilirdi. Hiçbir şeyden haberi olmaması en iyisiydi.

En üst kata vardığımızda Milton Hubert beni dirsekleyerek kenara itince duvara yaslanıp çıkan kargaşayı izledim.

Alevler Darius’un kapısının üzerinden dışarı taşmaya başlamış, koridorun tavanı boylu boyunca yoğun bir dumanla kaplanmıştı. Yine de yangın etrafa yayılmamış, odasıyla sınırlı kalmıştı. Tüm katın alevler içinde kalmamış olmasının nedeni büyümle sadece onu hedeflemem miydi yoksa bir mucize miydi merak ettim.

Darius öfkeyle hırlayarak kapıya kilidini kıracak kadar sert bir tekme attı.

Kapının açılmasıyla alevler taze oksijene doğru atılmaya çalışsa da Darius çoktan ellerini kaldırmıştı. Yangını kontrol altına alarak patlamayı geri püskürttü. Öğrenciler çığlık atmaya devam ediyordu. Odanın önü giderek kalabalıklaşsa da herkes Darius’a alevleri söndürebilmesi için alan bırakmaya özen gösteriyordu. Önüme yığılmış iri cüsselerin ardını görmek için parmak uçlarımda yükselip kafamı bir o yana bir bu yana uzatmam gerekti. Darius’un büyük bir sel yaratarak alevlerin arasına dalmasını izledim.

Darius gözden kaybolur kaybolmaz Marguerite, “Su Ele-menti’nin gücünü taşıyan başka kim var?” diye haykırdı panikle. “Yardıma ihtiyacı var!”

Herkes birbirine baktı. Kalabalıktan biri, “Ben toprağın gücünü taşıyorum,” dedi. Çok geçmeden bir kızın bakışları bana takıldı.

Ona yardım et! diye bağırdı kolumu tutup beni yanına çekerek.

Diğerleri de ona uyup cesaret verici sözlerle Ignis Evinin başkanının küçük sorununu çözmesine yardım etmem için beni ön saflara doğru itmeye başladılar.

Kalabalığın önüne ulaşmamla Marguerite’le yüz yüze geldim. Kıpkırmızı saçlarını ilk kez darmadağın görüyordum. Akan rimeli yanaklarında siyah izler bırakmıştı.

“Ne oyalanıyorsun?” dedi bileğimi kavrayarak. “Ona yardım et!”

Kolumu geri çektim. “Hayır,” dedim tartışmaya yer bırakmayacak kadar kararlı bir sesle.

“Ne?” dedi ciyaklarcasına. “Yapmak zorundasın! Sen-”

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilim,” dedim. “Dün gece suya fazlasıyla doydum. Daha fazlasını görecek hâlim yok.”

Önce kırılan ağır bir şeyin gümbürtüsü ardından da Dar-ius’un şaşkın bağırışı duyulduğunda arkamızdaki öğrenciler hep bir ağızdan korku dolu bir çığlık attı.

“Aptal sürtük! Darius’a yardım et dedim sana!” Marguerite beni zorla içeri sürüklemeye niyetliymiş gibi üzerime atıldığında ellerimi kaldırıp buz gibi bir su patlamasıyla onu öteki duvara fırlattım.

“Al sana su. Ama bu kadarıyla yetinmen gerekecek. Büyümü daha fazla harcamak istemiyorum.” Kalabalıktan birkaç şaşkınlık nidası yükselirken Marguerite’e sırıttım.

Kız öfkeyle bir şeyler geveleyip bana bir karşılık verecekmiş gibi ellerini kaldırdı. Ne var ki ihtiyacımız olan son şeyin daha fazla ateş olduğunu akıl etmiş gibi kollarını geri indirdi.

“Başkanının yardımına ihtiyacı var!” diye haykırdı.

“Aynı duruma **ben** düştüğümde yardımını istiyorsam onu buna zorlamam gerektiğini söylemişti. Ne ekersen onu biçersin,” dedim buz gibi bir sesle.

Marguerite hiddetle haykırıp bana yumruklarıyla saldıracakmış gibi duvardan hışımla uzaklaştı. Avuç içlerim hava büyümle doldu ama gücümü serbest bırakmaya fırsat bulamadan koridorda katı bir ses yankılandı.

Yolu açın! Öğrenciler Profesör Pyro’nun dediğini yapıp Müdire Novayla ona yol açmak için kenara çekildi.

Onlar koridorun sonuna, Darius’un hâlâ alevleri zapt etmeye çalıştığı odasına doğru ilerlerken umursamaz bir tavırla Margueritee bakıp omuzlarımı silkerek öğrencilerin arasına döndüm.

Müdire ve profesör oyalanmadan içeri girerken tekrar duvara yaslanıp içerideki yıkımı incelemeye koyuldum.

Darius hızla inip kalkan göğsüyle küle dönmüş odanın ortasında durmuş, eşyalarından geriye kalanlara bakıyordu. Alevleri söndürmeyi başarmış olsa da her şey sırılsıklamdı ve küle dönmüştü.

Kot pantolonu ve tişörtünden geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Vücudundaki dövmeler gözler önüne serilmişti ve yüzü is içindeydi. Bakışlarım ön kolundaki koyu kırmızı sembole takıldı. Çok geçmeden sembolün Terazi burcunu temsil ettiğini anladım ve bir an başka birinin burcunu neden tenine kazıdığını merak etmekten kendimi alamadım.

Ignis Vârisi fena hâlde öfkeli, biraz da çaresiz görünüyordu. İçim inkar edilmez bir zafer hissiyle doldu.

Etrafı incelemeyi bırakıp Profesör Pyro ve Müdire Nova'ya döndü, koyu renkli saçları öfkeyle dolup taşan gözlerinin üzerine dökülüyordu.

Nova ellerini beline koyup, "Burada ne oldu böyle, Bay Acrux?" diye sordu sertçe.

"Bilmiyorum," diye homurdandı Darius.

"önce zavallı Profesör Astrum'un başına gelenler, şimdi de bu. İki gün içinde yaşadığımız iki büyük olayın da ateş büyüsüyle bağlantılı olması bir tesadüf mü?" diye mırıldandı Pyro endişeyle. "Bunu ikinci bir saldırı girişimi olarak mı görmeliyiz?"

"Kim Ejderha Zümresinden birine ateşle saldırmaya çalışır ki?" diye karşılık verdi Nova küçümseyici bir tavırla. "Bana kalırsa bu delilleri yok etme girişimi..." Sözlerini yarım bıraksa da Darius'a diktiği gözleri kısıldı.

"Beni suçlamaya çalışmıyorsunuz, değil mi, Müdire?" dedi Darius alçak, tehditkâr bir sesle.

Koridordaki herkes konuşmaları duyabilmek için ölüm sessizliğine gömülmüştü.

Darius ve Müdire gergin bir an boyunca birbirlerine baktı.

“FSB’nin olayın iç yüzünü ortaya çıkaracağından eminim,” dedi en sonunda Nova. “Yangının kaynağı **her neyse** öğreneceğiz.”

Darius, Novanın failin o olduğunu ima ettiğini anlamış olacak ki kabaran öfkesi yüzünden göz bebekleri tıpkı Ejder-ha’sınınki gibi birer çizgiye dönüştü.

“Sorun çözülene dek sana başka bir oda ayarlayacağız,” diye araya girdi Pyro gerginliği yatıştırmaya çalışarak.

“Zahmet etmeyin, kalacak yerim var,” diye çıkıştı Darius.

“Pekâlâ. O hâlde zarar görmemiş eşyalarını toplayıp...” Sözünü yarım bırakıp etrafını süzdüğünde her şeyin mahvolduğunu gördü. Zarar görmemiş hiçbir şey kalmamış gibiydi.

Zavallı zengin piçi, tüm şaşaalı eşyaları gitti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi engellemeye çalışsam da ne kadar başarılı olduğumdan emin değildim.

“Sadece altınlarıma ve...” Ignis Vârisi içi bir zamanlar ganimetleriyle dolu sandığına döndü ve kömürleşmiş ahşap parçalarını ayağıyla kenara itip donarak halı ve döşemeyle bir olmuş hâzinesini ortaya çıkardı.

Vücudu öfkeden titremeye başladığında Pyro ve Nova temkinli bir adımla ondan uzaklaştı.

“Kendine hâkim ol, Bay Acrux,” dedi Nova tiz bir sesle.

“Siktir, Ejderha’sını daha fazla zapt edemeyecek,” diye fısıldadı arkamdaki bir oğlan.

Darius iki büklüm olup ellerini zemine bastırdı ve öfkeyle kükreyerek içeriyi inletti.

“Yıldızlar aşkına!” Pyro yalpalayarak ondan uzaklaşırken Darius güç bela ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Sendeleyip düşmekten kıl payı kurtuldu. Ne var ki dönüşümü başlamadan pencereye ulaşamadı. Sırtından kanatlar fırladı, teni pullarla kaplandı ve yırtık pırtık kıyafetleri hepten parçalandı. Kendini kırılmış pencereden dışarı atar atmaz vücudu genişledi ve teninin hemen altında saklanan Ejderha özgür kaldı.

Hiddetli bir kükremeyle gökyüzüne yükselirken omurgamdan bir ürperti geçti. Yangından benim sorumlu olduğumu öğrenirse işim biterdi.

Ejderha Ateşi'yle fırtına bulutlarını yarıp geçerken hiç birimiz çıt çıkarmadan giderek uzaklaşmasını izledik. Birkaç kişi her şeyi Atlaslarına kaydetmişti. Videoyu paylaşmaları ve zaferimin kanıtını tekrar tekrar izlemek için sabırsızlanıyordum.

"Gösteri sona erdi, millet!" diye bağırdı Pyro bizi elleriyle kışkışlayarak. "Herkes odalarına!"

"Yangın yüzünden Ignis'e eksi elli puan!" diye seslendi Müdire Nova, Darius'un arkasından. Fakat hiddetli kükreyişleri ve püskürttüğü alevlerin arasından onu duyabildiğini hiç sanmıyordum. "Dönüşümünü kontrol etmekte başarısız olan öğrenciye eksi yirmi puan!"

Gülmemek için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Darius Acrux herkesin önünde kontrolünü kaybetmişti ve bundan benim sorumlu olduğumdan haberi bile yoktu.

Müdirenin bakışları ben topuklamaya fırsat bulamadan üzerime kilitlendi ve eliyle beni yanına çağırdı.

"Dün gece yaşananlar kulağıma geldi," dedi yumuşak bir sesle. "Hâlâ dimdik ayakta olmana çok sevindim."

"Ah, teşekkür ederim," dedim sesindeki endişeye şaşırarak.

Omzumu bana güven verircesine sıktı. "Yine de toplantıya katılmadığınız için Ignis ve Aer'den yüz ellişer puan düşeceğim," diye ekledi yanımdan uzaklaşmadan önce.

Dudaklarım şokla aralandı. Ev puanları umurumda değildi ama bu düpedüz acımasızlıktı. Belki de Nova az önceki sözlerinin aksine o kadar da anlayışlı biri değildi.

Hızlıca kalabalığın peşine takılarak aşağı inmeye başladım. Katıma vardığımızda gruptan sıyrılıp yatak odamın güvenli duvarlarının arasına sığındım.

Sırtımı kapıya yasladığımda kanıma karışan adrenalinin etkisiyle ürperdim. Darius'un odasını ateşe vermek belki gerçekten de berbat bir fikirdi ama **kahretsin,** bunu yapmak harika hissettirmişti.

Gülümsememi ertesi sabah duş alırken bile yüzümden silemedim.

Sıcak su tenimden akıp giderken kendimi savunmak için yaptığım şeyden pişmanlık duymaya çalıştım ama başaramadım. Fevrilik etmiş olsam da intikamımın bir hayli şairane olduğunu düşünüyordum. Hem hâlâ gücümü kontrol etmeyi öğrenirken Darius'a yaptıklarının bedelini başka nasıl ödetebilirdim ki?

Vârislere boyun eğip işkencelerine katlanmaktan bıkmıştım. O gece Darcy'yle bana yaptıkları yenilir yutulur cinsten değildi. Dertleri bizi kendilerine düşman etmekse istedikleri olmuştu.

Şimdi sıra kalan üçünden intikam almaya gelmişti.

Suyu gönülsüzce kapatıp saçlarımı kurulayarak odama döndüm.

Darius'un hâzinesinin büyük kısmını Darcy'nin odasına saklamış olsak da dün gece masamın üzerine dizdiğim sekiz sikke hâlâ bıraktığım yerde duruyordu.

En üsttekini alıp parmaklarımın arasında döndürmeye başladım. Ona bakmak bile beni zevkten dört köşe ediyordu. Sanki bir kez olsun **kendi** hanemize puan yazdırmıştık ve onların bundan haberi bile yoktu. Bakışlarımı sikkenin yüzeyinde gezdirdim. Bir yüzüne ejderha, diğerineyse

bir taç motifi oyulmuştu. Başparmağımı ejderhanın yüzüne bastırıp parmak izim yaratığın yüz hatları bulanıklaşana kadar büyümle tenimi ısıttım.

Parmağımı kaldırdım ve böyle çok daha iyi göründüğünü düşünerek sırıttım. Sikkeyi bir kenara bırakıp giyinmeye başladım.

Üzerime siyah bir kot pantolonla siyah bir tişört geçirdikten sonra gözlerime normal şartlarda gündüz vakti yapmayacağım kadar kalın eyeliner çektim. Bugün boş vakitlerinde havalı motosikletler çalan ve Joey'nin barındaki hiçbir dalla-maya yüz vermeyen o sert kız olmaya hiç olmadığı kadar çok ihtiyacım vardı.

Komodinimin üzerindeki Atlas'ım ısrarla çaldığında iç geçirerek başına gittim.

Cihaza uzanmamla parmaklarım Darius'tan çaldığım hançere değdi ve bana seslendiğine, beni onu almaya teşvik ettiğine dair o tuhaf his yine içimi sardı. Atlas'ımı hızlıca kapıp yatağımın ayak ucuna ilişerek ekranına dokundum.

Günlük yıldız falın seni bekliyor, Tory!

Dudaklarımı büzerek falımı açtım, yine arkamı kollamam gerektiğine dair bir uyarı okumak istemiyordum. Fakat Darcy falımızdaki öngörülere kulak vermenin okuldaki zorbalardan kaçınmamıza yardımcı olacağı konusunda çok ısrarcıydı, bu yüzden de hiç değilse ne zırvaladıklarına bir göz atacaktım.

Günaydın, İkizler!

Yıldızlardan seni bekleyen gün hakkında havadisler var.

Yıldızlarının hizalarındaki değişikliğin gününe olumlu bir etkisi olabilir. Fakat değişime hemen kanma; bunu kalıcı hâle getirmek istiyorsan azimle çabalaman gerek. Gün içinde yolun Boğa burcundan biriyle kesişebilir fakat sakinliğini korumayı başarırsan bunu kendi lehine çevireceksin.

Parmaklarımla uyluğumda ritim tutarak okuduğum mesajı düşündüm. Yıldızlarımızın içinde bulunduğumuz durumu kökten değiştireceğine inanmak istesem de her cümle o kadar belirsizdi ki fala güvenmek imkânsızdı. Aklıma gelen tek Boğa, Caleb Altair'di ve değil yollarımızın kesişmesini, mümkünse onu görmek bile istemiyordum. Hâliyle sakinliğimi korumak mesele olmayacaktı.

Burç yorumumu Bir kenara bırakıp FaeBook'a girmeye karar verdim. Darcy'yle hakkımızda yazılmış utanç verici hikâyeleri ve yorumları görmeye meraklı değildim ama ne döndüğünü bilmezsem kendimi bunlarla yüzleşmeye hazırlayamazdım.

Paylaşımlar ekranımı doldururken dudağımı ısırdım ve Darius'un öfkeden kudururken çekilmiş fotoğrafını, üzerine yazılmış başlığı ve altındaki yorumlan görünce kendimi tutamayıp bir kahkaha patlattım.

Milton Hubert: Ne acımasızsın be dünya! Herkes toplantıdayken Ignis Vârisi'nin odası küle dönmüş. Darius şimdi nerede uyuyacak? #teklifyokmuhanımlar #kötüşans tfgiyecekbirşeyibilekalmamış

Yorumlar: '

Marguerite Helebor: Zavallı bebeğim! Ne zaman istersen benimle kalabilirsin. tfkollarımDyehepaçık

Tyler Corbin: Herkesin gözü önünde senin kıçına tekmeyi basmamış mıydı, Kıllı Sürtük? Ne rezil bir şeymişsin sen. tfbukadarınadapes tfönceyataktasonrakapıda

Marguerite Helebor: Alt tarafı biraz ara verdik, ezik herif.

Bilmeden konuşma. #yıldızlaryalansöylemez #bizbirbirimizeaitiz *Tyler Corbin:* Bunu Darius'un yüzüne söyle de kıçına ikinci kez tekme yiyişini izleyeyim, tfdelisürtük

Elouise Pirot: Yatağım ikimize de yeter, Darius. #başkanımaoda

Tilly Farbringer: Başına gelen trajediyi düşündükçe ağlıyorum. Darius'un kaybı için bu akşam bir mum yakacağım, tfseninacınbenimacım

Okulun yarısının yazdığı uzun mesajlara göz gezdirmemle midem ağzıma geldiğinde yorumları okumayı bıraktım. Bakışlarım istemsizce fotoğrafa geri kaydı. Darius sadece öfkeli değil, sahiden üzgün görünüyordu. Gerçekten değer verdiği eşyalarını yangında kaybettiğini umdum. Biraz kötü şansı hak ediyordu ve bunun mimarı olma görevini seve seve üstelenebilirdim.

Ekranı kaydırsam da Darius'a ve yatak odasında yaşanan trajediye dair birbiri ardına gönderilmiş paylaşımlardan başka bir şey bulamadım. Vârislerin kardeşimle bana yaptıkları okulun taptaze dramasının arasında unutulup gitmişti. Öğrencilerin dilinden çoktan düştüğümüze sevinmeden edemedim. Ignis Evi'nin çatısından fışkıran alevleri gösteren kısa videoyu pis pis sırıtarak izlerken bir an için Vârislerin bize yaşattığı acıyı unutuverdim.

Kapım sertçe tıklatıldığında irkildim, korkudan neredeyse kucağımdaki Atlas'ı düşürecektim. Bu kadar gergin olduğum için kendime küfretsem de bunda şaşılacak bir şey yoktu. Daha evvelsi gece boğulmaktan kıl payı kurtulmuş, bugünse bir kundakçı olup çıkmıştım.

Bir an içeride yokmuşum gibi davranmayı düşündüm ama bunun pısırıklık olacağını fark edip yataktan kalktım.

Darius'un altın sikkelerini hızlıca çantama atıp kapıya yöneldim.

Kapı kolunu kavrayıp yüzüme bıkkın bir ifade kondurarak ziyaretçimle yüzleştim.

Tam da bu sırada Darius'un hançerini saklamayı unuttuğumu fark ettim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlasa da artık çok geçti.

Caleb Akair yakışıklı yüzünde ufak bir tebessümle kapı çerçevesine yaslanmıştı. Buklelerini dağıtmak üzere kafasına götürdüğünü tahmin ettiğim eli kapıyı açmamla havada asılı kalmıştı.

Ondan kaçmak buraya kadarmış.

“Selam, tatlım,” dedi sert bakışlarıma aldırmadan.

Ağzından çıkacak bir sonraki sözcüğü beklemeden kapıyı suratına kapattım.

Ne var ki Caleb ayağını araya uzatarak bana engel oldu. Kapı sekerek geri açıldığında geriye doğru birkaç adım attım. Bakışlarım yatağımın üzerinde duran hançere kaydı. Dünya da tanıdığım en acımasız adamlardan birinin az önce kişisel alanıma izinsiz girmesi de umurumda değilmiş gibi döşeğe uzandım.

“Girebilir miyim?” diye sordu Caleb beklediğimden çok daha yumuşak bir sesle. Henüz eşikten içeri adımını atmamıştı ve şaşkınlığımın yüzüme yansımana engel olamadım.

“İçeri girmek istiyorsan sana engel olamayacağımı ikimiz de biliyoruz,” dedim buz gibi bir sesle.

“Bu yüzden kararı sana bırakıyorum,” diye karşılık verdi. “Sadece konuşmak istiyorum. Yemin ederim sana elimi bile sürmeyeceğim. Seni ısırmayacağım. Yalnızca beni dinlemeni rica ediyorum.”

“Neden?” diye sordum şüpheyle gözlerimi kısarak.

“Lütfen içeride konuşalım, tatlım. Dikkat çekmeye başladım bile.”

Bakışlarım omzunun arkasına kaydığında tıpkı söylediği gibi birkaç Ignis öğrencisinin koridorda oyalandığını gördüm. Görünüşe bakılırsa Terra Evinin başkanı Ignis Evini pek sık ziyaret etmiyordu fakat Ateş Elementi’nin gücünü taşıdığını bildiğimden içeri girmekte zorlanmamış olmalıydı. Diğerlerinin merakını kabartan asıl mesele kapıma gelmiş olmasıydı.

Gerekirse kendimi savunmaya hazırlanırken büyüm göğsümde toplandı fakat Caleb öylece durmaya devam etti. İçeri girmek için gerçekten iznimi bekliyor gibiydi ve onu görmek istemesem de ne söyleyeceğini merak ediyordum.

iyi, dedim en sonunda elimle gelmesini işaret ederek. Yatağımda oturur vaziyete geçip sırtımı duvara yasladım. Hançer kıçımın altındaydı.

Caleb eşikten geçtiğinde nabzım hızlandı. Bunu duymuş gibi dudakları hafifçe seğirdi. Muhtemelen duymuştu da.

Lanet vampir kulakları.

Kapıyı arkasından kapatıp elini önünde savurdu. Bir sıcaklık dalgası tenimi okşadı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“Sessizlik balonu,” diye açıkladı kafa karışıklığımı fark edince. “Sohbetimizin aramızda kalması için.”

Usulca başımı sallayıp bunun aynı zamanda kimsenin çığlıklarımı duymayacağı anlamına geldiği gerçeğini düşünme-meye çalıştım.

Caleb yatağıma oturacakmış gibi bana yaklaştığında masamın önündeki sandalyeyi işaret ettim. Tekrar yakınıma girmesine izin veremezdim.

Terra Vârisi sandalyenin ucuna ilişip çenesini sıvazlayarak mavi gözleriyle beni inceledi.

“Ne istiyorsun?” diye sordum konuşmaya niyeti olmadığını anlayınca.

“Vampir Kanunları hakkında hiçbir şey bilmediğin aklıma geldi,” dedi alçak sesle.

“Ne kanunu?”

“Her Fae Zümresinin üyelerinin eylemlerinin genel hatlarını belirleyen yönetim organları vardır. Bunca farklı davranışa, karaktere, içgüdüye ve yeteneğe bir sınır belirlemek ve kontrolü sağlamak, hepsi ayrı ayrı ele alındığında çok daha kolaydır. Kaynak’ım olarak bunu öğrenmeye hakkın olduğunu düş—”

“Caleb?” diye sözünü kestim. “Madem beni ısırmak için gelmedin neden siktirip gitmiyorsun? En yeni işkence fikrin beni sıkıntıdan öldürmek mi yoksa? Unuttun mu bilmiyorum ama sen ve sapkın arkadaşların daha dün

gece beni neredeyse öldürüyordunuz. Takdir edersin ki seninle vakit geçirmek şöyle dursun, yüzünü bile görmek istemiyorum.”

Caleb nefret dolu bakışlarıma bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Eh, tüm yaptıklarına rağmen iradenin sapasağlam kalmasına sevindim, tatlım.”

Sözlerime zerre kadar aldırmaması sinirimi bozdu. Olanlarda hiç parmağı yokmuş, her şeyi bir köşeden izlememiş, onlarla arkadaş değilmiş gibi **yaptıkları** demesi de dikkatimden kaçmamıştı.

Ben suratına bağırıp çağırma isteğimle mücadele ederken Caleb beni pürdikkat incelemeye devam etti.

- Derdi neydi? Çat kapı gelip uzaktan yakından alakam olmasını istemediğim Zümresi hakkında konuşmak istediğini söylemişti.

“Sen gitmiyorsan ben giderim,” dedim sertçe.

Yatağımdan kalkarken çaldığım hançeri gizlemek için yorganı üzerine örttüm.

Tam kapıya ulaşmıştım ki Caleb saniyeler içinde yanımda bitti, elini kafamın yanına koyarak üzerime eğildi. Erkeksi kokusu ve kaslı vücudu karşısında gafil avlandım. Üzerime diktiği bakışlarına karşılık vermekten başka bir şey yapamadım.

“Sadece... havuzda olanlarla hiçbir ilgim olmadığını bilmeni istiyorum,” diye fısıldadı. “Diğerlerinin bir şeyler planladığından haberim vardı ama bu kadar...”

Kaşlarımı çattım. Benden nasıl bir karşılık bekliyordu?

“Partide söylediğim gibi benimle gelseydin...” îç geçirdi.

“Çok daha farklı bir gece geçirebilirdik.”

“Ah, teklifini geri çevirdim diye suçlu ben miyim yani?” diye çıkıştım tek kaşımı kaldırarak.

Öyle demedim. Ama seni kurtarmaya çalıştım. Bunun bir kıymeti olmalı.”

Hadi oradan, tek derdin beni yatağa atmaktı. Ne kahramanca bir davranış ama. Seth saçını kesmeden önce Darcyyi de kurtarmaya çalıştın mı?” diye karşılık verdim.

“Hayır ama o benim Kaynak’ım değil. Seni her türlü tehlikeden korumakla yükümlüyüm ve ettiğim yemin sana işkence ya da eziyet etmemi yasaklıyor,” dedi Caleb.

Ne asil bir adamsın. Havuzda beni ne de güzel korudun ama. Orion beni sudan çıkardığında ölmeme ramak kalmıştı.

“Seni öldürmezlerdi,” dese de sesine karışan şüphe bana bundan o kadar da emin olmadığını düşündürdü.

“Hepsi bu mu? Yarım yamalak özür dileme girişimin bitti mi? Yetişmem gereken bir dersim var,” diye çıkıştım.

“Senden özür dilemiyorum,” dedi Caleb. “Sadece olanlarla bir ilgim olmadığını söylüyorum. Sana zarar vereceğimden korkmana gerek yok. Kaynak’ım olduğun müddetçe için rahat olsun.”

“Benim için kendini yorma. Kaynak’ın olmayı bile istemiyorum. Psikopatın teki gibi davranmamanın tek nedeni buysa kalkıp yüce gönüllülük ediyormuş gibi konuşma. Neden beni şu sözde bağdan azat etmiyorsun, böylece hem sen arkadaşların gibi gönlünce götlük edebilirsin hem de ben bir daha ağzını tenimde hissetmeye katlanmak zorunda kalmam. Ona öfkeli bir bakış attım, hâlâ geri çekilmiyordu.

Büyüm kollarımdan aşağı akıp avuç içlerime birikti, emrimi bekliyordu.

Caleb bir süre öylece gözlerimin içine baktı, ardından elini kapıdan çekip gerileyerek iç geçirdi. “Buraya seninle tartışmaya gelmedim, Tory. Dün gece olanlardan gurur duymadığımı bilmeni istedim sadece. Güç için, konumlarını korumak için mücadele etmek FaelerİN doğasında vardır ama bunu kendi başlarına yapmaları gerekir. Toplanıp sana birlikte saldırma-

lan... Max’in yarattığı buzu kırmayı başardığının farkında mısın? Seni havuzda tutmak için Darius’la güçlerini birleştirmek zorunda kaldılar.”

“Hepinizden güçlü olduğumu zaten biliyordunuz. Sırf tecrübesiz olduğumuz için bizi alt ediyorsunuz. Arkadaşlarına bunu hatırlarsan iyi edersin çünkü büyümü kontrol etmeyi öğrenir öğrenmez elimden çekeceğiniz var. Belki duymuşsundur, intikam soğuk yenen bir yemektir.”

Sözlerime sinirlenmesini beklerken yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı.

“O günün gelmesi için sabırsızlanıyorum.” Kapıya doğru bir adım attığında önüne geçerek ona engel oldum.

“Neden?” dedim sıktığım dişlerimin arasından. “Tahtınızda gözümüz olmadığını neden kabullenemiyorsunuz?”

“Şimdi böyle diyorsun ama eğitiminizi tamamladığınızda ve hangi Zümre’den olduğunuz ortaya çıktığında kararınızı değiştirip değiştirmeyeceğinizi, Fae doğanıza kucak açıp bu dünyadaki diğer herkes gibi güç peşinde koşup koşmayacağınızı bilemezsin. Bu riski göze alamayız.” Dünyanın kanunu buymuş gibi hüzünle gülümsedi. Onun dünyasının kanunu gerçekten de buydu belki.

“Neden sadece akademide kalıp büyümüzü kullanmayı öğrenemiyoruz? Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir krallığın başına geçmeye yeltenmeden mirasımızı alamıyoruz?” diye direttim ısrarla.

“Çünkü Faeler böyle bir ırktır. Büyümüz doğuştan gelse de onu kontrol etmek ve gücümüze diğerlerinden daha iyi hükmetmek için emek harcamak zorundayız. Semavi Konsey’in Vârisi olarak doğmam, annem emekli olur olmaz yerini alacağım anlamına gelmiyor. Tıpkı benim gibi o koltukta hakkı olan bir erkek, bir de kız kardeşim var. Bu konumu elde etmek için onlardan daha güçlü olduğumu kanıtlamam, bana yönelik her türlü tehdidi savuşturmam gerekecek. Annem emekli olmaya yanaşmazsa Konsey'deki yeri için onunla bile savaşmak zorunda kalabilirim. Kraliyet soyu ve Semavi aileler Solarianın en kudretlileri olsa da hükümdarlık kimseye altın tepside sunulmaz. Okulda bile sürekli gözlem altındayız»

değerlendiriliyoruz, diğer öğrencilere büyümüzle göz dağı veriyoruz ve neler yapabileceğimizi asla unutmadıklarından emin oluyoruz.

Kulağa çok yorucu geliyor," diye mırıldandım.

Öyle fakat böyle olması gerek. Halk yalnızca gücü sorgusuz sualsiz elinde tutabileceğini görürse hükümdarına güvenir. Ne yazık ki bu, ya seni ve kız kardeşini kontrol altında tutmamız ya da size boyun eğmemiz gerektiği anlamına geliyor. Büyünüz bizimkinden çok daha kudretli, dört Element in gücünü taşımanızdan bahsetmiyorum bile. Her gün gazetelerde tahtın Vegaların olması gerektiğine dair sayısız makale yayımlanıyor. Gücü size kaptırmak istemiyorsak herkese sizden daha üstün olduğumuzu göstermek zorundayız."

"Bizim ne istediğimizin hiç önemi yok mu yani? dedim. "Hem neden herkes babamıza Vahşi Kral diyor? Saltanatı gerçekten berbat olsaydı kimse vârislerinin başa geçmesini istemezdi, değil mi?"

"Halk vefasızdır. Konu hükümdarlarına geldiğinde daima şikâyet edecek bir şey bulurlar. Hem bir tiranın boyunduruğu altında yaşamaktan çok daha iyi olsa bile büyük bir kesim Semavi Konsey'in yöntemlerinden hazzetmiyor. Bunun için pek çok nedenleri var. Siz babanız değilsiniz, halkın çoğu başa geçmeniz hâlinde ne tür değişiklikler yapacağınızı merak ediyor. Üstelik tahta geçecek kadar güçlüyseniz ne olursa olsun size ait olması gerektiğine inanıyorlar."

"Bu... çok aptalca," dedim. "Güç beraberinde iyi bir liderlik becerisi getirmez. Hükümdarlığa layık olduğunu kanıtlamak için önüne çıkanı kendine boyun eğmeye zorlamak berbat bir yöntem. Ya günün birinde önünde çıkan herkesi boğmaya çalışan, bir grup acımasız götün yönetimi altında yaşamaya zorlanırsan?"

Caleb sırıttı. "Eh, tahta oturmaya karar verirsen düzeni değiştirmeyi deneyebilirsin. Gerçi buna pek ihtimal vermiyorum, tatlım. Faeler ezelden beri böyle yaşar ve gözlerindeki bakış bana senin de bizden bir farkın olmadığını söylüyor."

"Ben sizin gibi değilim," diye itiraz ettim öfkeyle.

“Öyle mi dersin? Bizi kendi silahımızla vurmayı hiç hayal etmedin mi yani? Seni zorla ısırdığım her seferinde beni büyünle odanın öteki ucuna fırlatmak istemedin mi?” Yüzüne imalı bir gülümseme yayılırken huzursuzca kıpırdandım.

“Bir rahat verseydiniz bunların hiçbirini düşünmeme gerek olmazdı,” diye karşılık verdim.

“Öyle bir dünya yok,” dedi omuzlarını silkerek. “O yüzden bu konuda ne yapacağına karar vereceksin.”

Tekrar kapıya doğru hamle yaptığında ona engel olmadım. Eşikte öylece durup koridorda gözden kaybolmasını izledim. Diğer öğrenciler telaşla yolundan çekildi ve içlerinden birkaçı Caleb yanlarından geçerken ona selam verdi. Bazıları başını bile eğdi. Onları böyle davranmaya iten şey sadece korku değil, saygıydı da. Vârisler ve acımasız yöntemleri hakkında ne düşünürsem düşüneyim diğer Faelerin benimle aynı fikirde olmadığı ortadaydı. Onlar gibi olmaya hiç niyetim yoktu ancak tüm bunların Faeler için olağan şeyler sayıldığını kabullenme vaktim gelmişti belki de.

Burada hayatta kalmak istiyorsak şartlara uyum sağlamamız gerekiyordu. Bunun için gereken her şeyi yapmaya hazırdım.

DARCY

ALTINCI BÖLÜM

Pazartesi sabahı öğrencilerin çoğu henüz yataklarından bile kalkmamışken Aer Kulesinden çıktım. Şafak henüz yeni sökmüştü ve soluk ışık hüzmeleri gökyüzünde dalgalanıyor gibiydi. Tory'yle akademide kalmaya karar verdiğimizden beri keyfim yerindeydi ancak Seth'le karşılaşacağım ânı düşünüp korkmaktan da kendimi alamıyordum. Aptal suratını görmek de alaycı sözlerini dinlemek de istemiyordum. İntikamımı canını en çok yakacak şekilde almak istiyordum. Onu itibarından vuracaktım. Yüzünden eksik etmediği o "dünya emrime amade" gülümsemesini soldurup arkadaşlarını tıpkı bana yaptıkları gibi **ona** güldürecektim. Ne var ki bunu nasıl başaracağımdan emin değildim. Henüz aklıma hiçbir fikir gelmiyordu.

Tenimi okşayan serin hava yaklaşan sonbaharın habercisi gibiydi. Uçuruma vardığımda denizden esen rüzgâr önümdeki uzun otları su gibi dalgalandırıp bir o yana bir yana savuruyordu. Ağlayan Ormana giden kıvrımlı yolu takip ederek yaprakları yavaş yavaş sarı ve turuncunun tonlarına bürünmeye başlamış ağaçların arasına girdim.

Karanlık patikada ilerlerken aklım takip edildiğim ve Vârislere yakalandığım akşama kaydı. Sırf kötü bir olay yaşadım diye ormandan uzak durmayacaktım. Etraf geceleri en kötü kâbuslarıma ev sahipliği yapıyormuş gibi görünse de gündüzleri burası kampüsteki en sevdiğim yerlerden biriydi.

Venüs Kütüphanesine yaklaştığımda yoldan çıktım. Orion'ın söylediği kitabın adını avucuma karalamıştım. Neden ansızın bana yardım etmeye karar verdiğini bilmiyordum. Bir yanım hâlime acıdığından şüphelense de

içimden bir ses bana onun başkalarına acıyan türden bir adam olmadığını söylüyordu.

Faeler güçlüydü ve zayıf olanların acı çekmesi olağandı. Solaria'da işler böyle yürüyordu. Hem Zodyak Akademinin duvarları arasındaki hem de ötesindeki herkes bu düzeni benimsemişti. Bir kez olsun buna sevinmekten kendimi alamadım, kimsenin bana acımasını istemiyordum. Tory de ben de fena incinmiş, küçük düşürülmüştük. Okuldaki herkesin alay konusu olduğumuzu söylememe gerek bile yoktu. Fakat kimsenin özrüne ya da sırtımızı sıvazlamasına ihtiyaç duymuyorduk. Artık buradan kaçmak bile istemiyordum. İstediğim tek şey intikamdı. Tek derdim bu dünyada kendime bir yer edinmek ve diğer herkese aralarında olmayı hak ettiğimi kanıtlamaktı. Ben de onlar gibi bir Fae'dim ve bundan böyle kimsenin aksini iddia etmesine müsaade etmeyecektim. Bu, Vârislerin ellerinden geleni artlarına koymaması anlamına geliyorsa buna razıydım.

Tepemde yükselen heybetli binanın kapılarını açıp göz alıcı, geniş salona ayak bastım. Arkamdan kapanan kapının sesi içeride yankılandığında sırtımdan bir ürperti geçti.

Astrum'u en son burada canlı görmüştüm. Tory'yle bana olan sadakati yüzünden öldürüldüğü ihtimalini aklıma bile getirmek istemiyordum. Şu "Gölge" her kimse, Kayan Yıldız'ın kim olduğunu öğrendiğinde ona hiç acımamıştı. Bunun tek bir anlamı vardı: Astrum önemli bir şey biliyordu. Artık asla öğrenemeyeceğimiz bir şey.

Tavandan sarkan küre şeklindeki devasa avizenin ışığı altında temkinli adımlarla ilerleyip Epsilon sırasına döndüm. Avucuma not ettiğim kitabın ismine bakıp elimi raf boyunca gezdirerek onu aramaya koyuldum. Elimi indirdiğimde parmağımda tek toz zerresi bile göremedim. Zodyak Akademi koridorlarında kimseye görünmeden dolaşan gizemli bir hademe mi vardı yoksa her şeyin tertemiz kalması için bir büyü mü yapılmıştı merak ettim.

Gözüme koyu yeşil renkli, deri ciltli bir kitap ilişti, ismi sırtına yaldızlı harflerle yazılmıştı. Toprak: Büyümenin Gücü. Kitabı raftan alıp kapağını açarken içimi bir heyecan sardı. İçindekiler kısmına göz gezdirerek aradığım şeyi bulmaya çalıştım.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı, aradığım şeyi bulmuştum. Sıranın sonundaki yuvarlak ahşap masaya koşup sandalyelerden birine oturarak saç uzatmayla ilgili bölümü açtım. Bir dizi saç kökü şemasını atlayıp büyüyü aradım. Ne var ki bu bir büyü değil, bir iksirdi.

Kahretsin, henüz iksirler hakkında hiçbir şey öğrenmedim.

Metnin giriş kısmının birkaç sayfasını hızlıca tarayıp malzeme listesine göz attım. Pek uzun sayılmazdı, sadece üç malzeme vardı fakat bunları nereden bulacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

3 Kurutulmuş Biber Kabuğu
8 Sedef Yongası
Beş santimlik Sarı Kristal

Tüm malzemeleri karıştırıp iki gece ay ışığında bekletin. İkinci gecenin ardından gün doğarken karışımın şeffaflaşmasını bekleyin.

Kutup Yıldızı’na dönüp saçınızın uzamasını istediğiniz her santim başına karışımdan 50 mİ için.

Pekâlâ, tuhaflığını bir kenara bırakırsak kulağa o kadar da zor gelmiyordu.

Talimatları bir kenara not alıp kitabı kapatarak aldığım rafa geri döndüm. Cildi yerine bırakırken hemen yanındaki kitap dikkatimi çekti.

Toprak: Çağrının Gücü

Merakıma yenik düşüp kalın cildi raftan aldım ve içindekiler sayfasına şöyle bir göz atıp ilk bölümü okumaya koyuldum.

Yeni Başlayanlar için
ÇAĞIRMA BÜYÜLERİ

Böcekler: .

• Hamam böceği -

• Eklembacaklılar

• KarıncalaR

• Bit, Pire, Kulağakaçan ve Termitler

• Güve ve Kelebekler

• Ağustos böceği, Cırcır böceği ve Çekirgeler

• Karasinek ve Sivrisinekler

• Arılar ve Yaban arıları

Gözlerimi doğruca pire sözcüğüne geri döndü ve bir umut ilgili bolümü açtım.

Birkaç sayfaya göz gezdirdim, umudumun boşa çıkmadığını fark etmemle nabzım hızlandı. Kova Ay taşı isimli bir şeyin uyuyu yapan kişinin emrine

amade Kurt Adam pireleri çağırabileceğini keşfetmemle dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. - Şimdi tek yapmam gereken şu zımbırtıyı nereden bu lacağımı Öğrenmek.

Büyüyle çağırılabilecek onca akılalmaz şeye kapılıp sayfaları birbiri ardına çevirmeye başladım. Kitabın ileri düzey kısmında daha büyük hayvanlar çağırıp irade gücüyle bedenlerini kontrol altına almanın yolları anlatılıyordu. Günün birinde böyle bir şey yapabileceğimi düşünmek beni şaşkına çevirdi.

Okul zilinin tiz sesi duyulduğunda şok oldum. Duvardaki süslü gümüş saate baktığımda kitaba dalıp kahvaltıyı kaçırdığımı fark ettim. Cildi rafa geri koyup omuz çantamı düzelterek çıkışa yöneldim.

Küreden akın akın çıkan öğrenciler ilk derslerine yetişmek üzere gruplara ayrılıp dolambaçlı yollara dağılıyordu. Sağ tarafımdaki Jüpiter Binasfna dönüp Tory, Diego veya Sofia'yı bulma umuduyla kalabalığı taradım.

Orion, Aer Kulesi ndeyken başımdaki tek şapkamı da alıp merdivenden aşağı attığından saçlarım kabak gibi ortadaydı. Odamdan çıkmadan kafama bir fular bağlamayı düşünmüştüm ama sonra bunun daha fazla dikkat çekeceğini düşünüp vazgeçmiştim. Tüm okul hâlimi FaeBook'ta görmüştü zaten. Artık yapılacak en iyi şey kırpık tutamlarımı gururla taşımaktı.

Yanlarından geçtiğim birkaç kişi ensemdeki kel noktayı gorup kıs kıs güldü. Utançtan yüzüm kızarsa da başımı dik tutarak onları umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştım. Ne var kı bu mümkün değildi. Kitaptaki malzemeleri bulduğumda SaÇİanmin yeniden uzayacağını ve bu kâbusun sona ereceğini düşünüp kendimi avutmaya çalıştım.

Jüpiter Binasının geniş salonuna girip merdiveni hızlıca çıkarak Orion'ın sınıfına doluşan öğrencilere katıldım. Belki arkadaşlarım çoktan gelmiştir diye düşünüp kafamı içeri uzattım ancak hiçbir şey göremeden iki çift kol sımsıkı etrafıma dolandı.

“Darcy!” diye tiz bir çığlık attı Sofia. Diego ikimizi de göğsüne yasladı.

“Kalmaya karar vermenize o kadar çok sevindim ki.” Diego beni kendine biraz daha bastırırken omzunun üzerinden hâlimizi sırıtarak izleyen Tory’yi gördüm.

Birkaç adım ötemizdeki bir kız şaşkınlıkla bağırıp yerinde zıplamaya başladı. “Yıldızlar aşkına, Caleb Altair geliyor!”

Geri çekilerek işaret ettiği yöne döndüm. Caleb peşindeki bir grup üçüncü sınıfla okulun sahibiymiş gibi koridorda yaylana yaylana yürüyordu. Arkadaşlarının bizi işaret etmesiyle bıkkın bakışlarını üzerimize çevirdiğinde midem kasıldı. Hayran kulübü ona umut dolu gözlerle baktı. İçimden bir ses bize sataşmadan yanımızdan geçip gitmeyeceği söylüyordu.

Adımlarını yavaşlatıp derin bir nefes aldı. “Kokuyu alıyor musunuz, millet?” Tekrar havayı kokladığında kaşlarım çatıldı. “Etraf buram buram prestijli okulumuza ait olduğunu sanan, Zümre’siz bir grup Fae kokuyor.”

“Bugün gökten pislik yağacağından haberim yoktu,” diye homurdandı Tory arkasını dönerek. Bir an için Caleb’ın kardeşimin bu çıkışına gülümseyeceğini sandım.

“Ben Zümre’mi biliyorum,” diye mırıldandı Sofla. Ne var ki sözleri Caleb’ın Vampir kulaklarından kaçmadı.

“Yerinde olsam bunu bir sır gibi saklardım, sarışın. Pega-sus olmak, Zümre’siz olmaktan daha beter.” Arkadaşlarından biri onunla yumruğunu tokuşturup kahkaha attı. Uzun boylu, kızıl saçlı ve soğuk bakışlı bir oğlandı.

“Sorma. Resmen kampüsü işgal etmişler,” dedi alaycı bir sesle. “Sadece bir ucube atın tekini becermek ister.”

Caleb gülerek onu başıyla onayladı. ‘Bunu yapacağıma tahttaki hakkımdan feragat ederim.”

Boktan dostları ortada komik bir şey varmış gibi gülmekten kırılırken Caleb yoluna devam etti.

“İğrenç herif,” diye homurdandım. “Ona kulak asma, Sofia.

“Karşıma ben Pegasus’ken çıkarsa sol toynağımın tadına bakar,” diye tısladı arkadaşım. Gözlerindeki öfke karşısında kaşlarım havalandı.

“Bunu görmeyi çok isterim,” dedi Tory gülerek. Ardından bana dönüp sesini alçaltarak, “Bu önyargısını ona karşı kullanabilir miyiz sence?” diye ekledi.

“Evet, Pegasusların kıçına düşkün olduğuna dair dedikodu yaymalıyız,” diye fısıldadı Sofia pis pis sırıtarak. Boğazıma yükselen kahkahaya engel olamadım, bu deli tarafını görmekten hoşlanmıştım.

Diego dehşet dolu gözlerle bir süre öylece ona baksa da çok geçmeden hevesle başını salladı. “Fantastico(*), Sofia. Ama kimsenin bizim gibi **ucubelere** inanacağını sanmıyorum.” Ona göz kırptığında iması karşısında Sofia’nın yanakları al al oldu.

(*) (Isp.) Harika, -ç.n.

Kulaklarım tiz çığlıklarla çınladığında keyfim kaçtı. Kylie ve arkadaşları gelmişti.

Açık renkli gözleri bana kilitlendi ve dolgun dudakları kötücül bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Temel Büyü dersine ne zamandır yoluk tavukları da alıyorlar?” dedi bağıra bağıra. “Biri şu zavallının acısına bir son versin.”

Yancıları gülmekten iki büklüm olurken öfke dolu gözlerle bakışlarına karşılık verip dişlerimi sıktım.

“Okula kaydolduğundan beri,” diye çıkıştı Tory. “Gerçi bazılarımızın aksine senin koca gagan hâlâ yerli yerinde.”

Sınıf arkadaşlarımızdan bir **ooohhhh** sesi yükselirken vücudum adrenalinle doldu.

Kylie’nin suratı domatese döndü, gözleri karardı. Koyu renk saçlı arkadaşı Jillian fal taşı gibi açtığı gözleriyle bize bakıyordu.

“Ne dedin sen, Fahişe Prenses?” diye tısladı Kylie.

Tory’nin yanına geçtim, benim kavgama dâhil olmasını istemiyordum. “Onu gayet iyi duydun, Kylie. Neden sözde erkek arkadaşının kıçının dibine dönmüyorsun? Hani şu başka bir kızı öperken senden bir çalının içine saklanıp onu videoya çekmeni isteyen erkek arkadaşının.” Bu deli cesaretini nereden bulduğumu ya da mutlak aşağılanmama uydurduğum kılıfı yutup yutmayacaklarını bilmiyordum. Kylie’nin çenesi seğirdi ve vahşi bir hayvan gibi üzerimize doğru bir adım attı.

Diğer öğrenciler etrafımıza toplanmış, çoktan sınıfa girenlerse olan biteni görmek için başlarını kapıdan dışarı uzatmıştı.

“Sethy her şeyi seni rezil etmek için yaptı, **Vega,”** dedi tü-kürürcesine. “Sanki seni kendi isteğiyle öpermiş gibi.”

“Eh, dilimi bir daha o yalancı ağzına sokmaktansa koparıp atmayı yeğlediğimi ona iletirsin,” dedim sıktığım dişlerimin arasından. Diego beni uzaklaştırmak istercesine kolumu kavradı.

“Onu kampüste kızlı erkekli kaç öğrenciyi öperken gördüm bilmiyorum,” diye ekledi Tory tüm masumiyetiyle. “Yerinde olsam kendime dikkat ederdim, sıra tekrar sana geldiğinde hastalık kapmak istemezsin.”

“Seni küçük orospu!” diye bağırdı Kylie.

Sarı saçları öfkeli yılanlar gibi etrafında dalgalandı, teni soluk yeşile boyandı ve dişleri sivrildi. Siyah ve yeşil engerekler tıslayarak bize zehir tükürdüğünde şaşkınlıkla geriye kaçtım. Orion’ın tahtaya yazdığı Zümrelerden biri gözümün önüne geldi. **Medusa.**

“Siktir,” diye tısladı Tory. Kaçarken omzu benimkine çarptı. “Kuşun teki kafasına bir dünya solucan kusmuş gibi görünüyor. Bir de kalkıp **senin** saçını aşağıladığına inanamıyorum.”

Kylie gözlerini kısarak ileri doğru bir adım attı, ellerini önüne kaldırarak hava büyüsüyle avuçlarının arasında bir fırtına oluşturdu.

Ne var ki hafif bir esinti bile yaratamadan şiddetli bir kasırga ayaklarını yerden kesip onu fırıl fırıl döndürmeye başladı. Başının etrafındaki yılanlar bir o yana bir bu yana savruldu.

Orion görüş alanıma girdiğinde bir kahkaha patlattım. Havadaki eline bakılırsa kasırganın sorumlusu oydu.

“Uslu uslu yerlerinizde oturup beni beklemeniz gerek! diye bağırdı. Kolunu indirmesiyle Kylie tiz bir çığlık atarak kıçının üzerine çakıldı.

Altın rengine geri dönen saçları omuzlarına döküldü ve yanakları utançtan kıpkırmızı kesildi.

“Bayan Majör Zümre formunu kontrol edemediği için Aer e eksi yirmi puan,” diye ekledi Orion kendine yol açmak üzere daha fazla hava akımıyla öğrencileri kenara iterek. Sınıfa girerek gözden kayboldu. Herkes peşinden içeri üşüşürken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Arkadaşları Kylie’yi bırakıp telaşla sınıfa koştu. Kız saçlarını düzelterek hiçbir şey çaktırmamaya çalışsa da bozulduğunu görebiliyordum. Bir yanım ona üzüldü ama sonra bana yaptıklarını hatırlayıp bu hissi hızlıca bastırdım.

Arkadaşlarıma ve diğer öğrencilere uyup ben de güldüm.

“Kafasının etrafında kıpırdanan yılanların gözlerindeki bakışı gördün mü?” Tyler Corbin gülmekten katılarak az önce olan biten her şeyi tekrar canlandırdı.

Orion kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette Tyler ın gösterisini izleyip herkesin yerine geçmesini bekledi. Bir an için göz göze geldiğimizde yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldı ve bunu görmek sırıtışımın daha da genişlemesine neden oldu.

Tory’yle Diego’nun arasındaki yerime geçerken Kylie içeri girdi. Başını dik tutmaya özen göstererek sırasına ilerledi fakat oturur oturmaz herkesten

saklanmak istiyormuş gibi yerine sinip kafasını Atlas'ına gömdü.

Sınıf birbirine heyecanla bir şeyler anlatan öğrencilerin uğultusuyla doluydu. Tyler ise birinden aldığı hırkayı kafasının üzerinde sallayarak etrafında dönmeye devam ediyordu.

Büyük bir gümbürtü koptuğunda şamata bıçak gibi kesildi. Orion büyüsüyle masasını havaya kaldırıp sertçe yere çarpmış, çarpışmanın etkisi ahşap zemini titretmişti. Sert bakışlarını üzerine diktiğinde Tyler daha fazla oyalanmadan yerine döndü.

Sınıfa sessizlik çökmesiyle elektronik kalemini alıp tahtaya dönerek eğik el yazısıyla bir şeyler karaladı.

Atlas'ımı çıkarıp ders notlarımı karıştırdım. Aradığımı bulduğumda kafamı kaldırarak profesörün bu belirsiz, aşağılayıcı girizgâhını açıklamasını bekledim.

Orion ağır adımlarla Tyler Corbin'e doğru ilerlemeye başladı, Atlas'ına harıl harıl bir şeyler yazan oğlanın yaklaşan tehlikeden haberi bile yoktu. Gölgesi üzerine düştüğünde Tyler donakaldı ve başını kaldırarak profesöre mahcup bir bakış attı.

"Dersimin ortasında FaeBook'a bir şeyler mi yazıyorsun, Corbin?" diye hırladığında az önceki şamatanın son kırıntıları da ürkütücü sesi karşısında kaybolup gitti.

"Evet ama—" diye söze başladı Tyler. Ne var ki Orion, Atlas'ı oğlanın elinden kapıp başının yan tarafına geçirdiğinde cümlesinin devamını getiremedi. "Terra'ya eksi on puan," dedi umursamazca. Kravatını düzelterek tahtanın başına dönüp ekrana dokunarak dersimizin ilk notlarına geçti.

Tyler dudaklarını büzüp şakağını ovuşturdu ve eğilip Atlas'ını yerden aldı.

Bugünkü konumuz soylar," dedi Orion ekrandaki yeni Zümre listesini işaret ederek. Listenin başındaki isim merakımı kabarttı. Vahşi Kral, **babam** onlardan biriydi.

■ Hidra

■ Kraken

■ Anka Kuşu

■ Arion Yunusu

■ Empusa

■ Ophiocaurus

“Bu Zümrelerin ortak noktaları nedir bilen var mı? diye sordu Orion kimseden bir cevap gelmesini beklemiyormuş gibi bıkkın bakışlarını sınıfta gezdirerek.

“Hepsinin soyu tükendi, efendim,” dedi Sofia normalden daha tiz bir sesle.

Orion sert bir baş hareketiyle onu onayladı. “Ignis’e artı beş puan. Peki nedenini söylemek isteyen var mı?” Tahtaya dönerek Hidra Zümresini kırmızı bir dairenin içine aldı.

“Saf olmayan soy birleşimleri yüzünden olabilir mi?” dedi arkada oturan siyah saçlı bir kız.

“Tam olarak bu yüzden, Bayan Abdul. Aqua’ya artı beş puan,” diye karşılık verdi Orion. “Hidra, Kral Vega’nın ölümüyle soyu en son tükenen Zümre’dir.”

Gözlerin üzerimize çevrildiğini hissettiğimde midem kasılsa da kararlılıkla tahtaya bakmaya devam ettim.

“Kral Vega’nın kendi türünden olmayan biriyle evlenmesiyle Kraliçenin taşıdığı Harpy ve diğer Zümre genetikleri soyuna karıştı. Kızları...” -bize imalı bir bakış attı— “...henüz kendi Zümrelerini keşfetmediğinden Hidraların yeniden ortaya çıkması hâlâ ihtimaller dâhilinde. Ne var ki bu... birçok faktöre bağlı. Genetikleri, bağlantılı oldukları yıldızlar...” Ekrana dokunmasıyla karşımızda bir takımyıldız listesi ve karmaşık bir kalıtım tablosu belirdi. “Bir soya ne kadar farklı genetik karışırsa ebeveynlerin

kendi Zümrelerinden bir çocuk sahibi olma şansı o kadar azalır. Bazı ender Zümrelerin soylarını saf tutmak için sadece ama sadece kendi türleriyle türemesi de bu yüzden. Buna bir örnek verecek var mı?”

“Ejderhalar, efendim,” dedi Tyler. Orion onu başıyla onayladı.

Tory’yle birbirimize bir bakış attık, ikimizin de aklına Darius Acrux gelmişti.

Profesör sözlerine devam etti. “Ender görülen Zümre genetiklerini taşıyan aileler genellikle anlaşmalı evlilikler yap—” Orion’ın Atlas’ından tiz bir **BİÎİÎİPPPPP** sesi yükseldiğinde yüreğim ağzıma geldi.

Telaşla cihazı kaptı, aldığı mesajı okurken gözleri ekranın iki ucu arasında mekik dokudu. Kısa sakalını sıvazlayarak kaşlarını çattı.

“Kahretsin,” diye homurdandığında içerideki herkes huzursuzca kıpırdandı.

Atlas’ını yavaşça masasının üzerine bırakıp ellerini iki yanına koyarak sınıfa kasvetli bir bakış attı. “FSB, Profesör Ast-rum’un ölümünden bir Nemf’in sorumlu olduğunu açıklamış.”

Etrafımızdan şaşkınlık nidaları yükselirken yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle Tory’ye döndüm.

“Kampüste bir Nemf mi var?” dedi Kylie tiz bir sesle. Birkaç arkadaşı hararetli bir tartışmaya tutuştu.

“Akademinin en güvenli yerlerden biri olduğunu sanıyordum?” dedi bir oğlan göğsünü şişirerek.

“FSB, Nemf’i yakalamış mı?” diye sordu bir diğer kız.

Her ağızdan bir ses yükselirken Tyler Atlas’ına harıl harıl bir şeyler yazmaya geri döndü.

“SESSİZLİK!”

Orion kaşlarını daha da çatıp başını eğdiğinde paniğini hepten tırmandı. “Nemfin Astrum’dan çaldığı Ateş Elementiyle cesedini yok etmeye çalıştığını düşünüyorlar ama kanıtlarını örtbas etmekte yeterince iyi iş çıkaramamış.” Ağır ağır nefes aldı. “Zanlı henüz yakalanmamış ancak Astrum hem hava hem de ateşin gücünü taşıyordu. Hâliyle epey tehlikeli bir Nemf le karşı karşıyayız. FSB, cinayet gecesinde yaşananları aydınlatmalarına yardımcı olacak herhangi bir şey görmüş herkesin ifadesini alacak. Bir şey bilmenize rağmen ifadeye çağrılmadıy-sanız öne çıkıp bildiğiniz her şeyi **anlatacaksınız.** İnanın bana, FSB tarafından zorla sorguya çekilmek istemezsiniz. Sözlerini bitirmesine rağmen kimse bir şey söylemedi. Göğsümü döven kalbimin sesinden başka bir şey duyamıyordum.

Astrum 'u bir Nemf öldürdü. Bu ne anlama geliyor peki? Ölümü bir tesadüf müydü? Yoksa bizi desteklediği için Nemfler onu kasten mi hedef aldı?

Orion’ın öfkesi yüzünden, seğiren çenesinden okunuyordu. “Okul her öğrenciye Nemfler hakkında ders verilmesini talep ediyor. Normal şartlarda bu üçüncü sınıf müfredatının konusu fakat soyları bir kenara bırakıp dersin kalanında Nemfleri işleyeceğiz.” Atlas’ına dokunmasıyla ekranımdaki notlar değişti ve tahtada yepyeni bir başlık belirdi.

Nemf Fizyolojisi

Sınıfa çöken sessizlik sağır ediciydi. Herkes Orion ın konuşmasını, Profesör Astrum’u öldüren yaratığa dair bizi aydınlatmasını bekliyordu. Merakla sıramın üzerine eğildim.

“Solaria’da büyümüş herkesin bildiği üzere Nemfler büyüyle doğmayan yaratıklardır fakat Faelerin gücünü emebilirler. Irkımızın ezeli düşmanıdırlar. Yıkım ve ölüm doğalarında vardır. Ancak eğilimlerini, zihinlerinin ve bedenlerinin nasıl işlediğini pek çok kişi bilmez. Bunu öğrenmek size karşıla-

rında büyük avantaj sağlayacak. Belki ölümden kaçmanız için gereken kısacık süreyi verecek. Dersin bitimine dek hepinize bunu lehinize kullanmayı öğretmeye çalışacağım.”

Tahtaya tekrar dokunmasıyla ekranda uzun parmaklı, sivri pençeli, ince uzun ve ürkütücü bir figür belirdi. Sıska ve kahverengi vücuduyla tıpkı kurumuş bir ağaca benziyordu. Kırmızı gözleri, ağaç kabuğundanmış gibi görünen ve başının üzerinde kıvrılan boynuzlarıyla bir iblisi andırıyordu.

“Nemfler gerçek formlarında böyle görünür,” diye açıkladı Orion. Sözleri tüylerimi diken diken etti. “Cüsseleri yaş ve cinsiyete göre değişse de nasıl göründükleri endişelenmeniz gereken son şey. Nemfler, Faelerin büyülerini etkisiz hâle getirebilen bir enerji barındırır. Bir Nemf yakınındaki bir Fae’i otuz saniyeden kısa süre içinde alt edebilir. Bu enerji içinizdeki büyü kuyusunu soğurup donuklaştıran bir çekilme hissi olarak tarif edilir. Takırtıyı andıran bir sesle tezahür eder.”

O gece Kayan Yıldız’la ilk kez buluşmak üzere girdiğimiz ara sokağı hatırlayınca boğazım düğümlendi.

“Darcy, sen de aynı şeyi mi düşünüyorsun?” diye fısıldadı kardeşim. Ona dönüp sözlerini başımla onayladım, korku dilimi damağımı kurutmuştu.

Siktir! Peşimizdeki şey bir Nemf’miş!

“Nemflerin nereden geldiğini bilen var mı?” diye sordu Orion.

“Gölge Diyarı’ndan,” dedi Diego kireç kesilmiş yüzüyle.

“Doğru.”

“Orası aynı zamanda Beşinci Element’in de yuvası değil mi, efendim?” diye araya girdi Tyler heyecanla.

“Öyle bir şey yok,” diye çıkıştı Orion sertçe. “Bu boş söylentiyi dillendirmemeni tavsiye ederim, Corbin, yoksa ilelebet dersten sonra cezaya kalırsın.”

Tyler oflayarak arkasına yaslandı.

ıı ı l **11^ Diyarı** da neresi? diye mırıldandım. Kafam iyice allak bullak olmuştu.

. kikırdasa da sayıları beklediğimden çok daha

örünüşe bakılırsa cevabı merak eden tek kişi ben değildim.

Orion bana dönerek kaşlarını çattı. “Başka bir dünya yan-L.maS1'.. Fa^at ne bizimkine ne de Dünyaya benzer. Karanlık

yünün kaynağıdır. Nemfler ondan doğar ama büyüyü kulla* .. rnaz^ar* Önce Faelerin büyülerini çalmaları gerekir.” Tahtaya yönelip Nemfin uzun parmaklarını işaret etti. “Bu parmaklar—”

Götüne girsin! diye araya girdi Tyler bir kahkaha pat-atarak. Azımsanamayacak kadar çok öğrenci ona katılırken ben bile kendimi tutamadım. Tory’nin de genzinden alaycı bir ses döküldü.

Orion ufak bir el hareketiyle Tyler’ın üzerinde bir su kütlesi yarattı, hışımla üzerine hücum eden dalgalar oğlanı sırılsıklam etti. Su seli başladığı hızla durdu ve sırasının etrafındaki gölcük giderek büyürken Tyler öksürmeye başladı.

Profesör hiçbir şey olmamış gibi sözüne kaldığı yerden devam etti. Jilet gibi keskindir ve bir Fae’in kalbine saplanması hâlinde büyüsünü emebilir. Süreç iki dakikadan kısa sürer ve tamamlandığında Fae ölür, Nemf ise gücünü taşıdığı tüm Elementlerin yeni sahibi olur.”

Böyle bir şeye karşı kendimizi nasıl savunabiliriz ki?” diye sordu Sofia korkudan ardına kadar açılmış gözleriyle.

Orion buna istinaden ekrana dokunarak Kalkanlar ve Savunma Yöntemleri başlıklı sayfaya geçti. “Çekilme hissi yakınlarınızda bir Nemf olduğunun en belirgin işaretidir,” dedi. “Herhangi bir şeye kalkışmadan kaçabiliyorsanız kaçmanızı şiddetle tavsiye ederim. Henüz birinci sınıfsınız, eğitiminizin başındasınız. Nemf büyünüzü emmeye başlarsa karşısında neredeyse hiç şansınız olmaz.”

“Peki ya kaçmamız mümkün değilse?” diye sordu bir oğlan elini tedirgince saçlarının arasından geçirerek.

“O zaman kendinizi ölü sayabilirsiniz,” diye karşılık verdi Orion düz bir sesle.

Herkesin moralini nasıl da yerine getiriyorsunuz, efendim.

“Ama,” diye ekledi gamzelerini ortaya çıkaran kötücül bir sırıtışla. “Çoğu Fae yaklaşan sonuna direnecek kadar inatçıdır. Bu yüzden de size kullanabileceğiniz birkaç taktik vereceğim.” Ekrandaki ilk satırı işaret etti. “Son günlerde yaşanan hadiseler nedeniyle Element derslerinize giren her profesörün kalkanlara öncelik vereceğinden eminim. Onları doğru kullanırsanız Nemflerin gücünden kaçmanıza yetecek kadar uzun süre korunabilirsiniz. İkinci taktik.” Parmağını bir sonraki satıra kaydırdı. “Büyünüzü emmeye fırsat bulamadan onlara saldırmak. Henüz dövüş eğitimi almadığınızdan hedefinizi ıskalama şansını en aza indirmek için tüm gücünüzü tek bir alan saldırısına odaklamanızı öneririm. Kullanabileceğiniz en etkili savunma yöntemiyse Zümre formunuza bürünmek olacaktır. Nemfler büyünüzün aksine Zümre yeteneklerinizi etkisiz hâle getiremezler. Bir Ejderha alev püskürtmeye, bir Vampir gelişmiş gücünü kullanmaya devam edebilir. Bu, hiçbir şey yapamasanız bile kaçmanızı kolaylaştıracaktır.”

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. Son tavsiyesinin Tory’yle bana hiçbir faydası yoktu.

“Üzerime gelen üç metrelik ağaç benzeri yaratığı görmemek imkânsız olsa gerek,” dedi arkamızdaki kız gergince gülerek.

“Sen öyle san,” diye karşılık verdi Orion. “Nemfler bukalemun gibidir. Kendilerini göstermek istemedikleri müddetçe bir Fae’den farkları yoktur.”

“Harika,” diye sızlandı Tyler. **“Siz** bile bir Nemf olabilirsiniz yani.” Parmağını üzerine doğrulttuğunda Orion ona soğuk bir bakış attı.

Senden alabileceğim tek şey birkaç litre kan, Corbin. Pis pis sırıtarak oğlanın üzerine yürümeye başladığında Tyler yerine sindi.

Kapı tıklatıldı ve gelen kişi profesörün bir şey söylemesine fırsat vermeden içeri girdi. Tucanada’daki restoranda Orion’ın masasında gördüğüm güzel

kadını fark etmemle şaşkına döndüm. Ne var ki bu sefer üzerinde vücut hatlarını ortaya çıkaran dar bir elbise değil, göğsüne FSB yazılı gümüş renkli parlak bir rozet iliştirilmiş siyah bir tulum vardı.

“Benim gördüğümü sen de görüyor musun?” diye fısıldadı Tory kulağıma. Şaşkınlıktan dilim tutulduğundan onu başımla onayladım.

Orion’ın randevuya çıkardığı ateşli hatun Fae Soruşturma Bürosundan mıymış?

“Böldüğüm için üzgünüm, Lance,” dedi kadın. Adını söyleyiş şekli tüylerimi diken diken etti.

“Her şey yolunda mı, Francesca?” diye karşılık verdi Orion kadife kadar yumuşak bir sesle.

Kesin yatıyorlar. Ve bu hiç umurumda değil.

“Yeni deliller gün yüzüne çıktı. Birkaç öğrencinle konuşmamız gerek.” Yemyeşil gözleri sınıfın üzerinde gezinip kardeşimle üzerimizde durdu. “Tory ve Darcy Vega. Benimle gelin.

Orion dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri ikimiz arasında gidip geldi. Tory’yle ayağa kalktık. Çantamı alıp Fran-cesca’ya doğru yürürken herkesin dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim.

Kadına yaklaştığımızda Orion bir adım öne çıkıp bileğimi kavradı. Tutuşu öyle güçlüydü ki yere kapaklanmamak için ona tutunmak zorunda kaldım. Elim dirseğine, gömleğinin kıvrılmış koluyla teninin birleştiği noktaya kapanınca parmaklarımın altında bir kabarıklık fark ettim. Başımı eğmemle karşımda koyu kırmızı bir dövme buldum ve kaşlarım çatıldı. Gözüm bu

şekli bir yerden ısırıyordu. Gördüğüm şeyin Aslan burcunun sembolü olduğunu idrak etmem birkaç saniyemi aldı.

“Cumartesi günü benimle cezaya kalacaksın,” dedi kulağıma, ölümcül fısıltısı nefesimi hızlandırdı.

“Öyle mi?” diye karşılık verdim. “Neden?” Gözlerindeki aç bakış kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden oldu. Bir süredir benden beslenmemişti ve bir yanım dişlerini şuracıkta boynuma geçirmesini bekliyordu.

“Yıldız tozu, Bayan Vega,” dediğinde başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi oldum.

“Ah... ondan,” diye mırıldandım kolumu bırakırken.

“Cumartesi sabahı saat altıda Jüpiter Binasının girişinde ol. Geç kalma,” diye ekledi.

“Asıl siz geç kalmayın,” deyiverdim boş bulunup. Orion’ın gözlerinden bir parıltı geçip gitti. Yanından uzaklaşıp Tory ve Francesca’nın arkasından dışarı çıktım.

Hızlı adımlarla ilerleyen Francesca’nın topuklu ayakkabısının sesleri içeride yankılandı. Bizi koridorun sonuna götürüp sayısız kapının önünden geçerek birinin başında duraksadı. Sertçe kapıya vurduğunda içeriden bir erkek sesi yükseldi.

“Bir dakika, işim bitmek üzere,” dedi adam.

Francesca Atlas’ını çıkarıp ekranda bir şeylere dokunmaya koyuldu.

“Konu tam olarak neydi acaba?” diye sordu Tory kollarını göğsünde kavuşturarak.

Francesca başını ağır ağır Atlas’tan kaldırdı, gür kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyordu. “Birazdan öğreneceksiniz. Tüm tanıklardan iş birliği yapmalarını rica ediyoruz.”

“Yapıyorum zaten, sadece neden bilhassa bizi seçtiğinizi bilmek istiyorum,” diye üsteledi Tory.

Francesca onu duymazdan gelip Atlas’ını karıştırmaya geri döndü.

Kardeşimle bakıştık, kadının kaba tavırlarına göz devirmemek için kendimi zor tuttum.

Kapı açıldı ve takım elbiseli, uzun boylu bir adamın çıkmasıyla Francesca başını ekrandan tekrar kaldırdı. “Her şey tamam. Şimdi Ignis Evine gidip Bay Acrux’un odasında çıkan yangını inceleyeceğim.”

Midem kasıldı ve adam yanımızdan uzaklaşırken Tory ye bakmamaya Özen gösterdim.

Sizi çağırana dek burada bekleyin,” dedi Francesca ifadesini aldıkları son kişiye yol açmak için kenara çekilerek.

Seth Capellayla yüz yüze geldiğimde kalbim durdu, kanım buz kesti.

Bizi görmesiyle onun da kaşları kalktı, çok geçmeden yüzüne acımasız bir gülümsemeye yayıldı. Umursamaz bir tavırla saçına uzanıp elini uzun tutamlarının arasından geçirerek örüp kendine bileklik yaptığı mavi saçları gözüme soktu. **Benim** saçlarımı.

Göt herifi

Francesca içeri girerken Seth yanımıza doğru yürümeye başladı.

Dişlerimi sıktım. Tory aramıza girmek için önüme geçmeye çalışsa da öfkeli bakışlarımı Seth’ten çekmeden kolunu tutarak ona engel oldum. Aer Vârisinin bakışları kırpık saçlarımda gezindi ve yüzündeki aptal sırıtış daha da genişledi. “Tüh, sınıfa gelirken üzerinden bir çim biçme makinesi falan mı geçti, bebeğim?” diye takıldı eserine dokunmak için kolunu uzatarak.

Avucumu alevlerle kızgınlaştırıp bana dokunamadan bileğini kavradım. Seth yüzünü buruşturup tıslayarak geri kaçtı.

“Hey," diye çıkıştı. “Ayağını denk al, Vega. Bir dahaki sefere saçından fazlasını kaybedebilirsin.”

“Git de itin tekinin kıçını kokla, ahmak herif,” dedi Tory düz bir sesle.

Seth hiddetle ona döndü. Eğilip kokusunu içine çekse de her zamankinin aksine ona dokunmaya kalkışmadı.

“Her şeyi bir oyun sanıyorsunuz, değil mi?” diye hırladı. “Son uyarımız bile aklınızı başınıza getirmediyse sandığımdan da aptalsınız demektir.”

“Gelebilirsiniz,” diye seslendi Francesca içeriden.

Seth, Tory’nin yanından geçip gitmesine müsaade etti fakat sıra bana geldiğinde önüme geçip neredeyse sevgi dolu bir tavırla avucunu yüzüme koydu. Geri çekilmeyi reddedip ona pis pis bakmaya devam ettim. Büyüm parmaklarımı karıncalandırıyordu ancak ona saldırırsam beni kolayca alt edeceğinin farkındaydım. Onunla boy ölçüşemezdim. En azından bugün.

Tenimin avucuna değen kısmı karıncalansa da dimdik durmaya devam ettim. .

“Gözlerindeki meydan okuma hiç hoşuma gitmedi, bebeğim,” diye mırıldandı. “İradeni yeterince paramparça etmedim mi yoksa?”

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim ve titreyen ellerimle ona doğru bir adım attım. “Demir ateşe atıldıkça sertleşir, Seth. Beni paramparça etmedin, beni güçlendirdin.”

Elini indirip kaşlarım çattı ve yanından geçerken yüzünde tuhaf bir bakış belirdi. Tory’nin arkasından içeri girerken kalbim küt küt atıyordu, ondan paçamı bu kadar kolay kurtardığıma inanamıyordum.

Yosunlu uçurumları andıran gözleri ve sopa yutmuş gibi dimdik duran sırtıyla masanın arkasına oturan Francesca’yı görmemle Seth’e dair tüm düşünceler aklımdan uçup gitti.

“Oturun,” dediğinde kardeşimle karşısına yerleştik.

önümüze bir tablet itip ekrana dokundu. “Adım Ajan Sky. 20 Eylül gecesinde vuku bulan Profesör Ling Astrum cinayeti sebebiyle buradasınız. Kim olduğunuzu biliyorum ve bunun bu odanın duvarları arasında hiçbir

önemi olmadığını belirtmek isterim. Burada cinayet tanıkları olarak bulunuyorsunuz ve tüm sorularıma cevap vereceksiniz.”

Onu başımızla onayladık. Masanın altından Tory’nin eline uzanıp parmaklarımızı birbirine kenetledim. Yanlış bir şey yapmamıştık ancak bu kadın kendimi bir suçlu gibi hissetmeme neden oluyordu. Tory benden çok daha rahat duruyordu; blöfleri sayesinde böyle durumlardan defalarca kez paçayı sıyırmıştı. Ufak bir sorgu onun için çocuk oyuncağından farksızdı. Öte yandan ben panikten ölecek gibiydim.

Sorularıma ikinizden biri cevap verecek ve bunu hanginizin yapacağına karar vermek için size beş saniye veriyorum.” Sert bakışları güzel yüzünün taştan oyulmuş gibi gözükmesine neden oluyordu. Önümdeki tabletin ekranına bakmak için öne eğildiğimde karşımda Astrum’un bize Kayan Yıldız mahlasıyla gönderdiği mesajları buldum.

“Ben yaparım,” dedi Tory.

“Güzel.” Francesca ayağa kalktı. “O hâlde işim kardeşinle.” Masanın etrafından dolanıp bana doğru uzandığında nefesim kesildi.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordum telaşla. Bana bir cevap vermektense avucunu alnıma bastırdı.

Zihnim bulanıklaştı ve içime dolan tuhaf auranın etkisiyle sersemleyip gözlerimi kırpıştırdım. Ona karşı koymaya çalışsam da enerjisi zihnimin derinliklerine süzülüp beni bir rüyaya sürükledi. Bir an için iki gözünün kaybolduğuna ve alnının ortasında tek bir tanesinin belirdiğine yemin edebilirdim. Deniz gibi yemyeşildi ve tüm düşüncelerimi, endişelerimi içine çekiyordu. Kendimi içinde bulduğum çukurdan çıkarmak için bir şeyler yapmaya fırsat bulamadan her şey karanlığa gömüldü.

“Darcy?” Biri vücudumu sarsıyordu. Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak açtım ve Tory’nin yanımda oturduğunu gördüm. Yanağım masaya yapışmıştı ve midem feci bulanıyordu.

“Ne oldu?” diye mırıldandım kafamdaki sis yavaşça dağılırken.

Kardeşim doğrulmama yardım etti. Francesca bana her ne yaptıysa etkisi azalmaya başlamıştı.

“Ajan bir Kiklop’muş,” dedi ufak bir korkuyla. “Zihnine girip aradığı cevapları aldı. Ara sıra Astrum’a dair bir şeyler söyledin ama sanırım çoğu şeyi bizzat anılarından öğrendi.” Midemdeki safra boğazıma yükseldi.

Kendimi son derece ihlal edilmiş hissediyordum, Francesca ne yapacağını önceden açıklamaya bile zahmet etmemişti.

“O gece olan biten her şeyi gördüğünü ve adımızı temize çıkardığımızı söyledi. Sanırım bu... iyi bir şey,” diye devam etti Tory. Keyfimi yerine getirmeye çalışıyordu.

“Ne güzel,” dedim düz bir sesle. Yerimden kalktım.

“Ah, bir de...” Sözlerinin gerisini getirmek istemiyormuş gibi dudağını dişledi.

“Ne?” diye üsteledim, içimden bir ses kucağıma büyük bir bomba bırakacağını söylüyordu.

“Bir süredir kendinde değildin. Ajan Sky’ın gitmesinin üzerinden neredeyse yirmi dakika geçti. Orion bu akşamki rehberlik görüşmenize gelemeyeceğini haber vermek için Tyler’ı gönderdi. O da seni o hâlde görünce... ağzından dışarı fırlamış dilinle öylece yatarken fotoğrafını çekip FaeBook’ta paylaşmış.” Son kısmı acımı bir an önce dindirmek istiyormuş gibi tek nefeste söyleyiverdi. Dramatik bir tavırla inledim.

“Ona engel olmaya çalıştım,” dedi usulca. Kapı çerçevesinin köşesindeki yanık izini işaret etti. “Ama ıskaladım.”

“Eh, hiç değilse artık FSB’yle uğraşmak zorunda değiliz, değil mi?” dedim bardağa dolu tarafından bakmaya çalışarak.

“Evet. Ona Astrum’un bıraktığı Tarot kartından bahsettim ama pek umursamadı. Gerçi her şeyi anılarından görmüştür herhalde. Bildiğimiz her

şeyin bundan ibaret olduğunun farkında.

“İyi bari. Bir daha Kiklop falan görmek istemiyorum.

“Al benden de o kadar. O koca gözü ödümü kopardı.

“Tam olarak ne kadar büyüktü?” diye sordum kıkırdayarak.

“Dev gibiydi. **Sevimli Canavarlar** filmindeki Mike Wa-zowski yanında halt etmiş.”

“İçime su serptin,” dedim sırıtarak.

“Olur da bir Kiklopla çıkarsam o tüyler ürpertici şeyi saklamak için dünyanın en büyük güneş gözlüğünü almam gerekecek,” dedi yüzünü buruşturarak.

Kapıya doğru yürürken omzumdaki çantamı düzelttim. Derimin giderek daha da kalınlaştığından her geçen saniye biraz daha emin oluyordum. Orion’la cezaya kalacak olmak, Seth Capella’nın zevzek lafları ve kafamın içine giren güzel bir Kiklop bile günümü mahvedemediyse hiçbir şey edemezdi.

DARIUS

YEDİNCİ BÖLÜM

Kanatlarımı çırparak gitgide kararan bulutların arasında daireler çizerken sol yanıma vuran soğuk rüzgâr pullarımın kıpırdanmasına neden oldu.

Göğsüm sıcaklıkla doldu, giderek kabarıp zirveye ulaştığında bir ateş patlamasıyla Ejderhamı özgür bıraktım. Kızgın alevlerime eşlik eden kükreme sağır ediciydi ama içimde kaynayan öfkeye pek fayda etmiyordu.

Gökyüzünde son bir daire çizip sertçe döndüm ve kanatlarımı gövdeme yaslayarak kampüsün kuzeyindeki otoparkın çatısına doğru dalışa geçtim.

Sertçe çatıya çakılmamla betona sürtünen pençelerimden yükselen tiz sesler içimi tatmin hissiyle doldurdu.

Gölgelerin arasından bir silüet çıkarken Fae formuma geri döndüm. Üzerimde kalan kurum parçalarını silkeleyip kemiklerim yerlerine otururken omuzlarımı esnettim.

“Biraz daha gecikseydin,” diye homurdandı Lance yanında getirdiği kıyafet dolu çantayı bana fırlatarak.

Alayla gülüp giyinmeye başladım. Şu cezaya kalma meselesi yüzünden ona hâlâ sinirli olsam da şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdim. İkimiz de birbirimize uzun süre kin besleyemeyeceğimizi biliyorduk ve onunla yine tartışmak istemiyordum.

“Sen bile böyle diyorsan sahiden geç kalmışım demektir. Derdini bana değil Roxy Vega’ya anlat, koşusuna normalden daha geç çıktı ve Ignis’e dönene kadar onu takip ettim, diye karşılık verdim.

Zavallı şey, gökyüzünde boş boş turlamasan ölürdün değil mi. dedi alayla. Pantolonumun fermuarını çektiğimde yüzünü buruşturdu. Yıldızlar aşkına, kendimden çok **seni** çıplak görüyorum.”

Bir çok Fae beni çıplak görmek için iyi para öder,” diye takıldım getirdiği tişörtü üzerime geçirerek. Kıyafetlerin hepsi onundu. Yangın yüzünden her şeyim küle dönmüştü ve Lan-ce in cüssesi benimkine denk sayılsa da üzerime bir şeyler giymek için bile başkalarının yardımına muhtaç duruma düşmek hiç hoşuma gitmiyordu. Sanki hiç sorunum yokmuş gibi bir bu eksikti.

“Odamın yandığına hâlâ inanamıyorum. Geceyi geçirmek isteyeceğim son yer orası,” diye homurdandım.

Çat kapı ailemin malikânesine gitmek benim de hoşuma gitmiyordu fakat başka çarem yoktu. Kendime bir gardırop dolusu kıyafet sipariş etmiştim ama büyümü yenilemek için ihtiyaç duyduğum yığınla altın için aynısını yapmak o kadar kolay değildi. Birkaç ıvır zıvır ve mücevherle yetinemeyecek kadar güçlüydüm. Şimdiye dek kudretimden hiç şikâyetçi olmamıştım ama düştüğüm durum bir hayli can sıkıcıydı. Yeterli miktarda altın bulabileceğim tek yer ailemin kasasıydı, hâliyle de eve beklenmedik bir ziyarette bulunmak zorundaydım.

“Ben de oraya gitmeye bayılmıyorum ama olan oldu,” dedi Lance düz bir sesle. “Hazır gitmişken Xavier’ı görürsün belki.”

Kardeşimden bahsetmesi neşemi biraz olsun yerine getirdi. Neredeyse iki haftadır benimle konuşmuyor, mesajlarıma cevap vermiyor, ailem bile görüştüğümüzde telefonu ona vermeyi reddediyordu.

Bir derdi olduğundan emindim ama neyi olduğunu çöze-miyordum. Bu ziyaretin tek iyi tarafı benden neden köşe bucak kaçtığını öğrenmek olacaktı.

“Evet, onu görmek güzel olacak,” dedim.

Akademiye giderek onu evin duvarları arasında bir başına bırakmış olmaktan nefret ediyordum. Elinin altında ben olmadığımda babam hıncını

sık sık ondan çıkarıyordu. Bunu düşünmek bile içimi suçlulukla dolduruyordu.

Yine de Xavier şanslı sayılırdı; esas Vâris olmadığından hiç benim kadar kötü muamele görmemişti. Benim kadar baskı altında değildi, bu yüzden de babam canı bir şeye sıkıldığında ilk benim üzerime konuşuyordu. Bu gece de öyle olacaktı. Odamda çıkan yangının kulağına gittiğinden adım gibi emindim; dünyamızda böyle şeyler gizli kalmazdı. Şimdiden gazetelerde birkaç manşet ve boy boy fotoğraflar görmüştüm. Sınıf arkadaşlarım hakkımdaki ilginç haberleri tomar tomar para karşılığında muhabirlere satmaya bayılırdı. Duruma şaşırdığım söylenemezdi fakat babamın konu hakkındaki sessizliği hiç iyiye işaret değildi.

Sessizliği içimi daima huzursuz ederdi. Bu sadece iki anlama gelirdi. Ya başında daha önemli sorunlar vardı ya da bana o kadar öfkeliydi ki sesimi duymaya bile tahammülü yoktu. îki senaryo da benim için kötü bitiyordu. Yine de ganimet toplama planıma devam etmekten başka çarem yoktu. Oraya ailemle sosyalleşmeye gitmiyordum. Hem babam bana gerçekten öfkeliyse bu öylece geçip gitmezdi. Eninde sonunda gazabıyla yüzleşecektim.

“Otobana çıkıp yarışmak ister misin?” diye sordu Lance konuyu değiştirerek. Sesini duymamla kasvetli düşüncelerimden sıyrıldım, ikimiz de bizi neyin beklediğini biliyorduk ama elimiz kolumuz bağlıydı.

“Yenilmeye hiç doymuyorsun,” diye takıldım.

“Geçen sefer hile yaptın.”

“Sollamak hile sayılmaz,” diye itiraz ettim.

“Önümü kesersen bal gibi de sayılır. Kafanda kaskın bile yoktu. Hayatını tehlikeye atamayacağımı biliyorsun,” dedi gözlerini devirip başparmağını bizi birbirimize bağlayan ize bastırarak.

“Eh, kafayı benimle bozmuş olman senin problemin,” diye şaka yaptım.

“Doğru, belki nihayet kendimde bu gece sana ilanı aşk edecek cesareti bulurum,” diye karşılık verdi Lance, otoparka açılan kapılara doğru yürümeye başlayarak.

“Beklemekten yaşlandım,” dedim. “Ateşli Profesör Orion’ı kapan kişi olursam bütün kızlar kışkançlıktan kudurur.”

Lance bir kahkaha patlatıp koluma hafifçe yumruk attı. Karanlık merdiven boşluğunda ona sırıttım. Artık birlikte büyürken olduğu kadar sık vakit geçirememiz can sıkıcıydı. Zodyak Akademiye geldiğimden beri birçok nedenden ötürü arkadaş olduğumuzu gizlemek zorunda kalmıştık. Millet gizli kapaklı buluşmalarımızı öğrense ilişkimiz olduğundan şüphelenebilirdi.

“Aslında birlikte gitsek daha iyi olur,” dedi usulca. Kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak istermiş gibi etrafı kolaçan etti. “Konuşmamız gereken şeyler var.”

“Haklısın,” dedim hayal kırıklığıyla iç geçirerek. Motosikletime atlayıp otoyolda son sürat gitmek ve rüzgârı saçlarımda hissetmek için can atıyordum, içimi kemiren bu öfkeden kurtulmak için her şeyden bir süre uzaklaşmaya ihtiyacım olsa da Lance haklıydı, konuşmamız gerekiyordu.

“Duyduğuma göre Sfenks’i terk etmişsin,” dedi üst kata vardığımızda. Otoparkın bu katı Vârislere ayrılmış olsa da Ferra-ri’sini buraya park edebilmesi için bağlantılarımı kullanmıştım.

“Marguerite’i mi diyorsun? Hiç sevgili olmamıştık ki. Bir süre sonra... sıkıcı olmaya başladı.” Umursamaz bir tavırla omuzlarımı silktim. Biriyle çıkmam anlamsızdı, görüştüğüm kızların hiçbiriyle ciddi bir ilişkiye kalkışmamam da bu yüzdendi. Babamın isteği üzerine çirkin mi çirkin ikinci kuzenimle evleneceğim kesin sayılırdı. Bunu öyle kolay kabullenmeye niyetim yoktu tabii. Gerçi ne kadar direnirsem direneyim, onu istemiyorsam kendime evlenecek başka bir safkan Ejderha bulmak zorundaydım ve bu nesilde safkanların sayısı öyle aman aman değildi.

Lance kırmızı spor arabasının kilidini açıp bana binmemi işaret etti. Lüks yolcu koltuğuna yerleştim ve iç geçirerek arkama yaslandım.

O motoru çalıştırırken ben de etrafımıza bir sessizlik balonu oluşturarak birinin bizi dinleme riskini ortadan kaldırdım.

“FSB odanın nasıl yandığını buldu mu?” diye sordu aşk hayatımı bir kenara bırakıp asıl mevzuya girerek.

“Kaza gibi göründüğünü fakat kapsamlı bir soruşturmanın ardından kesin bir sonuca varacaklarını söylediler. Yine de içeri girmeyi başardım ve soğurma hançerine dair şüphelerimi doğruladım,” diye mırıldandım.

“Hançer kayıp mı?” dedi Lance endişeyle. Dönen rampaya girip otoparkın çıkışına doğru inmeye başladık.

“Evet. Sandıktaki her şeyi tekrar eritip didik didik aradım. Yangının ona zarar vermediğinden emin—”

“O kadar karanlık bir şeyi yok etmek için bir oda yangınından fazlası gerek,” diye araya girdi Lance. “Ejderha Ateşinin bile buna yetmeyeceğini düşünüyorum.”

“Aramızda bir hırsız geziniyor o hâlde.” İçimi endişe sardı.

“Yaptıklarımızı kimsenin öğrenmesine izin veremeyiz,” dedi Lance ufak bir panikle. Her zamanki soğukkanlılığından ödün vermesi başımızın ne büyük bir dertte olduğunun kanıtıydı.

“Biri gerçekten odama girip o hançeri bulduysa boku yedik demektir. Yine de hırsız her kimse onu FSB’ye ya da profesörlerden birine teslim etmemiş gibi görünüyor, öyle olsa çoktan parmaklıkların ardında olurdum. Yani ya bana şantaj yapacak ya da hançeri kendisi için kullanacak. Her halükarda onu geri almamız gerek.”

Francesca, FSBnin tüm öğrencilerin odalarını arayacağını söyledi. İçeriden birinin Nemf’in kampüse sızmasına yardım ettiğinden şüpheleniyorlar ve bir kanıt bulmayı umuyorlar.

Siz ikiniz sürekli böyle sıkıcı mevzular mı konuşuyorsunuz. Ben de seni tatlı dilli sanıyordum,” diye takıldım.

Henüz kimse dilimden şikâyetçi olmadı,” diye karşılık verdi. Veledin tekinden tavsiye alacak değilim.”

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. “Düğün davetiyenizi sabırsızlıkla bekliyorum o zaman.”

Genzinden alaycı bir ses döküldü. “Francesca bir Oğlak. Neredeyse hiçbir konuda anlaşamıyoruz ve sürekli didişiyoruz. Uzun vadede sorun çıkaracak kadar dediğim dedik biri, ikimiz de neyin ne olduğunun farkındayız ve bunu sorun etmiyoruz.”

“Benim ilişkilerim de tam böyle, birbirimize uyumlu olsak da olmasak da,” diye mırıldandım. “Her neyse, FSB’nin odaları araması iyi bir şey olamaz, değil mi? Hançeri bulurlarsa doğruca kapıma gelirler.”

“Teknik açıdan öğrenciler öğrenim süreleri boyunca okulun vesayeti altındadır. Bir öğretmenin yardımına ihtiyaçları olacak. Gönüllü olabilirim. Yeterince yaklaşırsam hançeri hissedebilirim.”

Sesindeki bıkkınlığa sırıtmadan edemedim.

“Sen olmasaydın ne yapardım?” dedim.

“Babanın elinden çok daha fazla çekerdin mesela,” diye yanıtladı.

Sözleri yüzümdeki gülümsemeyi soldurdu. Ona cevap vermek yerine kafamı cama çevirdim.

Aramızdaki sessizlik uzayınca Lance dramatik bir tavırla iç geçirdi.

“Unut gitsin. Seni suçlamadığımı biliyorsun.”

“Yine de bu haklı olduğun gerçeğini değiştirmiyor, değil mi?” dedim.

Eve her gidişimde onu da peşimden sürüklemem yetmiyormuş gibi böyle yaparak Lance’i babamın pençelerinin arasına attığımı bilmek vicdanımı iyice sızlatıyordu. Öte yandan ailemin karşısına yanımda o olmadan çıkarsam babam sadece beni değil, ikimizi de acımasızca cezalandırırdı.

Lance’in görevi beni her türlü tehlikeden korumaktı ve babam, bunu yalnızca siyam ikizi gibi takıldığımız müddetçe yapabileceğini düşünüyordu. O tepemizde olmadığında bu kuralı ciddiye aldığımız söylenemezdi ama aramızdaki lanet bağ ayrı kaldığımızda hayatımızı cehenneme çeviriyordu.

Bir keresinde o sıralar takıldığım kızla uzun bir hafta sonu kaçamağı yapmak için Kuzey Teraniaya gittiğimde aramıza giren mesafeler yüzünden Lance burnumda tütmüştü. O kadar ki üçüncü gecenin bir yarısı kızı öylece bırakıp ilişkimizi ansızın sonlandırarak Ejderha formumda onun yanına dönmüştüm. Onu dairesinde kör kütük sarhoş vaziyette, bana duyduğu özlemi içkiyle bastırmaya çalışırken bulmuş ve iki gecemi onun yatağında geçirmiştim. Aramızdaki bağ çarpık, zaman zaman da utanç verici bir şeydi. Neyse ki sarmaş dolaş olma arzumuza direnmeyi öğrenmiştik. O geceden beri bu konuyu hiç açmadıysak da birbirimizden çok fazla uzaklaşmaya cesaret edememiştik.

Bu tuhaf kuralın tek istisnası Lance’in Vega İkizlerini bulmak için fanilerin dünyasına gittiği zamandı. Yokluğunda bağ aramıza giren mesafeyi, ben de birine bağlı olduğum gerçeğini hiç hissetmemiştim. Ne var ki ikimiz de fanilerle olabildiğince az vakit geçirmek istediğimizden buna sevinememiştik.

“Belki bağı tekrar koparmaya çalıştığımızda bu defa başarırız,” dedi Lance yarım ağızla. Şimdiye kadarki tüm girişimlerimiz hüsranla sonuçlanmıştı.

Babamın büyüsü çok güçlüydü ve ona denk değildik. Durumun değişeceğini ve bağından kurtulacağımızı ummaya devam etsek de şimdilik elimiz kolumuz bağlıydı. Böyle giderse Lance hayatımızın geri kalanı boyunca beni korumak zorunda kalacaktı.

Başparmağımı dalgın dalgın ön kolumdaki Terazi burcu işaretinde gezdirerek babamın istekleri yüzünden kaybettiği onca şeyi düşündüm. Onu kimseye değişmezdim, Lance gözümde bir kardeşten farksızdı. Hayatımı gözümü bile kırpmadan ona emanet ederdim ama onun hayatını bana.adamasını asla istemezdim.

Nihayet ailemin mülküne yaklaştığımızda Lance ana yoldan sapıp uzun garaj yoluna girdi. Kapıdaki korumalara ufak bir baş hareketiyle selam vermemle kapılar açıldı. Devasa malikaneye ulaşmamız on dakika sürdü. Yer altındaki garaja girip ailemin yan yana dizilmiş araçlarının sonuna park ettik. înip geniş açıklıkta yürümeye başladık, gıcır gıcır spor arabaların, dört çekerlerin ve şahsi motosiklet koleksiyonumun önünden geçtik.

Eve dönmenin ağırlığı ikimizi de suspus etmişti. Başka biri ailesine kavuştuğuna sevinirdi belki ama ben burası dışında herhangi bir yerde olmayı tercih ederdim.

Basamakları tırmanıp eve girmemizle altın dekorlarla süslenmiş girişte bizi bekleyen annemle karşılaştık. Gücümün şimdiden tazelenmeye başladığını hissedebiliyordum.

“ikinizin de ziyarete gelmesi ne hoş,” dedi annem. Buraya neden geldiğimizi muhtemelen adı gibi bilse de dillendirmedi. Annem böyle şeylerle vakit kaybetmezdi. Göze hoş görünen boş şeylerle kendini mutlu eden, pis işleri babama bırakan sıkıcı bir kadındı.

Koyu renkli saçları her zamanki gibi ensesinde kusursuz bir topuzla toplanmıştı. Giydiği mor renkli elbisesin yakası o kadar açıktı ki Lance’e sarılıp göğsünü ona bastırdığında yerimde huzursuzca kıpırdandım. Annemin omzunun üzerinden bana pis pis sırıttığında yüzümü buruşturdum. Sıranın bana gelmesiyle rujunu bozmamak için yanaklarımı uzaktan öptüğünde çiçeksi parfümünün kokusu burun deliklerimi doldurdu.

“Seni özledim, anne,” dedim. Aslında yalan sayılmazdı çünkü evin içinde kanlı canlı bir manken gibi dolaşan kadın yerine gerçek bir annem olması fikrine özlem duyuyordum. Ama bu hayalden vazgeçeli uzun zaman olmuştu.

“Ah, canım, yokluğunda ev o kadar sessiz ki,” dediğinde bundan memnun olduğu hissine kapıldım. “Baban işle ilgili bir görüşmedeydi ama yemekten önce seninle ilgilenecektir.”

“Harika,” dedim hayal kırıklığıyla. Bir an şehirde bir toplantıyla meşgul olduğunu ve gece boyunca onu görmeyeceğimi ummuştum. Şans ne zaman

benden yana olmuştu ki zaten? “Xavier evde mi?”

Kardeşimin adını duymasıyla annemin gözlerinin karardığına yemin edebilirdim ama bunu bir gülümsemeyle o kadar hızlı gizledi ki kendimden şüphe ettim.

“Bu aralar keyfi biraz kaçık. Onu kendi hâline bırakman daha iyi olabilir,” dedi hiçbir şey ele vermeden.

Kaşlarım çatıldı. Xavier bu evde gerçekten görmek **istediğim** tek kişiydi. Buraya kadar gelmişken onu görmeden gitmem söz konusu bile olmazdı, özellikle de son birkaç haftadır telefonlarımı ve mesajlarımı itinayla görmezden gelirken.

“Hazır gelmişken onu da göreceğim,” dedim kararlılıkla.

Annemin dudakları itiraz edecekmiş gibi aratansa da duraksayıp omuzlarını silkti. “Ben ne dersem diyeyim bildiğini okuyacaksın zaten. Lance, akşam yemeğinden önce bir kadeh şarapla bana eşlik etmek ister misin? Son günlerde yüzünü hiç göremiyorum.”

“Çok isterim, teyze,” diye karşılık verdi Lance annemin peşinden salona yönelirken.

Aralarında bir kan bağı yoktu ancak ailelerimiz daima birbirimize akrabaymışız gibi hitap etmemiz konusunda çok ısrarcı olmuştu. Bu çok eski bir gelenekti. Orion ve Acrux aileleri birbirlerine yıldızlardan çok daha fazlasıyla bağlıydı. Bu güç, açgözlülük ve herkesin yeteneklerini birbirinin çıkarına kullanmasına dayalı bir ilişkiydi.

Onları kendi hallerine bırakıp merdivene yöneldim. Xa-vıer’ın nesi olduğunu öğrenmek istiyorsam elimi çabuk tutmalı, babam görüşmesini bitirmeden onu yalnız yakalamalıydım.

ikinci katın koridoruna çıkıp doğu kanadına doğru yürürken babamın ofisinin önünden geçtim. Sesini duymamla duraksayıp işinin ne zaman biteceğini kestirmeye çalıştım.

...kararımı sana söyledim. Son derece hassas bir konuda bize faydalı olabileceklerini düşünüyorum. Şimdilik gözünü üzerlerinden ayırma. Zamanı geldiğinde harekete geçeceğim.

Bu sefer gözüne kimi kestirdiğini merak etsem de kapının önünde dikilip konuşmalarını gizlice dinleyecek kadar aptal değildim. Enselenirsem ölesiye kırbaçlanırdım. Yürümeye devam edip kütüphaneyi geçerek kardeşimle odalarımızın bulunduğu doğu kulesine uzanan arka merdiveni çıktım.

Kapısına vardığımda sertçe vurdum. Üç saniye cevabını bekleyip içeri girmeye karar verdim.

Elimi kapı koluna götürdüm ve parmaklarıma pütürlü bir şey bulaştığında kaşlarımı çattım. Tenime bulaşan simler ışığı yansıtıp renk cümbüşüyle parladığında kafam iyice allak bullak oldu.

“Beni görmene izin vermelerine çok şaşırdım,” dedi Xavier odasının bir köşesinden. Hızlıca içeri girip kapıyı arkamdan kapattım, içerisi karanlıktı ve penceresinin önündeki berjerde oturan silüetini güç bela seçebiliyordum.

“Ben bir Semavi Vâris’im, bir şey yapmak istiyorsam kimseden izin **almam,**” diye takıldım. İkimiz de dizginlerin babamın elinde olduğunu biliyorduk. Daha doğrusu o öyle biliyordu. Yıllardır gizliden gizliye otoritesini zayıflatmak için kuyusunu kazsam da hâlâ ona alenen meydan okumaya cesaret edemiyordum.

Xavier’ın genzinden alaycı bir ses döküldü. “Okul nasıl gidiyor?”

“iyi. Asıl sen nasılsın?” dedim konuyu saptırmasına müsaade etmeyerek.

“Vegaların icabına baktın mı?” diye karşılık verdi benim sorumu yanıtsız bırakarak.

“Henüz değil, içerisi neden bu kadar karanlık? Gölgeler arasındaki koltuğuna kurulmuş hâlinle Bond filmlerinden fırlamış bir kötü adamı andırıyorsun.” Tepemize birkaç ışık küresi fırlatıp kardeşimin karşısına geçtim.

“Hava karardı ve ışıkları açmamı gerektirecek bir nedenim yoktu.” Omuzlarını silktiğinde kaşlarım çatıldı. Xavier daima sinir bozucu derecede neşeli olurdu. Şu anki kasvetli ruh hâli bir kenara, yüzünü en son ne zaman asık gördüğümü bile hatırlamıyordum. Duş bile almamış gibi görünen yağlı kıvırcık saçları ve dağınık kıyafetleriyle depresyondaymış gibi duruyordu.

“Neyin var söyle bana,” dedim.

Xavier yüzüme baktı, dudakları aralandı ve gözleri doldu. Acrux erkekleri ağlamazdı. Babam yıllar önce ikimize de bunu zor yoldan öğretmişti.

Önünde dizlerimin üzerine çöküp elini tuttum. “Bana **her şeyi** anlatabilirsin, Xavier,” dedim ciddi bir sesle.

Kardeşim elimi sıkıp orada bir yalan bulmaktan korku-yormuş gibi gözlerimin içine baktı.

“Zümre’m ortaya çıktı,” diye fısıldadı. Sesine karışan dehşet bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

“Ejderha değil misin?” dedim. Onun için duyduğum korku sesimin titremesine neden oldu. Babam oğlunun safkan bir Ejderha olmadığını öğrenirse küplere binerdi. Bu bir gurur ve saygı meselesiydi; melez ailelerle alay eder, türümüzün üstünlüğüne canıgönülden inanırdı. Oğullarının bambaşka bir Zümreye ait olması söz konusu bile olmazdı.

Xavier başını ağır ağır iki yana salladı, dışarıdan ayak sesleri geldiğinde elini geri çekmeye çalıştı ama bırakmadım.

Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmez,” diye homurdandım. İster Kurt Adam ister Vampir, ister—”

Demek sana da söyledi, ha?” Kapı eşiğinde duran babamın soğuk sesi kulaklarımı doldurduğunda ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Xavier elini hızlıca geri çekip gözlerini kırpıştırarak henüz dökmediği yaşlan bastırmaya çalıştı. Ayağa kalkarak kardeşime siper oldum.

Ne olduğunun bir önemi yok,” dedim sertçe. Ne var ki babamın gözlerinde yanan öfke bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Büyük evladın benim. Sırada ben varım. Xavier yerimi almayı hiç istemedi.”

Evet, Vâris’im hâlâ sensin. Ama yedeğimi kaybettim. **Hangi** Zümre’den olduğunu da söyledi mi bari?” diye hırladı babam. Göz bebekleri birer çizgi hâline gelirken burun deliklerinden duman bulutu yükseldi. O kadar öfkeliydi ki Ejderhasını kontrol etmekte zorlanıyordu. Sanırım buna ilk kez şahit oluyordum.

“Hayır, söylemedi ama ne olduğunun bir önem—” “Dönüş,” dedi babam gözlerini kardeşimin üzerine dikerek. Xavier yerinden kalkıp geriledi, panikle başını iki yana salladı. Teni bir tuhaf görünüyordu, içten içe parlıyor gibiydi. Bir şey özgür kalmaya çalışıyordu sanki.

“Söyledim ya, kontrol etmeyi öğreneceğim. **Asla** dönüşmeyeceğim,” dedi gerginlikle. “Kimse bir-”

“DÖNÜŞ!” diye bağırdı babam onu korkutup söylediğini yapmaya zorlayarak.

Teninin altından sızan ışıltı güçlenip göz karmaştırıcı bir parıltıya dönüşürken Xavier endişeyle bağırdı. Zümre sinin formuna bürünürken öne doğru eğildi.

Ona alan açmak için geri çekilelim ve...

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Hasiktir,” diye fısıldadım.

“Ben de tam olarak böyle söyledim,” diye homurdandı babam.

Xavier altın boynuzu ve gökkuşağının tüm rengini barındıran kanatlarıyla leylak rengi bir Pegasus’a dönüşmüştü. Kürkü ışık kürelerimin altında parıldıyor, korkudan ardına kadar açılmış at gözleriyle bize bakıyordu.

Ağzım bir karış açık ona baktım. Söyleyecek bir şey, **herhangi** bir şey bulmaya çalıştım.

“Soyumuzda... çekinik Pegasus geni olduğundan haberim yoktu. Belki... belki bir takımyıldızla bağı vardır,” diye mırıldandım en sonunda.

Babam zayıf, daha sık görülen Zümrelerden nefret ederdi. Sapına kadar bir Ejderhaydı; gücü ve herkeste korku uyandırmayı sever, etrafına ateş püskürürdü. Pegasus Zümre hiyerarşinin sonlarında yer alırdı. Onlar etraflarına parıltı saçan, dilekleri gerçekleştiren uçan atlardı. **Sevimlilerdi.** Üstelik Xavier koyu renkli bir kürkü olacak kadar bile şanslı değildi. Leylak rengiydi. **Leylak rengi!**

“Hâlâ kimsenin öğrenmemesi için onu öldürmemiz gerektiğini düşünüyorum,” diye homurdandı babam. Bunu alelade bir şeymiş gibi söyleyebilmesi tüylerimi ürpertti. “Ama annenin kırk yılın başı cesur olacağı tuttu ve bana engel oldu. Hatta onu da öldürmeye kalkarım diye bir plan bile yaptı, bu skandal son nefesini verdiği an basına sızdırılacak. Bu yüzden şimdilik onu evde saklıyoruz. Diğer Semavi Aileler bunu duysa ne der, bir düşünsene!”

Xavier’ı savunmak istesem de dilim tutulmuş gibiydi.

“Biz... O... B-bunu herkesten gizleyebiliriz,” dedim en sonunda. Annem nihayet babamın karşısına dikildiği için kalbim ona duyduğum sevgiyle dolup taştı. Dört dörtlük biri sayılmasa da çocuklarını seviyordu ve Xavier için yaptığı da bunun kanıtıydı.

“Gizleyebilir miyiz? Büyüsünü kullanırsa yenilemek için bulutların arasında süzülmesi gerek. Onu altına boğup neden bir Ejderhaya dönüşmediğine dair bir bahane uydursak da eninde sonunda birileri onu **hoplayıp zıplarken** görecektir. Gelecek yıl akademiye gitmesi söz konusu bile olamaz. Bir daha bu evin duvarları dışına çıkabileceğini bile sanmıyorum!”

Başımı ısrarla iki yana sallasam da o kadar şok olmuştum ki aklıma kardeşime faydası dokunacak hiçbir şey gelmiyordu.

Babam omzumu kavradı. **“Seninle** de konuşacaklarım var, Darius,” dedi beni kapıya yönlendirerek. “Bu mesele beklemek zorunda, oğlum olacak

mahlukla aynı odada bir dakika daha kalmaya tahammülüm yok. Ailemizin adına leke sürecek!”

Babam beni dışarı çıkarırken tekrar Fae formuna dönüşüp yere çökmüş, yüzünü ellerinin arasına gömmüş kardeşime son bir bakış attım.

Kapı ardımızdan kapandı ve babam beni peşinden sürüklemeye başladı ama Xavier’ın yürek parçalayıcı hâli zihnime kazınmıştı bir kere.

Nereye gittiğimizin farkında bile değildim, çok geçmeden ofisine döndüğümüzü anladım.

Kapıyı kapatıp kilitlediğinde kendime geldim, kulağa gayet masum gelen ses kalbimin teklemesine neden oldu.

Xavier’ın Zümre sini öğrenmenin içimde yarattığı fırtınayı açık etmemeye çalıştım. Donuk, kayıtsız bir maske takınıp babamın azarını sabırla beklemeye koyuldum.

“Ee,” dedi masasının üzerine uzanıp bilgisayar ekranını bana doğru çevirerek. Alevler içindeki odam, yangının söndürülme-sinden sonra ortaya çıkan yıkım, öfkeyle dolup taşan yüzüm, Ejderhamı zapt etmekte zorlanışım ve kıyafetlerim yırtılırken kendimi pencereden dışarı atışım. Yaşanan her şeyi gösteren fotoğraf kareleri karşımdaydı. Bunları basına sızdıran Ignis Evindeki pisliklere içimden küfrettim ve hepsini bir bir bulup cezalandıracağıma ant içtim. Tekrar babama döndüğümde öfkeli bakışlarıyla karşılaştım.

Boğazıma oturan yumruyu yutkunmaya çalıştım.

“FSB yangının bir kaza olduğunu düşün-”

“Yangının nasıl çıktığı umurumda değil,” dedi usulca. Bazen bana bağırmasını sakinliğine tercih ederdim ve bu, o anlardan biriydi. “Umurumda olan tek şey Vâris’imin ufak bir yangın tüm hayatını başına yıkmış gibi davranması. Herkese en ufak bir aksilikte Ejderhasının kontrolünü kaybettiğini düşündürmesi.”

“Ben...” Bakışlarımı yere indirip ayaklarımın altındaki halıya diktim. “Haklısın, duygularıma hâkim olmalıydım. Ama dans gecesi yaptıklarımızın Vegaları akademiden göndermeye yetmediğini henüz öğrenmiştim, üzerine bir de her şeyim yan—”

“Fanilerin arasında büyümüş olsalar da kızların sandığımızdan daha metanetli oldukları ortada. Yöntemlerimiz umduğumuz kadar etkili olmadı... Onların icabına bakmak için yeni fikirlere ihtiyacımız var.”

Ağzım bir karış açık kaldı. Kampüse ayak bastıklarından beri beni ikizlere eziyet etmeye zorluyordu. İşlerin nasıl gittiğini sormak için dakika başı arıyordu. Onları dünyamızdan defetmek için beni giderek daha acımasız şeyler yapmaya itiyordu. Semavi Konsey’in bunu gücümüzü kanıtlamamız için bir test olarak gördüğünü bile açıkça belirtmişti. Şimdi kalkıp yakalarından düşmemizi mi istiyordu?

“Benden onları rahat bırakmamı mı istiyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Elbette hayır ama belli ki onları çözememişsin. İkizlerle bizzat tanışıp tam olarak neyle karşı kaşıya olduğumuzu anlamak istiyorum.”

Dişlerimi sıktım, bu sorumluluğun altından kendi başıma kalkamayacağımı ima ediyordu.

Benden ne istiyorsun bir türlü anlayam—”

Anlamana lüzum yok zaten,” dedi kötücül bir sesle. Sen benim Varis imsin, dengim değil. Senden bir şey yapmanı istiyorsam köpek gibi yapacaksın. Yöntemlerimi sorgulamak üzerine vazife değil.”

Sözlerine karşılık vermemek için dilimi ısırdım, bunun her şeyi daha da beter edeceğini biliyordum.

Babam keskin bir nefes verip ekranındaki fotoğraflara döndü. Kareleri incelerken çenesi gerildi.

Duygularını kontrol etmenin ne kadar önemli olduğunu sana kaç kez söyledim?” diye mırıldandı. Sıradaki hamlesini beklerken kaslarım gerildi. Ne yapacağını çok iyi biliyordum.

Elinin tersiyle suratıma bir tane patlattığında dudağım yarıldı, ağzım kanla doldu ve bir adım geriye sendeledim.

Sıradaki darbe gelmeden irkilmem öfkesini daha da körükledi. Sıktığı yumruğunu üzerime savurdu ve müthiş gücünün etkisiyle duvardaki kitaplığa doğru savrulup dizimin üzerine çöktüm.

Ofisin kapısı hışımla açıldı ve bağımız aracılığıyla acımı hisseden Lance öfkeyle haykırarak içeri daldı.

Babam hırlayıp elini savurarak onu uzak tutmak için bir büyü yaptı.

Lance hızla kendi büyüsüne başvurup babama güçlü bir rüzgâr yolladı. Ne var ki babam kendi hava büyüsüyle karşılık verip Lance’inkini sarmalayarak saldırısını ona geri yönlendirdi.

Arkadaşımın etrafını saran fırtına şiddetlenip alevden pençelerle kollarını iki yanına mıhlayarak onu hareketsiz hâle getirdi. Pençeler ipe dönüşüp etrafına dolanarak kıyafetlerini, altındaki çıplak tenini yaktı.

Lance acıyla haykırarak yere yığılsa da babam onu yakmaya devam etti.

“Kes şunu!” diye bağırdım diz çöktüğüm yerden. Alevler sağ elimi sarmalarken sol elimde buzdan bir hançer oluşturdum. Ayağa kalkıp hayatımdaki tüm kötülüklerin sorumlusu adama doğru bir adım attım.

Babam soğuk bakışlarını üzerime çevirdi. “Bana meydan okumaya hazır olduğundan emin misin, **evlat?”** dedi tükü-rürcesine. “Yerinde olsam bir sonraki hamlemi iyice düşünür taşınırdım.”

Sert bakışlarım Lance’le arasında gidip geldi. Damarlarımda akan, özgür kalmak için çırpınan öfkeye rağmen bu mücadeleyi kazanamayacağımın farkındaydım. Ona kafa tutacak kadar güçlü değildim. Henüz.

Başımı hafifçe iki yana sallayıp gözlerimi yere diktim. Elimi saran alevleri söndürdüm ve buzdan hançerim parmaklarımın arasından kayıp ufak bir sıcak su birikintisi hâlinde yere düştü.

Aradan birkaç saniye bile geçmeden babamın gücü üzerime çöktü. Geriye doğru uçup yerde yuvarlandım.

“Orospu çocuğu!” diye bağırdı Lance babamın arkasından.

“Bazen size direttiğim şu bağ canımı çok sıkıyor,” diye homurdandı babam.

Botunun ucu kaburgalarıma çarptığında ciğerlerimdeki oksijen bedenimi terk etti.

Yumruklarımı sıkıp boğazıma yükselen acı çığlığı bastırmaya çalıştım. Ağzımdan çıkacak her sesin bedelinin bir başka tekme, bir başka yumruk olacağını biliyordum.

Lance yanmaya devam eden tenine aldırmadan ona küfürler yağdırmaya devam etti.

Babam cezamdan tatmin olduğunda geri çekilip kravatını düzelterek parmak eklemlerindeki yarıkları iyileştirdi. Ayaklarının dibinde nefes nefese kalmış vaziyette yatıyordum. Acı her bir zerremi yakıp kavuruyor, tenimin altındaki Ejderha özgür kalmak için çaresizce çırpınıyordu. Fakat onu kontrol altında tuttum; dönüşecek olursam o da dönüşürdü ve her şey daha da kötüleşirdi.

Yemeğe gelmeden önce kendine çekidüzen ver, dedi buz gibi bir sesle.

Ofisten çıktı. Koridoru yarılamasıyla Lance’i bıraktığında arkadaşım bir küfür savurarak telaşla yanıma koştu.

Masanın kenarından destek alarak doğrulurken bana yardımcı olmak için kolumun altına girdi.

Yere bir ağız dolusu kan tükürdüm. Arkadaşım iznimi istemeye zahmet etmeden yaralarımı iyileştirmeye koyuldu. Hepsinin canını en az benimki

kadar yaktığının ve ne dersem diyeyim bildiğini okuyacağının farkındaydım.

Büyüsünü yaparken ona bakmadım, gözlerimi babamın bilgisayar ekranındaki fotoğraflara diktim. Bu işte bir bit yeniği vardı. Hançerin kayıp olması beni yangının kasten çıkarıldığını düşünmeye itiyordu. Fail akademideki, hatta **krallıktaki** en güçlü Faelerden birine saldırmıştı. İyi de **neden?** Kim bu kadar aptal olabilirdi? Kim gazabımla yüzleşme riskini göze alabilirdi? Aklıma gelen tek isim Vega İkizleriydi, benden bu denli nefret eden ve böyle bir saldırıya kalkışabilecek tek kişi onlardı fakat bana bir misilleme yapmaya kalkacaklarını düşünmek bile gülünçtü.

O kişi her kimse ölüm fermanını imzalamıştı. Eninde sonunda tepesine binecektim. Hançerimi çalıp her şeyimi yakarak başıma açtığı dertlerin bedelini kan ve ıstırapla ödeyecekti.

Kararlılıkla yumruğumu sıktım, göğsümün derinliklerindeki öfke harıl harıl yanmaya devam ediyordu.

“Gözümden kaçan bir şey var mı?” diye sordu Lance.

Başımı iki yana salladım. Tüm yaralarım sanki hiç var olmamış gibi kaybolmuş, arkalarında görülmeyen izler bırakmışlardı.

Bakışlarımı Lance’e çevirsem de ona teşekkür etmedim. O da bunu istemiyordu zaten. Teşekkür etmeye kalkıştığım her seferinde durum daha da tuhaflaşıyordu. Aramızdaki bağ ihtiyaç duyduğumda istese de istemese de onu bana yardım etmeye zorluyordu. Her ne kadar bunu normal şartlar altında kendi isteğiyle yapacağını düşünmek istesem de seçim hakkı elinden alındığından emin olmam mümkün değildi.

Gözlerinin altına morluklar çökmüştü. Babamla arasındaki çatışma ve beni iyileştirmek için harcadığı çabadan sonra gücünün tehlikeli derecede azaldığı ortadaydı.

“Isır,” diye mırıldanarak bileğimi önüne uzattım.

Lance tereddüt etti, ikimiz de bunu sık sık yapmamak konusunda hemfikir olmuştuk. Benden her beslenişinde bağımızın biraz daha güçlendiğinden, daha somut, direnmesi daha zor bir şeye dönüştüğünden şüpheleniyorduk. Fakat kana ihtiyacı vardı ve dört bir yanı altınla çevrili —kapı kolları bile altın kaplama olan— bu evde büyüden bol bir şeyim yoktu.

Çok geçmeden arkadaşım dişini etime sapladı. Sabırla işini bitirmesini bekledim. Gücüm içine akarken göğsümde bir sızı belirdi. Dişlerimi sıktım, onu kendime çekip elimi saçlarının arasına geçirme dürtüsü dayanılmazdı.

Siktiğimin bağı.

“Giderek zıvanadan çıkıyor,” diye mırıldandım. “Yakında bir şeyler yapmak zorunda kalacağız.”

Lance inleyerek gönülsüzce de olsa geri çekilip benden bir adım uzaklaştı. Ne kadar zorlandığını açıkça görebiliyordum.

“Belki de planımızı hızlandırmalıyız,” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Evet,” dedim. “Belki.”

“Ona meydan okumaya hazırsan eğitimini ağırlaştırabili-rim. Bir sonraki seviyeye çıkarabilirim.” Böyle söylese de bakışları temkinliydi, ikimiz de bunun ne kadar tehlikeli, hatta ölümcül olabileceğini biliyorduk.

Fakat babamla yüzleşip galip çıkmak istiyorsam her türlü avantaja ihtiyacım vardı.

içimde filizlenen şüpheyi bastırıp kanıma karışan ufak korkuyu görmezden geldim.

“Hazırım,” dedim kararlılıkla. Bunun gerçekliğinden şüphe duysak da ikimiz de dillendirmedik. Vakit **gelmişti.**

“FSB’ye bilhassa dikkat etmemiz gerek. Son olaylardan sonra kampüsün dört bir yanını sardılar,” dedi Lance. Yakalanırsak soyadımın bile kıçımızı kurtarmaya yetmeyeceğinin farkındaydık.

Onu başımla onaylasam da geri adım atmadım. Biliyorum. Ama vakit geldi.”

Arkadaşımın yüzüne kötücül bir gülümseme yayıldı. O hâlde akademiye döner dönmez işe koyuluyoruz.

TORY

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Su Elementi dersimize dakikalar kala soyunma odasında durmuş, yumruklarımın arasında sıktığım mayomla uzuvlarımın titremesini durdurmaya çalışıyordum. Darcy dersin gerektirdiği hiçbir yerimizi örtmeyen kumaş parçasını üzerine geçirirken göz ucuyla beni izlese de bir şey söylemedi. Bunun üstesinden kendi başıma gelmeye çalıştığımın farkındaydı ama gelebileceğimden pek emin değildim.

Su sesi kulaklarımda uğulduyor, tepemde buzdan bir tabaka oluştuğunu görür gibi oluyordum. Ciğerlerim havasızlıktan yanıyordu ama alacağım tek nefes sonumu getirecekti.

Darius ve Max çoktan üzerlerini değiştirmişti ve dışarı çıktığım an tepeme çökeceklerini biliyordum. Onlarla yüzleşecek kadar güçlü olduğumu düşünmek istesem de bundan ciddi şüphe duyuyordum.

Yanımda onlarla büyük bir su kütlesinin yakınına son gidişimde ölümden dönmüştüm. Orion'ın gösterdiği tepki ve onlara verdiği ceza, okulun bir Öğrencinin ölümüne izin vermeyeceğini açıkça ortaya koymuştu ama daha ne kadar ileri gidebileceklerini bilmiyordum.

Soyunma odasındaki herkes bir bir dışarı çıktı ve geriye sadece kardeşimle ben kaldık.

Washera iyi hissetmediğini söyleyebilirim," dedi Darcy usulca. "İstersen odana dönüp-"

Kaçıp saklanacak mıyım?" dedim çaresizce. "Sonraki derste ne yapacağım peki? Ya da ondan sonrakinde? Bir noktada bunu aşacak mıyım yoksa su

büyümü kullanmayı öğrenmekten hepten vaz mı geçeceğim?”

Belki Vârislerin girmediği bir ders—”

Başımı hışımla iki yana salladım. Bunu yapamazdım. Derse girmekten daha çok korktuğum bir şey varsa o da kaçmaktı. Bunu yapmak kazandıklarını kabul etmek olurdu. Mağlup olursam bir daha asla toparlanamazdım.

“Karşılarına başım dik bir vaziyette çıkıp o pisliklere bir Vega’nın iradesini kolay kolay kıramayacaklarını göstereceğim, ’ dedim kararlılıkla.

“Aynen öyle yapacaksın,” diye karşılık verdi Darcy sırıtarak.

Tekrar panikleyip fikrimi değiştirmeden üniformamı çıkarıp mayomu üzerime geçirdim.

Derin bir nefes alıp Darcy’ye bir baş hareketiyle hazır olduğumu söyledikten sonra birlikte kapıya yöneldik. O kırpık saçlarıyla derslere girebiliyorsa ben de birkaç göt kafalıyla suyun yakınlarında bulunabilirdim.

Dersin yapıldığı göz alıcı lagüne girdim ve başımı dimdik tutarak Washer ın etrafında toplanmış kalabalığa doğru ilerledim.

Ilık su ayaklarımı ıslattığında boğazım düğümlense de bunu umursamadım, adımlarımı yavaşlatmayı reddettim.

“Ucu ucuna yetiştiniz, kızlar,” dedi Max Rigel bizi fark eder etmez. Koyu teninin büyük kısmı Siren’inin pullarıyla kaplıydı. Onu bu hâlde görmek hem doğaüstü güzelliğinin hem

de ne tür bir canavar olduğunun hatırlatıcısı gibiydi. “Nedense dersi ekeceğinizi düşünmeye başlıyordum.”

Birkaç kız kıs kıs güldü.

“Hadi ama,” dedi Profesör Washer. “Güzel ikizlerimiz derse gelir gelmez onlarla dalga geçmeyelim.” Bize sırıtıp Max’in kıçına bir şaplak attı. Bu şimdiye dek gördüğüm en tuhaf ceza örneğiydi.

Max yüzünü buruşturarak profesörün yanından uzaklaşırken Darius bir kahkaha patlattı. Ben de kendimi tutamayıp güldüm. Fakat Washer hayal gücüne zerre yer bırakmayan yeşil slip mayosuyla bize doğru yürümeye başladığında saniyeler içinde tadım kaçtı.

“Geçen geceki küçük olaydan sonra bile benimle biraz ıslanmaktan kaçmadığın için Ignis’e artı on puan, Bayan Vega,” dedi bana göz kırparak.

Yüzüme minnettar bir gülümseme kondurmaya çalışsam da çıplak ayaklarımın üzerine kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

Dövmeli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş Darius’un gözleri içimi huzursuz edecek bir ilgiyle üzerimde geziniyordu.

“Sahte bir kimliği kilometrelerce öteden tanıyabilecek kadar tecrübeli bir güvenliğe benziyor,” diye fısıldadı Darcy kulağıma. Genzimden alaycı bir ses döküldü.

içimden Darius’un suratına aynı şekilde bön bön bakmak gelse de başımı dik tutup onu görmezden gelmeye karar verdim.

Washer etrafta gezinerek öğrencilere bugün işleyeceği konuları anlatmaya koyuldu. Yanımızdan uzaklaşmasıyla Vârisler bize yönelince kalbim tekledi.

Ayaklarımın etrafındaki su attıkları her adımla biraz daha soğudu, yüzey en sonunda donmaya başladığında usulca geri çekildim.

Paniklememle ateş büyüm damarlarıma karıştı ve etrafımdaki su tıslayıp kaynamaya başladı.

Su da birden buz kesti,” diye mırıldandı Max.

Hafifçe Darcy’ye sokuldum, kaçmayı reddediyordum.

Darcy’yle bakıştık, ne olursa olsun birbirimize destek olacaktık.

Ne var ki Darius’la Max yanımıza ulaşamadan Geraldine kararlı adımlarla suya yaklaşmaya başladı. Yanında kaşlarını çatmış, yumruklarını sıkmış

siyah saçlı, güzel bir kız vardı. İkisi de mayolarının üzerine bir K.İ.Ç. rozeti iliştirmişti. Kumaşın vücudumuzu bile güç bela içinde tuttuğu düşünüldüğünde rozet takmayı düşünmelerine şaşırmadan edemedim. Rozetin iğnesiyle meme uçlarını delmemiş olmaları büyük mucizeydi.

“Majesteleri!” diye seslendi Geraldine avlarına yaklaşan iki Vâris’i fark etmemiş gibi. “Az önce kafama ne dank etti biliyor musunuz? İkiniz de Zümre formumu hiç görmediniz!”

“Şey... ne?” dedi Darcy kaşlarını çatarak.

Max’le Darius’a sırtımı dönmenin güvenli olacağını hiç sanmadığımdan Geraldine’e kısa bir bakış attım. Ona baktığım birkaç saniye bile mayosunu çıkarmasıyla çırılçıplak gözler önüne serilen dolgun memelerini görmeme yetmişti.

“Bu Angelica, Kraliçelere İtaat Çemberinin en yeni üyesi,” dedi Geraldine arkadaşı da soyunurken. Kıza gülümsedim fakat Geraldine bize bir şey söyleme fırsatı bırakmadan konuşmaya devam etti. “Onun Zümre formu da suda çok etkileyicidir. Profesör Washer en güçlü Zümrelerin güçlerini suya nasıl adapte ettiğini görebilmeniz için dersi bizimle geçirmenize karar verdi.”

“Senin Zümreni bile bilmiyoruz, Geraldine,” dedim.

“Ah, o kocaman bir bekçi köpeği,” diye araya girdi Max. Sesindeki küçümsemeye rağmen adımlarının duraksadığı ve gözlerinin Geraldine’in çıplak vücuduna kilitlendiği dikkatimden kaçmadı.

“En güçlü Faeleri bile on beş dakikadan kısa sürede öldürebilen zehirli dişleri olan kocaman bir bekçi köpeği,” diye düzeltti Geraldine. Sesi tehditkâr sayılmayacak kadar düz olsa da Max’in kaşları çatıldı.

“Piç kuzenim de yaratıkların kralının daha minyatür bir versiyonu,” diye ekledi Darius, Angelica’yı bıkkın bakışlarla süzerek.

“Annem amcanla düşüp kalkarak aptallık etmiş olsa da,” diye karşılık verdi Angelica, “bana ilk kez *kuzenim* dediğine yemin edebilirim, Darius.

Varlığımı görmezden gelmen daha çok işime geliyordu.”

“Vegalarla bir olduğuna göre ailem seni yok saymakta haklıymış,” dedi Darius. .

Angelica sözlerine karşılık gülümseyerek uzayıp keskinleşen dişlerini ortaya çıkardığında bir şaşkınlık nidası koyver-dim. Elindeki mayosunu ayaklarının dibine bırakıp öne atılarak kıpkırmızı bir Ejderhaya dönüştü ve ayaklarımızın etrafındaki suyu titreten bir hiddetle kükredi. Ejderhası Darius’unkinden çok daha küçüktü, taş çatlasın yetişkin bir at büyüklüğündeydi ancak bir sürüngeni andıran bedeninin naifliği nefesimi kesmeye yetmişti.

“Ders süresince sizi Zümre formumda korumak benim için muazzam bir zevktir, Majesteleri.” Önümüzde eğilerek çıplak kıçını Vârislerin gözüne sokmasıyla vücudu değişmeye başladı.

Vücudu genişleyip omuzlarından iki baş daha çıkınca hızla geriye kaçtım. Başların ağızlarındaki bembeyaz dişler şüphesiz sözünü ettiği zehirle doluydu.

Vay canına!

Geraldine’in az önce durduğu yerde yükselen üç başlı köpek neredeyse bir fil kadar büyüktü. Ona bakmak için başımı geriye yatırmam gerekti.

Üç büyük çene de açılarak sıra sıra dizilmiş dişlerini ortaya çıkardı ve her bir ağzın derinliklerinden alçak sesli bir hırıltı yükseldi.

Bakışlarımı tekrar arkasındaki Vârislere çevirmemle suyun öteki ucuna yöneldiklerini gördüm. Aceleci görünmeseler de bir Kerberos ve bir Ejderhayla yüzleşmeye değmeyeceğimizi düşündükleri ortadaydı.

Onları bırakıp Kerberos’a döndüm. “Vay canına, Geral-dine, diye mırıldandım benekli kürkünü inceleyerek. Senin gibi tatlı mı tatlı kızın altında böyle havalı bir yaratığın yattığı kimin aklına gelirdi?”

Kerberos Geraldine üç koca başını keyifli bir köpek gibi hafifçe eğip hışımla kuyruğunu salladı. Ardından Ejderha Ange-lica'yla birlikte suyun derinliklerine doğru ilerlemeye başladılar.

"Gözlerime inanamıyorum," diye mırıldandı Darcy peşlerine takıldığımızda. Birden derse katılmaya dair paniğimin uçup gittiğini fark ettim.

K.Î.Ç.'ın sarsılmaz sadakatini hak edecek ne yapmıştık bilmiyordum ama şu saniyeden sonra onları bir daha asla hafife almayacağıma emindim.

Gecenin bir yarısı odamın duvarlarının arasına sızıp kulaklarımı dolduran bir müzik sesiyle uyandım. Durmaya niyeti olmadığını anlayınca kafamı iki yana sallayarak zihnimi boşaltmaya çalıştım. Melodi hem içimi bir hoş edecek kadar güzel hem de yüreğimi sızlatacak kadar hüzünlüydü. Bir nedenden ötürü nabzımı hızlandırıyordu. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu ve hangi enstrümandan yükseldiğini bir türlü çıkaramıyordum. Hayır. Bu bir enstrümanın tıngırtısı değildi; bir sesti. Birinin ağzından çok ruhundan gelen bir sesti sanki.

Bu düşünce kafamda belirir belirmez onu zihnimden kovmaya çalıştım. Bir ruhun sesi mi? Bu düpedüz delilikti. Hem bunun bir ses olduğunu nereden çıkarmıştım ki?

Başımı iki yana sallayarak bu tuhaf düşünceden kurtulmaya ve sonu gelmeyen melodiyi bir kenara bırakmaya çalıştım.

Yorganıma sarılıp tekrar uykuya dalmak üzere gözlerimi kapattım ama ne olduğunu bile anlamadan kendimi ayakta buldum.

Kapıya doğru ilerledim ve parmaklarım kapı koluna sarılır sarılmaz duraksadım.

Ne oluyor? Neden gecenin bir yarısı dışarı çıkıyorum?

Şarkı bir kez daha dört bir yanımı sarmaladı, kalbimin atışları bile ritmine ayak uyduruyordu sanki.

Ellerimi kulaklarıma götürüp sesi bastırmaya çalıştım ama her nasılsa melodi daha da şiddetlendi.

içimden bir ses bu yeni, ne olduğunu bilmediğim büyüden korkmam gerektiğini söylüyordu. Biri muhtemelen yine bana sataşıyordu. Fakat korkmuyordum, sesi takip edip beni nereye götüreceğini öğrenmek istiyordum.

Üzerimde koyu yeşil ipek şort ve atlet vardı ama gün boyunca hava nispeten sıcak olmuştu, gece de pek değişmediğini umdum.

Her ihtimale karşı kapının yanındaki kancada asılı duran gri kapüşonlu hırkamı alıp ayağıma spor ayakkabılarımı geçirdim. Şarkı beni kapıdan dışarı sürüklemeden önce yapabildiğim tek şey bunlar oldu.

Yüzümde nedenini anlayamadığım bir gülümseme vardı.

Koridoru aşıp merdivenden aşağı indim. Ignis'in ortak salonuna girerken hırkamı giyip fermuarını açık bıraktım. Odanın köşesindeki masada ders çalışırken sızmış son sınıf öğrencisini saymazsak herkes yatağındaydı. Ne var ki hâlâ yanan şömineler içeriyi etrafı görebileceğim kadar aydınlatıyordu.

Salonu hızlıca geçip gecenin karanlığına çıkarken kalbim şarkının ritmiyle eş zamanlı atmaya devam ediyordu.

Neden başka kimse uyanmamış? Şarkıyı duymuyor olmazlar herhâlde.

Adımlarımı hızlandırarak sesin peşinden ilerledim. Etraf zifiri karanlıktı, hava soğuktu ve en ufak bir fikrim olmasa da beynim bedenimin beni nereye götürdüğünü iyi biliyor gibiydi. Ayaklarım müziğin sakinleştirici ritmine göre ilerliyor, ben de onları kontrol etmekten aciz vaziyette peşlerinden sürükleniyordum.

İçimde hâlâ en ufak bir korku yoktu. Bu da büyünün bir parçası mıydı? Tıpış tıpış şarkının beni götürdüğü yere... Tam olarak nereye gidiyordum? Hiçbir fikrim yoktu fakat cevabımı alana kadar durmayacaktım.

Yıldız ışıklarının altında hafifçe parıldayan Küreyi geçip batıya, Su Bölgesine yöneldim. Buraya gece vakti hiç gelmemiştim, dört bir yanımda akan derelerin ve akarsuların sesi eski anıların zihnime doluşmasına neden oldu. O arabada bo-ğuluşum, Vârislerin gözü önünde havuzda mahsur kalışım...

Kulaklarımı dolduran su sesi tüm korkularımın fitilini ateşlese de sakince yürümeye, müzikle bir atan kalbimle ayaklarımın beni götürdüğü yolda ilerlemeye devam ettim.

Hem korkuyor hem de hiç korkmuyordum. Buraya hem zorla gelmiştim hem de kendi isteğimle.

Aniden sola, yosunlu bir patikaya saptım. Gecenin körü olmasına rağmen açmış bembeyaz çiçeklerle dolu, yosundan perdelerle çevrili bir açıklığa çıktım.

Ay ışığı açıklığın ortasındaki büyük kayayı ve üzerinde oturan figürü aydınlatıyordu. Bir erkekti ve arkası bana dönük dursa da vücudunu kaplayan parlak pulları seçebiliyordum. Gözüm onu bir yerden ısırıyor gibiydi. Keskin bir nefes aldım,

boynumu bile isteye bir ilmeğe geçirmiştim sanki. Doğruca bir tuzağa dalmıştım. Etrafımdaki büyülü kafes canlanırken kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Şarkı bıçak gibi kesildi ve kayanın üzerindeki Siren yüzünü bana döndü. Max’in sert yüz hatları önce gevşedi, ardından kaşları çatıldı. Bakışları kapüşonlu hırkamla ipek pijamalarım üzerinde gezindi.

“Kutsal olan her şey aşkına,” diye homurdandı. “Bula bula *seni* mi buldu?”

.

“Ne bula bula beni mi buldu?” diye karşılık verdim kollarımı göğsümde kavuşturup içimi saran tedirginliğe rağmen bakışlarımı kaçırmayı reddederek. “Hem neden buradayım ki ben?”

Max bana o kadar uzun süre pis pis bakmaya devam etti ki ağırlığımı öteki ayağıma vermek zorunda kaldım.

Konuşmaya niyeti olmadığını anladığımda kaçmaya karar verdim. Ona arkamı dönüp sarmaşıkların arasından geçmeye yeltendim. Fakat elim aralarından geçip gitmek yerine bir duvara çarpmış gibi dirençle karşılaştı.

Max yüksek sesle iç geçirdiğinde tekrar ona döndüm.

“Bırak beni,” dedim elimden geldiğince sakin bir sesle. Son seferinde insafına kaldığımda beni havuzda boğmaya çalışmıştı ve çıplak vücudunu kaplayan pullar bana suya eğilimini hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

“Sanki lanet bir faniyi çağırırmışım gibi,” diye söylendi.

“Ne?”

“Hiçbir yere *gidemezsin.* Beni öpene kadar burada mahsur kalacaksın,” dedi Max karşısında aptal varmış gibi tane tane konuşarak.

“Ne saçmalıyorsun sen? Eşeğin kıçını öperim daha iyi. Bırak da gideyim,” diye çıkıştım.

“Benim elimde değil. Siren şarkım seni buraya sürükledi, gitmek istiyorsan beni öpmek zorundasın. Kuralları ben koymuyorum. Büyü kendi başına gücümü hissetmesi gerektiğini düşündüğü birini seçiyor. Nedense o kişi *sensin.”*

“Neden ağzından çıkan herhangi bir şeye inanayım ki?” dedim.

Eh, az önce şansını denedin, değil mi? Senin gibi burada mahsurum. Alınma, minik Vega, ama derdim öpüşmek olsaydı bunca tantanaya hiç kalkışmazdım. Bu büyü Zümre’min bir parçası. Yıldızlar doğru hizaya geldiğinde şarkımızı söyleyip onu duyması gereken kişinin gelmesini

bekleriz. O kişinin kim olacağına karar vermek *görüldüğü üzere* bana düşmez. Öpüşüp kurtulana kadar sen de ben de hiçbir yere gidemeyiz.”

îyi de büyünün tamamlanması için neden seni öpmem gerekiyor?” diye sordum.

Çünkü bir Siren’in çağrısını duyduğunda ona cevap vermekten başka çaren olmaz. Diğer bir deyişle *Kapılmış* olursun. Melodinin peşine takılırsan beni öpmek zorunda kalırsın. Öpücük boyunca gücüm tersine işleyecek ve ben senin duygularından değil, sen benimkilerden besleneceksin. înan bana, zihnime bakmasını isteyeceğim son kişi sensin ama olan oldu işte.” Beklentiyle kaşlarını kaldırdığında ona inanmaktan kendimi alamadım. Beni ta buraya kadar getiren şarkının başka bir açıklaması olamazdı ve dürüst olmam gerekirse bana tuzak kurmuş gibi durmuyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp içine düştüğüm durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Bir umut yakınımdaki sarmaşıkları tekrar zorladım ama gövdeleri hâlâ çok sağlamdı.

Bu planı bir kenara bırakıyoruz öyleyse.

“Saçmalığa bak,” diye mırıldanarak ona doğru bir adım attım. “Daha birkaç hafta önce bir motorcu barında takılıp Darcy’yle kışı atlatabileceğimiz bir yol bulmaya çalışıyordum. Şimdiyse büyülü bir okuldayım ve gecenin bir vakti güzel şarkısıyla beni yatağımdan kaldırıp fareli köyün kavalcısı gibi peşinden sürükleyen, kayanın tepesine tünemiş lanet bir Siren’in karşısında duruyorum.”

“Faydası olur mu bilmem ama kayada oturmak pek de matah bir şey değil,” dedi Max düz bir sesle. “Kıçım buz kesti ve uyuştu. Bir türlü gelmek bilmedin.”

Gözlerimi devirdim. Gecenin bir yarısı “Kapılmış” olarak yatağından kaldırılıp kampüsün yarısı boyunca sürüklenen bendim.

“Kimse seni orada oturmaya zorlamıyor,” diye karşılık verdim.

“işin icabı bu değil mi ama? Sirenler kayaların üzerine oturur ve her şeyden bihaber kişileri kendilerine çeker.”

“Kurbanları demek istedin sanırım,” dedim Denizci Sin-bad’ın hikâyelerini, Sirenlerin şarkılarıyla erkekleri tuzaklarına çekip hepsini nasıl boğduklarını hatırlayarak.

“Sirenlerin Kapılmışları öldürmesi asırlar önce yasaklandı,” dedi Max bunu bilmediğim için sahiden aptal olduğumu düşü-nüyormuşçasına. “Ama öptükleri onca kişiyi neden öldürdüklerini anlayabiliyorum. Senin deyiminle *kurbanlarının*, sırlarını başkalarına açık etmelerini istememeleri çok normal.”

“Ben de senin sırlarını öğreneceğim yani, öyle mi?” Max Rigel’ın zihninde ne tür çarpık şeyler döndüğünü merak ediyordum.

“Buna izin vermeyecek kadar güçlüyüm,” diye temin etti beni. “Ama daha zayıf bir Siren kendinden güçlü birini öptüğünde duygu ve düşüncelerinin kontrolünü kaybedebilir. Durum böyle olunca da kendilerini korumak için karşılarındakini öldürmeleri gerektiği hissine kapılıyor olabilirler.”

“Ne güzel,” dedim dümdüz bir sesle. Sirenlerden daha fazla nefret etmemin mümkün olmadığını sanıyordum. Nasıl da yanılmıştım.

“Ee, öpüşüyor muyuz?” dedi Max kayanın tepesinden atlayarak.

Üzerindeki tek giysi parçası slip mayosuydu. Lacivert pulları ayak bileklerinden boynuna kadar her yerini kaplıyordu. Sadece yüzü, elleri ve ayakları çıplaktı.

Bana doğru bir adım attığında elimi kaldırarak onu durdurdum.

Ciddi ciddi seni öpmemi mi bekliyorsun?” diye sordum. Akademiye geldiğimizden beri bana ve kardeşime yaptığı onca şeyden sonra kelimenin tam anlamıyla herhangi bir şeyi onu öpmeye yeğlerdim.

Sonsuza dek burada benimle mahsur kalmak mı istersin?” dedi. Gönülsüzlüğümü umursamıyor gibiydi.

Ona sert bir bakış atarak seçeneklerimi tarttım. Ne var ki iki seçenek de gözüme eşit derecede kötü görünüyordu. Üstelik söyledikleri doğruysa eninde sonunda onu öpmek zorunda kalacaktım. Sonsuza dek burada kalamazdık.

“Dudağından mı öpeceğim?” diye sordum bir umut.

“Hayır, kıçımdan,” diye takıldı. “Domalmamı ister misin?” “Yüzünden daha iyi olabilir,” diye karşılık verdim.

“Hadi ama,” dedi bir adım daha yakınıma gelerek. İşini bir an önce bitirmek istediği ortadaydı.

“Bekle!” diye direttim elimi biraz daha kaldırarak. Neredeyse dibimdeydi. Vücudunun sıcaklığını birkaç santim ötesinde duran avucumda hissedebiliyordum.

“Niye?”

“Biraz *susar* mısın?” dedim.

“Neden?”

“Çünkü susarsan yakışıklı yüzüne odaklanıp berbat kişiliğini unutmaya çalışabilirim,” diye yanıtladım. Bunu itiraf etmiş olmak umurumda bile değildi. Ne kadar çekici olursa olsun onu istemezdim; güzel kabuğunun ardında yatan canavar bir hayli iticiydi. Hem o da nasıl göründüğünün farkındaydı.

Max kaşlarını çatsa da dediğimi yaparak sustu.

Bakışlarımı yakışıklı yüzünde, gür kaşlarında ve koyu renkli gözlerinde gezdirdim. Göz kamaştırıcı olduğu inkâr edilemezdi. Teninden yayılan deniz kokusu burnuma doluyor, pulları karın kaslarını daha da belirgin hâle getiriyordu. Evet, içinde saklı pisliği görmezden gelebilirsem kusmadan onu öpebilirdim.

Elimi indirip nefesimi verdim. Ona doğru bir adım attım.

Max de aynısını yaptığında aramızdaki mesafe kaybolup gitti.

“Bana oyun oynuyorsan pullu taşaklarını eline veririm,” diye uyardım onu.

Max bunu komik bulmuş gibi sırıttı, ardından dudaklarıma yapıştı.

Donakaldım, niyetim dudaklarımız birbirine değer değmez geri çekilmekti ama bir şey buna engel oldu. Kendimi âna kapatıverdim.

Siren Şarkısı’nın gücü beni ona çekmeye devam ediyordu. Geri çekileceğim yerde kendimi ona sokulurken buldum.

Ağzının yavaşça hareket etmeye başlamasıyla bana ait değilmiş gibi gelen bir şehvet dalgası her yanımı ele geçirdiğinde nefesim kesildi. Ardından gözümün önünde açıklığa girdiğimde Max’in beni ilk gördüğü an belirdi. İpek pijamalarımı şöyle bir süzüp vücudumun kıvrımlarını, tenimin açıkta kalan kısımlarını incelemişti. Koyu renk saçlarıma vuran ay ışığının tutamlarımı olduğundan daha da koyu gösterdiğini bile düşünmüştü. Karşısında beni bulmaktan duyduğu öfkeye rağmen bu öpücük için tuhaf bir arzu duymuştu.

Duyguları zihnime hücum ederken kaşlarım çatıldı. Bir an sersemledim, düşüyormuşum gibi içim bir hoş oldu. Düşmemek için Max’e uzandığımda elim kalçasını buldu.

Dokunuşumun onda uyandırdığı yepyeni şehvet dalgası yine üzerime hücum etti ve her bir zerremi heyecanla doldurdu. Bu bir hataydı. Geri çekilmeliydim ama Max’in elleri belimdeydi, beni kendine doğru çekerek öpücüğümüzü derinleştiriyordu.

Giderek sertleşen hareketleri ve benimkine karışan şehveti içimde kaçamadığım bir kasırga yaratırken dudaklarımdan ufak bir inilti koptu. Dilini ağzıma kaydırdığında tuzlu suyun tadını aldım.

Kafamın içindeki minik ses bana karşımda kim olduğunu hatırlamam için bağırıyordu. Ona kulak verip Max’e karşı koyabilmek için büyüme uzandım.

Ne var ki büyüm istediğimi yapmak yerine beni Max in ruhunun daha da derinlerine, bana gösterdiği şehvetin ötesine, zihninin karanlık köşelerine yönlendirdi.

Öpücüğü sertleşti, ellerim geniş göğsünden yukarı kayarken belimi daha sıkı kavradı. Avucumun altındaki pulları pürüzsüzdü.

Benden saklanmaya çalıştığının belli belirsiz farkındaydım ama zihninin anahtarı avucuma bırakılmıştı ve istediğim her kapıyı gönlümce açabilirdim.

Başkalarının gücünden ve duygularından beslenirken böyle mi hissediyordu? En büyük korkumu açığa çıkarırken o da benim zihnimin derinliklerinde mi gezinmişti?

Ben bunları düşünürken Max vücudumu daha sıkı kavradı. Beni hayatı buna bağlıymış gibi öpüyordu ve bir yanım kollarının sıcaklığında, dudaklarının dudaklarımdaki hissinde kaybolmuş olsa da diğer yanım gözlerimin önünden geçip giden anılara odaklanmıştı.

Bir erkeğin, babasının sesini duyuyordum. Max korku ve çaresizlikle boğuşurken nazikçe onu yatıştırmaya çalışıyordu.

“Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Hasta olduğunu fark ettiğimizde iş işten geçmişti. Belirtileri neden benden sakladı bilmiyorum. Bir yolunu... bulurduk.”

Gözleri annesinin kaybından duyduğu hüzünle dolmuş Max başını kaldırdı ve onlara bakan kadını fark etti. Kadının dudakları bir an için sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldığında annesinin ölümünden *onun* sorumlu olduğunu anladı. Üvey annesi, Max kendini bildi bileli annesinin aradan çıkmasını istiyordu. Annesi... kirli bir sır gibiydi.

Ne sırrı?

Dudaklarının tadı ve boğazından yükselen inilti arasında sorumun cevabını buldum.

Ailesi dışında kimse bunu bilmiyordu ama Max gayrimeşru bir çocuktu. Babası soylarının saflığını korumak için karısıyla evlenmişti ama kalbi başkasındaydı. İlişkisini gizli saklı sürdürmüş ve karısından önce onu hamile bırakmıştı. Bu durumu örtbas etmek için onu saklamış, karısı da bir skandalla uğraşmak istemediğinden hamile numarası yapmıştı. Max gücünü baba tarafından aldığı için bir Vâris'ti ancak biri evlilik dışı doğduğunu öğrenirse onun yerini alması için üvey kardeşini kışkırtabilirdi.

Babası daima Max'in arkasında dursa da üvey annesi sinsi bir kadındı ve kendi çocuğunun tahta geçmesini istiyordu.

Max'in gerildiğini hissetsem de beni bırakamıyor gibiydi. Aksine öpücüğümüz giderek daha da tutkulu hâle geliyordu. Ellerini üzerimdeki kapüşonlu hırkanın altına kaydırıp belimi okşamaya başladı.

Zihnini böyle karıştırmak hiç hoşuma gitmemişti. Ellerim ondan daha fazlasını istiyormuş gibi boynuna dolansa da neredeyse geri çekilecektim. Ancak bunu yapmaya fırsat bulamadan belli belirsiz korkusunu yine hissettim. Benimkine karışan bu his sırtımdan bir ürperti geçmesine neden olunca başkalarının korkusunun tadını neden bu kadar sevdiğini merak ettim.

Çünkü korkularını aldığında geriye mutluluk kalıyor.

Bu gerçeğin kafama dank etmesiyle şaşkına döndüm. Bunun doğruluğundan emindim. Max'in hissettiği her şeyi bizzat hissediyor, başkalarının korkularını emdiği anları görebiliyordum. Hoşuna giden şey korku değil, onu emerek ardında bıraktığı huzur ve sükûnetti. Yalnızca daha ürkütücü görünmek ve gücüyle daha ılıman duygular yaratmayı tercih ettiğini saklamak için böyle söylüyordu.

Başkalarından neşe ve umut çaldığı, emdiği, bu duygularla içinin nasıl içine sığmadığını gösteren birkaç anı daha gördüm. Ama birinden çok fazla neşe aldığında karşısındakine yalnızca hüzün kalıyordu ve bundan nefret ediyordu.

Midem kasıldı. Bir canavarın ruhuna baktığımı sanırken bana yanıldığımı gösteren bunca şey öğrenmek hiç hoşuma gitmemişti. Max şerefsizin önde

gideniydi. Sapına kadar pislikti. Annesinin öldürülmesine üzülmek ya da başkalarının kötü duygularını emdiği için ona sempati duymak istemiyordum.

Müthiş bir kararlılıkla geri çekilip öpücüğe bir son verdim.

Dudaklarım şişmişti ve karıncalanıyordu. Gözleri bir an için arzuyla kararırken ben şok içinde öylece kalakaldım.

Az önce ne oldu öyle?

Aramızdaki arzuya kapılmış gibi kıyafetlerimi çekiştirmiş, bana elinden geldiğince yakın olmaya çalışmıştı. Atletimin altına kaydırdığı elinden yayılan sıcaklığı hâlâ hissedebiliyordum. Kapüşonlu hırkam omuzlarımdan düşmüştü ve Max in öteki eli yanağımdaydı.

Bir noktada parmaklarımı mohavvk kesimi saçlarının arasına geçirmiştim. Vücutlarımız birbirine o kadar yakındı ki karın kaslarının sert hatlarını tenimde hissedebiliyordum, öpüşmemiş de kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefeseydik.

Her dokunuşuyla biraz daha körüklenmiş arzumu bastırmaya çalıştım. Başımı iki yana sallayarak ellerimi göğsüne koyup onu hafifçe ittim.

“Bu da neydi?” diye sordum.

Max’in kolları iki yanına düştü, bir an için panikten ne yapacağını şaşırmış gibi göründü.

Tenimi okşayan serin esintiye bakılırsa beni açıklığa hapseden büyü bozulmuştu. Fakat ormana dönmeye çalışmadım. Sorularıma cevap bulmak istiyordum.

“Sen...” Max az önce olanları idrak etmeye çalışır gibi kaşlarını çattı, suçlayıcı gözlerini üzerime dikti. *“Siktir!”* Birden üzerime yürümeye başladı. Güçsüz görünmek istemesem de birkaç adım gerilemek zorunda kaldım. “Kim olduğunu sanıyorsun da zihnimi kurcalıyorsun?” diye çıkıştı.

Öfkesi saniyeler içinde yerini paniğe bıraktı ve bana arkasını döndü.

“Beni gecenin bir vakti buraya getiren şendin!” diye bağırdım. “O şey her neyse senin yüzünden oldu!”

Yüzünü tekrar bana döndü. İki yanındaki elleri kıpırdandığında açıklığı daha şiddetli bir esinti sardı. Ona rakip olamayacağımı bilsem de büyüme uzanıp kendimi bir tür saldırıya hazırladım.

“Şarkım şimdiye dek benden daha güçlü birini çağırma-mıştı,” diye mırıldandı benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibi. “Benden güçlü kimse yoktu... Normalde Kapılmış olanların ne göreceğini kontrol edebiliyordum ama sen... dizginleri eline aldın.”

“Kendi gücünü sana karşı mı kullandım?” diye sordum ipuçlarını birleştirerek.

“Çeneni kapalı tutman için ne yapmam gerek?” diye hırladı.

“Neden bu kadar abartıyorsun ki?” diye karşılık verdim. “Geldiğim yerde hemen hemen herkesin bir üvey ya da bekâr ebeveyni, üvey kardeşi ya da koruyucu ailesi vardır. Babanın başka kadınlarla düşüp kalkmasını kim neden umursasın ki?”

“Çünkü Semavi aileler önlerine gelenle evlenmez,” diye homurdandı. “Soyumuzu ve gücümüzü saf tutmak zorundayız. Kiminle evleneceğimizin kararını büyüklerimiz verir. Üvey annem Konsey’i saymazsak Solaria’nın en güçlü ailelerden birine mensup. Onu kızdırmanın bedeli öyle basit bir şey değildir. Gerçek annemin büyükbabasının bir Minotor olduğundan bahsetmiyorum bile.”

Minotor mu? ’ Kaşlarımı çattım. “Bunun konumuzla ne ilgi-’’

Bu benim de lanet Minotor genleri taşıdığım anlamına geliyor! Bir eş bulmamı zorlaştırıyor. Kim kanını böyle kirletme riskini almak ister ki? Siren Zümresi, Minotorlardan çok daha güç—”

Ne yani, bir... Medusa’ya ya da Pegasus’a âşık olursan bile onlarla evlenemeyecek misin?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

Max in dudakları aralandı. Uzunca bir süre bana öylece baktıktan sonra bir kahkaha koyverdi.

Pegasus mu? Lanet bir Pegasus'la Elysian Eşi olduğum ortaya çıksa bile evlenmemize izin vermezler! Bir düşünsene!" Bıkkınca yüzünü ovuşturdu.

Elysian Eşi mi?" diye tekrarladım yüzümü buruşturarak.

"Ah! Cehaletin beni öldürecek! Ruh eşi gibi bir şey işte. Ne olduğunun bir önemi yok, Siren olmayan biriyle evlenmem söz konusu bile olamaz."

"İyi de çok saçma," diye karşılık verdim. "Mutlu olmadıktan sonra bunca gücün ne anlamı var?"

Max başını iki yana salladı. "Kiklop'un tekiyle evlenmek istiyorsan hiç durma. Taht iddianı bile isteye zayıflatman işime gelir. Bize iyilik yapmış olursun."

"Kiminle evleneceğime kimse karışamaz," diye çıkıştım. "İster bir Kiklop'a ister bir Pegasus'a ya da ister bir faniye âşık olayım, kalbim kimi arzuluyorsa onunla olurum."

"Tam bir aptalsın," dedi gökyüzüne bakarak. "Gerçi aşk hayatından bana ne? Canın isterse fani dünyaya dönüp Susam Sokağındaki Minik Kuş'la evlen. İşimizi kolaylaştırırsın."

"Saçma bir skandal için endişeleneceğime mutlu olmayı tercih ederim," diye karşılık verdim. Üstelik Minik Kuş bana okuldaki pisliklerden çok daha iyi bir koca olurdu.

"Olanların ortaya çıkması bir *skandaldan* çok daha fazlasına yol açar, dedi Max. "Destekçilerimizin bölünmesine neden olabilir. Konsey'in egemenliğini zayıflatıp tam da Nemfler güçlenirken bizi savunmasız bırakabilir. Sence üvey annem neden bunca senedir çenesini kapalı tutuyor? Toplum içinde sevgi dolu bir anne gibi davranırken kapalı kapılar ardında neden ayağımı kaydırmaya çalışıyor? Bana bir şey olursa Vâris üvey kardeşim Ellis olur. İçten içe bunun olmasını umsa da babam ona engel oluyor."

Bu o kadar olağan bir şeymiş gibi konuşuyordu ki neredeyse ona acıyacaktım. Ne var ki çok geçmeden pisliğin teki olduğunu hatırlayıp bu düşünceyi zihnimden kovdum.

“İyi. Neyse ne,” dedim. “Annenle arandaki sorunlar umurumda değil.”

“Kimse bunu bilmiyor,” dedi alçak sesle. *“Kimse”*

“Diğer Vârisler bile mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

Gerilen çenesi bana gerekli cevabı verdi. Gerçeği onlardan bile sakladıysa bu sahiden büyük bir sır olmalıydı.

“Tamam,” dedim bir adım gerileyerek. “Kirli sırrını saklayacağım.”

“Bu kadar kolay mıydı yani?” dedi kulaklarına inanamı-yormuş gibi.

“Senin aksine ben başkalarına acı çektirmekten zevk almıyorum,” dedim. “Bir daha beni serenadınla yatağımdan kaldırma yeter.”

Hırkama sarınıp açıklıktan çıktım. Hızlı adımlarla Ignis Evi ne dönerken Max’in peşimden gelmemesi içimi rahatlattı.

Bu hayatımın en tuhaf gecesiydi ve sabah olması için sabırsızlanıyordum.

DARCY

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kahvaltımızı ederken Tory'nin dün gece Max le yaşadıklarını konuştuk. Aqua Vârisi götün teki olsa da tüm bu Siren şarkısı büyüsü kulağa berbat geliyordu. Artık en büyük korkusunu öğrenmiş olsak da onun aksine alçaklık edip bunu bir silah olarak kullanmayacaktık. Hem Tory'nin bunu bilmesi bile muhtemelen endişeden huzur yüzü görmemesine yeterdi.

Zil çaldığında Tory, Sofia ve Diego'yla Tarot dersine doğru yola çıktık. Astrum'un sınıfına dönecek olmak kalbimi sızlatıyordu. Vahşice katledildiği yerden geçerken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bulunduğu yerin toprağın gücünü taşıyan biri tarafından çiçeklerle donatılmış olması beni FSB'nin ihtiyaç duydukları tüm kanıtları topladığını düşünmeye itti.

Çok geçmeden Merkür Odasına vardık. Kasvetli merdivenden sınıfa inerken Kylie'nin sesi kulaklarımı doldurdu. "Ben olsam kazıyıp kurtulurdum. Kel kalmış o çirkin noktayı gördükçe ona iyilik yapıp benim saçına girişesim geliyor."

Dişlerimi sıkıp onu duymazdan gelerek Tory'ye döndüm, başımı iki yana salladım. Bana aldırmayıp yumruğunu sıktığında *buna değmez* diyen bir bakış attım.

"Sence farkında mı?" diye fısıldadı Jillian kıkırdayarak.

"Belki değildir," diye yanıtladı Kylie yüksek sesle. "Darcy!" diye seslendi yapmacık bir tatlılıkla. Kafamı çevirmeye tenezzül etmedim. "Ensenin kel kaldığının farkında mısın?"

"Hadi ama, kızlar. Yapmayın böyle."

Profesör Washer’ın sesini duymamla kanım dondu. İçeri girdiğimde Tarot sınıfının ortasında, Astrum’un yerinde durduğunu gördüm. Büyük, dairesel masanın ortasına girmişti. Neyse ki Su Elementi dersinde olduğu gibi yarı çıplak değildi. Gerçi üzerindeki beyaz gömlek ve çiçek desenli kravatı bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Yerime otururken kahverengi buklelerini yüzünden çekip bana yamuk bir gülümsemeyle baktı.

Ellerini önüme koyup üzerime eğilerek beni teselli etmeye çalıştı. “Canını hiç sıkma. Hâlâ ele gelecek kadar çok saçın var.”

Yanımdan uzaklaşırken ürperdim.

“Bunun üzerine saçını *cidden* kesmelisin belki,” diye fısıldadı Tory.

Güldüğümde Washer omzunun üzerinden bize bir bakış attı, gözleri onu kestiğimizi umuyormuş gibi aramızda gidip geldi.

Şansına küs, sapık herif.

Sınıfın dikkatini çekmek için ellerini çırptı. “Hepimiz olağanüstü Tarot profesörümüzü kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşasak da akademi kadroya yeni birini alana dek derse ben gireceğim. Kartları okumakta onun kadar becerikli olmasam da sizi temin ederim ki ellerimi nasıl kullanacağımı iyi bilirim. Bu yüzden bugün el falını işleyeceğiz.”

Aqua Evinden birkaç kız bıkkınlıkla inlediğinde onlara katılmadan edemedim. Kylie, Washer’ın öğrencilerine gösterdiği fazla samimi davranışlardan bihabermiş gibi ona otuz iki diş sırıttı.

Washer elini saçlarının arasından geçirdiğinde yukarı sıyrılan gömleği bronz tenini ortaya çıkardı.

“Kusacağım sanırım,” diye mırıldandı Tory öğürüyormuş gibi yaparak.

“Sence farkında mı?” diye fısıldadı Jillian kıkırdayarak.

“Belki değildir,” diye yanıtladı Kylie yüksek sesle. “Darcy!” diye seslendi yapmacık bir tatlılıkla. Kafamı çevirmeye tenezzül etmedim. “Ensenin kel kaldığının farkında mısın?”

“Hadi ama, kızlar. Yapmayın böyle.”

Profesör Washer’ın sesini duymamla kanım dondu. İçeri girdiğimde Tarot sınıfının ortasında, Astrum’un yerinde durduğunu gördüm. Büyük, dairesel masanın ortasına girmişti. Neyse ki Su Elementi dersinde olduğu gibi yarı çıplak değildi. Gerçi üzerindeki beyaz gömlek ve çiçek desenli kravatı bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Yerime otururken kahverengi buklelerini yüzünden çekip bana yamuk bir gülümsemeyle baktı.

Ellerini önüme koyup üzerime eğilerek beni teselli etmeye çalıştı. “Canını hiç sıkma. Hâlâ ele gelecek kadar çok saçın var.”

Yanımdan uzaklaşırken ürperdim.

“Bunun üzerine saçını *cidden* kesmelisin belki,” diye fısıldadı Tory.

Güldüğümde Washer omzunun üzerinden bize bir bakış attı, gözleri onu kestiğimizi umuyormuş gibi aramızda gidip geldi.

Şansına küs, sapık herif.

Sınıfın dikkatini çekmek için ellerini çırptı. “Hepimiz olağanüstü Tarot profesörümüzü kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşasak da akademi kadroya yeni birini alana dek derse ben gireceğim. Kartları okumakta onun kadar becerikli olmasam da sizi temin ederim ki ellerimi nasıl kullanacağımı iyi bilirim. Bu yüzden bugün el falını işleyeceğiz.”

Aqua Evi nden birkaç kız bıkkınlıkla inlediğinde onlara katılmadan edemedim. Kylie, Washer’ın öğrencilerine gösterdiği fazla samimi davranışlardan bihabermiş gibi ona otuz iki diş sırıttı.

Washer elini saçlarının arasından geçirdiğinde yukarı sıyrılan gömleği bronz tenini ortaya çıkardı.

“Kusacağım sanırım,” diye mırıldandı Tory öğürüyormuş gibi yaparak.

Küçük numarasını sürdürürken gülmemek için elimle ağzımı kapattım. Washer’ın bakışları kardeşime kaydı. “Her şey yolunda mı, Bayan Vega?”

Yanımıza geldiğinde tenimi usulca okşayan Siren büyüsü tüylerimi diken diken etti.

Tory hızlıca kendine çekidüzen verip onu başıyla onayladı. “Evet.”

Güzel, dedi keyifle. Ne yazık ki masanın ortasındaki yerine döneceğine Tory’nin eline uzandı. “Seninle başlayalım.”

Kardeşim yüzünü buruşturarak elini uzattığında Washer parmağını avucundaki çizgilerin üzerinde gezdirmeye başladı. Tory nin gözleri odağını kaybetti ve yüzüne hülyalı bir gülümseme yayıldı. Kardeşimin duygularını çarpıttığı için adamın suratına bir tokat patlatmak istedim.

Derdi ne bu sapığın?

“Erkekler konusunda hayli heyecan verici bir zevkin var, değil mi, Bayan Vega?” diye mırıldandı baştan çıkarıcı bir sesle. Sözleri üzerine Tory’nin kaşları hafifçe çatıldı.

Sofia güçlü Sirenlerin karşılarındakilerin anılarına bakabildiğinden bahsetmişti, görünüşe bakılırsa Washer da şu an bunu yapıyordu. Yüzümü buruşturup kardeşimin kaburgalarını dürterek onu kendine getirmeye çalıştım.

Tory’yi bırakıp bana döndüğünde aceleyle çantamı kapıp kalem arıyormuş gibi yaparak içini karıştırmaya başladım.

“Elini uzat, Darcy,” dedi Washer içimi huzursuz eden bir sesle.

Iyyy! Hayır, hayır, hayır.

Gücünün tenimi sarmalayıp direncimi kırarak içimi hevesle doldurduğunu hissettim. Kafamı çantamdan kaldırıp elimi uzatmamla her bir zerrem arzuyla doldu. Birkaç dakika önce nasıl iğrenç olduğunu düşünebilmiştim? Yüzü çok çekici, elleri pürüzsüzdü... bronz teninden bahsetmeme gerek bile yoktu.

“Kalp çizgin bana gelecekte seni yasak bir aşkın beklediğini söylüyor,” diye fısıldadı parmağının ucunu çizgilerden birinin bozulduğu ufak noktanın

etrafında gezdirerek. “Fırtına yaklaşıyor, Bayan Vega ama bunu atlatacaksın.”

Usulca iç geçirdim fakat zihnimin köşesindeki bir ses susmak bilmiyordu. *O bir Siren ve azgın bir domuz.*

Büyüme uzanıp gayretle üzerimdeki etkisine karşı koymaya çalıştım. Çok geçmeden kendime geldiğimi hissettim.

Washer kıs kıs gülerek geri çekildi. “Sırada kim var?”

Diego kollarını göğsünde kavuşturup profesöre *aklından bile geçirme* diyen sert bakışlar atsa da boşuna uğraşıyordu. Yeni Tarot öğretmenimiz gözüne yanındaki kaslı oğlanı kestirmişti. Mide bulandırıcı bir sırıtışla ona yaklaştı.

“Tanrım,” diye fısıldadı Tory. “Bu yanma nasıl kâr kalıyor?”

“Duyduğuma göre Zümresi yüzünden ona ayrıcalık göste-riyorlarmış,” diye araya girdi Sofia bize doğru eğilerek. “Büyüsünü yenilemek için duygulara ihtiyacı olduğundan güçlerini üzerimizde kullanmasına göz yumuyorlarmış.”

Kardeşim dudaklarını büzüp, “Öğrencileri becermediği sürece sorun yok mu yani?” diye karşılık verdi alayla. “Ona ya da okuldaki herhangi bir öğretmene dokunacağıma burnumu kesip atarım.”

“Orion’a bile mi?” diye sordum kendimi tutamayıp.

Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. “Evet, *bilhassa* Orion’a, Darcy. Ciddi olamazsın.”

“Şu... gizemli havası yüzünden dedim. Anlarsın ya.”

“Küçük dağları ben yarattım havası demek istedin sanırım?” dedi.

“Aynen öyle. Böyle bir şeye *asla* kalkışmazdım elbette.” Gerginlikle gülerek kızaran suratımı saklamak için Atlas’ımdaki notlara döndüm.

“Hiçbiri öğrencilere elini sürmeye cüret edemez,” dedi Sofia alçak sesle. “Kampüse geldiğimde kural kitabını okudum...”

“Tabii ki,” diye takıldı Diego. Sofia hınzır bir sırıtışla karşılık verip sözüne devam etti.

Samimiyet sınırını aşarlarsa sadece akademiden kovulmakla kalmaz, Semavi Konsey tarafından da itibarsızlaştırılırlar. Her şeyleri ellerinden alınır. Bir düşünsenize.” Ürperdi, kollarındaki tüyler gerçekten diken diken olmuştu.

Düşündüm. Bence içinde bulunduğumuz durumdan daha kötü olamaz, dedim omuzlarımı silkerek.

Sofia başını hararetle iki yana salladı. “Hayır, Darcy. Bu çok daha fena bir şey. Tüm Fae âleminin sana sırt çevirdiğini düşün.”

“Darcy’ye katılıyorum,” dedi Tory. “Şu an gördüğümüz muamele de bundan farksız.”

Sofia tekrar başını salladı. “İnanın bana, itibarsızlaştırı-lırsanız okulun kapısının önünden bile geçemezsiniz. Hiyerarşinin en altından başlayarak en zayıf Faelerin bile saygısını kazanmaya çalışmak zorunda kalırsınız.”

“Pekâlâ!” Washer yuvarlak masanın ortasına geri döndü. “Hepinizden ikişerli gruplara ayrılıp Atlas’ınızdaki notlardan yararlanarak birbirinizin hayat çizgisini okumanızı istiyorum. Yarın öleceğinizi fark ederseniz gözyaşlarınızı ders sonuna saklayın, sizi seve seve teselli ederim.”

Tory’ye döndüm, onun tiksintisi de yüzünden okunuyordu.

“Washer tarafından teselli edilmektense yarın ölmeyi *tercih ederim?* diye fısıldadığımda kardeşim kendini tutamayıp kahkaha attı.

Washer’ın bakışlarını üzerimizde hissetsek de onu kasten görmezden geldik. Tory elimi alıp başparmağımın biraz ötesinden geçen çizgiyi incelemeye koyuldu.

O falıma bakarken sınıfın öbür ucundaki duvar resmi gözüme ilişti. Zodyak takımyıldızları betimlemeleri her birinin ismini belirten gümüş renkli, eğimli yazılarla süslenmişti. Balık, Koç, Terazi, Aslan, Oğlak, Boğa. Her yıldız düz çizgilerle birbirine bağlanarak burca adını veren şekli oluşturuyordu. Resmi her kim yaptıysa yeteneği yadsınamazdı. Bir an Astrum'un elinden çıkıp çıkmadığını merak ettim. Bu düşünce kalbimi sızlattığında dikkatimi tekrar Tory'ye çevirdim.

"Astrum'un bize ne anlatmaya çalıştığını çözebilecek mi-yız sence?

Bakışlarını avucumdan ayırmasa da kaşları sorumu düşünüyormuş gibi çatıldı. "Muhtemelen hayır."

[11] *ToryT* diye üstelediğimde alaycı bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Belki kartı Orion'a göstermeliyim. Anlamını biliyordur."

Kardeşim kısa bir sessizliğin ardından beni başıyla onayladı. "Orion'a tam anlamıyla güvenmiyorum ama beni ölümden kurtardıktan sonra ona birazcık ısındım."

"Peki, yapıyorum o zaman."

Hayat çizgilerimizi bir süre daha incelemeye devam ettik ve endişelenmemizi gerektirecek pek bir şey olmadığında hemfikir olduk. Gerçi Washer'ın her an gerçekleşebileceğini üzerine basa basa söylediği "potansiyel ölüm" sayısı bir hayli tedirgin ediciydi. *Bildiğimiz iyi oldu.*

"Şimdi işleri biraz daha eğlenceli hâle getirelim," dedi Was-her heyecanla. "Eşinizi değiştirip bu kez kalp çizginizi yorumlayacaksınız." Herkes yerini değiştirmeye başladığında şansıma Kylie düşünce kalbim tekledi.

Harika.

Eşyalarımı toplayıp Jillian'ın kalktığı sandalyeye oturdum. O da Tory'nin yanındaki yerime geçti. Kylie sanki kuduzmuşum gibi burnunu kırıştırarak yanımdan uzaklaştı. Washer'a dönerek elini kaldırdı. "Efendim! Erkek arkadaşımın tahtını çalmaya çalışmayan biriyle pratik yapmayı tercih ederim."

“Hadi ama, kabalık etme, tatlım.” Bakışları aramızda gidip geldi. “Çok tatlı bir çift oldunuz.”

Gözleri üzerimizde gereğinden fazla oyalanınca midem ağzıma geldi. Kylie’nin de bundan hiç hoşlanmadığını anlamak zor değildi.

Pis sapık, diye homurdandım arkasından.

Kylie dudaklarını bükerek bir süre beni süzdükten sonra başını salladı. Eh, ilk defa ağzından doğru bir şey çıktı? Elimi tutup avucumu çevirerek tırnaklarını tenime hatıra batıra kalp çizgimi incelemeye başladı.

Aramızdaki sessizlik o kadar dayanılmaz hâle geldi ki kendimi tutamayıp konuştum. “Demek bir Medusa’sın?”

Ne olmuş yani? diye savunmaya geçtiğinde iç geçirerek boşa nefes tükettiğimi düşündüm.

Hiç. îlk kez kafasından yılanlar çıkan bir kız gördüm. O kadar.”

Aynısını yapabilsen ensendeki o korkunç kel noktayı gizlerdin belki, diye karşılık verdiğinde kaşlarımı çatarak elimi pençelerinin arasından çektim.

“Benden neden bu kadar çok nefret ediyorsun?” diye çıkıştım. Tavırlarından bıkmıştım. Kalpsiz erkek arkadaşının saçlarımı tavuk götüne çevirmesi yetmiyor muydu? Her şeyi videoya çektiğinden bahsetmiyordum bile.

“Sethy’nin tahtını tehlikeye atıyorsun,” dedi omuzlarını dikleştirerek.

“Tahtını istemiyorum,” dedim Solaria’ya geldiğimden beri belki bininci kez.

“Elleri değiştirin,” dedi Washer. Kylie nin elini tuttuğumda gönülsüzce de olsa parmaklarını açıp avucunu ortaya çıkardı. Ne var ki dikkatim falına bakamayacak kadar dağınıktı.

“Faeler kendi mücadelelerini kendi verir sanıyordum,” dedim kabaran öfkeme rağmen kendimi eline bakmaya zorlayarak.

“Kendi mücadelemi *veriyorum* zaten. Aklı sana kaymasın diye uğraşıyorum,” diye çıkıştı ve bunu ağzından kaçırmış gibi donakaldı.

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Seth’in beni hâlâ umursadığını -ya da bir noktada umursadığını- düşünmesine şaşırmıştım.

“Yaptığı ve söylediği her şey bir *numaraydı*. Saçlarımı kesti ve bunu videoya çektin. Beni nasıl kendine rakip görürsün?”

Gözlerini hızlıca kırpıştırdığında bir an ağlamaya başlayacağını sandım. “Çünkü çok güzelsin ve ne zaman aynı ortamda bulunsak gözleri sana kayıyor. Yokluğunda da saçlarından ördüğü o iğrenç bilekliğiyle oynayıp duruyor. Sana boyun eğdirmek istiyor ama yapabilse her şeyi boş verip koluna beni değil seni takardı,” dedi sıktığı dişlerinin arasından. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, yaşlar yanaklarından aşağı süzülmeye başlamıştı. Yerinden kalkıp hızla dışarı çıktığında şok içinde arkasından bakakaldım.

Aniden Washer’ın dibimde durduğunu fark ettim, etrafımı saran gücünü hissettim. Kylie’nin acısını ve üzüntüsünü gün yüzüne çıkarıp işin aslını öğrenmeme yardımcı olurken kendine de ziyafet çekmişti. Bu okuldaki herkes birinden faydalanmak için pusuda mı bekliyordu?

Washer, Kylie’nin peşine düştü, Jillian’ın da arkadaşının adını seslenerek arkalarından gitmesi yarım saniye sürmedi.

Sözleri zihnimde dört dönüyordu. Her şeyi çok yanlış yorumlamıştı.

“Ha! Paylaştım. Kylie kafayı yiyecek.” Tyler, Atlas’ını bırakıp kıs kıs gülmeye başladı. Bir paylaşıma etiketlendiğimi haber veren bildirim sesi kulaklarımı doldururken yaklaşan fırtınaya kendimi hazırlamak için derin bir nefes alıp ekranıma dokundum.

Tyler Corbin: Az önce VVasher ağzından iki gerçek bir yalan kopardıktan sonra @Kylie Major’ın ağlayarak sınıfı terk etmesini izledim.

Gerçek: @Darcy Vega @Seth Capella’nın ağzının suyunu akıtıyor

Gerçek: Hepimiz yeni bilekliğini nasıl kokladığını gördük

(kimse seni suçlamıyor, kanka)

Yalan: Vega’yı koluna takmaya yanaşmaz ama yatağında biraz ter atmaya hayır demez.

#rezilmajor tfsirenlendin tfmajorkıskançlıktançatlıyor

Adi herif, diye mırıldandım sınıftan kahkahalar yükselirken. Başımı tabletimden kaldırdığımda Tyler’ı omuzuna masaj yapıp bana sırıtırken buldum.

Sinirden gözüm döndü. “Seth Capella beni yat—” *Ding!*

Bakışlarımı önüme indirdiğimde Seth’in paylaşıma yorum yaptığını gördüm. Vârislerin başkalarına nadiren cevap verdiği düşünüldüğünde bu mühim bir olaydı.

Seth Capella: Ne eğlenceli bir oyun. O hâlde ben de

@Tyler Corbin hakkında iki yalan bir gerçek söyleyeyim.

Annen şimdiye kadar altıma yatan en iyi fıstıktı.

Baban da ikinci sırada.

Seni sonraki görüşümde suratını duvardan kazıyacaksın.

(İpucu: Annen de baban da yatakta berbat).

Sözlerinin ardında saklı öfke kalbimin teklemesine neden oldu. Tyler’ın beti benzi attı, Atlas’ını bırakıp öylece ekrana baktı.

Ders nihayet sona erdiğinde kendimi dışarı attım, bir an önce Aer Kulesine dönüp odama sığınmak için sabırsızlanıyordum. Gün nihayet bitmişti ve akşamımın kalanını arkadaşlarımla pinekleyip Element büyüsü antrenmanı yapmakla geçirmek istiyordum.

Kürenin etrafından dolanan dairesel yolda yürürken Atlasa mın sesi duyuldu. Bir yanım onu duymazdan gelmek istedi, bildirimin canımı

sıkmak için paylaşılmış başka bir FaeBook gönderisinden geldiğine emindim. Ne var ki merakıma yenik düşüp cihazı çıkardım ve karşımda okuldan gelmiş resmî bir mesaj buldum.

Profesör Orlonla yapılacak rehberlik dersiniz bu akşam yediye alındı.

Yüzüme yayılan gülümsemeyi hızlıca bastırıp hayal kırıklığıyla diğerlerine döndüm. “Görünüşe göre akşamımızı birlikte geçiremeyeceğiz. Orion dersimizi bugüne almış.”

Z0DYAK AKADEMİ: ACIMASIZ VÂRİSLER

“Kartı ona gösterebilirsin,” dedi Tory. “Söylediğin gibi, belki bir şey biliyordur.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?” diye sordu Diego tereddütle.

“Onlara daha önce de yardım etti,” dedi Sofia. “Hem en kötü ne olabilir ki? Yardım etmese bile kaybedecek bir şeyiniz yok.”

“Haklısın sanırım,” diye mırıldandı Diego omuzlarını silkerek. Sofia’ya sokulup onu kolunun altına aldı, saçlarını okşadığında kızın yanakları al al oldu. Danstan beri devam eden bu şeyin adını hâlâ koymamışlardı, Diego’nun ona resmî olarak çıkma teklif edecek cesareti toplayıp toplayamayacağını merak ediyordum.

Tory gözlerini devirerek etraflarından dolaşıp yanıma geldi. Akşam güneşi kampüsü loş kehribar tonlarına boyuyordu. Yıldız falım bugünün derin ve ebedi bir aşkın başlangıcı olacağını söylemişti, akademiye olan sevgimi kastettiğinden şüpheleniyordum. Etraf birbirinden acımasız Faelerle dolu olsa da her köşede bir tehlike saklansa da burası şimdiye dek gördüğüm en harika, en büyüleyici yerdi. İçten içe evimde olduğumu hissetmeye bile başlamıştım.

Saat yedi olmuş ve Orion her zamanki gibi geç kalmıştı. Başıma geleceği bildiğimden ofisine gelirken oyalansam da yine ondan önce varmıştım.

îç geçirdim, geçen her dakika arkamı dönüp gitmeye bir adım daha yaklaşıyordum. Kapısına açtığım delik onarılmıştı. Aynısının masası için de geçerli olup olmadığını merak ettim. Cumartesi günkü cezamı dört gözle beklediğim söylenemezdi.

Orion öğrencilerine disiplini nasıl öğretiyordu bilmiyordum ç m en ir ses pek hoş yöntemleri olmadığını söylüyordu.

Bir keresinde *bedensel cezaların yasal olduğunu söylememiş mıydı? Tanrım umarım öyle bir şeye kalkışmaz.*

Saat neredeyse yedi buçuk olduğunda geleceğinden ümidimı kestim ve asik suratımla jüpiter Binasının koridoruna ondum. Astrum un kartının ne anlama geldiğini biliyor mu demek istemiştim. Tamam, belki onu göreceğim için biraz heyecanlanmış da olabilirdim. Beni ona çeken ş y ney ı i miyordum. Yakışıklı ve çekici bir adam olduğu .. aij e * emezdi. Ama çoğu zaman pisliğin önde gideniymiş gı ı ayranıyordu. Ne var ki bu ikili bir araya geldiğinde ortaya te likeli bir karışım çıkıyordu ve ben bunun hastasıydım.

Binadan çıkıp Kürenin etrafından dolanan kıvrımlı yolda yürümeye başladım, gece havası serindi. Yavaş adımlarla ilerlerken diğerlerinin hâlâ Diegonun odasında olup olmadığını merak ettim.

Kimleri görmüyorum böyle.” Seth’in sesini duydum.

Kylie ve sürüsüyle bir lambanın altında durduğunu görünce kanım dondu. Ayaklarının dibinde yüzü kan revan içinde kalmış, burnu bir yana eğilmiş Tyler Corbin yatıyor, avucunda alev topu olan bir üçüncü sınıf öğrencisiyle boğuşuyordu.

önümü kesmek için yola çıktıklarında duraksadım, gözüne ışık tutulmuş tavşana dönmüştüm.

Seth alaycı bir sırıtışla grubun önüne geçti. “Solarianın kraliçesini *görmüyorum.* Gizliden gizliye arzuladığım kızı, saçlarının uçları mavi olan kızı *görmüyorum.”*

Sözleri üzerine kaşlarımı çatarak göğsünü şişiren Kylie’ye baktım. Bakışlarım tekrar Tyler’a döndü. Kendi topuğuna sıkmış olsa da ona acımadan edemedim. Aslan sürüsü tarafından parçalanmayı bekleyen bir yaban domuzuna benziyordu.

Bırakın onu,” dedim korkunun etkisiyle ellerim titremeye başlarken.

“Hak ettiğini buldu,” diye hırladı Seth. “Tıpkı senin gibi, Vega.” Gözleri buz tutmuş iki gölü andırıyordu. Bana doğru bir adım attığında geri çekilme dürtümü güçlükle bastırdım.

“Millet,” diye seslendi sürüsüne. Ufak bir baş hareketiyle onları yanına çağırdı.

Kylie geçebilmeleri için kenara çekildi. Kurtlar, Seth’in etrafını sarıp yüzlerini kollarına ve boynuna sürtmeye başladı. Aç bir gülümsemeyle beni izlemeye devam ederken arkadaşlarının sırtlarını okşadı. “Kim biraz avlanmak ister?”

Hepsi başlarını kaldırıp gökyüzüne uluduğunda korkum iyice tırmandı. Seth bir adım daha yakınlaştığında elimi kaldırıp büyüme uzandım. Avucumda kıvılcımlanan ateşi tüm enerjimle körükleyip özgür bıraktım. Büyüm kontrolden çıktı, koca koca alevler hiddetle üzerlerine hücum etti.

Seth kollarını kaldırarak arkadaşlarıyla etrafına havadan parlak bir kalkan ördü. Alevler yüzeyine değer değmez sönmeye başladı. Etrafımızı bir duman bulutu sarınca onları gözden kaybettim.

Keskin bir uluma gece göğünü yarıp geçti ve Seth’in devasa beyaz silüeti dumanların arasından fırladı. Panikle çığlık atıp koşmaya başladım. Yapılacak tek mantıklı şey buydu. Ne yaptığımı bile bilmiyordum. Hepsiyle aynı anda savaşamazdım. Peki ya lanet bir Kurt Adam’dan daha hızlı koşabilir miydim?

Tabii ki hayır!

Hızımı kesmeden sağa saptım, birbirine çarpan dişlerin sesi tehlikeli derecede yakınımdan geliyordu. En yakınımdaki binaya, Venüs Kütüphanesine yöneldim ve kendimi içeri atıp ilk kitaplık sırası boyunca koşmaya başladım.

Arkamdaki kapılar gürültüyle açıldı ve yeri döven pati sesleri içeride yankılanmaya başladı. Küfrettim.

“Bay Capella!” diye bağırdı kütüphaneci. “Kovalamacanızı dışarıya saklayın, burası salyalarınızla sırılsıklam olmaması gereken kadim metinlerle dolu. Vega’yı arıyorsanız şu tarafa gitti. Lütfen avınıza Fae formunda devam edin.”

Kütüphanenin derinliklerine koşmaya devam ederken kadına aklıma gelen bütün küfürleri ettim.

Avına devam mı etsin? Pis sürtük!

Önümde parlayan acil çıkış sembolü içimi umutla doldurdu, doğruca kapıya koşup kolu ittim.

Alarmın çalmasıyla kurtlar tekrar uluduğunda yüreğim ağzıma geldi.

Fae formunuza dönüşün!” diye yineledi kütüphaneci ama hız kesmeyen pati sesleri sürünün kadına kulak asmadığını anlamama yetmişti.

Otların arasına koşup sola dönerek gölgelerin arasına daldım, sıradaki binanın güvenliğine sığınmaya çalışırken önümü zar zor görüyordum. Mars Laboratuvarı nın duvarını yoklayarak el yordamıyla bir giriş yolu aradım.

“Yakala onu, Sethy!” Kylie’nin sesi arkamda bir yerlerden yankılandı, ardından da kahkahası duyuldu. Kurtlardan birinin sırtına bindiğinden şüphelendim.

Elime taştan başka bir şey gelmiyordu. Tempomu artırdım fakat kaybettiğim her saniye aleyhimeydi.

Hadi ama. Bir giriş olmalı. Lütfen, lütfen.

Yeterince hızlı değildim. Taştan başka hiçbir şey yoktu. Öylece kalakalmıştım.

Ansızın önüme fırlayan bir el beni tutup biraz ötemdeki kapıdan içeri çekti. Kendimi kör karanlığın içinde buldum ve tam çığlığı basacağım sırada beni çeken el ağzıma kapandı. Kapı sessizce yerine otururken sırtım sert bir vücuda yaslandı.

Burnuma dolan tarçın kokusu ruhuma dokundu ve yardımıma kimin koştuğunu fark etmemle donakaldım.

“Gıkını çıkarma,” diye fısıldadı kulağıma. Onu başımla onayladım.

“Şuraya bakın.” Kylie’nin kapının ardından gelen boğuk sesi kalbimi tekletti.

Orion’a sokuldum ve nefesimi tutup kapıyı bulmalarını, Kurtların beni Orion’ın kollarının arasından koparıp parçalamasını bekledim. Profesör olsa da dişlerini tenime geçirmeyi kafasına koymuş bir sürüyle baş edebileceğinden emin değildim.

Binanın hemen dışından gelen pati sesleri kalbimin öyle hızlı atmasına neden oluyordu ki sesini duyacaklarından korktum. Orion’ın Vampir kulakları muhtemelen her şeyin farkındaydı. Yine de Kurtlar henüz beni fark etmemişti. Bu iyiye işaret olmalıydı.

Orion’ın sırtıma yaslanmış göğsü ve karnından tenime yayılan sıcaklık içimi bir hoş etti. Gözlerimi yumup neden saklandığıma odaklanmaya çalıştım.

“Burada değil,” diye sızlandı Kylie. “Jüpiter Binasının etrafına bakalım.”

Pati seslerinin giderek uzaklaşmasıyla Orion elini ağzımdan çekti. Dudaklarımdan titrek bir nefes kaçtı.

Tam ondan uzaklaşmaya yeltenmiştim ki Orion bunu hissetmiş gibi elini belime dolayıp bana engel oldu. Her yanım gerilirken kalbim günahkâr bir

ritim tutturdu.

Vücutlarımız sımsıkı birbirine yaslanmıştı. Ölüm korkusunu atlatmamla ne kadar samimi bir pozisyonda durduğumuz kafama dank etti. Yine de ikimiz de hareket etmeye kalkışmadık. Yine nefesimi mi tutuyordum yoksa hava ciğerlerime mi sıkışmıştı emin değildim.

Beni hâlâ bırakmamasının en mantıklı açıklaması boynumu ısırmayı planlaması olabilirdi. Beni bir Vâristen kurtarmıştı. Sanırım ona borçlu sayılırdım. Aklıma gelen öteki nedense... *Tanrım, öteki neden...*

Parmakları tişörtümle pantolonum belinin arasındaki çıplak tenimi bulduğunda içimdeki sıcaklık bedenimin alt kısmına hücum etti.

Bu kurallara aykırı.

Geri çekilmeliyim. Ama istemiyorum.

Saçıma vuran nefesini, sıcaklığını ve arzusunu hissedebiliyordum. İçgüdülerim beni istediğini söylüyordu ama bu delilikti. Ne var ki zihnimin bulabildiği tek mantıklı açıklama buydu. Kafamı karıştırıyor, bana bildiğim tüm doğruları unutturuyordu. O öğ-retmenimdi. Biri hâlimizi görse dakikasında işini, belki çok daha fazlasını kaybederdi. Ben bile Zodyak'tan atılabilirdim.

Kımılda, Darcy! Hadi!

Kararlılıkla yüzümü ona döndüm fakat Orion'ın beni bırakmaya niyeti yok gibiydi. Karnımdaki elleri şimdi sırtım-daydı. Beni sımsıkı tutmaya devam etti. İçerisi karanlıktı ama solumuzdaki koridorun ilerisinde, bir kapının altından ışık sızıyordu. Öyle aman aman bir aydınlık vermiyordu ama etrafımı seçmeme yeterliydi.

Yüzüne bakarsam darmaduman olacağım.

Ama bakmazsam sorumun gözlerinde saklı cevabını asla alamayacağım.

Başımı kaldırmamla büyü bozuldu, sert bakışları içimi paramparça etti. Yüzüne donuk, mesafeli bir ifade yerleşti. Yutkunmasıyla boğazı gerildi ve

beni sertçe kendinden uzaklaştırdı.

“Çoktan gittiler. Ne oyalanıyorsun?” diye homurdandı. Kulaklarım sessizliğe alıştığından bu ani gürültü karşısında irkildim.

Sinirle geri çekildim. Ben ne yapmıştım ki? Lanet kolunu belime dolayan oydu.

Kıçını ona sürtmedin sanki.

İyi, tamam. Ama sadece bir anlığına.

“Efen-”

“Sakın bana karşılık verme,” diye tıslayıp kapıyı açtı. “İKİLE!”

Kendime, ona, bu aptal akademiye, bir avuç av köpeği gibi peşime takılıp beni buraya sürükleyen Seth’e saydırarak otların arasına döndüm.

Gözyaşları boğazımı düğümlüyor, gözlerimi yakıyordu ama odama dönüp kendimi içeri kilitleyene kadar ağlamayacaktım. O zaman bile kendimi tutmaya çalışacaktım. Hepsini yutacak, günün birinde boğulana kadar gözümden tek bir yaş akıtmayacaktım. Karşıma bir Siren çıksa içimdeki duygu fırtınasının tadı damağında kalırdı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye seslendi arkamdan Orion. Sırtımı dikleştirip omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Kapı ağzında öylece dikiliyordu. Üzerinde gömlek ve kumaş pantolon vardı. Nemli görünen saçları bana kısa süre önce duş aldığını düşündürdü.

Ellerimi kaldırarak bön bön suratına baktım, sorusu karşısında dumur olmuştum. “Şey... odama?”

“Aradan çıkarmamız gereken bir rehberlik görüşmemiz var.”

“Ektiğiniz görüşme mi?” diye karşılık verdim. Birden bana haylaz öğrenci muamelesi yapmasına inanamıyordum. Bana sarılan, kıçımı kasıklarına sürtmeme neden olan oydu. *Göt herif.*

“Pitbol antrenmanı uzadı. Ayrıca buradayım, değil mi? Seni ektiğimi söyleyemezsin.” Yanımdan geçip giderek onu takip etmemi bekliyormuş gibi Jüpiter Binasına doğru yürümeye başladı.

“Gayet de söylerim. Hem neden Mars Laboratuvarı’nın kuytu köşelerinde geziniyordunuz?”

Omzunun üzerinden bana bir bakış atıp ses tonum hiç hoşuna gitmemiş gibi tek kaşını kaldırdı. Kalbim tekledi ama beklediğim azar gelmedi. “Laboratuvarın kuytu köşelerinde gezinmiyordum, Bayan Vega. Bir sorunla ilgilenmeye gelmiştim. Beni sorguya çekmeyi bitirdiysen yürü hadi.”

Olduğum yerde kaldım, ruh hâlindeki ani değişimler hem sinirimi bozuyor hem de kafamı karıştırıyordu.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” diye tersledim. Sesim ne kadar alçak olursa olsun beni duyacağını biliyordum.

Kollarımı göğsümde kavuşturup arkamı dönerek aksi istikamete doğru yürümeye başladım. Seth tekrar ortaya çıkmadan odama dönmek istiyordum.

Göz ucuyla bir bulanıklık gördüm ve ne olduğunu bile anlamadan kendimi Orion’ın omzundan aşağı sarkarken buldum. Panikle bağırıp içgüdüsel olarak sırtına vurdum.

Bırakın beni! Aklınızı mı kaçırdınız?” Başka bir öğretmenin sesimi duyacağını umsam da lambaların aydınlattığı yolda yürürken birinin bizi görmesinden zerre kadar endişelenmediğini anladım. Bunun kurallara aykırı olmaması mümkün değildi.

“Beni derhâl indirin, Profesör Orion!” dedim sertçe. Yüzüm cayır cayır yanıyordu.

Okul eteğimi çıkarıp altıma kot pantolon giydiğime şükrettim. Yoksa yaşadığım utanç yüz kat daha büyük olurdu.

“İyi akşamlar, Profesör. Küçük hanımla bir sorun mu yaşıyorsunuz?” Müdire Nova’nın sesini duymamla ağzım bir karış açık kaldı.

“Endişelenecek bir şey yok, Bayan Vega görüşmemizi ekmeye kalkıştı da.”

“Ah, yapılması gerekeni yapmışsınız.” Nova *cık cıklayarak* yoluna devam etti.

Bir şaşkınlık nidası koyverdiğimde Orion usulca güldü.

“Sizinle geleceğim, tamam mı? İndirin artık beni,” dedim.

Sözlerimi umursamayıp ofisine ilerlemeye devam etti ve birkaç dakika sonra içeri girdiğimizde beni masasının önündeki sandalyeye bıraktı.

Darmadağınık olmuş kırpık saçlarımı düzelttim. Yaptığı şeyin şokunu hâlâ atlatabilmiş değildim. Orion esneyerek koltuğuna kuruldu ve viskisini çıkarıp kendine bir kadeh koydu.

Parmaklarımı birbirlerine kenetleyerek ona öfkeli, gergin ve utanç dolu bakışlar attım. Önce elini çıplak tenimde gezdirip sonra ansızın yüz seksen derece dönüp beni azarlayarak, üstelik bu da yetmiyormuş gibi beni omzuna atıp zorla buraya getirerek ne yapmaya çalıştığını sormak istedim. Ne var ki dudaklarım benimle iş birliği yapmayı reddediyordu. Ses tellerim ne yapmaları gerektiğini unutmuştu. Bu yüzden de suratına bön bön bakıp muhtemelen boş bir çabayla açıklama yapmasını bekledim.

Orion koyduğu kadehin neredeyse tamamını kafasına dikip mutlu mutlu iç geçirdi. “Solaria’daki Nemf mevzusunu konuşsak iyi olacak sanırım. Geçen gün dersin ortasında çıkmak zorunda kaldın, kaçırdığın kısımların üzerinden geçeceğim.”

Gözlerimi kısarak bilmediğim bir kişilik bozukluğundan mustarip olup olmadığını merak ettim. Bir an volkanlar kadar sıcakken bir an sonra kutuplar kadar soğumuş, şimdi de hepsini unutuvermişti.

“Efendim...” diye söze girdim. Ama ondan bir cevap koparmak için nasıl bir yol izlemem gerektiğini bilmiyordum.

“Bayan Vega?” diye karşılık verdi tüm saflığıyla, sanki ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikri yoktu.

Son anda konuya farklı bir şekilde yaklaşabileceğimi fark edip yöntemimi değiştirdim. “Faelerin başkalarının mücadelelerine karışmaması gerektiğini sanıyordum.”

Orion sakalını sıvazlayıp omuzlarını silkti. “Onlar bir Kurt sürüsü. Aynı şey değil.”

“Öyle mi?” Gözlerimi kıstım. *Hiç değilse soruma cevap vermeye tenezzül etti.*

“Profesörün olarak seni korumak benim sorumluluğum.” *Profesörün* sözcüğünü üzerine basa basa söylemesi dikkatimden kaçmadı.

Gömleğinin kollarını sıvayıp kaşlarını çatarak kolundaki kırmızı Aslan dövmesini kaşıdı. “Nemf diyorduk.” Otoriter sesi bana soru hakkımı doldurduğumu düşündürdü.

îç geçirerek arkama yaslandım. Belki bir an için aramızda istenmeyen şeyler gelişmişti ama kurallar açıktı. Ve görünüşe bakılırsa birden hepsine uymaya karar vermişti.

“Kampüsteki herkes temkinli olmalı. Ortalıkta bir başına dolaşmamalısın. Bir Nemf senin kadar güçlü bir Fae’in büyüsünü emerse bu Solaria için felaket olur.”

Midem kasıldı. “Eminim yapabileceğiniz bir şey vardır. Kampüse girmelerine engel olamaz mısınız?”

“Koruma büyülerimiz var elbette ama Nemflerin içeri nasıl sızdığı FSB için bile hâlâ gizemini koruyor. Hâliyle tekrar saldırmayacaklarından emin olmamız mümkün değil.”

Onu başımla onaylarken sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

“Bundan böyle sen de kız kardeşin de kampüste yanınızda en az bir öğrenci daha olmadan dolaşmayacaksınız, bilhassa da hava kararduktan sonra.

Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” dedim. Buna itiraz edecek hâlim yoktu.

Nemf’in biri tekrar harekete geçerse hedefinde olmak istemezdim. Bunun düşüncesi bile dehşet vericiydi.

Orion kadehinin kalanını bitirip saatine baktı. “Pekâlâ, görüşmemizin sonuna geldik.”

“Benimle dalga mı geçiyorsunuz?” dedim şaşkınlıkla.

“Saat sekiz,” dedi omuzlarını silerek. Ayağa kalktı.

“Bir saniye, durun.” Ben de sandalyemden kalkıp cebimden Astrum’un Tarot kartını çıkardım.

Kartı masasına koyup önüne iterken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Orion’ın kaşları çatıldı. “Astrum bunu Tory’yle bana bırakmış. Biz de... ne anlama geldiğini bileceğinizi düşündük. Aynı görüşleri paylaşmadığınızı söylemişti ama bilmiyorum, belki de yanılıyorumdur.”

Orion kartı masadan alıp dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını üzerinde gezdirdi. “Astrum beni ve ailemi hiç önemsemedi,” diye mırıldandı, benden çok kendiyle konuşur gibi.

“Neden?” diye sordum nazikçe.

“Zodyak’ta öğrenciyken benim derslerime de girmişti. O kraliyet yanlısıydı, bense tam aksi görüşü benimsemiştim. Benden nefret ederdi. İnançlarım ve... başka meseleler yüzünden.”

“Ah,” diye fısıldayıp onu başımla onayladım.

Orion daldığı düşüncelerden sıyrılmış gibi başını karttan kaldırdı. Kaşları çatıldığında yine o sert tavırlarının ardında derin bir acı saklandığını düşünmekten kendimi alamadım. Masanın etrafından dolanıp kartı bana

uzattı. “Anlamını bilmiyorum ve Astrum’un yanıtlar için başvurmanı isteyeceği kişi olmadığımdan adım gibi eminim.”

Kartı elinden almama rağmen yakınımda durmaya devam etti.

“Sakladığınız şu şey ne?” diye sordum. Bir şey gizlediğini biliyordum. Göğsüm sadece varlığıyla bile ciğerlerimdeki havayı emiyormuş gibi sıkıştı.

Üzerime eğildi, nefesi viski ve tehlike kokan enfes bir kokteyl gibiydi. “Birçok şey saklıyorum ve bunu yapmamın iyi bir nedeni var. Ama sana şu kadarını söyleyeyim... hayatımın büyük bir kısmını Vahşi Kral ve onunla bağlantısı olan her şeyden nefret ederek geçirdim. Buraya ilk geldiğiniz zamanlar buna seninle kardeşin de dâhildiniz.” Gözlerinden beni paramparça etmekle tehdit eden gölgeler geçti. “Fakat uzun zaman önce damarlarında akan kanın, kişinin kim olduğunu belirlemediğini öğrendim ve size karşı önyargılı olmam bir hataydı. Bu ünvanı taşımanız büyük talihsizlik. Size asla boyun eğmemek için sayısız nedenim var. Ama kötü kızlar değilsiniz. Yine de her şeye rağmen...” Bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde ruhuma baktığını hissettim. “Solaria tahtının Darius ve diğer Vârislerin olması için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu sözümü *sakın* hafife alma derim.

TORY

ONUNCU BÖLÜM

Perşembe akşamı Sofia'yla Ignis'in ortak salonunda oturmuş, Telkin savunmamı güçlendirebilmem için antrenman yapıyorduk. Zihinsel kalkanımı oluşturup sürdürme sanatında us-talaşmış sayılırdım. İyice odaklandığımda neredeyse her türlü saldırıya karşı koyabiliyordum. Ne var ki dikkatim dağılırsa Sofia savunmamı aşıp bana istediğini yaptırabiliyordu. Neyse ki arkadaşım insaflıydı da Telkin'i sadece koluma bir çizik atma yönünde oluyordu. Kolumda hâlihazırda dokuz çizgi vardı.

Bir yandan ona direnmeye diğer yandan da su büyümle buz küpleri yaratmaya çalışıyordum ve aynı anda iki işe odaklanmak sinir bozacak kadar zordu.

Buzları doldurduğum bardağı sallayıp bir nefes vererek dikkatimi tekrar toplamaya çalıştım. Sofia sırıtışını bastırmaya çalışsa da pek iyi iş çıkardığı söylenemezdi. Savunmamı her aştığında zevkten dört köşe olduğunun farkındaydım ama ona kızmıyordum. Birinin yardımına ihtiyacım vardı ve beni masanın üzerinde dans etmeye veya herkesin gözü önünde soyunmaya zorlamadığına şükrediyordum.

Salon kapılarının açılmasıyla dikkatim tekrar dağıldı. Kafamı çevirdiğimde Profesör Orion'ın yanında tepeden tırnağa siyahlar içindeki altı FSB ajanıyla içeri girdiğini gördüm.

"Sessizlik!" diye bağırdığında herkes suspus oldu. "Profesör Astrum cinayeti ve Darius Acrux'un odasındaki yangın hakkında yürütülen soruşturma kapsamında FSB herkesin odasını arayacak. Herkes iş birliği yapmak zorunda. Kimseden itiraz duymak istemiyorum. Kulağıma gelen

her şikâyet için Ignis'ten on puan düşülecek, işitme duyumun *olağanüstü* olduğunu hepinize hatırlatmak isterim, işimiz bitene kadar kimse odasına dönmeyecek. Aksini söylemediğimiz müddetçe ortak salondan çıkmayacaksınız. Sorusu olan var mı?"

Marguerite ayağa kalktı. "Efendim, neden suçlu muamelesi gör—"

Orion bir rüzgâr dalgasıyla Marguerite'ı kalktığı kanepeye geri oturttu. Kız şaşkınlıkla tiz bir çığlık attığında içerideki birkaç kişi güldü.

"Güzel. Sorunuz yok demek. Bay Acrux'un odasını son bir kez inceledikten sonra Ev'in geri kalanına geçilecek." Orion başıyla ajanlara merdiveni işaret ettiğinde içim panikle doldu. Kalbim düzensiz bir ritimle çarpmaya, avuç içlerim terlemeye başladı. Zihnimin derinliklerindeki minik sesin *hayır, hayır, hayır, hayır!* çığlıkları da hiç yardımcı olmuyordu.

Odamı ararlarsa altın sikkeleri ve hançeri bulacaklardı. Yangından sorumlu olduğumu itiraf etmeden onları nereden bulduğumu açıklamam mümkün değildi. Bu akşamki planlarım arasında öfkeden deliye dönmüş bir Ejderhaya yem olmak yoktu. Hayır, hayatta olmazdı. Bir plan yapmalıydım. Hem de hemen.

"Bence daha caydırıcı bir şeyler denemeliyiz," dedim Orion ve yanında kalan iki ajan zerre umurumda değilmiş gibi So-fia'ya dönerek.

"Öyle mi?"

Evet, Telkin'le beni kafamdan aşağı buz gibi su dökmeye zorla. Bakalım karşı koyabilecek miyim."

"Emin misin?" dedi Sofla. Tereddüt etse de bunu denemeye hevesli olduğunu görebiliyordum.

Neden olmayayım?" dedim paniğimi gizleyeceğini umduğum cesur bir gülümsemeyle. "Biraz sudan zarar gelmez ya.

Sofia kaşlarını çattı, muhtemelen o geceyi ve Vârislerin bana yaptıklarını düşünüyordu. Yine de kabul edene kadar ona cesaret verici bir şekilde

gülümsedim.

Pekâlâ. *Kafandan aşağı buz gibi su dök”*

Büyüsü içime işlerken kendimi savunmaya kalkışmadım. Kollarım bir çırpıda havalandı ve başımın tepesinde bir su kütlesi yarattım.

Buz gibi su tenime değer değmez tiz bir çığlıkla yerimden fırladım, dişlerim takırdamaya başladı. İçerideki tüm gözler bana döndü. Sofia ardı arkası kesilmez özürlerini sıralarken pratik yaptığımız masadan uzaklaştım.

Kendim edip kendim bulduğuma dair bir şeyler mırıldanarak onu geçiştirdim.

Sırada oyunculuk yeteneğimi konuşturmak var.

“Kahretsin, ç-çok soğuk!” diye sızlandım.

“Bayan Vega, orada ne yapıyorsunuz?” diye sordu Orion.

Tüm kararlılığımla profesörün yanına ilerledim, vücuduma yapışan üniformam daha da üşümeme neden oluyordu. Beyaz gömleğim transparan hâle gelmişti ve geçtiğim her yerde sudan izler bırakıyordum.

“E-efendim, odama gidip üzerimi d-değiştirebilir miyim?” diye sordum yalvaran bakışlarla.

“Ateşin gücünü taşımıyor muydun? Eminim kendini kolayca kurutabilirsin,” diye karşılık verdi Orion düz bir sesle.

Kahretsin.

Başımı ağır ağır sallayarak onu onayladım. Kendimi iyice rezil etmek üzereydim ama başka çarem yoktu. Ateş büyüme uzanıp üniformamdan buhar bulutları yükselene kadar tenimi ısıttım.

Orion, *Gördün mü?* dercesine sert bir gülümsemeyle beni izlerken ona aynı şekilde karşılık verip büyümün gücünü artırdım. Gömleğim, ardından da diz üstü çoraplarım ansızın alev aldığında çığlık attım. Gücümü kendimi

yakmayacak kadar kontrol edebiliyordum ama Orion'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Ay aşkına!" diye homurdandı Orion. Kendi su büyüsüyle beni tekrar sırılsıklam etti.

Yine başkasının su büyüsüne maruz kalmak nefesimi kesti, kalbimin bir an için teklemesine neden oldu. Neyse ki Ori-on'ın büyüsü saniyeler içinde sona erdi. Gömleğimin önünde koca bir delik açılmıştı ve eteğimin sentetik kumaşının uçları eriyip katılaşmıştı.

"Bırak da gidip üzerini değiştirsin," diye mırıldandı yakınımdaki ajan. Dostane bir gülümsemeyle bana döndüğünde ona aynı şekilde karşılık verdim. *Kahretsin, bu oyunculuk yeteneğiyle burada harcanıyorum.*

"İyi," dedi Orion gönülsüzce. Ajanın aksine hâlime pek acımamış gibi duruyordu. "Önden buyurun, Bayan Vega."

Eliyle geçmemi işaret ettiğinde odama doğru yürümeye başladım. Kapının önüne vardığımızda anahtarımı düşürmüş gibi yaptım. Orion sabırsızca iç geçirirken ondan özür diledim.

"Ajanlara yardım etmem gerek, elini çabuk tut."

"Affedersiniz." Kapıyı açıp içeri girerek gömleğimin sağlam kalmış düğmelerini açmaya koyuldum.

Orion içeri girmek için hamle yapınca ona tek kaşımı kaldırdım. "Üzerimi değiştirmemi de izleyecek misiniz, *efendim?* ' diye sordum. Gömleğimin önünü çoktan açmıştım ve daha fazlasına şahit olmanın yönetim tarafından hoş karşılanmayacağından emindim. Gözlerini kıssa da bana mahremiyet sunmayı kabul etti.

"Acele et," diyerek kapıyı kapattı.

Odamın öteki ucuna koşup döşeğimi kaldırarak Darius'un sikkeleri ve hançerini çıkardım. Komodinimden bir siyah çorap kapıp hepsini içine tıktıktan sonra pencerenin başına geçtim.

Derin bir nefes alıp dikkatimi toplayarak büyüme uzandım. Havanın gücünü çağırarak çorabı aşağı attım ve bir esintiyle onu Ignis Evinin dışındaki araziye indirdim. Hemen ardından etrafındaki zemine odaklanarak toprak büyümle onu kamufle etmeye çalıştım. Ateş Bölgesinde sıkça görülen kahverengi otlar zeminden fışkırıp uzayarak ganimetlerimi sakladı. Çorap ve içindekiler gözden kaybolunca yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim biraz olsun sakinledi.

Mahvolmuş üniformamı çabucak çıkarıp üzerime bir tayt ve gri kazak geçirdim.

“Ne oyalanıyorsun?” diye seslendi Orion dışarıdan, ben ayakkabılarımı giyerken.

“Geliyorum,” diye karşılık verdim.

Geçen gece kapımın arkasına astığım siyah ceket gözüme iliştiğinde kendi kendime sırıttım.

Kapıyı açmamla son derece kızgın görünen Orion’la yüz yüze geldim.

“Bunu arıyordum,” diyerek ceketi ona uzattım.

Bir an kaşları çatılsa da çok geçmeden dans gecesi beni havuzdan çıkardıktan sonra omzuma attığı ceketini tanıdı.

“Şey... sanırım teşekkür ederim,” dedim. Koridora çıkıp odamın kapısını arkamdan kapattım.

Orion tek kaşını kaldırarak ceketini aldı. “Sanırım mı?”

“Beni sudan çıkardığınız için size minnettarım ama cinayete teşebbüs eden o pisliklere sadece birkaç haftalık cezayı layık görmeniz... eh, pek hoş değildi diyelim. Sadakatinizin kime olduğu apaçık ortada.” Omuzlarımı silkip ona arkamı döndüm fakat Orion bileğimi kavrayarak gitmeme engel oldu.

“Burada pek fazla arkadaşınız yok. Nedenini merak ediyorsan tavırlarını gözden geçirmek isteyebilirsin,” dedi tehdit-kâr bir sesle.

Tatlı bir gülümsemeyle ona doğru bir adım attım. “Tavsiyeniz için teşekkür ederim, Profesör ama şimdiye dek kimsenin bizi korumasına ihtiyaç duymadık. Bundan sonra da duyacağımızı sanmıyorum.”

Bileğimi çekerek yürümeye başladım. Beni bırakmış olsa da bir şey söylemek için can attığının farkındaydım. Nefeslerimi ve nabzımı sakinleştirmeye çalışarak ortak salona döndüm, ihtiyacım olan son şey Huysuz Vampirin zulamı benden önce bulmasıydı.

Diğer ajanlar Darius’un küle dönmüş odasını son kez incelemeyi bitirip geri dönmüştü. Hepsi Orion’a katılıp odaları aramaya başlamak üzere üst kata çıktı.

Sofia Temel Büyü ödevini yaparken kendimi oyalamaya çalıştım. FaeBook’ta gezinirken Caleb Altair’İn herkesten sakladığı Pegasus fetişine dair birkaç gönderiye rastlayıp sırıttım. Planımız usul usul işliyordu. Sofia bu küçük söylentiyi Pegasus sürüsüne çıtlatmış, Darcy’yle ben de elimize geçen her fırsatta bundan K.I.Ç. topluluğuna bahsederek ateşi körüklemiştik.

Aradan geçen on beş dakikanın ardından yerimden kalktım.

“Plüton Ofislerinde beni bekleyen bir paketim vardı,” dedim umursamaz tavırlarla. “Madem odamıza çıkamıyoruz gidip onu alayım bari.”

“Sana eşlik edeyim mi?” diye sordu Sofia. Vârislerin yaptıklarından sonra kampüste tek başıma dolaşmamdan endişelenmekte haklıydı.

“Gerek yok,” dedim elimle oturmasını işaret ederek. “Daha kötü ne yapabilirler ki?”

Sofia uzun bir liste sıralmaya başlayacakmış gibi suratıma baktığında omuzlarımı silkerek kapıya yöneldim.

Eşikten geçer geçmez Ateş Bölgesine açılan kapıya koştum ve binadan çıktığımda kendimi yavaşlamaya zorladım. Dikkat çekmemeye çalışarak penceremin baktığı tarafa, Ev’in arkasına dolandım.

Bir an tereddüt edip Ignis’in camdan duvarının serin yüzeyine yaslanarak zulamı sakladığım noktaya baktım. Her bir zerrem bana yanına koşup onu almam için yalvarsa da kendimi tuttum.

Bu içine düştüğüm ilk çetrefilli durum değildi, zamanla fevri davranmamayı öğrenmiştim. Takip edilmediğimden, kimsenin beni izlemediğinden emin olmam gerekiyordu.

Çantamdan Atlas’ımı çıkarıp dünya umurumda değilmiş gibi FaeBook’ta gezinmeye başladım.

Birkaç dakikanın ardından tam ganimetimi alma zamanının geldiğine karar vermiştim ki sırtımdan bir ürperti geçti. Ansızın izlendiğimi hissettim.

Bu huzursuzluğun kaynağını bulmak için etrafımı kolaçan etme dürtüsüne direnerek ekranımı kaydırmaya devam ettim. Görünüşe bakılırsa gün içinde ilgi çekici hiçbir şey olmamıştı. Sayfamda kız arkadaşını aldatan bir toprak öğrencisine dair birkaç dedikodu ve Astrum’um ölümüne dair komplo teorilerinden başka bir şey yoktu. Odasındaki yangından beri okulda kendini Darius’un keyfini yerine getirmeye adamış bir grup türemişti. Ona bir parti düzenleyecek ve... sanırım neşesini grup seksle yerine getirmeye çalışacaklardı.

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. Huysuzluğunun uzun ömürlü olacağını sanmıyordum ama hiç değilse öfkeden kafası patlayacakmış gibi duran fotoğraflarına dilediğim zaman bakabilirdim.

Sert bir rüzgâr saçlarımı uçuşturdu ve ay ışığıyla aydınlanan arazi bir anlığına karanlığa gömüldüğünde panikle irkildim. Gökyüzünden üzerime doğru alçalan altın renkli Ejderhayı fark ettiğimde yüreğim ağzıma geldi. Ignis Evinin duvarına sindim, korkudan neredeyse Atlas’ımı düşürecektim.

Darius yeri sarsarak önüme konarken yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalıştım.

Boğazından yükselen hırıltı eşliğinde devasa başını çevirip altın rengi gözleriyle beni şöyle bir süzdü.

Sertçe yutkunarak devasa vücudunu hayranlıkla inceledim. Dimdik durduğundan ona bakmak için başımı geriye atmam gerekti. Güzelliğini, ay ışığının altında parıldayan pullarını ve vahşi bir kudretle dolup taşan gözlerini takdir etmeden duramadım.

Darius bir şey tükürdü ve Ejderhası yerini Fae formuna bırakırken yere düşen şeyin ne olduğunu çözmeye çalıştım.

“Tanrı aşkına,” diye homurdandım tüm çıplaklığıyla karşıma dikildiğinde. Bu iki oluyordu. “Canının istediği her yere konabilecekken neden varını yoğunu bana göstermeyi seçtin?”

Darius sırıtarak yaklaşmaya başladı, çıplaklığından zerre kadar utanmıyormuş gibiydi. Gerçi neyden utanacaktı ki? *Dokun bana*, diye bağıran kasları ve geniş omuzlarından mı? Yoksa bronz teni ve dövmeli kollarından mı? Ona bakmak bile içimi bir hoş ediyordu.

Hayır, Tory. Ona o gözle bakma. Tek lokmada yutulacak kadar iyi görünse de sonrasında midene oturur.

“Burada ne işin var?” diye sordu tükürdüğü kıyafetlerini toplarken. Eşofmanını kıçına geçirirken bile gözlerini üzerimden ayırmadı.

“Pisliklerden uzakta biraz nefes alayım demiştim ama her güzel şeyin bir sonu varmış.”

O güzel vücudunu tişörtüyle örttüğünde nihayet bakışlarımı ondan ayırıp kafamı toplayabildim.

“Bana hakkımda bir şeyler okuyormuşsun gibi geldi,” dedi elimde tuttuğum Atlas’ı işaret ederek.

Ekrana bir bakış attığımda ona parti düzenleyen kızlardan birinin paylaştığı fotoğrafını gördüm. Çıplak gövdesiyle bir köprünün üzerinden dalgın dalgın uzaklara baktığı kare, özel bir çekim için verilmiş bir pozu andırıyordu.

“Tüh, yakalandım. İçten içe sana ölüp bittiğimi biliyorsun artık. İşimi gücümü bırakıp fotoğraflarına bakmaya, rüya gibi vücuduna salyalarımı

akıtmaya ve kalbinde bir parça iyilik olsa nasıl biri olacağını hayal etmeye bayılıyorum.”

Sözlerimde ufacık bir gerçeklik payı bile yok.

Yüzüne ufak bir gülümseme yayıldığında ağzım açık kaldı. Daha doğrusu onu görür görmez zaman içinde mükemmelleştirdiğini asık suratımı takınmamış olsaydım öyle olurdu.

Darius başını gökyüzüne çevirip yağmur yağıp yağmadığını kontrol ediyormuş gibi elini havaya uzattı.

“Eh, umarım yeterince nefes almışsındır, Roxy,” dedi bana taktığı sinir bozucu lakabı kullanarak. “Tekrar boğulmanı istemeyiz."

Ev’e doğru yürümeye başladığında kaşlarım çatıldı. Yatak odasından çaldığım ganimetleri tıktığım çorabı gizleyen kuru otların yanına yaklaştığında kalbim tekledi.

Neyse ki hiçbir şey fark etmeden geçip gitti. Gözden kaybolmasını bekledikten sonra nihayet çorabımı almaya koştum. Onu otların arasından çıkarıp çantamın en dibine sakladım ve oyalanmadan Aer Evine doğru yola koyuldum.

Saat geç olmuştu ama sorun değildi; gece karanlığı Dar-cy’nin odasına istiflediğimiz hâzineyi başka yere taşırken bize yardımcı olacaktı.

Yokuşu tırmanırken az önceki karıncalanma hissi tekrar bedenimi sardı. Duraksadım, birinin beni takip ettiğinden emindim.

Eğilerek ayakkabılarımı bağlıyormuş gibi yapıp saçlarımın arasından Ignis Evine baktım.

Yolun ilerisinde pusuya yatmış Darius’u fark etmem uzun sürmedi. Gölgelerin arasına karışmaya çalışsa da Ateş Bölgesinin açık, kayalık arazisinde, dolunay altında o iri cüssesini saklaması mümkün değildi.

Nabzım hızlandı. Neyin peşindeydi? Ignis’e daha yeni gelmişti ve daha birkaç dakika öncesine kadar içeri girmeye niyetli gibiydi. Sanki beni

denemiş, harekete geçtiğimi görünce de peşime takılmıştı.

Bu düşünceyle sırtımdan bir ürperti geçti. Otların arasındaki ganimeti aldığımı görmediğinden emindim, ondan bir şeyler çaldığımı anlamış olsa çoktan yakama yapışırdı. Beni akşam karanlığında, yalnız başıma yürürken takip etmesinin başka bir nedeni vardı.

Bana bir kez daha eziyet etmesine izin vermeyeceğim.

Yol biraz ötemde ikiye ayrılıyor, biri Küreye, diğeriyse Aer Evine çıkıyordu. Onu asıl gideceğim yere götüremezdim, Hava Bölgesinin çayırları onu atlatmama yardımcı olmazdı. Sırtımı dikleştirip Küreye yöneldim.

Çantamdan kulaklıklarımı çıkarıp taktım ama müzik açmadım. Koşmaya başladım. Bir an ortalama hızıma çıkıp bana ayak uydurup uyduramayacağını görmek istedim ama bunun şüpheli görüneceğini hissederek bu düşünceyi bir kenara bıraktım.

Tekrar arkama bakmasam da hâlâ peşimde olduğunu hissedebiliyordum, üzerimde gezinen bakışlarının tenimde bıraktığı his elle tutulur cinstendi.

Küre önümde belirdi ve hemen içeri girdim. Akşam yemeğini geç saate bırakmış ya da arkadaşlarıyla kahve içip kek yiyen birkaç öğrenci dışında içerisi boş sayılırdı.

Buraya gelmemin bahanesi olsun diye yanından geçtiğim soğutucudan bir şişe su alıp salonun öteki ucundaki kapıya doğru ilerlemeye başladım. Dışarı çıkmadan önce omzunum üzerinden arkama kaçamak bir bakış attığımda Darius’un geniş adımlarla masaların arasından geçtiğini gördüm. Bir an için göz göze gelsek de önüme dönüp tekrar akşam karanlığına çıktım.

Sağa doğru koşup Mars Laboratuvarı’nı sarmalamış gölgelere karıştım. Duvara ulaşır ulaşmaz sırtımı tuğlalara yaslayıp bir kemerin ardına saklandım.

Başımı Küreye çevirerek Darius'un dışarı çıkışını, duraksayıp çatık kaşlarıyla etrafına bakışını izledim. Gölgelerin arasından kendi kendime sırıttım. Polisleri ve güvenlik görevlilerini defalarca atlattıktan sonra Darius Acrux'a yakalanacağımı düşünmemiştim zaten.

Bir o yana bir yana dönüp nereye gittiğimi kestirmeye çalışırken alçak sesli küfürler savurdu.

"Roxy Vega'yı gördünüz mü?" diye bağırdı Jüpiter Bina-sı'ndan dönüyormuş gibi görünen bir grup kıza.

Kızlar başlarını iki yana sallayıp onlardan başka bir şey istemesi umuduyla oyalanmaya devam etti.

Darius homurdanarak onlara arkasını dönüp bana doğru yürümeye başladı.

Yanımdan geçip Dünya Gözlemevine giderken sırtımı duvardan ayırmadan binanın öbür ucuna ilerledim. Ağlayan Orman hemen arkamdaydı ama ağaçların arasına ulaşabilmek için başka bir yolu ve uzun otlarla kaplı açıklığı aşmam gerekiyordu.

Darius'un ya da herhangi birinin beni görecek kadar yakında olmadığından emin olmak için etrafımı kolaçan ettikten sonra öne atıldım. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle iki devasa gövdenin arasından geçip aralarına sığındım.

Ormanda öğrencilerin kullanması için belirlenmiş özel bir yol olmasa da ağaçların derinliklerine kadar koşmaya devam ettim. Toprak patikada duraksayıp nefeslenirken takip edilmediğimden emin olmak için kulaklarımı dört açtım. Sessizlikten başka bir şey duyamadığımda kendi kendime kıs kıs gülerek Aer Kulesine yöneldim. Darius benim için ne planlamıştı bilmiyordum ama hayalleri suya düşmüştü.

Tekrar koşmaya başlayıp Kuleye varana dek yavaşlamadım. Bir hava büyüsüyle kapıyı açıp Darcy'nin odasına çıkan sarmal merdiveni süratle tırmandım.

Alacaklı gibi kapıyı çaldım ve çok geçmeden gözleri fal taşı gibi açılmış kardeşim karşımda belirdi. Neden geldiğimi sormasını beklemeden içeri daldım.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu gergince. Başıma bir şey geldiğinden endişeleniyormuş gibi beni şöyle bir süzdü.

“Henüz olmadı,” dedim. “Ancak Orion bir grup FSB ajanıyla Ignis Evine geldi ve Astrum’un ölümüyle ilgili bir şeyler bulmak için her odayı aramaya başladılar. Orayla işleri bittiğinde diğer Evlere geçeceklerdir, Darius’un altınlarını bir an önce başka bir yere götürmemiz gerek.”

“Kahretsin. Tamam,” dedi Darcy. “Ne yapacağız peki?”

“Gömeriz herhâlde,” dedim. Aklıma başka bir çözüm gelmiyordu.

Dizlerimin üzerine çöküp yatağının altına tıktığımız koca spor çantasını çıkarıp ağzını açarak tek bir sikkenin bile kaybolmadığından emin oldum. Darcy de aynısını yaptı ve her şeyin tamam olduğuna kanaat getirince tekrar kapının önüne döndük.

“Ben önden gidip etrafın temiz olduğunu kontrol edeceğim,” dedi. “Birini görürsem Atlas’ına mesaj atarım. Sesim çıkmazsa iki dakika sonra arkamdan gel.”

“Tamam.” Ağır çantayı omzuma atıp koridorda gözden kaybolmasını bekledim.

Yüz yirminci saniyeye gelmeme rağmen Atlas’ımdan ses çıkmadığında peşine takıldım. Çantayı sallayıp ses çıkarmamaya özen göstererek basamakları parmak uçlarımda indim. Nihayet zemine vardığımda Darcy’yi kapının yanındaki gölgelerin arasında beni beklerken buldum.

Geceye çıkıp kuzeye, Ağlayan Ormana doğru ilerledik. Etrafımızda hafif bir esintiyle sallanan ağaçlar tüylerimi diken diken etti.

Çantayı buraya bir yerlere gömelim bence,” dedim. Gerekirse yeri kolayca bulabilmemiz için üzerine bir işaret koyarız. Hem böylelikle biri çantayı

bulursa bizimle ilgisi olduğunu kanıtlayamaz.”

“Güzel plan,” dedi Darcy. “Patikadan ağaçların arasına doğru giden pati izleri var. Onları takip edersek muhtemelen ormanın kalbine varırız.”

Birlikte ilerlemeye devam edip patikadan çıktık. Yeterince uzaklaştığımıza karar verip durduğunda ağır çantayı aramıza bıraktım.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum nefes nefese. Şimdiye dek girdiğimiz tüm Toprak Elementi dersleri büyümeyle ilgiliydi. Çiçekler ve sarmaşıklar yaratmış, hatta ağaçlara yeni filizler bile verdirmiştik ama henüz toprağın kendisiyle haşır neşir olmamıştık. Ayaklarımızın dibindeki zemini büyümüzle kazabileceğimize inanıyordum ama nereden başlamamız gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Bir çukur açmayı deneyelim,” diye önerdi Darcy.

Daha iyi bir fikrim olmadığından ona uyup ellerimi yere doğrulttum. Gözümün önüne bir çukur getirdim, toprağın açılıp hâzinemiz için kusursuz bir saklama yeri yarattığını hayal ettim.

Hiçbir şey olmadı.

Darcy konsantrasyondan dişlerini öyle bir sıkmıştı ki damarları her an patlayacakmış gibi şişmişti.

Bunun daha iyi sonuç verebileceğini düşünerek dizlerimin üzerine çöküp avuçlarımı yere bastırdım.

Etrafımdaki toprak hafifçe titreyip büyümün içine aktığı yerlerden çökse de ortada hâlâ bir delik yoktu ve bir küreğimiz olmadan bunu yapmak çok zor olacaktı.

“Kahretsin,” diye homurdandı Darcy. “Direkt göle mi atsak?”

Güzelim altınların gölün dibini boyladığını düşününce kaşlarım çatıldı. “Sirenler onu bulabilir,” diye mantıklı bir bahane buldum. Binbir güçlükle kazandığım ödülümden bu kadar kolay vazgeçmek istemiyordum.

“Eh, o zaman bir çukur kazmaya başlasak iyi olacak,” dedi bıkkınlıkla.

Onu başımla onaylayıp toprağı eşelemeye başladım.

Darcy de işe koyulurken sürece toprak büyümü de dâhil ettim. Kaldırıp bir kenara attığım parça bazen beklediğimden daha büyük çıkıyordu, büyü istediğimi tam olarak yerine getirmese de kendince bana yardımcı olmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Kardeşim nefes nefese, bense kan ter içinde kalmıştım. Saçlarımı sürekli yüzümden çekmem gerektiğinden suratım çamur içindeydi, işimiz bittiğinde neye benzeyeceğimi Tanrı bilirdi ama bunu hâzinemizi güvenle sakladıktan sonra düşünecektim. Daha yolun yarısındaydık ve koca çantayı kazdığımız çukura sürüklemeye başlamamıştık bile.

İşime öyle odaklanmıştım ki yaklaşan ayak seslerini fark etmedim bile.

“Guacamole aşkına, Majesteleri!” diye haykırdı Geraldine. Darcy korkudan tiz bir çığlık attı.

“Ödümü kopardın, Geraldine! İnsan bir haber verir!” diye bağırdım kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken.

“Tangasıyla güneşlenen Noel Baba gibi gizli kapaklı ne işler çeviriyorsunuz böyle?” diye sordu fal taşı gibi açılmış gözleriyle.

Sözlerine gülmekten kendimi alamadım. Zaten suçüstü yakalanmıştık. Ona gerçeği söyleyip gerisini şansa bırakmaktan başka çaremiz yoktu.

“Ah, seni bu işe karıştırmayı hiç istemezdim, Geraldine,” dedim usulca. “Sırrımızı saklayacağın konusunda sana güvenebilir miyim?”

Darcy bana *bundan emin misin?* der gibi baktığında omuzlarımı silktim.

“Sırrınızı saklamak naçizane hayatımın en muazzam onuru olacaktır,” diye yanıtladı heyecanla. “Söyleyeceğiniz şey her neyse benimle mezara gidecek. İşkencelere maruz kalsam, aç farelere yem olsam, bir hafta beklemiş gravy sosuyla dolu kazanda kaynatılsam, bir kum torbası misali __”

Tamam, Geraldine, anladık. Sana güvenebiliriz, diye sözünü kesti Darcy. “Onu bırak da bu saatte ormanda ne arıyorsun sen?”

“Büyümü yeniliyordum,” diye açıkladı meraklı gözlerini çukurumuzdan ayırmadan mor çiçeklerle dolu sepetini bize göstererek. Kerberos Zümresine mensubum. Büyümüzü yenilemek için aconit ya da daha bilinen adıyla kurtboğan yememiz gerekir. Akşam vakti daha kolay olduğundan taze çiçekleri toplamaya çıkmıştım. Fakat bu güzel çiçekler diğer Zümreler için bir hayli zehirlidir, tadına bakmayı aklınızdan bile geçirmeyin! Asıl *siz* ormanda ne arıyorsunuz?”

“Darius Acrux’un odasında çıkan küçük yangından haberin vardır herhâlde?” dedim alçak sesle. Bizim gibi bu saatte ormanda gezinen başka kimse olmadığından emin olmak için etrafımı kolaçan ettim. “Şey, buna... ben neden olmuş olabilirim.”

“Vay canına sayın seyirciler!” diye bağırdı. “Yani bunlar *onun* altınları mı?”

“Evet.”

“FSB’ye ya da profesörlere yakalanmadan çantayı gömmemiz gerek,” diye ekledi Darcy.

“Siz o tatlı canınızı hiç sıkmayın! Geraldine Grus, Solaria tahtının gerçek Vârislerinin sadık dostu ve güvenilir koruyucusudur. Sizin skandaliniz benim skandalim, mücadeleniz benim mücadelem, düşmanınız benim düşmanımdır. Darius Acrux size ettiklerinden sonra öteki dünyanın alev çukurlarında diri diri yansa bile azdır. Gözlerimin önünde yanmaya başlasa ve Kerberos formumda olsam üzerine işeyip alevleri söndürmeye bile tenezzül etmezdim. Lütfen toprak büyümle size yardım etmeme müsaade edin, Majesteleri.”

“Lütfen et,” dedim yalvarırcasına.

Geraldine ellerini kaldırarak saniyeler içinde zeminde derin bir çukur açtı. Ardından hazine çantamızı alıp tüy kadar hafifmiş gibi kolayca deliğin içine attı.

“Vay canına, Geraldine. Ne kadar güçlüsün,” diye mırıldandım.

“Sağ olun,” dedi yanakları al al olurken. “Boş vakitlerimde Pitbol arenasına gitmeyi seviyorum. Günün birinde sizi de bu sporla tanıştırmak şahsım adına büyük zevk olur.”

“Çok isteriz,” dedi Darcy hevesle.

“Şahane!” diye karşılık verdi Geraldine kardeşimden aşağı kalmayan bir heyecanla. “Bu pazar maçımı izlemeyi arzu eder miydiniz? Varlığınızla beni onurlandıracak olursanız güzel akıllarınızı güzel başlarınızdan alacağımdan hiç şüphem yok!”

“Anlaştık,” dedim. Kıçımızı kurtardığı için ona borçluydum.

Çantamdaki çorabı çıkarıp çukura attım. Ne var ki sıra hançere geldiğinde duraksadım, içindeki tuhaf varlık bunu yapmamam için bana yalvarıyordu sanki.

“Ne oyalanıyorsun?” diye tısladı Darcy.

Parmaklarım gevşeyeceği yerde kabzayı daha sıkı kavradı.

Neden onu bırakıyorum ki? Hoşuma gitti, hem artık benim sayılır... Yanımda olsun istiyorum.

Yavaşça nefesimi verdim, tüm içgüdülerim hançeri elimin altında tutmama itiraz ediyordu. Soruşturma hâlâ devam ederken çalıntı bir silahla dolaşmanın yapılacak en aptalca şey olduğunun bilincindeydim. Başımı kararlılıkla iki yana sallayıp hançeri saklama dürtümü bastırarak onu çantanın üzerine attım.

Bu şey cidden çok tuhaf.

Geraldine’in elini kaldırmasıyla istiflediğimiz toprak hızlıca hâzinemizin üzerine kapanıp hiç el sürülmemiş gibi düzleşti. O büyüsüyle üzerinde pembe altın renkli çiçekler açtırırken gerekmesi hâlinde gömüyü kolayca bulabilmemiz için Atlas’ımdan haritayı açıp durduğumuz yeri işaretledim.

“X işaretini takip et,” diye takıldım define avına çıkmış bir grup korsanmışız gibi.

Darcy nin genzinden alaycı bir ses döküldü.

Olay yerinden uzaklaşırken birbirimize gülümsedik. Ger-aldine büyüsüyle tenimize ve kıyafetlerimize bulaşmış çamur izlerini temizledi. Tırnaklarımın altına dolmuş çamuru bile atlamadığını fark ettiğimde gücüne içten içe hayran kaldım.

Sessizce yola çıkıp ay ışığıyla aydınlanan bir açıklıkta duraksadık.

Yeni suç ortağımız olur da yaptıklarımızı K.Î.Ç. birliğine anlatmaya yeltenirse diye, “Bu sır üçümüz arasında kalacak,” dedim.

“Kutsal arkadaşlığımız üzerine yemin olsun ki dudaklarım ilelebet mühürlü kalacak,” dedi Geraldine tüm ciddiyetiyle.

Tüm sadakatini bize adamış bu tuhaf kıza gülümsemek-ten kendimi alamadım. Ara sıra onu rahatsız edici ve düpedüz sinir bozucu buluyordum ama sözlerinin altında yatan içtenliği hissetmemek mümkün değildi. Dediği gibi *arkadaş* oluvermiştik. Gece karanlığında ormanın derinliklerinde buluşup sırlarını gömen ve bunu başka hiç kimseye anlatmayan türden arkadaşlar. Birbirine ve yaptığı şeyin bir nedeni olduğuna güvenen, en kötü davranışlarını bile sorgusuz sualsiz bağışlayan türden arkadaşlar.

“Uzun ve güzel bir dostluğa,” diyerek elimi uzattım.

“Dostluğa,” dedi Darcy elini benimkinin üzerine koyarak.

“Dostluğa,” diye tekrarladı Geraldine yaklaşan gözyaşlarının habercisi bir hıçkırıkla.

Birbirimize son bir kez sırıttıktan sonra ayrılıp Evlerimize doğru yola koyulduk. Akşam planlarım arasında bir suçun kanıtlarını ormana gömmek olmasa da bundan şikâyetçi değildim.

DARCY

ON BİRİNCİ BÖLÜM

FSB son iki saattir Aer Kulesini arıyordu ve alt katımdan gelen gürültü patırtılara bakılırsa sıranın bana gelmesi an meselesiydi.

Dün gece altınların hepsini ormana saklamış olsak da gözümüzden kaçan bir şey kalmadığından emin olmak için yatağımın altını kontrol edip duruyordum. Akademide kalmaya karar verdikten sonra bir Varis'i soyduğumuz için şutlanmak tam da bizim başımıza gelecek türden bir şey olurdu. Yorgunluktan ölsem de ajanlar aramaya benim katımdan başlamadıkları için şükrediyordum. Buraya şafak sökmeden önce gelmiş olmalıydılar.

"Arama var! Koridora çıkıp kapılarınızı açık bırakın!" Fran-cesca nın koridorda yankılanan sesini hemen tanıdım, kalbim tekledi.

Seslerine uyandığımda bir süre tekrar uykuya dalmayı denemiştim ama FSB'nin koridorlarda gezindiğini bilirken bunu yapmak imkânsızdı.

Üzerime pijama niyetine giydiğim siyah şort ve atlete aldırmadan kapıya doğru yürüdüm ve omuzlarımı dikleştirip yüzüme bıkkın bir ifade yerleştirerek koridora çıktım.

Suçlu olmamama rağmen neden öyleymişim gibi hissediyorum?

Kapımı ardına kadar açık bırakarak yanındaki duvara yaslandım. Francesca ve diğer ajanlar Orion'ın önderliğinde koridoru aşıyordu. Profesörün yüzündeki hırçın ifade kalbimin teklemesine neden oldu. Doğruca en yakınındaki kapalı kapıya yönelip yumruğunu ahşap yüzeye vurdu. Odada

kalan kız hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece birkaç kez Kylie'yle takıldığını görmüştüm.

"Hemen dışarı!" diye bağırdı Orion, cebinden ince, gümüş renkli ve ucu çatallı tuhaf bir anahtar çıkararak. Ucunu deliğe sokup kapıyı açmasıyla kızın çığlığı basması bir oldu.

Dışarı fırlayan oğlan pantolonunu çekiştirerek FSB'nin etrafından dolanıp kahkahalar eşliğinde gözden kayboldu. Odanın sahibi kız birkaç saniye sonra yorgana sarılmış vaziyette eşikte belirdi.

"Beş dakikacık bekleyemez misiniz?" diye sızlansa da Orion bir hava akımıyla onu kenara itip içeri daldı. Ajanlardan biri onu takip ederken Francesca kalanları diğer odalara yönlendirdi.

Koridora çıkan Diego çatık kaşlarıyla bana baktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ağzını oynatarak. Onu başımla onaylayıp alaycı bir tavırla gözlerimi devirdim. Atlas'ını çıkarıp ekrana birkaç kez dokundu ve bir saniye geçmeden benimkinden bildirim sesi yükseldi. İçeri girip komodinimde duran cihazı alarak Diego'nun FaeBook'tan gönderdiği özel mesajı okumaya koyuldum.

Diego

Ne sabah ama.

Tantana sona erdiğinde Küre'de

kahvaltı edelim mi?

Gülümseyerek ona cevap yazdım.

Darcy

Olur. Ama önce Mars Laboratuvarı'na uğramam gerek.

Kafamı kaldırınca Diego'nun sorgulayıcı bakışlarıyla karşılaştım. Kısa bir araştırmanın ardından saçlarımı uzatmak için ihtiyaç duyduğum

malzemelerin laboratuvarın deposunda olduğunu öğrenmiştim. Saçımı işaret ederek ona bir mesaj daha gönderdim.

Darcy

Operasyon: Saç Uzatma

Kabul edersen ben gereken malzemeleri ödünç alırken gözcülük yapabilirsin.

Diego'nun genzinden alaycı bir ses çıktı.

Diego

Ödünç alırken mi?

Darcy

Bir el Atlas'ımı çekip aldı ve irkilerek başımı kaldırdığımda kişisel alanımı işgal eden Orion'la göz göze geldim.

"Komik bir şey mi var, Bayan Vega?" diye sordu bıkkınlıkla.

Dudağımı ısırarak yüzümden silemediğim gülümsemeyi saklamaya çalıştım. Sorusuna cevaben başımı iki yana salladım. Ekranımda duran mesajlara göz gezdirdiğinde keyfim ânında kaçtı.

"Hey." Cihazı geri aldığımda bakışları karardı. Neden sürekli özel hayatıma burnunu sokuyordu?

"Odanda sorun çıkaracak bir şey saklıyor musun?" diye sordu.

Ajanlardan biri içeri girip eşyalarımı karıştırmaya başlarken, "Hayır, efendim," dedim dürüstçe.

"Şimdilik," diye mırıldandı sadece benim duyabileceğim bir sesle. Sıradaki odaya doğru yürümeye başladı.

Göz ucuyla onu izlerken sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

Eh, bu fikri aklıma siz soktunuz, Profesör.

Atlas'ımı sıkıca kavrayıp Orion'ın çatık kaşlarıyla odadan odaya dolaşmasını izledim.

Kafasından neler geçiyor?

"Ah, onu bana verin!" Diego'nun sesiyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Bir FSB ajanının kucağındaki ahşap kutuyu almaya çalışıyordu. Tam onu alıp göğsüne bastırmıştı ki Orion kırmızı görmüş boğa gibi üzerine hücum etti.

Orion hava büyüsüyle Diego'yu duvara çarpıp ayaklarını yerden kestiğinde bir şaşkınlık nidası koyverdim. Kutu yere yuvarlanırken olan biteni kaçırmamak için etrafımda toplanmış öğrencilerden kahkahalar yükseldi.

Ortada hiçbir şey yokken ona saldırmasına sinirlenip hızla arkadaşımın yardımına koştum.

"Bırakın onu!" Orion'ın kolunu kavrayıp geriye çektim ama o başka bir hava dalgasıyla beni koridorun gerisine fırlattı. Bir grup öğrencinin bacaklarının önüne yuvarlandığımda kahkahalar şiddetlendi. Hiçbiri kalkmama yardım etmeye tenezzül etmedi.

Dişlerimi sıkarak doğrulup diğerlerinin yanına geri döndüm.

Orion kutuyu yerden aldı, Diego ise özgür kalmak için çırpınıyordu.

"Ona el sürme, pislik herif! O bana *mi abueLPd&n* kaldı!" diye bağırdı Diego. Ne var ki Orion ona kulak asmayıp kutuyu var gücüyle duvara çarptı. Şoktan öylece kalakaldım. Ahşap yüzlerce parçaya ayrıldı ve Diego'nun yaşlı bir kadının kollarının

2 (Isp.) Büyükannem -*ç.n.*

arasında olduğu bir yığın fotoğraf etrafa saçıldı. Aralarında kırmızı renkli bir günlük de vardı. Orion hemen onu yerden aldı.

“Bırak beni! *Tu eres un pedazo de mierda, Vampiro Esco-ria!"* diye çıkıştı Diego. Sesi koridoru inletti. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Ne dediğini bilmiyordum ama içimden bir ses *lütfen beni yere indirin, efendim,* olmadığını söylüyordu.

“Bağırıp durduğu sözleri çevirmek isteyen var mı?” dedi Orion günlüğün ilk sayfasını açarak. “Gerçi takındığın ton yüzünden cezaya kalacaksın zaten, Bay Polaris.”

Diego’nun ateş saçan gözleri Orion’a şimdiye dek hiç görmediğim kadar büyük bir nefretle baktı. “Ne dediğimi mi merak ediyorsun? Sana göt kafalı Vampir piçi dedim, yani *olanı* söyledim.”

“Diego,” dedim hayretle. Göz göze geldiğimizde ona durması için yalvardım. Tekrar Orion’a döndüğünde öfkesi uçup gitti ve yerini çaresizlik aldı.

Orion yüksek sesle boğazını temizlediğinde, “Sakın onu okuma,” dedi yalvarırcasına.

Ben de sertçe, “*Efendim,"* deyip bu kez daha temkinli adımlarla yanına gittim.

“Ah, ne güzel. İngilizce yazılmış.” Yüzüne acımasız bir gülümseme yayıldı.

“Dil pratiği yapmak için günlük tutuyorum işte, hepsi bu,” diye çıkıştı Diego. “Okumana gerek yok!”

“1 Eylül,” dedi Orion herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. “Uyanış beklediğimden çok daha iyiydi. Sanırım ilk arkadaşımı buldum bile.” Dramatik bir etki yaratmak için duraksadığında öğrenciler kıkırdadı. Birkaç FSB ajanı bile onu dinlemek için işini gücünü bırakmıştı. Diegoyu böyle küçük düşürmesi midemi bulandırdı, göğsüm öfkeyle yandı.

Francesca odalardan birinin kapı çerçevesine yaslanmış, masal dinliyormuş gibi Orion’ı izliyordu.

Orion birkaç sayfayı çevirip pis pis sırıttı. “3 Eylül, dedi. Diego nun ettiği hakaretin intikamını alıyordu. Onu duvara mıhlayıp en kıymetli eşyasını kırması yetmemiş miydi? Sanırım Pegasus Zümresi’nden birinden hoşlanmaya başlıyorum. Gökyüzünde ardında parıltılar bırakarak süzülmesinden dolayı mı böyle hissediyorum? Yoksa Fae formundayken bile o parıltının güzel gözlerinde ışıldamaya devam etmesinden mi? Sofia Cygnus sadece kalbimi çarptırmakla kalmayıp—”

Lance, diye güldü Francesca. Onu nazik bir dille uyarmaya çalışıyor gibiydi ve bunu yalnızca işine kaldığı yerden devam edebilmek için yaptığından şüpheleniyordum.

Tam da en eğlenceli kısma geliyorduk,” dedi Orion, Diego ya dönüp sırıtarak. “Bana engel mi olacaksın yoksa?” Sesinde bir meydan okuma saklıydı, ciddi ciddi ona kafa tutmasını istiyordu sanki.

Diego çırpınmaya devam edip ellerini havaya kaldırmayı başardı ama bu kadarı Orion’ı defetmeye yeterli değildi.

“Olmayacak mısın? Devam ediyorum o hâlde.” Bakışlarını günlüğe çevirdi ve sıradaki satırı içinden okurken kaşları havaya fırladı.

Okuduğu şeyi yüksek sesle söylemesine fırsat vermeden onun ve bu lanet akademideki herkesin acımasızlığına, sınır tanımaz zorbalığına duyduğum öfkeyle tepesine dikildim.

Tam ağzını açtığı sırada, “Yeter artık!” diye bağırdım.

Büyüm şimdiye dek hiç hissetmediğim bir hiddetle damarlarıma hücum etti. Ellerimden sarmaşıklar fırladı ve mavinin en koyu tonunda yanan alevler etraflarını sarmaladı. Orion göz açıp kapayıncaya dek elini savurup havayı oksijenden arındırarak alevlerimi söndürdü. Dişlerimi sıkıp ustaca kullandığı hava büyüsüyle kendinden uzakta tuttuğu sarmaşıklara onu boğmasını emrettim.

Kararlılığım sayesinde sarmaşıklardan birini boğazına dolamayı başardığımda onu geriye doğru fırlatıp sertçe yere çarptım.

Kalbim şokla teklediğinde büyüm birden sona erdi, sarmaşıklar kayboldu. Nihayet yere inen Diego inleyerek dizlerinin üzerine çöküp kutusunun parçalarını toplamaya, fotoğrafları cebine doldurmaya başladı.

Orion ensesini ovuşturarak doğruldu, günlük hâlâ elindeydi. Temkinli adımlarla yanına yaklaşıp önünde çömeldim. İçin için yanan öfke ve boğazımda yumruyla defteri sertçe elinden kapıp sessizce arkamdaki Diego'ya uzattım. Bakışlarımı bana gözünü kırpmadan bakan Orion'dan bir saniye bile ayırmadım.

FSB öğrencilere dağılmalarını söyleyerek işlerine geri döndü.

Orion'ın ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı ve gamzesi ortaya çıktı. "Ben de bunu yapacağını umuyordum," dedi alçak sesle.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı, ne diyeceğimi bilemedim. Kulaklarıma inanamıyordum. "Az önce size saldırdım," dedim. "Cezam neyse verin gitsin."

Doğrulduğumda bileğimi tutup benden yardım alarak ayağa kalktı. İyi olup olmadığını kontrol etmek için Diego'ya bir bakış attım, bedeninden çok gururunun zedelendiğini anlayabiliyordum.

Orion ansızın elini kırpık saçlarımın arasına geçirip beni kendine doğru çekerek dişlerini boynuma geçirdiğinde panikle bağırdım. Tepki vermekte çok geç kalmıştım, büyümü çoktan etkisiz hâle getirmişti. Kollarının arasında gevşediğimde boğazından yükselen vahşi ses tepeden tırnağa tüm vücudumu ürpertti.

Sanki bu dünyanın en olağan şeyiymiş gibi kimse dönüp bize bakmadı bile. Caleb'ın Tory'nin bileği yerine boynunu ısırmasına defalarca kez şahit olmuştum ama bizzat canavarın dişleri arasında olmak hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

Diego kendi kendine İspanyolca bir şeyler söylenerek odasına döndü. Kapısını bir tekmeyle sertçe kapattı.

Ah, çok sağ ol, dostum.

Orion kolunu belime doladı ve acı azalıp yerini çok daha enfes, *son derece* yasak bir şeye bırakırken gözlerim titreşerek kapandı.

Koluna sarılmamla parmaklarımın altındaki kasları gerildiğinde dudaklarımdan alçak sesli, neredeyse duyulmayacak bir inilti kaçtı. Orion'ın dişleri tenimin daha da derinliklerine gömüldü. Beni duyduğundan emindim, bunu acıdan yaptığımı düşünmesi için dua ettim.

Bu hoşuma gitmiyor, bu hoşuma gitmiyor, bu hiç hoşuma gitmiyor.

Kendime bunu yeterince söylersem damarlarıma karışan heyecan ve başımın dönmesi durulacakmış gibi geliyordu.

Orion nihayet dişlerini boynumdan çekti fakat ağzı boynumda olması gerekenden biraz daha fazla oyalandı. Dudaklarını ısırdığı noktanın üzerine sadece bir anlığına bastırsa da bunu zemin ayaklarımın altından çekilmiş gibi varlığımın her bir zerresinde hissettim.

Geri çekilirken az önce aramızda geçen saçma güç oyununu anlamlandırmaya çalıştım.

Başparmağıyla ağzının kenarını sildiğinde bunu gülümsemesini gizlemek için yaptığını hissettim.

"Cumartesi günkü cezayı unutma." Arkasını dönüp gittiğinde birkaç saniye boyunca öylece kalakaldım.

Nihayet kendime geldiğimde koridorun boşaldığını fark ettim. Aradığını bulamayan FSB üyeleri katı terk etmeye başlamıştı ama Francesca, Orion'ı bekliyordu. Birlikte yürümeye başladıklarında omzunu Orion'ınkine sürtmesi ve elini sahip-lenici bir tavırla koluna koyması dikkatimden kaçmadı.

Ruhumun derinliklerinden hayvani bir içgüdü yükseldi ve hırlamaya hazırlanan bir canavarmışım gibi dudaklarım kıvrıldı.

Yakınlarda bir kapının çarparak kapanma sesiyle bu tuhaf histen sıyrıldım ve Diego'yu koridorda üzerine yeşil bir palto geçirirken buldum.

“Hâlâ laboratuvara gidiyor muyuz?” diye homurdandı beresini düzelterek.

Uğruna başımı belaya soktuktan sonra beni Orion’ın dişleriyle baş başa bıraktığı için ona hâlâ kızgındım.

“Ben hallederim,” diye mırıldandım.

Arkadaşım derin bir iç geçirdi. Yanıma gelip nazik bir sesle, “Affedersin, *chica?*” dedi. “Bazen gözüm dönüyor. Orion’dan uzaklaşmam gerekiyordu. Niyetim seni o hâlde bırakıp gitmek değildi... Yardımın için teşekkür ederim.” Omzuyla beni hafifçe dürttüğünde dayanamayıp gülümsedim, göğsümdeki ağırlık hafifledi. “Gel hadi, borcumu *şunu* halletmene yardım ederek ödeyeyim.”

Başıma uzanıp saçlarımı dağıttı. Gerçi şu anki hâli göz önüne alındığında pek bir şey değiştirdiği söylenemezdi. Yine de bunun değişmek üzere olduğunu hatırladığımda keyfim yerine geldi.

“Yürü hadi,” dedim sırıtarak.

“Üzerine bir şeyler giy, yağmur yağıyor,” dedi pijamalarımı işaret ederek.

“Tamam, iki dakikaya dönerim.”

Güldü. “Odanın hâlini görünce bunu söylediğine pişman olacaksın. Hazır olduğunda kapımı tıklat.”

O odasına dönerken ben de hızlı adımlarla kendiminkine doğru yürüdüm. Etrafı darmadağın bulunca ağzım açık kaldı. Çekmecelerim altüst edilmiş, kıyafetlerim gardırobumdan çıkarılıp gelişigüzel biçimde etrafa atılmış, yatağım bile yerinden oynatılmıştı.

Kaşlarımı çatarak yatağımı düzeltip eşyalarımı çekmecelere geri tıkıştırdım. Komodinimin önüne çömelip daima derli toplu tutmaya özen gösterdiğim çekmecemi açtım ve...

3 Kızım, dostum —*ç.n.*

Nefesim kesildi. İçindeki birkaç parça eşyayı eşeledim ama gitmişti. Astrum'un kartı yoktu.

Nabzım kulaklarımda uğuldadı.

Francesca zihnime girip her şeyi öğrenmişti zaten. O ya da ajanları onu neden almış olabilirdi ki?

Belki bir şeyden emin olmak istemişlerdir.

îyi de o zaman neden bana bir şey söylemediler?

Şüpheli bir şey olduğunu düşünseler muhakkak beni sorguya çekerlerdi, değil mi?

"Ölüm," dedi biri. Kulaklarımı dolduran ses karşısında sırtım buz kesti.

Diz çöktüğüm yerden başımı kaldırdığımda Seth'i kapı eşiğinde, Astrum'un kartını parmaklarının arasında döndürürken buldum.

"Anlamını biliyor musun?" diye sordu avıyla oynayan bir avcı gibi ağır ağır.

Orion'a saldırmak büyümü zayıflatmış, kalanı da benden beslenmesiyle tükenmişti. Şu an Seth'e bir şey yapmaya kalkışacak durumda değildim. Yardım çağırmak sadece boşa nefes tüketmek olur, beni küçük düşürürdü. Bu yüzden de doğrulup titreyen ellerimi zapt etmeye çalışarak onunla yüzleştim.

Sorusunu yanıtsız bırakmamı umursamadan devam etti.

"Geri dönülmezlik," dedi keyifle. "Son." îçeri girmesiyle odam kötücül enerjisiyle doldu. "Sence bizi mi kastediyor? ' Kartı çevirip Astrum'un notunu yeni fark etmiş gibi yaptı. Ne var ki koridordaki kargaşayı fırsat bilip onu komodinimden çal-dıysa iki yüzünü de incelemeye bolca vakit bulmuş olmalıydı. "Bir hata yaptım ve zamanım tükendi. Gölge kim olduğumu öğrendi ve gazabından kaçmamın hiçbir yolu yok. Aradığınız cevaplar Aslan ile Terazi arasında saklı. Alevlere güvenmeyin. Tahtınızı geri alın." Son cümleyi tükürürcesine söyledi. *"Bunları kim yazdı söyle"*

Telkin’i güçlüydü ve gafil avlanmıştım. Cevap ben ne olduğunu anlamadan dudaklarımdan dökülüverdi. “Profesör Astrum.”

Seth bir süre sessiz kaldı. “Şu *gölge* bir profesörü mü öldürdü yani? Her kimse çok kötü olmalı.” Yaklaşmaya başladığında geri çekilme dürtüme karşı koymaya çalıştım, ondan korktuğumu belli etmeyecektim. “Ama kimse benden kötü olamaz,” dedi Kurt gibi hırlayarak. Çıkan ses beni ürküttü.

“Ne istiyorsun?” diye sordum sesimi sakin tutmayı başararak. Elindeki kartı almak için hamle yaptım ama Seth onu başının üzerine kaldırdı. *Göt herif.*

Dudaklarını büzdü. “Bir öpücük. Kartı sana vermemin karşılığı bu.”

“Dilimi koparıp atmayı yeğlerim,” dedim sertçe.

Kıs kıs güldü. “Öyle deme. Tekrar benimkine dolanması için sabırsızlanıyorum.”

“Rüyanda görürsün,” diye karşılık verdim tekrar kartı almaya çalışarak. Fakat Seth çok uzundu, elini havaya kaldırması ona erişmemi engellemeye yetiyordu.

Yumruklarımı sıkıp hem onu odamdan sepetlenin hem de kartı geri almanın bir yolunu bulmaya çalıştım.

“Hadi ama, altı üstü ufak bir öpücük. Saçını bile sana geri veririm.” Elini kaldırıp mavi tutamlarımdan ördüğü bilekliği gözüme sokarak benimle alay etti.

Öfke içimi yakıp kavurdu. “Derdin ne senin?” diye çıkıştım. “Neden seni öpmemi istiyorsun?”

Gözlerindeki sert bakış bir nebze yumuşadı, elini indirip kartı parmaklarının arasında ustalıkla çevirdi.

“Belki de aramızdaki bu gerginliği gidermek için bir barışma seksine ihtiyacımız vardır,” dedi imali bir gülümsemeyle.

Gözlerim karta kaydı, şansımı tekrar denemenin nafile olacağını biliyordum. Yapılacak tek şey vardı.

“Defol git.” Ona arkamı döndüm; bunun Solaria’da birine yapılabilecek en büyük hakaret olduğunu buraya gelir gelmez öğrenmiştim. Seth in boğazından Kurt’unu aratmayacak bir hırıltı yükseldi.

îçirrıi bir korku sardı. Gözlerimi kapatıp yerimde durmaya, kaçmamaya ya da herhangi bir şey yapmamaya çalıştım. Kendimi bile isteye savunmasız bir duruma düşürmüş olsam da.

Benim Ev imde yaşıyorsun, bebeğim. Bu, sürümün bir parçası olduğun anlamına gelir. Karşında Alfa’n duruyor.

Sürünün bir parçası falan değilim. Siktir git odamdan,” diye tısladım hafifçe titreyen sesimle. Sözlerim beni bile şaşırtmıştı.

Kolumu tutup beni zorla kendine çevirdi. Tehditkâr bakışları karşısında boğazım düğümlendi.

“Sen sürüyü seçmezsin, sürü seni seçer. Bu duvarların arasında kaldığın, ben sürümde olduğunu söylediğim müddetçe benim Kurt hiyerarşime boyun eğersin. Fark etmediysen diye söylüyorum, bebeğim, bu hiyerarşinin en altında yer alıyorsun. Demem o ki, Alfa’n sana ulumanı söylerse bunu sorgulamayacak, ne kadar yüksek sesle uluman gerektiğini soracaksın.”

Kolumu elinden kurtarıp yakınlığını fırsat bilerek Tarot kartını kaptım. Onu eteğimin arkasına sıkıştırdığımda Seth tek kaşını kaldırdı.

“Cilve mi yapıyorsun yoksa?” deyip sırıttı. Temkinli tavırlarla ellerimi kaldırdım.

“Bana el sürersen bütün gücümü üzerine salarım,” diye fısıldadım. Korkudan sesim kısılmıştı.

Lütfen daha fazla uzatma. Gücüm zaten tükenmiş durumda.

Seth’in kaşları çatıldı. “Sadece bir şakaydı, Darcy.” Bir süre ifademi inceledikten sonra yüzünü buruşturarak geri çekildi.

“Senin de iğrenç arkadaşlarının da sağı solu belli olmuyor.” Parmağımla kapıyı işaret ettim. “Defol. Git.”

Seth bir adım daha geriledi. “Bu not ne anlama geliyor? Aradığın cevaplar ne?”

“Seni hiç ilgilendirmez.”

“Yine üzerinde Telkin kullanabilirim,” diye mırıldandı gönülsüzce.

Dişlerimi sıktım, tekrar bir şeye zorlanmak istemiyordum ama ona cevap vermek de aynı kapıya çıkacaktı.

“Solaria’ya geldiğimizden beri sorudan bol bir şeyimiz yok,” dedim suçlayıcı bir tavırla. Bu dünyadan bihaber olduğumuzu bilmesine rağmen arkadaşlarıyla bir olup zerre kadar umursamadığımız bir taht uğruna bize etmediklerini bırakmamıştı. “Astrum’un hangisini kastettiğini kim bilir?”

“Aslan ile Terazi,” diye mırıldandı elini saçlarının arşından geçirerek. “Eh, Darius’la Orion’ı kastettiyse hiç boşuna heveslenme. Olseler sorularına cevap vermezler.”

Kaşlarım çatıldı, odamda aç bir Kurt olduğu gerçeğini kenara bıraktım. “Orion benim rehberlik öğretmenim, bana geçmişimi anlatmak zorunda.”

“Hah!” Buz gibi bir kahkaha patlattı. “Sana her şeyi anlattığını mı sanıyorsun gerçekten?” Üzerime eğilerek sesini alçalttı. “Darius’la neler çevirdiklerinden *benim* bile haberim yok. Yalanları öyle çetrefilli ki en yakınlarındakiler bile hiçbir şey bilmiyor.”

Durumun böyle olmasına fena içerlemiş bir köpek misali inleyip ensesini ovuşturdu. Konuyu uzatmasına şaşırmıştım. Ciddi ciddi bana dert mi yanıyordu?

Kibirli pislik.

“Yanlış anlama, Darius’u seviyorum. Ama bazen gözümün içine baka baka yalan söylediğini anlayabiliyorum. Orion’la yaptıkları her neyse ağza bile alınmaması gereken bir şey olmalı.” “Seth?”

Bana dönüp en yakın arkadaşımmış gibi gülümsediğinde suratını dağıtmak istedim. “Efendim, bebeğim?”

“Odamdan siktirip gider misin artık? Bir daha kapımın önünden bile geçme.”

Diliyle yanağını şişirip saçımdan ördüğü bilekliği okşayarak kapıya yöneldi. Ona duyduğum nefreti tarif etmeye kelimeler yetmezdi. Ruhuma açtığı yaranın izini bileğinde taşıyor, tüm okula gururla sergiliyordu. Onu geri almak kırpık tutamlarımı uzatmayacaktı ama saçımı geri istiyordum.

“Sonra görüşürüz, tıfılcık.” Gidişiyle korkum dudaklarımdan kaçan titrek bir nefesle yerini rahatlamaya bıraktı. Sakinleşmek için duvara yaslanıp konuşmamızı kafamda tekrar canlandırdım. Belki kazanmamıştım ama kaybettiğim de söylenemezdi.

Kendimi topladığımda kapımı kapatıp banyoya girdim. Hızlıca duş alıp üniformamı giydim ve lacivert ceketimin üzerine siyah bir yağmurluk geçirdim. Botlarımı da giydikten sonra kapıya doğru ilerledim. Kolu kavradıktan sonra bir an duraksadım.

Dışarıda beklemiyor. Oyalanma, Darcy.

Başım dik vaziyette koridora çıktım ve Diego’nun odasına ilerleyip kapısını tıklattım. Kapıyı açmasıyla Atlas’ından gelen kasvetli müziğin sesi kulaklarımı doldurdu. Şarkıyı hızlıca kapatıp dışarı çıktı, keyfi hâlâ yerine gelmemiş gibiydi.

Kahvaltı başlamış olmalıydı ve bir an önce Tory’yle buluşup ona son birkaç saatte başımdan geçen çılgınlıkları anlatmak istiyordum. Tarot kartıyla ilgili tartışmamız gereken şeyler de cabasıydı. İkisinden de ne kadar hazzetmediğini açıkça belirttikten sonra Astrum’un cevaplar için bizi Darius ile Orion’a yönlendirmesi gözüme tuhaf görünüyordu.

Diego’yla kuleden çıkıp sağanak yağmurun içine dalarken zihnimde düşünceler hâlâ dört dönüyordu. Kapüşonlarımızı başlarımıza geçirip sessizce Mars Laboratuvarı’na doğru yürümeye başladık.

Taş yolda adım attıkça sıçrayan su kısa sürede bacaklarımı sırılsıklam etti. Ağlayan Orman'ın içinden geçen patikanın başına vardığımızda her tarafın bataklığa dönüştüğünü gördük. Ben parmak uçlarımda yürüyerek çamurlu su birikintilerinin etrafından dolanırken Diego cebine soktuğu elleri ve önüne diktiği bakışlarıyla doğruca içine daldı.

"İyi misin?" diye seslendim ona toprağın yüzeyine fırlamış ağaç köklerinin üzerine basarak. Ayaklarım defalarca kez kaymış olsa da bir mucize eseri henüz kıçüstü düşmemiştim.

"Evet," dedi kasvetli bir sesle.

"Emin misin?" diye üsteledim bir umut bana açılır diye.

Diego ofladı. "O Vampir canımı sıktı," diye homurdandı.

"Siktiğimin Orion'ı. Kendini ne sanıyor?"

Kalbimde tuhaf bir sızı hissettim. Tepemizdeki yapraklara bakıp aralarından süzülen damlalar yanaklarımı ıslatırken gözlerimi kırpıştırdım. "O kadar da kötü biri değil aslında."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye çıkıştı.

"Evet, dallamanın önde gideni olduğunu inkâr etmiyorum ama... bu onun öğretim tarzının bir parçası sanırım."

"Darcy Vega, sakın bana büyükannemin oyma ahşaptan kutusunu paramparça eden adamı savunduğunu söyleme." Gözlerini kırpıştırdığında bir an ağlayacağını sandım.

"Özür dilerim, Diego. Öyle demek istemedim." O ayak bileklerine kadar çamurun içine batmışken ben bir kökün üzerinde dengemi sağlamaya çalışıyordum.

Burnunu çektiğinde botlarımı temiz tutma sevdamdan vazgeçip çamurun içine atladım ve patikanın ortasına ilerledim.

Diego tekrar burnunu çekti. "Ayakkabıların mahvoldu," diye mırıldandı.

“önemli değil,” dedim. “Bana yenisini alırsın,” diye takıldığımda genzinden alaycı bir ses döküldü.

“Gerçek bir Fae oluyorsun, *chica”* Nazikçe omzumu dürtünce sırıttım.

“Ee, bana, şey... *abuelanâan.* bahsetsene. Fotoğraflardaki kadın o muydu?”

Beni başıyla onayladı. “Büyükannem,” dedi çatallı bir sesle.

Bu dünyada beni gerçekten önemseyen tek kişi oydu, biliyor musun?

Kaşlarım çatıldı. Yağmur yaprakların arasından üzerimize yağarken kollarımı ovuşturdum, ıslak toprak kokusu burnuma doluyordu.

Oydu derken?” dedim nazik bir sesle.

Geçen sene öldü,” diye yanıtladı boğuk bir sesle. Artık yapayalnızım.”

Ailen sağ sanıyordum,” dedim hüzünlü mavi gözlerine bakarak.

“Öyle ama benimle pek gurur duydukları söylenemez. Buraya beni değerimi kanıtlamam için gönderdiler. Gerçi onları daha da hayal kırıklığına uğrattığımdan şüpheleniyorum.”

“Hiç de bile,” dedim. “Akademiye gelmemizin üzerinden daha birkaç hafta geçti, ne olmasını bekliyordun ki?”

“Daha Zümre’mi bile bilmiyorum,” diye mırıldandı.

“Ben de bilmiyorum.” Onu dürttüğümde yüzünde minik bir tebessüm belirdi.

“Sen de benim kadar beş para etmezsin o zaman?” diye takıldı. “Gerçi Kule’de Orion’ı kıçının üzerine oturtmana rağmen hiçbir sıkıntı yaşamayacağından eminim. Sen buraya aitsin. Bense... dışlanmış eziğin tekiyim.”

“Hepimiz öyleyiz,” dedim. Çamurlu su birikintilerinin içinde tekrar yürümeye başladık. “Akademideki her yeni öğrenci kendine bir yer

edinmeye çalışıyor. Altın gibi bir kalbin var, Diego. Bu, buraya ait olmadığın anlamına gelmez. Hatta bana soracak olursan senin gibi daha çok kişiye ihtiyacımız var.”

Diego elimi tuttu, ağzı açılıp geri kapandı. Ne yapacağımı bilemediğimden öylece durdum, soğuk parmaklarımı sıcak avucunda ısıtmasına izin verdim.

Pekâlâ, bu giderek daha da tuhaflaşıyor.

Ağaçların arasından çıktığımızda kapüşonumu düzeltme bahanesiyle elimi onunkinden çektim. Mars Laboratuvar’ına yaklaşırken aramıza huzursuz edici bir sessizlik çöktü fakat attığım her adımla görevime biraz daha odaklanıyordum.

Yağmur iyice hızlanınca öğrenciler koşar adımlarla kendilerini Küreye attı. Ben de adımlarımı hızlandırdım ve kırmızı tuğlalı binaya girene dek başımı yerden kaldırmadım.

Laboratuvarın duvarları pas rengine boyanmış, üzerleri Mars gezegeninin resimleriyle süslenmişti. Çok geçmeden ihtiyacım olan malzemeleri nerede bulacağımı bilmediğim kafama dank etti. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Diego duvar resimlerine hayran hayran bakarken çantamdan Atlas’ımı çıkardım. E-posta uygulamasına girip Orion’ın adına dokundum.

Darcy

Küçük bir soru... Mars Laboratuvarı'ndayım.

Aradıklarımı nerede bulabileceğime dair bana bir ipucu verebilir misiniz?

Cevabını beklerken Küreye geri mi dönsek diye düşünerek Atlas’ı çantama koymaya niyetlenmiştim ki ekranımda bir bildirim belirdi.

Orion’dan olduğunu görmemle aptal aptal sırıttım. Namı-diğer Lance. Ona böyle seslendiğimi hayal bile *edemiyordum.*

Lance

3. Kat

306 No'lu Laboratuvar 6633211

Uçların yine mavi olacak mı?

Son cümlesini birkaç kez okudum. Bunu neden sorduğuna ya da neden önemsediğine anlam veremedim. Üzerine uzun uzadıya düşünecek vaktim olmadığından Atlas'ımı çantama attıktan sonra Diego'nun yanına koştum. Onu kolundan tutup merdivene sürükledim.

Üçüncü kata vardığımızda kapıdaki pencereden etrafı kolaçan ettim.

"Pekâlâ, sen gözcülük yapacaksın. Biri gelecek olursa bana mesaj at," dedim. "Burada ne işin olduğunu soran olursa birini beklediğini söyle."

"Peki," dedi Diego. Kule'den çıktığımız zamana kıyasla neşesi biraz olsun yerine gelmişti. "îyi şanslar."

Uzun koridora çıktım ve kalbim delicesine atmasına rağmen hiç acelem yokmuş gibi yürümeye başladım. Arkamda su damlaları bıraktığımı fark ettiğimde ıslak yağmurluğumu çıkarıp çantamın içine sokarak 306 No'lu laboratuvarı aramaya devam ettim.

Saçlarımın uçlarını yine maviye boyayacak mıyım?

Kırpık tutamlarımı uzatmaktan ötesini düşünmemiştim. Okula saç boyası sipariş etmek aklımın ucundan bile geçmemişti. Mavi uçlarım geçmişi unutmamak, bir daha asla kimseye güvenmemem gerektiğini kendime hatırlatmak içindi. Son yaşadıklarımdan sonra bu kafama kazınmamış mıydı zaten?

Laboratuvarı buldum. İçerisi sıra sıra dizilmiş uzun tezgâhlarla doluydu. Kapı kilitli değildi ama içeri girdiğimde masada bir profesörün oturduğunu fark edip donakaldım. Beni azarlamasını bekledim ama çok geçmeden uyuduğunu anladım. Kafası sandalyesinin sırtından geriye düşmüştü ve horladıkça bıyıkları titreşiyordu.

Gözlerim doğruca arkasındaki metal kapıya kilitlendi.

Arkamı dönüp kolayca gidebilirdim ama buraya kadar gelmiştim.

Sikerler.

Cesaretimi toplayıp olabildiğince ses çıkarmadan labora-tuvarın öteki ucuna ilerledim. Masanın yanından geçip kapıya yaklaşırken adrenalin bütün vücuduma yayıldı. Kapı şifreliydi. Atlas'ımı çıkarıp içimden Orion'a teşekkür ederek gönderdiği rakamları tuşladım.

Kilit *bip* sesiyle açıldığında panikle profesöre bir bakış attım.

Adamın mışıl mışıl uyumaya devam ettiğini görünce rahat bir nefes verip içeri girdim. Önümde raflar dolusu malzeme, iksir ve büyülü eşya vardı. Neyse ki hepsi alfabetik sıraya ayrılmıştı.

Doğruca,K harfiyle işaretlenmiş koridora dalıp kavanozlara doldurulmuş Kova Aytaşı'nı buldum. Hepsi birer elmas gibi parıldıyordu. Seth Capella'dan alacağım intikamın ilk aşaması için ihtiyaç duyduğum şeyi elimle koymuş gibi bulmak nabzımı hızlandırdı. Taşlardan birini alıp pis pis sırıtarak cebime attım. Bu sabah odamı basmasının ardından ona karşılık vermeye daha da sabırsızlanır olmuştum.

Listeme göz gezdirdikten sonra ilk malzeme olan kurutulmuş biber kabuğunu aramaya koyuldum.

Durdukları yeri bulmam uzun sürmedi. Küçük bir kutuya doldurulmuş kabuklardan birkaç tanesini alıp dikkatlice peçeteye sardıktan sonra çantama koydum. Sedefin bulunduğu koridora ilerlerken içimi bir heyecan kapladı. Büyük yumuşakça kabuklarının hemen yanında içi sedef dolu minik kaplar buldum. Kaplardan birini alıp son malzememi, yani beş santimlik sarı kristali bulmak üzere hızlıca sıradaki koridora yöneldim.

S ve K bölümlerini didik didik aramama rağmen kristali bulamadım. Tam pes etmeyi düşündüğüm sırada gözüme sarı renkli bir parıltı ilişti. Deponun öteki ucuna doğru ilerledim. Duvardaki pencere karanlık bir odaya baksa da içeride bir şey parıldıyordu.

Üzerinde *ışık* yazan kırmızı düğmeye bastığımda ortaya çıkan göz alıcı manzara dudağımı uçuklattı. Uzun, tüp şekilli odada, sıra sıra dizilmiş uzun masaların üzerinde küvetlerden, kavanozlardan ve cam tüplerden filizlenmiş gibi görünen yüzlerce kristal vardı. Aklıma gelebilecek her renkte, kendilerine has tonlarıyla parıldıyorlardı.

Ağır kapıyı iterek içeri girerken içim içime sığmıyordu. Üzerime hücum eden soğuk esinti nefesimin yüzümün önünde buhar bulutları oluşturmasına neden oldu. Hızlı adımlarla pasparlak sarı kristallerin bulunduğu kısma doğru ilerledim. Kristaller cam kapların içindeydi. Bazıları kümeler halindeyken bazıları o kadar büyüktü ki devasa parçalara ayrılmıştı.

Masaların sonunda bir ölçü çubuğu yer alıyordu. Onu kapıp sarı kristal kümelerinin arasından beş santimlik bir parça aramaya koyuldum. Nihayet bulduğumda parçayı kavanozdan çıkarıp avucumda çevirerek güzelliğini hayran hayran izledim.

Atlas’ımdan yükselen bildirim sesi içeride yankılandığında küfredip cihazı çıkardım. Başta Diego’dan bir uyarı geldiğini sansam da karşımda Orion’dan gelmiş bir mesaj buldum.

Lance

Belki bu kez yeşili denersin. Gerçi "Yeşil" pek de akılda kalıcı bir lakap olmaz.

1

Meraktan öleceğim.

Bir kahkaha patlatıp tabletimle kristali çantama koydum. Ölçü çubuğunu da yerine bıraktıktan sonra odadan çıktım. Kapıyı arkamdan kapatıp ışığı söndürdüm.

Seke seke geldiğim yoldan dönmeye başladım. Tam önüne geldiğim sırada kapı birden açıldı. Laboratuvardaki profesör içeri girerken panikle kapının arkasına saklandım. Adam esneyerek içeri girip kendi kendine bir şeyler

mırıldanmaya başladı. Kapanan kapıyı tuttum ve hızla kendimi dışarı atıp koştum.

Koridora açılan kapıdan telaşla çıkıp beni bekleyen Diego'ya baktım.

Sırıtıp çantamı muzaffer bir edayla sallayarak ona doğru koşmaya başladım. Derslerim bittikten sonra doğruca odama gidip iksiri hazırlayacak ve yeniden özüme dönecektim!

Yağmurluğumdan damlayan suyun oluşturduğu ufak bir birikintiye basmamla ayağım kaydı, geriye yalpalayıp kıçüstü çakılırken yüreğim ağzıma geldi.

"Ah," diye sızlandım. Doğrulduğumda Diego'nun yardımıma geldiğini gördüm.

"İyi misin?" diye sordu gülerek.

"Evet." Kıçımı ovuşturdum ve acıyan ayak bileğimi sallayıp tek ayak üzerinde sekerek ilerlemeye devam ettim. Şu an hiçbir şeyin keyfimi kaçırmasına izin vermeyecektim. "Arkamı kolladığın için teşekkür ederim."

"Ne demek," dedi neşeyle. "Bir dahaki sefere bir gözcüye ihtiyacım olursa ilk kimin kapısını çalacağımı biliyorum."

"Dürüst olmam gerekirse Tory bu işlerde benden çok daha iyidir."

"Hiç de bile, kayıp bacağım kırmanın eşiğinden dönene kadar gayet iyi gidiyordun," diye takıldı Diego.

"Sorun da bu ya," dedim. "Ne zaman etkileyici bir şey yapsam sonu kıçüstü düşmemle bitiyor."

TORY

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ateş Elementi dersim yine haddinden fazla güçlü alevler ve kontrolsüz patlamalarla dolu geçti. Büyüme bir türlü söz geçiremiyordum, bilhassa da ders için gereken koruyucu giysiyi giydiğimde.

Konuyu Profesör Pyro'ya açmaya çalışmış, ona koruyucu giysi olmadan pratik yaptığımda alevlerimi çok daha iyi kontrol edebildiğimi söylemiştim ama o bunun saçmalık olduğunu söylemiş, bana öyle geldiği konusunda ısrarcı olmuştu. Üstelik Darius yine beni ektiği için Ev'imden yirmi puan düşürmüştü. Ignis Vârisi buna karşılık sırıtmış, bana meydan okurcasına kaslarını germişti. Ona kaşlarımı çatarken zihnimde odasını bastığımda söylediği sözler çınladı. *Seni eğitmemi istiyorsan bana başka çare bırakmaman gerek.*

Onu boş verip Caleb'dan yardım istemeyi bile düşünmüştüm. O da Ateş Elementinin gücünü taşıyordu ve ana büyüsü bu olmasa da bana faydası olacağından emindim. Ama çoğu zaman gözüme diğer Vârislerden daha iyi görünse de ona hâlâ zerre kadar güvenmiyordum. Üstelik içimden bir ses ayaklarına

kapanıp ona yalvarsam bile -ki asla yapmazdım- Darius'la ters düşecek bir şeye kalkışmayacağını söylüyordu.

Uzun lafın kısası her akşam koşu dönüşü bir başıma antrenman yapmaktan başka çarem yoktu. Rotamı Ateş Arenasında bitecek şekilde belirliyordum ve üzerimde yanmaz ders kıyafetim değil de o gün koşu için giydiğim spor kıyafetim varken gücüme çok daha iyi hükmediyordum. Alevlerin boyutunu kontrol edebiliyor, hatta onları dört ana yönde hareket bile ettirebiliyordum.

Ne var ki Profesör Pyro bunun ne giydiğimle hiçbir ilgisi olmadığına canıgönülden inanıyor, sıkıntımın diğer öğrencilerden çekinmemle ilgili olduğunu iddia ediyordu. Diğer tüm derslerimde düzenli bir gelişme gösteriyor olmasam sözüne inanabilirdim.

Haklı olduğumu kanıtlamak ve aradaki farkı onlara gösterip kafayı yemediğimi başka bir ağızdan duymak için Darcy, Sofia ve Diego'dan akşam yemeğinin ardından Ateş Arenasına gelmelerini istemiştim. Kardeşim de ateşle aynı sorunları yaşıyordu ve ondan da koruyucu giysisi olmadan büyü yapmasını isteyecektim. Belki bu işte gerçekten de bir bit yeniği vardı.

Buna yeterince zamanım kalsın diye akşam koşuma erkenden çıktım ve kulağımda kulaklıklarımla Su Bölgesinde ilerlemeye başladım.

Burada koşmayı çok seviyordum. Şikago betondan ibaret bir şehirdi. însan sürekli arabalara, yayalara ve çöp kutularına dikkat etmek zorunda kalıyordu. Kampüsteyse bir Pegasus sürüsü, gökyüzünde süzülen bir Griffon ya da pasparlak suyun aktığı bir şelaleyle karşılaşmam çok daha olasıydı. Baktığım her yer beni kendine hayran bırakıyor, dört bölge arasındaki fark her seferinde nefesimi kesiyordu.

Küçük bir köprüyü aşıp gölün etrafından dönmeye başladım. Ayaklarımın altındaki zemin yükseldikçe nefesimi ayarladım.

Tepenin zirvesine ulaştığımda sırtımdan bir ürperti geçti ve ağaçların arasından önüme bir Nemea Aslanı fırlayınca kayarak durdum.

Devasa aslan heyecanla kükreyip yelesini salladı, hızla yolun öteki tarafındaki ağaçların arasına daldığında arkasından şaşkın şaşkın bakakaldım. Bu öğrenci her kimse Zümre formunun güçlü bacaklarını esnetmekten büyük keyif alıyor gibiydi.

Kahretsin, binbir türlü

yaratık görmeye sanırım asla alışamayacagım.

“Etrafına daha çok dikkat etmelisin,” diye seslendi Darius. Arkamı döndüğümde onu yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi ağacın tekine yaslanmış vaziyette buldum. Üzerinde göğüs kısmında Ignis sembolü olan çamur içinde kalmış bir forma vardı. Sanırım Pitbol antrenmanından çıkmıştı fakat bu, neden ansızın karşıma dikildiğini açıklamıyordu.

Bu koşumun ortasında ilk karşılaşmamız değildi ve beni takip ettiğinden şüphelenmeye başlıyordum. Nedeni neydi bilmiyordum ama iyi bir şey olması mümkün değildi. Haftanın başından beri her akşam rotamı değiştirmiş ama yine de ona rastlamaktan kurtulamamıştım.

Diğer Vârislerin pusuya yatıp yatmadığından emin olmak için etrafıma göz gezdirdim ama hiçbirinden en ufak bir iz göremedim. Kulaklıklarımı işaret edip onu duymamış gibi yaparak omuzlarımı silktim ve koşmaya geri döndüm.

Darius peşimden gelmeye yeltenmese de hızımı artırdım ve ana yoldan çıkarak Küre ye dönmeye başladım. Şu an isteyeceğim son şey bir Vârisle dalaşmaktı. Onlara alttan alttan saldırmaya razıydım ama hiçbirine ulu orta meydan okuyamazdım... Henüz.

Küreye yaklaştığımda yavaşlayıp Su büyümle terimi ve üzerime sıçramış çamuru temizledim. Profesör Washer geçen hafta hepimize bunu nasıl yapacağımızı öğretmişti ve “hiçbir yeri atlamamak” konusundaki ısrarı midemi ağzıma getirmiş olsa da bunun son derece işe yarar bir büyü olduğunu inkâr edemezdim.

Küreye girerken kulağıma en sevdiğim şarkılardan biri çalınınca kendi kendime gülümsedim. Bir an her şeyi bırakıp Blink-182’nin *Ali The Small Things* şarkısının tadını çıkardım.

Nereye gittiğime bakmadan içeri girmemle sert bir vücuda çarpmam bir oldu.

“Affedersin,” diye mırıldandım ve bir adım geri çekilip kafamı kaldırdığımda Profesör Orion’ın son derece nahoş bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Onun da üzerinde çamur içinde kalmış bir forma vardı. Pitbol takımına koçluk yaptığını hayal meyal hatırlıyor gibiydim.

“Seni sakar kardeş Mavi sandım,” dedi düz bir sesle.

Onu daha iyi duyabilmek için kulaklığımı çıkarıp omuzlarımı silktim. “Biraz değişiklik olsun dedim.”

“Sizi kolayca ayırabilmek isterdim,” deyip yanımdan geçip gitmek için hamle yaptı. Formasının kollarını sıvamıştı ve gözüm çıplak ön kolundaki kırmızı renkli Aslan burcu sembolüne takıldı. Böyle yakından bakınca dövmeden çok bir damgayı andırıyordu.

“Darius Aslan burcu, değil mi?” deyiverdim. Uzaklaşmadan dikkatini çekmek istiyordum. Çenem daima kontrolü ele geçirirdi ve görünüşe bakılırsa Bay Huysuz un ölümcül bakışlan bile bunu değiştirmeye yetmiyordu. Fakat aralarındaki bağlantı Astrum’un bıraktığı mesajın anlamını çözmemize yardımcı olacaksa Orion’ı kızdırmak umurumda değildi.

“Vaktimi neden seninle Bay Acrux’un burcunu tartışarak öldürmek isteyeyim ki?” dedi bıkkınlıkla.

“Çünkü siz bir Terazilinizin,” dedim. “İkinizin de kolunda *ölümüne kankayız* dövmeleri var. Biraz tuhafıma gitti de.”

Orion’ın yüzündeki bıkkınlık yerini bana konuyu daha fazla kurcalamamamı söyleyen çatık kaşlara bıraksa da çenemi kaldırarak bir şey söylemesini bekledim. Bir pitbula sataşıyor olabilirdim ama artık geri adım atamazdım.

“Başkalarının vücutlarını incelemeye ayırdığın zamanı ders çalışarak geçirseydin diğerlerine ayak uydurmakta bu kadar zorlanmazdın belki,” dedi.

Ardından konuyu üstelememe fırsat vermeden arkasını dönüp gitti. Kıstığım gözlerimle uzaklaşmasını izledim. Darius’la aralarında tuhaf bir şey vardı ve içimden bir ses bunun bizimle bir ilgisi olduğunu söylüyordu.

Majesteleri! Damak tadınıza en uygununu seçmeniz için masayı çeşit çeşit yemekle donattık!” diye seslendi Angelica.

Bir diğer fazla heyecanlı K.İ.Ç. üyesi eliyle beni masamıza çağırırken yanlarına gidip onlara kraliyet ünvanlarını duymak istemediğimi tekrar hatırlattım.

Sohbet ederek yürüyen Sofia, Diego ve Darcy'yi görünce gülümsedim ve kalabalığın arasından sıyrılıp onlara katıldım. Hep birlikte hayran kulübümüzün bize ayırdığı sandalyelere oturduk.

Koşun iyi geçti mi?" diye sordu Darcy.

Evet. Bir dahaki sefere siz de gelmelisiniz," dedim.

Iyyy> dedi Sofia. "Sadece Pegasus'ken koşarım."

'Al benden de o kadar, koşmak için yaratılmamışım. Ya da herhangi bir fiziksel aktivite için," diye ekledi Diego beresini sanki başından uçup gideceğinden endişeleniyormuş gibi biraz daha aşağı çekerek.

Gözlerimi devirdim. "Sizin kaybınız."

Geraldine ansızın yanımda bitip dibime oturdu. Tabağındaki pizzayı bana ikram etmesine sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdim. Onun da üzerinde göğsüne toprak sembolü işlenmiş bir forma vardı ancak diğer iki erkeğin aksine üstünü başını temizlemeye zaman ayırmıştı.

Arkama yaslanıp bol peynirli pizzadan bir ısırık aldım.

"Orion a dövmesini sorduğunuzu duydum," dedi Geraldine kendi dilimini yerken. "Merakıma yenik düşüp sırf ona daha yakından bakabilmek için gölgesi gibi peşinden ayrılmadım."

"Bak bak. Huyunu şimdiden bozmaya başlamışım, Geraldine," diye takıldım.

Yanakları al al oldu. "Darius Acrux'ta da bir benzerinin olduğundan bahsettiniz sanırım."

"Evet," dedim. "Hatta... gizli saklı buluştuklarını gözlerimle gördüm." Omuzlarımı silktim, onlardan şüphelenecek yığınla nedenim vardı, bir

şeyler karıştırdıklarından adım gibi emindim.

Konuşmamızı duyan Darcy bize katılmak için öne eğildi.

“Bildiğin bir şey mi var?” diye sordu. Geraldine’in her an patlayıverecekmiş gibi durduğunu o da fark etmişti.

“Sıcacık, yapış yapış yulaf kekleri aşkına, sanırım evet. Dövmesini gördükten ve anlattıklarınızdan sonra... bunu sahiden *düşündüğüme* bile inanamıyorum ama...”

“Ama?..” diye üsteledim.

“Sanırım aralarında bir Muhafız Bağı var,” dedi tüm dramatikliğiyle. Bu da yetmiyormuş gibi karnında on dört kedi yavrusu taşıdığını söylemişçesine panikten fal taşı gibi açılmış gözlerle etrafımızı kolaçan etti.

“Üzgünüm, Geraldine ama anlayacağımız dilden konuşman gerek,” dediğimde Darcy kıkırdadı.

“Ah, pek tabii. Muhafız Bağı, iki ruhu birbirine bağlayan kadim bir büyüdür. Geçmişte ailemin bazı fertleri sizinkileri korumak için bu yola başvurmuştu,” diye açıkladı gururla.

“Vay canına,” dedi Darcy, Geraldine’in istediği tepkiyi vererek.

Yerimde kıpırdandım. Ruhum sadece bana ait olmaktan gayet mutluydu. Geraldine büyük gizem kapılarım aralıyormuş gibi öne eğilerek devam etti. Kendini bize bağlamayı önermediğine şükrettim.

“Bu büyü ruhları bir yapar. Muhafızın, diğer bir deyişle Orion’ın, daima tehlikeyi göğüsleyerek vesayeti altındaki önemli kişinin, efendisinin, yani bu senaryoda Darius’un, hayatını koruması amaçlanır. Darius saldırıya uğrarsa Orion bunu hisseder ve istemese bile onun yardımına koşar. Muhafızların efendilerinin acısını bile hissedebildikleri, onları korumak ve iyileştirmek için büyülerini tüketmekten çekinmeyecekleri söylenir.”

“Bir muhafız efendisi için canını feda etmekten bile geri durmaz mı yani?” diye fısıldadı Darcy.

“Hayatını kurtarmak için gerekiyorsa eğer gözünü bile kırpmaz. Fakat bildiğim kadarıyla bu bağ, muhafızı sadece fazla korumacı biri hâline getirmekten fazlasını yapıyor. İki kişiyi sürekli birbirine sürüklüyor, çok uzun süre ayrı kalırlarsa ruhları birbirinin hasretini çekiyor. Öyle böyle bir hasret değil hem de. Gerçi bu çok eskide kalmış bir uygulama. Yıllar önce kudretli aileler başkalarını iradeleri dışında muhafızları olmaya zorlarmış. Bunun önüne geçmek için yasalar konmuş. Artık muhafızlar bu sorumluluğu kendi istekleriyle üstlenmek ve çeşitli değerlendirmelerle sınavlardan geçmek zorunda. Orion, Darius’a sahiden çok kıymet veriyor olmalı ki her şeyi göze almış. Bu büyü öylece bozulabilecek bir şey değildir; muhafızlık ömür boyu devam eder. Sadece ölüm bu bağı bozabilir.”

“Peki Darius da bu bağın gerekliliklerinden Orion kadar nasibini alıyor mu?” diye sordu Darcy alçak sesle.

Geraldine tüm ciddiyetiyle onu onayladı. “Hay aksi şeytan! îti an...” diye mırıldandı arkamda bir yere bakarak.

Kafamı çevirdiğimde Darius’un yanında Seth, Max ve Ca-leb’la içeri girdiğini gördüm. Hâlâ çıkarmadıkları kirli Pitbol formalarıyla dikkatleri her zamankinden daha fazla üzerlerine çekiyormuş gibi duruyorlardı. Bu hâlleriyle fena çekici göründüklerini inkâr edemezdim. Caleb’ın formasının omzu yırtılmıştı ve bakışlarımın tüm görkemiyle ortada duran kaslı göğsüne kaymasına engel olamadım. Birkaç kız dikkatlerini çekmek için onlara seslenirken daha fazlası onlara el sallayıp ıslık çaldı. Vârisler bu ilgiyi açgözlülükle yiyip yutarken kendimi önüme dönmeye zorladım.

Sertçe yutkunarak çok geç kalmadığımı umdum.

Max’in gözleri doğruca üzerimize kaydı ve bizi işaret ettiğinde her yanım gerildi.

Dörtlü kabalığın arasına dalıp masamıza doğru yürümeye başladı.
“Kahretsin,” diye fısıldadı Darcy.

Öğrenciler telaşla kenara çekilip onlara yol açtı, hatta birkaç tanesi yerlerine oturmaları için ayağa fırladı.

K.İ.Ç. üyeleri tetikteydi. Bazıları ayağa kalkmış, diğerleriyse her an büyülerine başvurmak için ellerini kaldırmıştı. Bu dayanışma gösterileri içime su serpmeliydi fakat hepsinin nafile olduğunun farkındaydım. Her Fae kendini korumak zorundaydı. Vârisler bir şeye kalkışırsa kimse araya girmeyecekti.

“Selam, kızlar,” dedi Max tepemize dikildiklerinde. Onu şarkısına kapıldığım geceden beri görmemiştim ve içten içe sırrını bildiğim için benden kaçtığını ummuştum. Görünüşe göre yanılmıştım.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordum buz gibi bir sesle.

“En sevdiğimiz ikizlerin keyfi yerinde mi diye merak ettik,” dedi Seth okşayacakmış gibi saçıma uzanarak. Eline bir tane patlatıp ona pis pis baktım. “Belki koleksiyonuma bir de Tory bilekliği eklemeliyim.”

Bakışlarım Caleb’ınkilerle buluştuğunda yüzüne minik bir tebessüm yayıldı. Ona biraz bile güvenmediğimden bunun hiçbir kıymeti yoktu tabii.

“Geçen gece dans partisinde yeterince açık olamadık sanırım,” dedi Max öne çıkarak. “Yaşananların hepsi buradan defolup gitmeniz için nazik bir uyarıydı. İşler daha da sarpa sarmadan geldiğiniz deliğe dönseniz mi artık?”

“Daha da sarpa sarmadan mı?” diye tekrarladı Darcy. “Daha ne yapacaksınız ki?”

“Ah, bizimle paylaşmak istediğiniz başka korkularınız da olduğundan eminim,” diye mırıldandı Max keyifle. Siren büyüsünün çekimi etrafımı sardı.

İçim sıcacık oldu ve bir güven duygusuyla dolup taştım, dudaklarım ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Max nazikti ve iyi bir dinleyiciydi. Korkularımı ona değil de kime açacaktım?

Aqua Vârisi muzaffer bir edayla sırıtarak bir sandalye kaptı ve ters oturup bana doğru eğildi.

Uzanıp yanağımı okşayarak, “Seni arabada boğulmaya terk eden şu erkek arkadaşından bahsetsene,” dedi beni cesaretlen-dirircesine. “Bekâretini de ona mı vermiştin yoksa?”

Nehrin dibine batışım gözümün önüne geldiğinde içimde ufak bir korku filizlendi. Ama bekâretim konusunda yanılıyordu. Onu bambaşka bir pislikle heba etmiştim.

“Hayır,” dedim. “O değildi.”

“Kimdi o hâlde, söyle de hepimiz bilelim,” diye üsteledi Max. Kalın mı kalın halatlar gibi etrafımı sarmalamış gücü beni bırakmayı reddediyordu. Az önceki korkum yerini ağır ağır şehvete bırakmaya başladı, o karanlık odanın ve tenimde dolaşan ellerin anısı—

Avucunu yalarsın, psikopat herif!

Tüm irademle büyüsüne direndim ve piç kurusuna duyduğum öfkenin her bir zerresiyle üzerine yumruğumu savurdum. Parmak eklemlerim doğruca boğazının çukuruna çarptı. Max acı dolu bir haykırışla geriye yuvarlandı, sandalyesi de üzerine düştü. Siren büyüsü bozulur bozulmaz ellerimden fışkıran alevlerle yerimden kalktım.

Göz ucuyla diğer Vârislere bir bakış attım ama hepsi şaşkınlıkla olan biteni izliyordu. Bu mesele Max’le benim aram-daydı ve bir kez olsun müdahale etmeyeceklerdi.

“Deli sürtük,” dedi Max güç bela aldığı nefeslerin arasından.

“*Ta kendisi*,” diye karşılık verdim ona dik dik bakarak. “O Siren zırvalıklarını bir daha üzerimde kullanmaya kalkarsan sürtük nasıl olunurmuş görürsün.”

Küfrederek elini kaldırıp üzerime bir su dalgası fırlattı. Ellerimi saran ateşi körükleyerek ona karşılık verdiğimde iki Element aramızda kozlarını paylaştı. Tıslayıp buharlaşarak birbirlerini yok ettiler.

Max gerileyip ikinci saldırısına hazırlanırken adrenalin damarlarıma akın etti. Karşısında şansım yoktu ve bunu biliyordu.

Büyü konusunda ona denk değildim belki ama şehrin en boktan kesimlerinde büyümüştüm ve köşeye sıkıştırılmış bir sokak kedisi gibi pençelerini çıkarmayı, kirli oynamayı iyi bilirdim.

Sıradaki büyüsünü yapmaya fırsat bulamadan kasıklarına bir tekme geçirdim.

Max bacaklarının arasını kavrayıp bana söverek iki büklüm oldu. Üzerine eğilip alçak sesle konuştum.

“Yerinde olsam ağzımdan başka bir sır koparmaya çalışmadan önce enine boyuna düşünürdüm. Kim bilir, belki dudaklarımdan bir başkasınınki dökülüverir?”

Fal taşı gibi açılmış gözlerle suratıma baktı.

“Kapılmış durumdayken söylediklerimi başka birine anlatırsan seni—”

Tehdidini alçak ve buz gibi bir sesle yarıda kestim. “Ben her şeyi anlattıktan sonra bir şey yapsan kaç yazar? Sırrını herkes öğrenmiş olur. Nefesini boş tehditlere değil, iğrenç güçlerini kendine saklamayı kabul ettiğini söylemeye harca.”

Max kaşlarını çatıp tek kolu üzerinde doğruldu, hayalarındaki sızı geçmeye başlamış olmalıydı.

“İyi,” dedi tükürürcesine. Ayağa kalkmaya yeltendi ama mesajımı aldığından emin olmak istiyordum.

Ellerimi üzerine doğrulttuğumda Darcy’den cesaret verici bir tezahürat yükseldi. Bir hava patlamasıyla onu geriye uçurup taklalar attırarak salonun öteki ucuna fırlattım.

Toparlanıp tekrar saldırıya geçmesini beklemedim. Darcy’n in kolunu kaptığım gibi kapıya yöneldim. Diego, Sofla, Geraldine, Angelica ve K.İ.Ç.’in geri kalanı yerlerinden kalkıp etrafımızı sararak bize eşlik etti.

Dışarı çıktığımızda Darcy koluma girip keyifle sırıttı.

“Hanemize bir sayı daha,” dedi alçak sesle.

“Tanrım, bunu yapmak çok iyi geldi.”

Biz fazla uzaklaşamadan Caleb dışarı fırlayıp yoluma çıktı. Pitbol çantasını yere bırakıp elini buklelerinin arasından geçirdi. Bakışlarım doğruca gerilen pazusuna kaydı, içimden bir ses bunu kasten yaptığını söylüyordu.

“Biraz konuşabilir miyiz, tatlım?” dedi az önce arkadaşlarından biriyle kavgaya tutuşup galip gelmemişim gibi umursamazca.

“Neden?” diye sordum düşmanca tutumumu gizlemeye çalışmadan.

“Bu buzlar kraliçesi tavırlarınla kalbimi kırıyorsun,” diye takılıp yanıma sokuldu.

“Derdin karnını doyurmaksa ısır boynumu gitsin. Yemeğiyle oynayanlardan hiç hazzetmem.”

“Isırmak yok. Sadece konuşmak istiyorum,” dedi bir köpek yavrusu gibi bana masum masum bakarak. Kahretsin, Caleb Akair yalvarırken çok sevimli görünüyordu.

Darcy’ye döndüm ve gözlerinde dans eden heyecan parıltılarını gördüğümde kafam karıştı. “Sorun değil,” dedi. “Baş başa konuşmak istersen seni burada bekleriz.”

Tam bize eziyet eden pisliklerden biriyle baş başa konuşmak istediğimi nereden çıkardığını sormak üzereydim ki kardeşimin bakışları Caleb’ın yerde duran Pitbol çantasına kaydı. Birden kafama dank etti, Terra Vârisinden intikam almak için beklediğimiz fırsat ayağımıza gelmişti. Dikkatini kolayca dağıtabilirdim.

“İyi, tamam,” dedim bıkkınlıkla iç geçirerek.

Caleb en büyük dileğini gerçeğe dönüştürmüşüm gibi kocaman gülümsedi ve elimi tutup beni Küre’nin yan tarafına sürüklemeye başladı. Çantasını da

koyduğu yerde bıraktı.

Kimsenin bizi göremeyeceğine ikna olur olmaz belimi tutup beni binanın bronz duvarına itti. Koşudan geldiğim için üzerimde tayt ve spor sütyenim vardı, hâliyle sıcak elleri çıplak karnımda geziniyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum daha da ileri gitmesine fırsat vermeden.

“Seni bir öpücüğe daha ikna etmeye çalışıyorum,” diye mırıldandı. Sesindeki özgüven nabzımı hızlandırdı.

“Sanmıyorum,” dedim umursamazca.

Caleb ona işkence ediyormuşum gibi inleyince sırıtmaktan kendimi alamadım.

“Max’e saldırdığına inanamıyorum,” dedi.

“Bunda inanılmayacak ne var? Götlük ediyordu. Seks hayatımı ortaya döküp ona mastürbasyon malzemesi verecek değildim.”

Biraz daha yaklaşıp, “Çok fenasın, Tory,” dedi alayla. “Tüm okul sınıfta sana yaptıklarımı öğrenecek diye mi korktun?” Elini yanağıma uzattığında bir an bu serseri tavırlarına yine kapılacağımı sandım.

“Eh, berbat bir erkek zevkim olduğunun duyulması son derece utanç verici olurdu,” diye yanıtladım.

Kıs kıs gülmesiyle omurgamdan geçen ürpertiyi inatla görmezden geldim.

“Max’in sırrını benimle paylaşacak mısın peki?” diye konuyu değiştirdi.

Kaşlarım çatıldı. Küre’deki kalabalığın gürültüsünün Max’e söylediklerimi bastıracağını sanmıştım. Görünüşe bakılırsa Caleb, Vampir kulaklarını dört açmıştı.

“O da senin gibi Pegasuslara fena azıyormuş,” diye takıldım. Sözlerim karşısında koyu mavi gözleri öfkeyle parlayınca zevkten dört köşe oldum.

“O söylenti düpedüz saçmalık,” diye çıkıştığında gülümsemem daha da genişledi.

“Ne alınganısın,” diye alay ettim.

Caleb nefesini verip yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme kondurdu. Muhtemelen bana bunlara kulak asmadığını kanıtlamaya çalışıyordu ama boşunaydı.

“Ee, Max’in sırrını söylemeyecek misin?” diye üsteledi. “Biliyorsun, Telkine başvurabilirim.”

“Bilmez miyim? Ya da gidip direkt ona sorabilirsin.” Omuzlarımı silktim.

Max’in sırrını neden sakladığımı ben de bilmiyordum ama bunun ortaya çıkması hâlinde Solaria’nın zarar göreceğini söylediğinde dürüst davrandığını düşünmüştüm. Bu krallığı yönetmek gibi koca bir sorumluluğu üstlenmek kadar Nemflerin lehine olacak bir şey yapmak da istemiyordum.

Caleb bir süre sözlerimi düşündü ve en sonunda arkadaşına duyduğu sadakat merakına baskın gelmiş olacak ki konuyu kapattı.

“Peki Kapılmış olmak nasıl bir şeydi?” diye sordu muzırca.

“Gecenin bir vakti yatağımdan kaldırılıp çok sevdiğim Vârislerden biriyle vakit geçirmek mi? Daha iyi akşamlarım olmuştu,” dedim düz bir sesle.

“Evet ama onunla öpüştün,” dedi sırıtarak.

Cevap vermeye tenezzül bile etmeyip gözlerimi devirdim.

“Hangimiz daha iyi öpüşüyor? Bari onu söyle,” diye ısrar etti nefesi benimkine karışacak kadar üzerime eğilerek.

“Hımm...” Dudağımı dişleyip düşünüyormuş gibi yaparken Caleb’ın gözlerindeki aç bakış nabzımı hızlandırdı. “İkiniz de pek matah değildiniz, karar vermek zor.”

Caleb yemimi yutmayıp dilini yanağının iç kısmında gezdirdi. “Belki bir hatırlatıcıya ihtiyacın vardır?”

Yüzüme doğru eğildi fakat kafamı çevirdiğimde dudakları yanağımı buldu.

“İlla beni süründüreceksin, değil mi?” diye homurdandı ağzını boynuma doğru indirerek. Dokunduğu her yer sıcacık oldu.

Fakat arkadaşlarıyla bize yaşattıkları onca şeyden sonra ona acıyacak değildim. Cezasını çekmesi gerekiyordu ve onu oyalayarak Darcy’ye planımızı hayata geçirmesine yetecek kadar vakit kazandırdığımı umuyordum.

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimin sesini bastırmak için boğazımı temizleyip onu ittim.

“Yapacak işlerim var. Soruların bittiyse ve beni ısırmaya-caksan gidiyorum.”

Kollarının arasından kaçtığımda arkamdan bön bön bakakaldı.

“Beni öldürüyorsun. Farkındasın, değil mi?” diye seslendi.

“Eminim gevşemene yardımcı olacak hoş bir Pegasus kız bulabilirsin,” diye yanıtladım dönüp ona bakmaya zahmet etmeden.

Darcy’yle diğerlerinin yanına döndüğümde kardeşim bana pis pis sırıttı. Caleb’ın çantası yokluğunda hiçbir şey olmamış gibi tam da bıraktığı yerde duruyordu.

Yürümeye başladık ve çantasını almaya geldiğinde arkamı dönüp ona baktım. Üzerime diktiği bakışları benimkilerle buluştuğunda ona sırıttım. Ateşle oynadığımın farkındaydım ama kendimi tutamıyordum.

Bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda umutla Darcy ye döndüm.

“Ee?”

“Atlas’ını aldım. Caleb Altair az önce FaeBook’taki bir Pegasus hayranları grubuna katıldı,” dedi sırıtarak. “Bir de kam-püsteki birkaç Pegasus kıza imalı mesajlar gönderdi.”

Heyecanlı bir kahkaha patlatıp kardeşime beşlik çaktım. “Şerefsiz herifler, onlarla işimiz bittiğinde neye uğradıklarını şaşıracaklar.”

Odama döndüğümde saat bir hayli geç olmuştu ama Max’in boğazına geçirdiğim yumruk yüzünden hâlâ keyifle sırıtmaya devam ediyordum.

Atlas’ımda bulduğum bir çalma listesinden seçtiğim hareketli müzikleri dinleyip son internet alışverişlerimi incelerken keyfime diyecek yoktu. Kendini beğenmiş sırıtışımı yüzümden silemez hâlde dans ediyor, bağıra bağıra şarkı söylüyordum.

Çalma listesini kesin bir Pegasus hazırlamış olmalıydı, Max Rigel ı tüm arkadaşlarının gözü önünde benzettikten sonra yaşadığım coşkuyu mükemmel yansıtıyordu.

Yakında bunun sonuçlarına katlanacağımdan emindim elbette ama bir kez olsun onu rezil ettiğimi bilmek bana yapacağı her şeye değerdi.

Havanın yine sağı solu belli değildi ve bu gece tekrar nemli olmaya karar vermişti. Penceremi açmama ve üzerime kısa bir şortla ince bir atlet geçirmiş olmama rağmen plaja düşmüş bir kutup ayısı kadar terliyordum.

Sofia’yla ders çalışmak için sözleşmiştik ama geç kalmıştı. Gerçi son internet alışverişlerimi gözden geçirmekten şikâyetçi değildim. Darcy bunun bir bağımlılık olduğunu düşünüyordu ve dantelli iç çamaşırlarıyla dolu kutuyu karıştırırken ona hak vermekten kendimi alamadım. Fakat umurumda değildi, şimdiye dek gönlümce harcayabileceğim kadar çok param olmamıştı ve harçlığımız saçmalık derecesinde yüklüydü. Kartımı biraz fazla kullanmamın kime ne zararı vardı ki?

Tam da Taylor Svvift’in “Shake It Off” şarkısı çalmaya başladığı sırada kapım çaldı. Sofia’ya içeri girmesini söylerken dans figürlerim iyice hararetlendi.

“Tam zamanında geldin,” diyerek kutudan kırmızı bir sütyen çıkardım. “Diego seni bunun içinde görünce kafayı yiyecek.”

Ona döndüğümde karşımda arkadaşımı değil, azman Ejderhayı bulmamla ağzım bir karış açık kaldı. Tuhaf bir şekilde büyükannesinin üzerine işemişim gibi somurtmak yerine onu eğlendiriyormuşum gibi sırıtıyordu fakat bu numaraları yutacak değildim.

Dans etmeyi bırakıp sütyeni kutuya geri attım.

“Çekinme, dansına devam et,” dedi Darius. Bakışları şortuma kaydığında içim bir hoş oldu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Taylor Swift’in büyük hayranı olduğundan haberim yoktu,” dedi oda benim değil de kendisininmiş gibi kapı çerçevesine yaslanarak. Eh, yüce Ev Başkanı olarak buna sonuna dek hakkı olduğunu düşünüyordu muhtemelen.

Taylor sıradaki nakarata geçerken başımı eğip Darius’u süzdüm. “îyi noktalara parmak basıyor ve ona katılmaktan kendimi alamıyorum.”

“Sana yakışıyor,” dedi.

“Ne bana yakışıyor?”

“Gülümsemek.”

Kaşlarım çatıldı. “Yüzüne hiç gülmediğimden alışkın değilsin tabii.” Atlas’ıma dokunarak müziği kapattım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Konumuza dönelim. Ne istiyorsun?”

Darius nefesini verdi ve keyifli ifadesi içeriye çöken yeni atmosfere uyarcasına yerini ciddiyete bıraktı.

“Seni ve kardeşini ailemin evinde düzenleyeceği partiye davet etmek istiyorum. Semavi Konsey’le de tanışmış olursunuz,” dedi.

Üzerine altın renkli mürekkeple bir şeyler yazılmış kalın zarfı bana uzattığında bile kaldırdığım kaşımla ona bakmaya devam ettim.

“Teşekkürler, kalsın,” dedim zarfı almadan kapıyı suratına kapatarak.

Botunu kapı aralığına koyduğunda kapım gerisin geri açıldı.

Neden tüm pislikler böyle yapıyordu?

“Bu geri çevirebileceğin türden bir davet değil,” dedi sıktığı dişlerinin arasından.

“Bence öyle,” diye karşılık verdim düz bir sesle. Onun evinde geçireceğim bir gece kulağa cehennemin herkese nasip olmayan bir köşesine ziyaret gibi geliyordu ve olduğum yerden gayet memnundum.

“Sana hayır diyebileceğini düşündüren ne?” diye homurdandı. “önümüzdeki cumartesi saat altıda seni almaya geleceğim. Güzel bir şeyler giy.” Üzerimdeki şortu ve dar atleti kınayıcı gözlerle süzdükten sonra davetiyeyi ayaklarımın dibine fırlatıp arkasını döndüğünde kaşlarım havaya kalktı. Dans edişimi izlerken kıyafetlerimden hiçbir şikâyeti yokmuş gibiydi.

“Kararım değişmedi,” diye bağırdım arkasından. Eğilip davetiyeyi yerden almaya tenezzül etmedim. “Ama önümüzdeki hafta canın ne zaman isterse uğra, beni içeride bulamayacaksın.”

Kapıyı kapatıp kendimi yatağıma attım. Atlas’ıma uzanıp neşeli şarkılarımı tekrar başlattım. Kulaklıklarımı takıp yeni ruh hâlime hitap edecek eski bir Eminem şarkısı seçtim.

Yumuşacık yatağımda yayılmamın üzerinden yarım saniye bile geçmeden kapım tekrar açıldı ve Darius gergin kasları, leş gibi testosteron kokusuyla içeri daldı. Ama bu kez gözümü korkutmuyordu, çabaları boşunaydı. Bana ne yaparsa yapsın o aptal partisine gitmeyecektim.

Onu fark etmemiş gibi yaptım. Bir şeyler bağırmaya başladığında sesi açıp “The Real Slim Shady”de kayboldum.

Nabzım az öncekinden biraz daha hızlı atsa da tıpkı Darius gibi ona da aldırış etmedim.

Yaklaşık beş saniye kadar tepemde kaşlarını bir daha normal hâline dönmeyecekmişçesine çatan iki metrelik bir azman dikilmiyormuş gibi davrandıktan sonra bir su patlaması her yanımı sırılsıklam etti.

Ben irkilip tiz bir çığlık koparırken Darius kulaklıklarımı çıkarıp bir kenara attı.

“Bıçak sırtında yürüyorsun, Roxy,” diye hırladı. “Beni kışkırtmaya devam edersen buna çok fena pişman olacaksın.”

“Siktir git,” dedim tükürürcesine. “Bana kanatsız bir melek gibi davranıyorsun. Daha fazla ne yapabilirsin ki? Aptal partine gelmemi mi istiyorsun? O zaman beni oraya sürüklemek zorundasın. Bil diye söylüyorum, buna kalkışırsan da tüm gecemi sırf eğlencesine seni rezil ederek geçiririm. Anneciğinle babacığının hakkımda ne düşüneceği umurumda bile değil zaten!”

Darius bileğimi kavrayıp beni zorla oturur vaziyete geçirerek suratıma hırladı.

“Bu sana son uyarım.”

“Çek elini üzerimden, göt herif,” diye tersledim. “Bana yapabileceğin her şeyi yaptın zaten. Biricik Orion’ın sana azar çektiğinden beri beni tekrar boğmaya çalışmadığın da dikkatimden kaçmadı. Sanırım bu okulun bile bazı kuralları var.”

Bileğimi canımı yakacak kadar sıktığında istemsizce yüzümü buruşturdum. Darius ansızın beni bıraktığında kolumu göğsüme bastırıp bileğimi ovma dürtüsüne direnmeye çalıştım.

“Tabii ki seni öldürmeyeceğim,” diye mırıldandığında genzimden alaycı bir ses döküldü.

Demek onun bile bir sınırı vardı. Bildiğim iyi olmuştu.

Darius derin derin iç geçirdi, tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. “Seni partiye benimle gelmeye ikna etmek için ne yapmam gerek?”

Gözlerimi kıstım. “Senden bir şey istemek için-odana geldiğimde ne söylemiştin? Ah, doğru ya. Yardımımı istiyorsan bana başka çare bırakmaman gerek. Sivri dilimi ya da kısacık bluzlarla deri ceketlere duyduğum sevgiyi kontrol edemeyeceğinden beni seni tatmin edecek bir iş birliğine zorlayabileceğini hiç sanmıyorum. Nefesini daha fazla boşa harcamamanı öneririm.”

Darius bir an beni ilgiyle süzdü, bambaşka bir ifadeye bürünen yüzü neredeyse nefesimi kesti. Şimdiye dek bana bir kez bile kaşlarını çatmadan baktığını anımsamıyordum. Bu hâliyle sahiden de canımı yakacak kadar yakışıklıydı. Yüzünün her santimi taştan oyulmuş gibi sert ve kusursuzdu. Hain kalbim teklediğinde ona karşı duyduğum ufacık ilgiyi bastırmaya, varlığını inkâr etmeye çalıştım.

“Bir anlaşma yapalım o hâlde,” dedi bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi sesini alçaltıp üzerime eğilerek. “Kardeşinle güzel birer elbise giyip partiye gelirseniz, medeni Faeler gibi davranıp babama yaranırsanız sana sözünü verdiğim özel derslerimize başlarız.

Teklifi karşısında öyle şaşkına döndüm ki birkaç saniye suratına bön bön bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Ve ben de sana... iyi davranacağıma söz vereceğim, diye ekledi sessizliğimi şaşkınlık değil de tereddüde yorarak. Sadece bir geceliğine.”

Bunu nasıl yapacağını bildiğinden şüpheliyim,” diye karşılık verdim düz bir sesle. Üzerime yapışmış ıslak atletimi çekiştirdim. Kuru bir yatakta uyumak istiyorsam yine Darcy’de kalmam gerekecekti.

Darius dudaklarını büzerek bana doğru uzandı. Yine sinirlenip bir şey yapacağını sanarak hafifçe geri çekildim fakat o parmaklarını gövdeme yapışmış kumaşın üzerinde gezdirerek emdiği bütün suyu çekti. Kalbim dokunuşu karşısında tekleyince berbat erkek zevkime milyonuncu kez lanet ettim.

Giysilerimdeki, saçımdaki ve yatağımdaki suyun her bir damlasını alıp aramızda asılı duran bir top hâline getirmesini, ardından onu banyoma yönlendirip lavabonun içine bırakmasını sessizce izledim.

“Gördün mü? Kanatsız melek olabilirim,” dedi bana iyilik yapmış gibi. Beni ıslatanın o olduğunu ikimiz de bilmiyorduk sanki. Elini karnımdan çekip temasımızı sonlandırmasıyla hissettiğim sızıyı görmezden geldim.

“Babacığını etkilemeyi gerçekten çok önemsiyorsun herhâlde,” diye mırıldandım ellerimi oyalamak için saçlarımı bükerek.

Darius sözlerime karşılık alaycı bir ses çıkardığında yanıldığımı düşündüm.

“Ya da onu hayal kırıklığına uğratmaktan fena hâlde korkuyorsun,” diye ekledim.

Bir an koyu renk gözlerinde bir duygu fırtınası kopsa da bunu çabucak gizledi.

“Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” diye homurdandı. Öfkesi durulduğu hızla yeniden alevlenmişti.

“Eh, biraz bile onlara çektiysen hepsi pisliğin tekidir eminim.”

Üzerime çarpan şiddetli bir güç dalgası beni duvara savurdu, Darius bana biraz daha yaklaşıp üzerime eğilerek gözlerini benimkilere dikti.

“Tekrar söyle,” diye meydan okudu bana. Sesindeki tehdit yadsınamazdı.

Kalbim korkudan son sürat atmaya başlasa da haklı olduğumu biliyordum. Beni öldüremezdi. Tüm saçmalıklarını sineye çekmek zorundaymışım gibi hissetmekten usanmıştım. Bana eziyet etmeyi kendine görev edindiyse bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Fakat irademi kırmasına müsaade etmeyecektim.

“Armut dibine düşermiş,” diye fısıldadım.

Göz bebekleri Ejderha’sınınki gibi birer çizgi hâline geldi, irisleri bir anlığına altın rengine büründü. “Siktir git.” Beni bırakıp tıpkı geldiği gibi

bir çırpıda odamdan çıkarken vücudum duvarın dibine yığıldı.

Birkaç saniye boyunca öylece kalakaldım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, her bir zerrem korkuya teslim olmuştu. Yine de kendimi zorlayıp kapıya koştum. Ona seslendiğimde neredeyse koridorun sonuna varmıştı.

“Yarın akşam yemeğinden sonra Ateş Arenasında ol. Sözünü tutup büyümü kontrol etmeme yardımcı olursan aptal partine gelir, hatta uslu bir kız gibi en güzel cicilerimi giyerim.”

Darius duraksadı, şaşkın gözlerle omzunun üzerinden bana bakıyordu.

“Bu kadar kolay mıydı?”

Omuzlarımı silktim. “Belki üst tabaka nasıl yaşıyor görmek istiyorumdur,” diye takıldım.

Bir an için gözlerinin eğleniyormuş gibi parladığına yemin edebilirdim. “Elbiseni ben ayarlarım.” Ona kendi başıma giyinebileceği m i söylememe fırsat vermeden köşeyi döndüğünde gözlerimi devirip kapımı kapattım.

Görünüşe göre önümüzdeki cumartesi şeytanla akşam yemeğine çıkıyoruz.

DARCY

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Atlas’ımdan yükselen rüzgâr çanlarının sesiyle uyanıp sevinçle yataktan fırladım.

Büyük gün geldi!

Odamın diğer ucundaki pencerenin pervazında, sabah güneşinin altında duran şişeye uzanırken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Karışımın dibinde yüzen sarı kristal etrafına parlak bir ışık saçıyordu. Sıvı tam da talimatların söylediği gibi tamamen berraklaşmıştı. *Yaşasın!*

Atlas’ımdaki yıldız haritasının yardımıyla Kutup Yıldızına doğru dönüp yere oturarak sakinleşmek için nefes aldım. Şişenin tıpasını açmamla burnuma enfes bir koku dolarken tüm kalbimle karışımın işe yaraması için dua ettim.

Hadi bakalım.

Aldığım ilk yudumla ağzımı saran enfes tat hoşuma gitti, karışımın küçük bir miktarını yutup duraksadım. Bir yanlış yapmış olma ve kazara kendimi zehirleme riskini göze almak istemiyordum.

Elimi başıma götürüp umutla saçlarımı yokladım.

Hadi. Uza lütfen.

Tutamlan çekiştirip bir şey olmasını beklerken gözlerim yaşardı. “Kahretsin, hadi artık.”

Parmaklarım ensemdeki kel noktayı bulduğunda gözlerim daha şiddetli yanmaya başladı, yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülmek üzereydi.

Avucumda yumuşak, gür teller hissettiğimde, saçlarım bir santim uzadığı için tiz bir çığlık attım.

“Evet!” Ayağa kalkıp şişeyi ağzıma götürerek karışımın tamamını kafama diktim. Banyoya koşup kapıyı hışımla açarak aynanın karşısına geçtim. Tutamlarım gözlerimin önünde önce çeneme sonra boynuma, ardından da omuzlarıma kadar uzadı.

Sevinç çığlıkları eşliğinde yerimde zıplayıp parmaklarımı koyu renkli, ipeksi saçlarımın arasından geçirdim. Artık belime kadar geliyorlardı, eskisinden bile daha uzundu. Parmaklarımla ensemi yoklayıp kel yerin kapanıp kapanmadığını kontrol ettim. Kapanmıştı. Tekrar özüme dönmüştüm ve kendimi hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordum.

Odama geri koştum, içim içime sığmıyordu.

Atlas’ımı kapıp kocaman bir gülümsemeyle yıldız falımı açtım. Bugün Orion ve Vârislerle cezaya kalacaktım ancak *bu* bile keyfimi kaçırmaya yetmiyordu.

Günaydın, İkizler!

Yıldızlardan seni bekleyen gün hakkında havadisler var.

Bugün bir Terazi’nin insafına kalacaksın ama sakın endişelenme. Teraziler daima adaletli olma eğilimindedir.

Kendini burcunun doğal akışına bırakırsan günün çok daha sorunsuz geçecek. Fakat dikkatli ol, Merkür’ün önümüzdeki haftalarda başlayacak geri yönlü hareketi yaklaştıkça yıldızlar biraz daha öngörülemez hâle geliyor.

Görünürde önemsiz duran en ufak bir şey bile gününün daha iyi veya çok daha köcü gitmesine neden olabilir.

Rüzgârın hangi yönden eseceğini eylemlerin belirleyecek.

Pekâlâ, bu kulağa *nispeten* olumlu bir yorum gibi geliyordu. Yüzümdeki gülümsemeyi canlı tutacak, yıldızların da günün geri kalanında arkamda olacağına inanacaktım.

Jüpiter Binasında Orion'la buluşup cezamı çekmeme — *lütfen dayak yemeyelim*— az kalmıştı, bu yüzden oyalanmadan kahvaltımı etmek için Küreye doğru yola çıktım.

Kampüse huzurlu bir sessizlik hâkimdi, güneşin doğmasıyla uçuşmaya başlamış kuşların cıvıltısı ve rüzgârda sallanan yaprakların hışırtısı dışında çıt yoktu. Üzerime bir gölge düştüğünde elimi gözlerime siper ederek başımı göğe kaldırdım ve sabah uçuşuna çıkmış bir grup Harpy'yle karşılaştım.

İlk kez bir Harpy görüyordum ve güzelliklerine hayran kalmamak elde değildi. Kuşlara benzeyen özelliklerine rağmen hâlâ büyük ölçüde bir Fae'i andırıyorlardı. Kanatları gökyüzünde giderek yükselen güneşin altında pembe parıltılar yayan gümüş tonlarından siyaha, koyu kahverengiden bordoya kadar çeşitli renklerdeydi ve gövdeleri metalik bir zırhla kaplıydı.

Kahkahalarla gülüp havada taklalar atıyorlardı. Bir süre büyülenmiş gibi onları izledim. Annem de bir zamanlar onlardan biriydi. Gökyüzünde doyasıya eğlendiklerini görmek içimde küçük bir umut filizlendirdi, belki ben de onlardan biri olurdum. Ne var ki damarlarımda onunki kadar babamın kanı da akıyordu. *Ya bir Hidra olursam?* Bu düşünce karşısında ürperdim. Elli kafalı bir yaratığa dönüşüp *Jurassic Park* filmindeki bir figüran misali kampüste dolaşmak istemiyordum. *Teşekkürler ama ben almayayım.*

Küre tam da tahmin ettiğim gibi bomboştu. Geraldine bile bize ziyafet hazırlamak için sabahın bu saatinde kalkmazdı.

Gerçi bunun nedeni muhtemelen Tory'nin hafta sonları saat dokuzdan önce -o da en iyi ihtimalle- ininden çıkmadığını nihayet kabullenmiş olmasıydı.

Her zamanki gibi öğrencileri bekleyen enfes hamur işleri ve çeşit çeşit mısır gevreğiyle dolu el değmemiş büfeye doğru ilerledim. Kampüste öğretim

kadrosu dışında tek bir personelle karşılaşmadığımdan kalan işlerin bir tür büyüyle halledilip halledilmediğini merak ettim.

Bir kruvasan ve bir fincan kahve aldıktan sonra bakışlarımı geniş salonda gezdirip nereye oturacağıma karar vermeye çalıştım. Çıtır hamur işinden bir ısırık alırken gözüm Vârislerin kıvrımlı kırmızı kanepesine takıldı.

Oraya oturamam.

Yoksa oturabilir miyim?

Güzel başlayan sabahımın coşkusuna kapılıp masaların arasından ilerlemeye başladım ve kendimi kanepenin önünde buluverdim. Etrafı kolaçan edip yalnız olduğumdan tekrar emin olduktan sonra kahvemi masaya bırakıp koltuğun ortasına oturdum. İçim, üç ayının evine giren Goldilocks'un hissettiğini tahmin ettiğim bir heyecanla doldu. Minderlere biraz kırıntı döküldüğünde sırıttım.

Kapıyı yoklayıp duruyordum. Ateşle oynadığımın farkm-daydım; Vârisler de benimle cezaya kalacaktı ve o vakit gelmeden bir şeyler yemeye uğrayacaklarından emindim. Fakat onlara baş kaldırmak o kadar iyi gelmişti ki artık durmam mümkün değildi.

Kruvasanımın son lokmasını yutup kahveme uzandım, fincanı kendime biraz fazla hızlı çekince içindeki sıvı minderlere ve dizime sıçradı.

Siktir.

Birkaç peçete almak üzere büfeye dönmek için ayağa kalktığım sırada kapı açıldı. Bir çırpıda en yakınımdaki sandalyeye koşup oturdum. Dört Vâris peş peşe içeri girerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Kahve lekeli kanepeye bakmamaya özen gösterdim. Kafamı onların aksi yönüne çevirip saçlarımın ardına saklanarak içeceğimi bitirmeye odaklandım.

"Bana bir pain au chocolat kapsana, Max," dedi Seth kanepeye oturup gerisin geri kalkarak. "Iyy! Ne bu böyle?"

“Ne oldu?” diye sordu Darius esneyerek.

“Biri yerime kahve dökmüş.”

Haha, enayi.

Büfeye doğru ilerleyen Max bana bir bakış attığında kaşları çatıldı. Neyse ki bir şey söylemedi.

“Cezaya kardeşin kaldı sanıyordum,” diye mırıldandı Caleb kulağıma. Bu beklenmedik hareketi karşısında panikle irkildim. Saçlarımı omzumun arkasına itip boynuma eğildi. Dudakları nazikçe tenimi sıyırdığında dehşetle geriye kaçtım.

“Ben Tory değilim,” dedim bir çırpıda. Onu geri itip ayağa fırladım. *Kardeşime hep böyle samimi mi davranıyor?*

Caleb’ın kaşları hafifçe çatıldı. “Bu bir şaka mı?” diye sordu muzırca sırıtarak. Başımı iki yana salladım, diğer Vârislerin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Seth nemli kıçını ovuşturup kısık gözleriyle beni süzerek yanıma geldi. “Kim sana yardım etti?” diye homurdandı buz gibi bir sesle.

Sırtımı dikleştirip kahve fincanımı sıkıca kavradım. “Kendi işimi kendim gördüm. Okumayı biliyorum, Seth. Kütüphaneye gidip işime yaracak bir kitap bulmak zor olmadı.”

Gözleri daha da kısıldı ve yeniden uzayan saçlarıma nefretle baktı. Ne kadar korktuğumu çaktırmamak için kahvemi ağır ağır dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. Ne var ki içimi saran zafer hissi daha baskın geliyordu. Ben kazanmıştım. Bileğindeki mavi saçlar artık dün olduğu kadar önemli değildi.

Bakışları kahveme kaydığında kalbim tekledi. Dudakları kötücül bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrılırken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Millet, görünüşe bakılırsa minik Vega bu sabah tahtımıza kurulmuş.” Seth bir adım daha yakınıma sokulurken kalan Vârisler de dibimde bitti.

Bakışlarım üzerlerinde gezinirken dilim damağım kurudu, korku bedenimi ele geçirdi.

“Kanepemize mi oturdun?” diye sordu Max büyük bir günah işlemişim gibi.

“O kanepe tapulu malınız mı?” diye çıkıştım kendimi tutamayıp.

Dörtlü üzerime biraz daha geldiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Siktir, siktir, siktir. Ayı ailesini kızdırmamalıydım. Masalın orijinal versiyonunda Goldilocks kesin kendini ayıların midesinde buluyordu.

“Aslına bakarsan öyle, tatlım. Tapulu malımız,” dedi Caleb. “Semavi Ailelerin bağışları olmasa burası bir bok çukurundan farksız olurdu.”

“Özür dile,” diye fısıldadı Max kulağıma. Fakat Siren güçlerine başvurmamıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp onlara istediklerini vermeyi reddettim. Bunu yaparsam pes etmiş, güç gösterilerine boyun eğmiş olurdum. Sonuçlarına katlanacak olsam bile geri adım atamazdım.

Yine saçıma bir şey yapmayın yeter.

Darius avucunun içindeki minik ateş topuyla oynamayı bırakıp, “Orion seni neden cezaya bıraktı, Gwendalina?” diye sordu.

.

Bana o isimle hitap etmesi üzerine ona pis pis baktığımda elindeki ateş topu kıvrılıp büküldü.

“Bu onunla benim aramda.”

“Ah, sırlar ve Orion,” dedi Seth alayla. “Gerçi başından beri onu gözlerinle yiyorsun. Bir öğretmenin altına yatmaya çalıştığın için mi başın yandı, bebeğim? Öğrencilerden yüz bulamayınca başkalarına sarmak zorunda kaldın tabii. Bir ara gideyim de tüm detayları ağzından alayım bari.”

Sözlerindeki zehir damarlarıma sızarken tüm cesaretimi toplayıp acımasız sorularına bir cevap bulmaya çalıştım.

“Seninle aramızdaki fark bu işte, Seth. Biri bana *senin* seks hayatının detaylarını anlatsaydı tüm öğleden sonramı kusarak geçiririrdim. Ama sen benimkiyle aşırı ilgileniyorsun.” Şimdiye dek canını sıktığına şahit olduğum tek konunun üzerine gitmeyi seçmiştim. Tyler’ın sırf bana ilgi duyduğunu iddia ettiği için yediği dayak, bundan ne denli rahatsız olduğunun kanıtıydı. Bu hamlemin bir bedeli olacağını bilsem de Zodyak Akade-mi’de hayatta kalmanın tek yolu dimdik durmaktı. Üstelik saçlarıma tekrar kavuşmanın sevincini sürdürmeye kararlıydım. Ne olursa olsun.

“Belki bu yüzden cezaya geliyordur,” dedi Max. Kaşlarımı çatarak ona döndüm, ne demek istediğini anlayamamıştım. “Orion onu tekrar altına almak istiyor herhâlde.”

“Siktir git,” diye çıkıştım. Nabzım kulaklarımda uğuldu-yordu.

“Uzatmayın,” diye araya girdi Darius beni şaşırtarak. “Orion, Vahşi Kral’ın kızına elini sürmez. O kadar düşmez.”

Caleb omzunu onunkine vurdu. “Ne kadar sıkı fıkı olduğunuzu unutmuşum.”

“Sıkı fıkı değiliz,” diye karşı çıktı Darius düz bir sesle. Fakat Caleb arkasını döndüğünde yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Evet, hiç değiliz, Bay Acrux.” Orion’ın sesi içeriyi doldurduğunda hepimiz ona döndük. Kapının önünde duruyordu, üzerindeki tişört ve kot pantolonu, genç simasıyla bizden bir farkı yok gibiydi. Bizden ne kadar büyük olduğunu merak etmeden duramadım. Taş çatlasın birkaç yaş büyük olmalıydı.

“Bilhassa da beni Jüpiter Binasında ağaç ettikten sonra. Cezanıza iki saat daha eklediniz. Bu da akşam yemeğinden kalan artıklarla karnınızı doyurmak için buraya döndüğünüzde güneşin çoktan batmış olacağı anlamına geliyor.”

“Kahretsin,” diye homurdandı Max.

Midem kasıldı. *Neden günüm hızla kötüye gidiyor?*

Darius saatine kısa bir bakış atıp Orion’a dönerek kaşlarını çattı. “Hayatında ilk kez dakik olmak için bula bula bugünü mü buldun?”

“Evet,” diye karşılık verdi profesör pis pis sırıtarak. “Sizin için birbirinden harika şeyler planladım ve başlamak için *sabırsızlanıyorum?* Bana dönüp kaşlarını çattı. “Kardeşin nerede?” diye sordu sertçe.

“Şey, buradayım?” dediğimde kafası iyice karıştı. Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Ben Darcy’yim, efendim.”

“Ah,” deyip yutkundu. “Beni takip edin o hâlde.” Kalbimi tekleten çarpık bir gülümsemeyle Küre’den çıktı.

Önce Max, ardından da Seth omzuma sertçe çarparak yanımdan geçip gitti. *Hıyar herifler.*

Birkaç adım uzaklaşmalarını beklerken fincanımı masaya bıraktım, kanepe kazasının yanıma kâr kalıp kalmayacağını merak ediyordum. Aramızdaki mesafeden tatmin olduğumda peşlerine takıldım.

Grubun başını çeken Orion hızlı adımlarla Ağlayan Or-man’a doğru ilerliyordu. Vârislerin umursamaz tavırlarına bakılırsa sandığımın aksine dayak yiyip ağaçların arasında ölüme terk edilmeyecektik.

Ormana girdiğimizde bir nebze gevşedim, dördü de Kü-re’den çıktığımızdan beri bana sataşmamıştı. Uğultulu Çayırlara vardığımızda duraksadı. Önümüzdeki bir dizi küreği fark edince kaşlarımı çattım. Orion bize döndü, gözlerindeki parıltı ve kötücül sırıtış hiç hayra alamet değildi. “Cezanızın ilk yarısını çayıra iki buçuk metre derinliğinde bir çukur kazarak geçireceksiniz.”

Göğsüm sıkıştı. Dalga mı geçiyordu? Çelimsiz kollarım ve kısa boyumla ağır işler için yaratıldığım söylenemezdi.

Caleb küreklerden birini kaptı fakat Orion uzaklaşmasına fırsat vermeden aletin öteki ucunu yakaladı. “Çukuru hep birlikte kazacaksınız, Akair.”

Terra Vârisi inledi. “Zümremizin takım çalışmalarına yatkın olmadığını biliyorsunuz.”

“Aynısı Ejderhalar için de geçerli ama Darius mızmızlanmıyor. Bu kadar oyalandığınız yeter, hemen işe koyulun. Büyü kullanmak yasak.” Orion kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzündeki ifadeye bakılırsa soru faslı başlamadan bitmişti.

Darius’a adıyla hitap etmesi dikkatimden kaçmamıştı. Küreklerden birini ona uzattığında Ignis Vârisi ona teşekkür bile etti. Görünüşe bakılırsa Geraldine teorisinde haklıydı. Aralarındaki bu şey *sıkı fıkı* bir arkadaşlıktan fazlasıydı. Kollarındaki izler onları birbirlerine bağlıyordu.

Darius diğerleriyle uzaklaşırken küreğimi almaya gittim. Orion benden önce davranıp aleti bana uzattı. Onu almama fırsat vermeden bileğimi kavrayıp başparmağını avucumun içinde gezdirdi. Dokunuşu tepeden tırnağa her yanımı ürpertti. Aynı şeyi öteki avucumda da tekrarlayıp işaret parmağını dudaklarına bastırdı.

“Bu teninin zedelenmesini önleyecektir,” diye mırıldandı.

Küreği elime tutuşturup kenara çekilmesini şaşkın gözlerle izledim.

“Teşekkür ederim,” dedim. Allak bullak olmuştum, yanından geçip uzun otların ve rengârenk çiçeklerin arasından geçerek Vârislere doğru yürüdüm. Bir daire oluşturup çukuru kazmaya çoktan başlamışlardı.

Aramızdaki mesafe kapandıkça göğsüm sıkıştı, her an kafalarını kaldırıp bana hakaretler yağdırabilirlerdi. Ne var ki beklediğim o hakaretler yerine suratıma bir kürek dolusu çamur yedim.

“Ah!” diye tiz bir çığlık attım. Ağzıma kaçan çamuru tükürürken hepsi anırırcasına gülüyordu. *“Adi herifler”*

“YERE YAT VE ELLİ ŞINAV ÇEK, SETH CAPELLA!” diye kükredi Orion. Gözlerimdeki çamuru sildiğimde cankurtaran misali yükseltilmiş bir sandalyeye tırmandığını gördüm.

O sandalyeyi buraya kim getirdi?

Oluşturdukları daireye katıldığımda Seth elli şınavın yarısına gelmişti. Çamur içinde kalmış yepyeni saçlarımı toplayıp bileğimdeki lastik rokayla topuz yaptım. Max’le ahmak kurttan olabildiğince uzak durmak için Darius’la Caleb’ın arasına girdim. Onların da diğerlerinden aşağı kalır yoktu ama hiç değilse saçlarımı kesmemiş ya da en derin korkularımı zorla ağzımdan almamışlardı. "

Darius makine gibi çalışıyordu. Küreği tüm gücüyle yere saplayıp ucunu daha da derine itmek için botuyla üzerine basıyordu. Taktiğini kopyalamaya çalıştım, küreği elimden geldiğince derine itip üzerinde kalan toprağı arkamdaki yığına attım.

Yığınım, zemine gözle görülür bir oyuk açmış diğerleri-ninkine kıyasla bir hayli küçüktü.

Çok geçmeden kan ter içinde kaldım, dilim damağıma yapıştı.

Orion, “Vega!” diye seslenerek beni yanına çağırdı. Küreği elimden bırakmak için bir bahane bulduğuma minnettardım.

Hafiften dönen başımla tepesinde oturduğu birkaç metre yükseklikteki metal sandalyeye doğru yürüdüm. Başının üzerine açtığı şemsiyesi, elinde yanında getirdiği kahve termosu ve dizlerinin üzerindeki Atlas’ıyla keyfine diyecek yok gibiydi. Çamur içinde kalmış tenimi şöyle bir süzdü. Neyse ki büyüsü sayesinde ellerim su toplamamıştı.

“Su.” Elini önünde savurmasıyla önümde beliren su damlacıkları bir araya toplanarak parlak bir küre oluşturdu. Orion’ın üzerime attığı bardağı son anda yakaladım. Küre doğruca içine dolduğunda onu kana kana içtim.

Buna ayrımcılık derler, efendim!” diye bağırdı Caleb.

Haklısın, ne kabayım!” diye karşılık verdi Orion. Elini kaldırmasıyla şiddetli bir yağmurun altında kaldılar. Max bu onu daha da gaza getirmiş gibi göğsünü yumruklayarak haykırdı. Öte yandan diğerleri hâlâ onları sırılsıklam etmeye devam eden yağmurdan dolayı pek mutlu görünmüyordu.

Kendimi tutamayıp bir kahkaha patlattığımda Orion bana göz kırptı. “Bir sorunumuz var, Bayan Vega.”

“Ne konuda, efendim?”

“Kardeşinle seni ayıramıyorum,” dedi Vârislerin ortasında kaldığı şiddetli fırtına yüzünden sadece benim duyabildiğimi düşündüğüm alçak bir sesle. “Üstelik sorumu cevapsız bıraktın. Mavi mi yeşil mi?”

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıhrken omuzlarımı silktim. Onu merakta bırakmaya karar verip gruba doğru yürümeye başladım.

“Gün batımına kadar bir cevap istiyorum,” diye seslendi arkamdan. Yüzümdeki gülümseme daha da genişledi.

Şansına küs, Profesör Bipolar.

Vârislerin yanına döndüğümde Orion’ın yarattığı sağanak yerini hafif bir çiselemeye bıraktı, damlacıklar ter içinde kalmış tenimi serinletip üzerime bulaşmış çamuru temizlerken mutlu mutlu iç geçirdim. Küreğimi almak üzere eğildim ancak Darius benden önce davranıp aleti kaparak Seth’e, Seth Max’e, Max de Caleb’a attı. Onu geri almak için öne atıldığımda Caleb bir kahkaha patlatıp küreği tekrar Darius’a gönderdi.

“Tanrı aşkına,” diye homurdanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak çocukça oyunlarını bitirmelerini bekledim.

Darius küreğimin sapını uzattığında elimi kaldırdım. Parmaklarım ahşabın etrafına dolanır dolanmaz küreği sertçe geri çekip tökezlememe neden oldu. Islak zemin yüzünden ayağım kaydı ve biri yere düşmem için bana çelme taktı. Çamurun içine sırtüstü düştüğümde etrafımdan kahkahalar yükseldi.

“ELLİ ŞINAV, ALTAIR!” diye bağırdı Orion. Çelmenin sorumlusu Caleb’dı demek.

Yüzümü buruşturarak ayağa kalkıp çamurlu ellerimi kot pantolonuma sildim.

“Yine Pitbol koçuna bağladı. Alt tarafı biraz eğlendik,” diye mırıldandı Caleb. Yağmurun altından çıkıp şınav çekmeye koyuldu. Vücudunu hızla yukarı aşağı iten kollarındaki şişkin kasları fark etmemek imkânsızdı. Hızlıca başıma çevirip küreğimi toprağa saplayarak içimden kendime sövdüm. Su toprağı gevşetmiş, kazmayı kolaylaştırmıştı. Koca bir yığını zahmetsizce kaldırıp omzumun üzerinden arkama attım.

“Ah!” diye bağırdı Caleb. Küreğimdeki her şeyi üzerine fırlattığımı fark ettiğimde bir şaşkınlık nidası koyverdim.

Caleb doğruldu. Sırıttığında bir an kalbim teklese de ona aynı şekilde karşılık verdim.

“Dikkatli ol, Vega,” dedi yanımdan geçerken. Fakat sesi diğer Vârislerin kötücül tınısından yoksundu.

Seth avazı çıktığı kadar bağırarak Burt Bacharach’ın “Ra-indrops Keep Falling on my Head” şarkısını söylemeye başladı. Islanıp transparan hâle gelen beyaz tişörtü kaslı vücudunu gözler önüne seriyor, her hareketiyle etrafına sular saçıyordu.

“Kapa çeneni!” diye bağırdı Orion. “Dikkatimi dağıtıyorsun!” “Yine porno mu izliyorsunuz, efendim?” dedi Seth sırıtarak. “Evet, annen kendini son seferine kıyasla bir hayli geliştirmiş,” diye lafı yapıştırdı Orion. Seth’in yüzü düştüğünde kendimi tutamayıp kahkaha attım.

“Asıl *kim* sürekli porno izliyor biliyor musunuz?” diye lafa girdi Max.

“Sen mi?” dedi kalan üç Vâris hep bir ağızdan.

Hepsi kahkahalara boğulduğunda onlara katılmamak için kendimi zor tuttum.

Çok komik, dedi Max düz bir sesle. “^JCasherı kastediyordum. Geçen gün dersten sıvışıp bir tane patlatmış.”

Yalancı, dedi Darius gülerek. Bense yüzümü buruşturdum.

“Hiç şaşırmadım,” dedi Caleb. “Su büyüm bile yok ama Su Bölgesine her girişimde Washer’ın izlediği pornonun sesini duyuyorum. Adam kafayı şehvetle bozmuş.”

İnanırım,” diye mırıldandım kendi kendime. Ne var ki hepsi sesimi duyup doğruca bana döndü, sohbetlerine katılmaya cüret ettiğime inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdılar. Ani dikkatleri karşısında ne yapacağımı bilemeyip yüzüme düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

“Öyle mi? Neden ki?” diye sordu Caleb keyifle.

“Tarot dersini o devralmış,” dedim. Hepsinin bana bakıyor olmasından hâlâ rahatsızdım. “Ama kartlarla alakası olmayan konular işliyor, herkese dokunabilmek için el falımıza bakıyor falan.”

“Yok artık,” dedi Caleb gülerek. “Kızlara çok yazık.”

“Sadece kızlar mı sence, kanka?” diye lafa girdi Darius. “Erkeklerin Su Elementi dersinde giydikleri mayoları gördün mü? Soyunma odasından her çıkışımda aletime bakmaya çalışıyor.”

“Sorma, kızların mayosunun yakası da utanmasa göbek deliğimize gelecek,” dedim gözlerimi devirerek.

“Bunu sakın onun önünde söyleme yoksa ne yapıp eder bunu gerçekleştirir,” diye takıldı Darius. Gerginlikle güldüm.

Tanrım, Ejderha ciddi ciddi benimle medeni biri gibi mi konuşuyor?

Seth’in küçük sohbetimizi pis bakışlarla izlediğini fark ettim. Orion’a şöyle bir baktıktan sonra çukur kazmaya geri döndü. Örüp bileklik yaptığı saçım gözüme iliştiğinde sinirim yine bozuldu.

işimiz bittiğinde öğlen olmuştu. îki buçuk metrelik çukurun dibinde, ayak bileklerimize gelen çamurun içinde sırılsıklam olmuş vaziyette duruyorduk. Kolumuzu kaldıracak hâlimiz kalmamıştı. Eh, daha doğrusu *benim* kalmamıştı. Son birkaç saatte o kadar çok ayağım kaymıştı ki çamur olmayan tek bir yerim yoktu. Yine de kaytarmamıştım. Sızlayan kollarım da bunun kanıtıydı.

“Umarım hepiniz benim kadar keyifli vakit geçirmişsinizdir,” dedi Orion çukurun tepesinden. “Kaldırın kıçınızı da yanıma gelin.”

Caleb dışarı zıplayabilmek için ayaklarının altında spiral şekilli bir platform oluşturdu. Max avuçlarından çıkan bir hava patlamasıyla kendini yukarı itti. Darius ateşle toprağın içinden yukarı uzanan bir geçit oluşturdu. Seth de hava büyüsüyle yukarı fırladı. Parmaklarımı birbirlerine sürttüm, beşi de gözlerini üzerime dikip beni beklerken ağzım kurudu. Darius’un açtığı yolu kullanabilirdim ama kendi başımın çaresine bakıp yeterliliğimi kanıtlamak istiyordum.

Max kıs kıs gülerek yanında pişmiş kelle gibi sırıtan Dar-ius’u dürttü.

Hava büyümü kontrol etmekte her geçen gün biraz daha ustalaşıyordum. Alaycı bakışlarını görmemek için gözlerimi kapattım. İçimi saran hava basıncını hissettiğimde büyümü avuçlarımdan aşağı ittim.

Bir füze gibi yukarı fırladığımda içim zafer hissiyle doldu. Ne var ki çok geçmeden nereye ineceğimi hesaplamadığımı fark ettim ve doğruca Seth’e çarpıp onu da yanıma alarak yere çakıldım. Aer Vârisi şok içinde bana bakarken cayır cayır yanan yanaklarımla üzerinden kalktım. Biri elini uzattığında başımı kaldırdım ve karşımda Darius’u buldum.

“Kötü bir denemeydi,” dedi sırıtarak. Gönülsüzce elini tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Orion belli belirsiz bir keyifle bizi izliyordu. Bakışlarını Caleb’a çevirdi. “Altair, çukuru kapat.”

Caleb bir adım öne çıkıp etrafına istiflenmiş toprak yığınlarını havaya kaldırarak uğruna tüm sabahımızı heba ettiğimiz çukuru doldurdu. Yine de

Vârislere şöyle bir bakıp içlerinden birkaçının bana ilk kez insan muamelesi yaptığını düşündüğümde bunun gerçekten de bir hiç uğruna olup olmadığını merak ettim.

Orion'ın rehberliğinde kampüsün merkezine dönüp Jüpiter Binasına yöneldik. İçeri girip geniş salonu aşarak mermer kemerin ardındaki merdiveni tırmanmaya başladık. Profesör hızlı adımlarla birkaç kat yukarı çıkıp bizi peşinden koşturduktan sonra uzun bir koridorda, tavana açılan bir kapının altında durduk.

Orion kapının kulpunu tutmak için zıpladığında yukarı sıyrılan tişörtü sıkı karın kaslarını ortaya çıkararak bana görsel bir şölen sundu. İçimi saran arzu kanın yanaklarıma hücum etmesine neden oldu. Seth'in de onu izlediği dikkatimden kaçmadı.

Al al olmuş yanaklarımı saklamak için kafamı çevirdiğimde pencere pervazına iliştirilmiş yastığın üzerine sıralanmış metal malalar ve kalın siyah eldivenler gözüme çarptı. Kaşlarımı çatarak neden buraya geldiğimizi çözmeye çalıştım.

Orion kapağın ardındaki merdiveni aşağı çekti. Başımı kaldırarak gökyüzündeki bulutlara baktım, rüzgârın sesi şimdiden kulaklarımda uğulduyordu.

"Yukarı," dedi Orion ona bön bön bakmamıza aldırmadan. Vârisler ellerine tutuşturulan mala ve eldivenlerle merdiveni tırmanıp gözden kayboldu.

"Sırılsıklamsın," dedi mala ve eldivenimi uzatıp vücudumu şöyle bir süzerek. Konuşmayı unuttuğumdan onu başımla onayladım. "Hava Elementi dersinde üzerini kurutmayı öğretmediler mi?"

"Hayır, efendim."

Yüzündeki davetkâr ifade nabzımı hızlandırıyor, bakışları içimi ısıtıyordu.

"Bir şeyi de bil. Hadi, daha fazla oyalanma," dedi. Merdivenin başına geçip ilk çubuğu tuttum.

Orion arkama geçip parmaklarını hafifçe bileğime sürttü, dokunuşu tüy kadar hafif olsa da her yanım karıncalandı. Büyüsü tüylerimi diken diken ederek sırtımdan yukarı tırmandı, vücudumu enfes bir ürperti sardı. Sıcak hava kıyafetlerimin altına süzülüp neredeyse ânında kuruttu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım aynı gün içinde ikinci kez. *İçine ne kaçtı bunun böyle?*

Ellerini benimkilerin yanına koyarak merdiveni tuttu. “Yukarı,” dediğinde nefesi yanağımı okşadı. Bacaklarıma akın eden sıcaklık ayaklarımı yere mıhlamıştı sanki, kımıldamak imkânsızdı. Fakat bir şekilde başardım.

Basamakları tırmanıp Jüpiter Binasının tepesine vardığımda nefesim kesildi. Kırmızı kiremitlerle kaplı çatı hafif bir eğimle iki yana alabildiğine uzanıyordu. Yanımda beliren Orion beni çatının öbür ucuna, Vârislerin asık suratlarıyla beklediği yere doğru çevirdi.

Kiremitler çimentoyu andıran kıvamlı, gri bir maddeyle kaplıydı.

“Geçen gün adı bende saklı bir Griffon buraya çıktı,” dedi Orion. “Sarhoştu ve Zümre formuna dönüşmüştü. Artık her ne yediyse midesine dokunmuş.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım çimento sandığım şeyin aslında ne olduğunu anlayınca.

“Griffon pisliği iğrençtir,” diye ekledi keyifle. “Kuruduğunda kaya gibi sertleşir ve teninize değerse günlerce geçmeyen mor izler ve yanma hissiyle boğuşursunuz.”

Vârisler oyalanmadan eldivenlerini giymeye başladı. Öte yandan Max kollarını göğsünde kavuşturup başını iki yana salladı. “Hiç kusura bakmayın. Tenim çok hassastır. Her yanım sıradan birine kıyasla on kat daha fazla tahriş olur.”

Kafamın üzerinde bir ampul yandı. *Bunu görmeyi çok isterim.*

Arkadaşları gülerken Orion ona bıkkınlıkla baktı.

“Madem öyle, gelecek hafta Yıldız Işığı Akademiyle yapacağımız maçta sahaya çıkmayı unutabilirsin.”

Ama efendim! Babam beni izlemeye gelecek,’ diye sızlandı Max.

O zaman çenen değil, elin çalışsın,” diye tersledi Orion. Sesi sırtımdan bir ürperti geçmesine neden oldu. Sert tonunun muhatabı ben olmadığımda içim bir hoş oluyordu.

Max eldivenlerini giyip homurdanarak dışkı yığınının önüne çöktü ve pisliği kazımaya başladı. Bir parçayı kopardığında etrafı çürümüş lahanayı andıran iğrenç bir koku sardı.

Caleb iki büklüm olup öğürürken Orion yüzünü buruşturdu.

“Rüzgâra arkanı dön, Altair,” dedi burnunu tıkayıp çatının öteki ucuna ilerlerken.

Caleb tişörtünü burnunun üzerine çekip rüzgârı arkasına aldı. Kendi payıma düşen dışkı yığınının yanına çömelip iç geçirerek malamla kiremitleri kazımaya koyuldum.

Katılaşmış pislik parçalandıkça koku dayanılmaz hâle geldi ve çok geçmeden kendi tişörtümle burnumu kapatmak zorunda kaldım. Herkesin işine dalmış olmasını fırsat bilip Tory’yle Max’ten intikam planımıza yardımcı olabileceğini umarak dışkının bir parçasını cebime attım. *Bir şekilde bunu her yerine bulaştırsak ve güzelim yüzü mor izlerle kaplansa...*

Orion birkaç büyük kova getirdi. Caleb’la ben içlerinden birini doldururken Max, onu Ağlayan Ormana götürüp boşaltarak geri getirme görevini üstlendi.

Güneş gökyüzünde alçaldıkça biraz yemek ve sıcak bir duş hayaliyle yanıp tutuşmaya başladım. Darius’un Orion’la çatının uzak bir köşesinde oturmuş çene çaldığını fark ettim. Sırtları bize dönüktü ve alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Sadece ara sıra attıkları kahkahaların seslerini duyuyorduk. Caleb’le Seth düzenli aralıklarla kafalarını yığından kaldırıp onlara pis bakışlar atıyor, sonra işlerine geri dönüyordu.

Boşalttığı kovayla geri dönen Max hava büyüsüyle yerden yükseldi ve etrafta turlayarak biraz vakit öldürdü.

Orion, Darius'la sohbetine öyle dalmıştı ki onu fark etmedi bile. Bunu gören Vârisler biraz tembellik yapabileceklerini düşünüp çalışmayı bıraktı. Bense onlara sırtımı dönüp kiremitleri kazımaya devam ettim, Orion'ın yakında bizi salacağını umuyordum. Güneş bile bugün batmakta hiç acele etmiyor gibiydi.

"Selam, güzelim," dedi Max. Kovayı yanıma bıraktığında irkildim. "Neden cezaya kaldım demiştin?"

Yanıma çömelen Caleb, "Bir şey dememişti," diye yanıtladı benim yerime.

Aqua Vârisi elini omzuma koyduğunda panikle geri çekildim, kendimi savunmak için elimi ona doğrulttum. Siren gücü, büyüm parmak uçlarıma ulaşamadan her yanımı ele geçirdi, beni iliklerime kadar güven ve sakinlikle doldurdu.

"Ee?" diye üsteledi Max.

"Orion'ın ofisinden yıldız tozu çaldım," dedim alçak sesle. Seth merakı kabarmış gibi yanımıza geldi. Saçlarını topuz yapmıştı, böyle yaptığında elmacık kemikleri daha bir belirginleşiyordu.

"Yıldız tozu mu?" dedi. "Onunla ne yapacaktın ki?"

"Eve dönecektik," diye yanıtladım usulca. İç sesim bunu söylediğim için bana kızdı.

Kendi aralarında bakıştılar, Seth'in yüzünde huzursuz edici bir ifade belirdi. Elini kaldırıp havaya tuhaf çizgiler çizmesiyle vücudumu acayip bir ürperti sardı.

Max sırıtarak hâlâ sohbet eden Orion'la Darius'a döndü.

"Hey, Profesör Bokkafa!" diye seslendi. Ne Orion ne de Darius onu duymuş gibi istiflerini bozmayınca kafam karıştı.

“Harika,” dedi Seth buz gibi bir sesle. “Bırak onu, Max.” “Orion dibimizde, oğlum,” diye ekledi Caleb. Max başını iki yana sallayarak söylediklerini yaptı. Gücünün baskısının yavaşça azalmasıyla içimi bir korku sardı. Seth beni ayağa kaldırıp vücuduyla benimkini kafese aldı.

Çek ellerini üzerimden,” diye hırlayarak büyümü avuçlarıma çağırdım.

Çağrıma kulak veren ateş parmak uçlarıma dolarken hışımla kollarını kavrayıp tenini kavurdum.

Seth dişlerini sıksa da beni bırakmayı reddedip çatının kenarına sürüklemeye devam etti.

“Neden gitmedin?” diye sordu. Toprak kahvesi gözleri neredeyse korkuyu andıran bir şeyle parlıyordu.

Kes şunu!” diye bağırdım. Max’in kahkahası kulaklarımda yankılanıyordu.

Caleb’ın bakışları üçümüz arasında gidip geldi. Çenesi gerilmiş, kaşları çatılmıştı.

Yanmış et kokusu burnumun direğini sızlattı ama Seth çıldırmış gibiydi, beni bırakmayı reddediyordu.

“Neden?!” Beni Max’e doğru itti ve Max bana dokunduğu an üzerime yine müthiş bir sakinlik çöktü.

“Neden?” diye tekrarladı Max gücüyle dilimin bağını çözerek.

“Çünkü kendimizi evimizde hissediyoruz. Buraya aitiz.”

“Biliyordum.” Seth suçlayıcı bir tavırla parmağını bana doğrulttu. “Tahtı istiyorlar.”

Üç Vâris ansızın havaya fırlayıp çatının kenarından aşağı uçtuğunda ağzımdan bir şaşkınlık nidası koptu. Fakat yere çakılmak yerine boşluğun üzerinde asılı kalıp sanki biri ayak bileklerinden tutmuş gibi baş aşağı sallandılar.

Orion hışımla yanımdan geçip gitti. Tişörtünün kollarını sıvamıştı ve öfkesi yüzünden okunuyordu. “Arkamdan lanet bir sessizlik büyüsü mü yaptınız? Okuldan *atılmak* mı istiyorsunuz?!” diye bağırdı.

Darius yanıma geçip ellerini ceplerine sokarak gerginlikle arkadaşlarına baktı.

“CEVAP VERİN BANA!” diye kükredi Orion. Aşağıdaki öğrencilerin havada sallanan Vârisleri işaret ettiklerini gördüm.

“Hayır, efendim,” dedi üç pislik hep bir ağızdan.

Seth’in topuzu bozulmuştu ve saçları rüzgârda savruluyordu. Tutamlarını yüzünden çekmeye çalışsa da Orion’ın büyüsüyle esintinin şiddetini artırdığına yemin edebilirdim.

“Onlar Semavi Vârisler mi?” dedi kampüsteki öğrencilerden biri. Çok geçmeden kahkahalar ve şaşkınlık nidaları kulaklarımı doldurdu.

FaeBook’un yerinden oynadığını tahmin edebiliyordum. Göğsümü dolduran tatmin hissi az önceki davranışlarının neden olduğu paniği bastırdı.

Aşağıda toplanan güruh fotoğraflarını çekmeye başladığında Max onlara öfkeli bir bakış attı. “Anladık, Profesör. Bizi indirin artık.”

“Peki,” diye homurdandı Orion. Ufak bir el hareketiyle istediğini yaptı.

Hızla düşmeye başladıklarında keskin bir nefes verdim, yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle çatının kenarına koştum.

Seth havada dönüp tüm zarafetiyle ayaklarının üzerine indi. Max ise taklalar atarak seyircileri etkilemeyi seçti. Caleb topraktan bir sütun yaratıp üzerine kondu ve oluşturduğu basamaklardan yola inerek kalabalığa selam verdi.

Hayranları alkışlar ve kıkırtılarla etraflarını sarınca dudaklarımı büzdüm.

‘Kahretsin,” diye mırıldandı Orion yanıma gelerek. “Hiç değilse birinin yere çakılacağını ummuştum.”

Şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi kestiremedim ama Darius'un patlattığı kahkahaya bakılırsa ilkiydi.

"Hepsi dokunulmaz," diye fısıldadım yumruklarımı sıkarak.

"Kimse dokunulmaz değildir," dedi Orion kalbime dokunan gür sesiyle. "Sadece onlara nereden vurman gerektiğini bulmalısın, Mavi." Bana bir sır veriyormuş gibi kulağıma eğilip fısıldadı. "Yoksa Yeşil mi demeliyim?"

TORY

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dizime kadar gelen otların arasından Hava Bölgesinin güneyine doğru koştum. Orion'la cezasından çıkan Darius la Ateş Arenasında buluşacaktık.

Çalma listemin sonlarına gelmemle kulaklarımı dolduran hareketli müzik içimde son sürat koşma isteği uyandırmıştı. Arkamda dalgalanan uzun saçlarımla bayır aşağı iniyordum, hedefim görüş alanıma girmişti bile.

Yepyeni bir kişisel rekor kırmaya çok yakındım, hızımı koruduğum müddetçe on kilometre süremi ekarte edecektim.

Darius'un sözünü tutup tutmayacağını merak ediyordum. Darcy yle ailesinin şaşaalı partisine katılmamız konusunda bir hayli kararlı gibiydi ama beni o kadar çok kez ekmişti ki artık ağzından çıkan tek kelimeye inanmıyordum.

Ateş Bölgesine girmemle spor ayakkabılarımın altındaki zemin düzleşip sertleşti. Depar atıp son rekorumdan on yedi saniye önce arenanın dışındaki çakıllık alanda kayarak durdum.

Zaferle haykırıp kendi kendime sırıttım. Nabzım sakinleşirken su büyümle vücudumdaki teri ve kiri temizledim.

Göz ucuyla üzerime gelen bir bulanıklık gördüm ve Caleb Alcair dibimde bittiğinde aniden irkildim. Kırk yıllık arkadaşıymışım gibi bana sırıtarak elini sapsarı buklelerinin arasından geçirdi.

"Hâlâ *beni* yenemedin ama," dedi ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak.

“Sülük güçlerini kullanma da görelim,” diye karşılık verdim nefes nefese.

“Böyle bir imkânım varken neden kullanmayayım ki?” diye takıldı.

Kendimi tutamayıp sırıttım. *Sülüğün* teki olsa da Caleb’da şeytan tüyü vardı.

“Dur tahmin edeyim, beni ısırmak için buradasın.” Dişlerinden uzak kaldığım son birkaç gün keyfime diyecek yoktu fakat her güzel şeyin bir sonu olduğunu biliyordum. Dans gecesi havuzda olanlar yüzünden ufak bir vicdan azabı duysa da bu sonsuza dek sürmeyecekti. .

“Hiç de bile. Geçen geceki ıstırabına bulunduğum katkının bedelini diğer Vârislerle yetinerek ödüyorum, şu an tıka basa Seth’in büyüsüyle doluyum,” dediğinde şaşkına döndüm.

“Bunun için cezalandırılman gerektiğini düşünüyorsan bu cezayı benim vermem gerekmez mi?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Planımızı çoktan hazırlayıp uygulamaya koyduğumuz gerçeğini kendime sakladım tabii.

“Aklından geçenlere bağlı, tatlım. Belki senin cezan daha çok hoşuma gider,” dedi pis pis sırıtarak.

Bir adım atıp dudaklarımı onunkilere yaklaştırdığımda hoş kokusu burnuma geldi. “Ama hoşuna giderse dersini almazsın, değil mi?” dedim alçak sesle.

Etrafından dolaşıp Arenaya doğru yürümeye başladım.

Attığım her adımla etrafımda kırmızı çiçekler açmaya başladığında küçük büyü gösterisi karşısında kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Çiçeklere pek düşkün değilimdir,” dedim kendimi tutamayıp. Hiç değilse arkamı dönüp ona bakmamayı başardım. Belki aynı taktiği bir Pegasus üzerinde denemelisin?

“Pegasusların canı cehenneme,” dedi. Sert tonu bu mevzunun tepesini ne denli attırdığını anlamama yetmişti.

Kahkaha atıp yürümeye devam ettim.

“Ne seviyorsun o hâlde?” diye seslendi arkamdan.

Yağ ve egzoz dumanı,” diye yanıtladım.

Arenaya girmeden ona son bir bakış attığımda bana üstesinden gelmek istediği yepyeni bir zorlukmuşum gibi sırıttığını gördüm.

“Daha sürünmen gerek,” dedim.

“Nasıl istersen, tatlım.” Bana gamzelerini ortaya çıkaran göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktıktan sonra Vampir hızıyla gözden kayboldu.

Gözlerimi devirerek Ignis Vârisiyle buluşmak üzere Arenaya girdim. İçimden bir ses Darius’un bana Caleb’ı mumla aratacağını söylüyordu.

Soyunma odalarını es geçip spor kıyafetlerimle kumlu, geniş açıklığa çıktım.

Darius’un çoktan geldiğini görünce şaşırdım. Bir grup hayranı çevresine toplanmış, büyüsünün marifetlerini göstermek için yarattığı ateşten atların etrafında daireler çizmesini izliyordu.

Beş atı da dikkatlice inceleyerek onlara doğru yürümeye başladım. Aralarındaki farklar dikkatimden kaçmadı. Böylesi bir şekillendirme büyüsü yaparken küçük detayları korumanın ne kadar güç olduğunu biliyordum ama etkilenmemek elde değildi. Ben aynı anda iki temel şekil bile oluşturamıyordum. Gerçi yardımıyla gücümü kontrol etmekte ustalaşacağımı umuyordum. Pyro bunu başardıktan sonra öğrendiklerimi Darcy’ye de öğretmemi istemişti. Hâliyle hazır fırsatını bulmuşken Darius’tan sonuna kadar yararlanmam çok önemliydi.

Yaklaştığımı fark eden Darius elini bana doğru sallayarak atları üzerime yönlendirdi.

Ateşten hayvanların yavaşlamayacağını anladığımda son saniyede önümde üstünkörü bir su kalkanı oluşturdum.

Atlar doğruca kalkana tosladı ve Darius'un büyüsünü bozmasıyla cızırdayarak buharlaştılar. Öğrenciler coşkuyla onu alkışladı.

Darius yanıma gelip, "Üzerini değiştirmeyecek misin?" diye sordu taytımla spor sütyenime bakarak.

Başımı iki yana salladım. "O lanet tulum gücümün sapıtmasına neden oluyor. Onu giymediğimde alevleri daha iyi kontrol ediyorum," diye yanıtladım kararlılıkla.

Darius omuzlarını silkti. "Eh, bir şey ters giderse bedelini sen ödersin," dedi. Ders için zorunlu tutulan daracık, gri renkli koruyucu tulumu üzerindeydi. O bu hâldeyken kaslarına bakmamaya çalışmak eziyetten farksızdı.

"Büyüm bana zarar vermez," diye itiraz ettim.

"öyle diyorsan öyledir. Olur da yanarsan seni iyileştirmemi bekleme."

"için rahat olsun, beni yanarak ölmeye terk edeceğini çok iyi biliyorum," dedim düz bir sesle.

Darius bu yorumumdan hoşlanmamış gibi kaşlarını çatsa da bir şey söylemedi. "Hazır mısın?"

Beni neyin beklediğini kestiremesem de onu başımla onayladım.

Hâlâ onu dünyanın en ilgi çekici şeyiymiş gibi izleyen güruha kısa bir bakış attı.

"Düş peşime." Birlikte arenanın tenha bir köşesine geçtik. Öğrencilerin çoğu mesajı almış gibi dağılsa da küçük bir kız grubu usul usul arkamızdan geliyordu.

"Bay Popüler olmak güzeldir herhâlde," dedim.

Dudaklarından bu konu hakkında tam olarak ne hissettiğini ele vermeyen bir homurtu döküldü. "Sen ve kardeşinin de benden aşağı kalır yanı yok."

Eh, kampüsteki yepyeni oyuncaklarız,” dedim. “Çok geçmeden herkes bizden sıkılacak. Zaten pek çok kişi karakterimi itici bulur.”

“Hadi canım,” diye karşılık verdi Darius. Sesine karışan alaycı tını hatırına konuyu uzatmadım. “Büyün ne alemde?” diye sordu duraksayarak. “Beni uğraştıracak mısın yoksa hemen tükenecek misin?”

“Ah, uğraştırmak benden sorulur,” dedim meydan okurcasına. Darius ne diyeceğini bilmiyormuş gibi öylece suratıma baktı.

“Göreceğiz bakalım.” Önüme uzattığı elini bir süre şüpheyle süzdüm. Profesör Pyro güçlerimizi birleştirmek istiyorsak fiziksel temas kurmamız gerektiğini açıklamıştı ama buna dair hâlâ çekincelerim vardı.

Avucumu yavaşça onunkinin üzerine bıraktığımda Darius elimi tamamen sarmaladı.

Tenime değen teninin hissi karşısında dudağımı ısırarak bana ne yapmam gerektiğini söylemesini bekledim.

“Büyüne odaklan,” diye mırıldandı. “Göğsünün ortasında bir havuz hayal et. Kendi büyümü seninkine katacağım. Beni hissettiğinde elimi sık.”

“Peki,” dedim.

“Gözlerini kapatırsan daha kolay olur,” diye ekledi.

Ona şüpheli bir bakış attım ama çoktan kendi tavsiyesine uyup gözlerini yumduğundan bunu fark etmedi. Bir an için bu fırsatı değerlendirip yüzünü inceleme dürtüsüne yenik düştüm. Göğsümü büyümle hiçbir ilgisi olmayan bir karıncalanma sardığında irkilip kendimi kaptırdığımı fark ettim.

Hızlıca gözlerimi yumup bu yeni hisse odaklanarak Dar-ius’un elini sıktım. Büyüsünün benimkine sürtündüğünün, içimde bir duygu uyandırdığının bilincindeydim.

“Beni içeri almaya çalış,” dedi. “Yapmazsan zorla girebilirim ama büyülerimizin birbirine uyum sağlaması daha iyi olur.”

“O dediğini nasıl yapacağım?” diye sordum. Büyüsünü kendiminkinden ayırabiliyordum. Güçlerimiz dans eder gibi birbirine dolansa da bir olmuyorlardı.

“Bana güvenmelisin,” diye yanıtladı yumuşak bir sesle.

Ona cevap vermek yerine boğazımı temizledim. Tavuk kafesine giren bir tilkiye güvenmeyi tercih ederdim.

Birkaç dakika boyunca öylece durduk. Büyüsünün benimkine karışmasını sağlayacak bir yol bulmaya çalıştım ama nafileydi.

“O hâlde zorla gireceksin,” dedim en sonunda. “Sana gü-veniyormuş numarası bile yapamıyorum.”

“Hiç değilse karşı koymaya çalışma,” diye mırıldandı bunu yapmam sinirini bozuyormuş gibi.

Ne bekliyordu ki? Onca şeyden sonra ona kucak mı açacaktım?

Büyüsü giderek güçlenip benimkini bastırarak boğmaya başladı. Buna karşılık kendi büyüm de kabardı ve bana dayatmaya çalıştığı sınırları ezip geçmeye çalıştı. Birden Profesör Pyro’nun ilk dersimizde gücümü böyle, kaba kuvvetle yönlendirdiğini fark ettim. Darius kasten farklı bir yol izliyor, bunu benim için daha hoş bir tecrübe hâline getirmeye özen gösteriyordu sanki. Fakat bu o kadar gülünç bir fikirdi ki hızla savuşturdum. Kesin beni küçük düşürmek ya da başka bir şey yapmak için büyümü kontrolü altına almaya çalışıyordu.

“Karşı koymayı kes,” dedi elimi sıkarak.

“Söylediğin şey doğama ters,” diye mırıldandım.

“Birine güvendiğinde güç birliği dünyanın en doğal şeyi gibi gelir,” diye karşı çıktı Darius. “Aynı zamanda bir o kadar samimi bir şeydir, yeni biriyle bunu yapmaya kalkışmak başlarda daima tuhaf gelir. Özellikle de söz konusu yeni kişiden hoşlanmıyorsan.”

Genzimden alaycı bir ses döküldü. Eh, doğru söze ne denirdi? Darius Acrux'tan hoşlanmadığım bir gerçekti.

Karşı koymayı bırakacak mısın yoksa zorla içeri mi dalıyorum? dedi baskısını artırarak.

Ben...” Dikkatimi toplamak için kaşlarımı çatıp büyümün sınırlarını gevşetmeye çalıştım. Bu düşündüğümden çok daha zordu, gücümün kendini ona açmak istemediği apaçık ortadaydı. Fakat en sonunda başardım.

Darius'un büyüsü benimkine karıştı ve içimi dolduran saf enerjisi karşısında dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası kaçtı. Kaslarım sertleşti, sırtım istemsizce yay gibi gerildi. Pyro gücümü zapt ettiğinde benimkine kıyasla küçücük kalan büyüsünü fark etmemiştim bile. Fakat Darius tenimin altında kıpırdanan, benimkine sürtünen kanlı canlı bir yaratık gibiydi. Orada olduğunu fark etmemek mümkün değildi.

Varlığına alışmaya çalışırken nefesim hızlandı, enerjisi omurgamdan aşağı hücum ederken Darius'un elini sıktım.

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Temasımız hem çok fazla hem de çok yetersiz geliyordu. Parmağını hafifçe eklemlerimin üzerinde gezdirdiğinde elektrik çarpmışa döndüm.

“Böyle hissetmem normal mi?” diye fısıldadım.

Darius'un dudakları aralandı, konuşmadan önce bakışları üzerimde gezindi. “İkimiz de çok güçlüyüz,” dedi konuyu değiştirerek. “Güç, gücü arzular.”

Buna karşılık bir şey söylemek istesem de içimdeki büyü özgür kalmak için çaresizce bir çıkış yolu arıyor, tenimin sınırlarını zorluyordu.

Darius'un yüzümde gezinen bakışları kardı, dikkati bir an için dudaklarıma kaydı. Fakat boğazını temizleyip hızlıca toparlandı.

“Bir ateş topu yaratmayı dene,” dedi.

Sözünü ikiletmedim. Büyümü kullanmamla içimi dolduran rahatlama hissi kolumun titremesine neden oldu. Neyse ki çabucak gelip geçti.

Darius’un benimkine karışan büyüsü ve bana güç veren iradesiyle alevleri kusursuz bir küre hâline getirmeyi başardım.

Dönüp ona baktım, küçük bir övgü bekliyordum ama karşımda kimin durduğunu hatırlayıp bunun aptalca olduğunu anladım.

“Daha büyük,” dedi bana bakmadan.

Topu küçük bir araba boyutuna getirdim.

“Daha küçük.”

Bir kez daha söylediğini yaptım.

“Kara. Üçgen. Dikdörtgen. Daha küçük. Daha büyük...” Her talebiyle alevlere odaklanıp isteğini yerine getirdim.

Her saniye bir zorluğun daha üstesinden gelirken sırıtmamak için dudağımı dişledim. Bir olmuş büyülerimiz her özgür kalışında içimi bir hoş ediyordu. Şimdiye dek büyü yaparken hiç böylesi bir heyecan tatmamıştım ve bunun onun sayesinde olduğunun farkındaydım.

Çeşitli boyutlarda farklı farklı şekiller yaratmanın altından kalktığımda Darius aynı anda birden fazla aleve hükmetmemi istedi. Ardından hepsinin şekillerini değiştirmemi, onları hareket ettirip birleştirmemi ve tekrar ayırmamı söyledi. Yağdırdığı ardı arkası kesilmeyen emirler başımı döndürse de inadımdan bu agresif yöntemine ayak uydurdum.

Manipüle etmeye çalıştığım, neredeyse uzuvlarımı titreten enerji Darius’un elimi bırakmasıyla aniden kesildi.

Teninin yokluğu ardında tuhaf bir soğukluk bıraktığında sırf ellerimi oyalamak için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Darius performansım hakkında tek yorum yapmadan beni sessizce süzdü. “Tükenmiş hissediyor musun?” diye sordu. “Bu kadar yeter mi?”

İçimdeki güç kaynağını yokladım ama her zamankinden farklı bir şey hissetmiyordum. “Hayır, gayet iyiyim, dedim omuzlarımı silkerek.

Gözleri kısıldı. “Rezervin azaldıysa dürüstçe söyle, yalan söylemene gerek yok,” dedi. “Bunu fırsat bilip sana bir şey yapmaya kalkışmayacağım.”

Ona gözlerimi devirerek birkaç metre uzağımızda kocaman bir ateş topu yarattım ve alevler tenimi ısıttığında gülümsedim.

“Gayet iyiyim,” dedim.

Peki. Benim biraz güç toplamam gerek,” diye homurdanıp arkasını dönerek yanımdan uzaklaşmaya başladı.

Beni çağırmamış olmasına rağmen peşine takılıp, “Seni tükettim mi yoksa?” diye takıldım.

“Hayır ama rezervimin azaldığını hissedebiliyorum. Büyünü biriyle paylaşmak onu kendi başına kullanmaktan daha yorucudur.”

“Ah, şimdi anlaşıldı,” diye karşılık verdim sesime onunla dalga geçtiğimi anlamasına yetecek bir alaycılık katarak.

Darius arenanın bir kenarına bıraktığı çantasının başına gidip yanına oturdu. Fermuarını açarak içinden bir avuç altın sikke çıkarıp kucağına bıraktı ve sırtını duvara yaslayıp suyundan büyük bir yudum aldı.

Yanına iliştiğimde göz ucuyla bana baksa da bir şey söylemedi.

Birkaç sikkeyi parmaklarının arasında döndürmeye başladı. “Korsan hâzineni yangından kurtarmayı başardın demek?” dedim tüm masumiyetimle.

“Ne yazık ki hayır. Eve dönmem gerekti,” diye mırıldandı.

“Ah. Evinde yığınla akın olması güzel olmalı,” dedim uzanıp kucağından bir sikke kaparak.

Kolumu geri çekemeden Darius hışımla bileğimi kavradı, göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi. Fitilini ateşlediği ufak korku kıvılcımını görmezden gelip tek kaşımı kaldırdım.

“Az önce bana *hırladın* mı sen?”

“Neden beni kışkırtıp duruyorsun?” diye sordu alçak sesle. Bileğimi hâlâ bırakmamıştı.

“Neden işimi bu kadar kolaylaştırıyorsun?” Sikkeyi kucağına geri attığımda bileğimi bıraktı.

Altınına kavuşmasıyla vücudu gevşedi. Tepkisi karşısında yüzüme ufak bir tebessüm yayıldı.

“Demek hâzinen o kadar kıymetliydi, ha? Hepsini kaybetmek canını fena sıkmış olmalı.”

“Olur böyle kazalar.” Omuzlarını silkti, bu kez attığım yemi yutmamıştı.

“Yangın tam olarak nasıl çıktı peki? İpek pijamalarını kokulu mumlarının dibine falan mı atmıştın?”

Yangın konusunu açarak aptallık ettiğimin farkındaydım ama olaydan ne kadar etkilendiğini onun ağzından duymak istiyordum. Doğru sorular ve yeterli miktarda ısrarla onu konuşturabilirdim.

“Saç maşamı sadomazo kıyafetlerimin dibine koymuşum. Üzerlerine sürdüğüm yağ çok yanıcı bir şey.”

İstemsizce kahkaha atarak kendimi bile şaşırttığımda Darius’un dudakları seğirdi.

Hızla toparlanıp konumuza döndüm.

“Eh, bardağın dolu tarafından bakalım. Şaşaalı zengin züppe kıyafetlerinin hepsi yanıp gitti, bu seni daha az pislikmişsin gibi gösterecek yepyeni bir gardırop için bulunmaz bir fırsat.”

“Her işte bir hayır vardır derler,” dedi tüm sakinliğiyle.

Boşa nefes tükettiğimi fark ettiğimde onu kışkırtmaya çalışmaktan vazgeçtim.

Sinirim bozuldu. Yangını sahiden de bir kaza olarak görüyor gibiydi ve bu başına geleni kolayca arkasında bırakacağı anlamına gelirdi. Ona daha fazla acı çektirmenin yollarını bulmaya çalışırken düşünceler zihnimde dört dönüyordu. Belki bir şekilde hâzinesini kullanabilirdim. Az önceki tepkisine bakılırsa akmakları pek kıymetliydi. Bir kısmının çalındığını fark ederse kafayı yiyeceğinden emindim. Planımın ana hatları şekillenmeye başlamıştı ama Darius'un yüzüme yansıyan suçluluğu görmemesi için bunu şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdim.

Devam etmeye hazır mısın?" diye sordu sikkelerini çantasına geri koyarak.

"Asıl sen hazır mısın?" diye karşılık verdim o ayağa kalkarken.

Elini uzatıp kalkmama yardım ettiğinde bir an kibarlık yaptığını sandım fakat çok geçmeden yanıldığımı anladım. Darius elimi bırakmadı ve büyüsü göz açıp kapayıncaya dek içime akın etti.

Bana haber vermeye bile zahmet etmediğinden ağzımdan şaşkınlık dolu bir ses çıktı. Gözleri heyecanla parıldadı. Onu tanımasam neredeyse bundan zevk aldığını düşünürdüm. Bana gelirsek... aksini söylesem yalan olurdu.

"Temel şekiller yaratıp kontrol etmeyi öğrendin. Bu kez daha karmaşık bir şey istiyorum," dedi. İçimden bir ses bana patronluk taslamaktan büyük keyif aldığını söylüyordu.

"Ne gibi?"

"Aşina olduğun bir şey. Bir hayvan ya da avucunun içi gibi bildiğin bir nesne. Kör karanlıkta bile tanıyabileceğin bir şey," diye yanıtladı.

Gözümün önüne söylediği gibi bir şey getirmeye çalışarak, "Peki," dedim tereddütle. Biraz vakit alsa da ne yaratacağımı buldum. "Hazırım," dedim.

Boştaki elimi önüme uzatarak işe koyuldum. Parçalar ortaya çıksa da hepsini bir araya getirmeye çalıştığımda dağılıp gittiler.

"Tekrar," dedi Darius sertçe.

Tekrar tekrar denedim fakat üçüncü seferden sonra sabrım tükendi. Büyümü bir türlü istediğim gibi manipüle edemiyordum.

Darius ansızın elimi bırakıp arkama geçti ve avuçlarını belime koydu. Tenime değen teni karşısında elektrik çarpmışa döndüm ve dokunuşundan kaçmaya çalıştım.

“Ne yapıyorsun?” diye tersledim. Tekrar debelendim ama beni bırakmadı. Aksine, belimi daha sıkı kavradı.

“Büyüyü düzgünce yapabilmek için iki eline de ihtiyacın var,” dedi. Sesi bana hâlinden hiç şikâyetçi olmadığını düşün-dürse de yüzünü göremediğimden emin olamıyordum. “Kendini bir şey sanma.”

Ellerini hafifçe kıpırdatıp parmaklarını bel kısmımdaki çıplak tenime bastırdığında nabzım hızlandı. Beynim bir an için allak bullak oldu, dokunuşundan başka bir şey düşünemedim.

Tüm dikkatimi büyüme verip ellerinin vücudumdaki hissini görmezden gelmeye çalıştım.

Lanet olsun sana, süper seksi pislik. Ne yaptığının bal gibi farkında.

Derin bir nefes verip alevleri tekrar canlandırdım. Şekillerine odaklanıp nasıl görünmelerini istediğimi hayal ettim. Darius’un büyüsünün de yardımıyla onu istediğim şekle bürün-dürmeyi başardım. Yarattığım küre ikiye bölünüp birer tekerleğe dönüştü, ardından şasi, sele ve gidonlar geldi. Çok geçmeden avuçlarımın arasında şık bir motosiklet belirdi.

Eserimi inceleyip şaşkın şaşkın güldüm.

Omzumun üzerinden motosikletimi inceleyen Darius, “Sürmeyi biliyor musun?” diye sordu merakla.

Genzimden alaycı bir ses döküldü. “Biliyorum demek hafif kaçar. Benden kurtulmayı bu kadar çok istiyorsan önüme bir motosiklet koyup otobanı göster. Yüzümü bir daha görmezsin.”

“Çok... ilginç.”

Belirsiz yorumunun gerisi gelmedi. Kendime Darius'un ne düşündüğünün umurumda olmadığını hatırlattım. Alevleri havaya fırlattığımda motosikletim önümde süzülmeye başladı.

Gücünün daha fazlasını çekmeye başladığımda Darius un parmakları belime daha sertçe battı ama kendimi tutmaya yeltenmedim. Büyümüz içimde cayır cayır yanıyor, özgür kalmaya can atıyordu. Bense bir kez olsun sözümü dinlediği için aptal aptal sırıtıyordum.

Motoru başımızın üzerinde sertçe döndürdüğümde Darius biraz daha yakınıma sokuldu, karnıma kayan elleri hafifçe aşağıya kaydı. Parmak uçları taytımın belinin altına doğru ilerledi.

Enerji dalgası aniden kabarınca keskin bir nefes verdim. Konsantrasyonum darmadağın oldu, motosiklet parçalandı ve üzerimize minik kıvılcımlar yağdı.

"Odak konusunda çalışman gerek, Roxy," dedi Darius alaycı bir sesle ve ellerini çekmeye tenezzül bile etmedi.

Tam hışımla kollarının arasından çıkacaktım ki duraksadım, tam da bunu istediğinin farkındaydım. İçinde bulunduğumuz durumu suistimal ederek beni kışkırtmaya çalışıyordu.

Ufak bir dokunuşla büyümü bozabileceğini düşünüyordu demek. Eh, bu oyunu iki kişi oynuyordu.

"Belki daha büyük bir şey yaratmalıyım," diye mırıldandım karnımdaki ellerinin farkında değilmiş gibi. Ona bu zevki tat-tırmayacaktım. Taytımın altındaki parmak uçları sabit durmak yerine tenimde dans ediyor, tüm bedenime bir sıcaklık dalgası yayıyordu. Körüklediği arzuya teslim olmaya hazır yanım biraz daha aşağı inmesini diliyordu. Bu düşünceyi kafamdan atmak için dilimi ısırdım. Sadece parmak uçlarıyla bile her yanımı karıncalandırdığını, arzumu uykusundan uyanmış bir canavar gibi şaha kaldırdığını kabul etmek istemiyordum.

"Altından kalkabileceğini düşünüyorsan," dedi aksini düşündüğünü ima eden bir sesle.

“Beni hafife alma,” diye karşılık verdim umursamazca.

Bu kez çok daha büyük bir ateş topu yarattım ve aramızdaki bağdan bana akan enerjisini öncekine kıyasla en az dört kat daha fazla sömürerek alevleri devasa bir kuş şekline sokmaya başladım.

Darius nefesinin kesilişini bana çaktırmamaya çalıştı. Bir adım gerileyerek ona iyice yaslandığımda kollarını etrafıma daha sıkı doladı.

Kıvrımlarım kaslı vücudunun hatlarına yerleşti ve kıçımı kasıklarına bastırdığımda kıpır kıpır parmakları duraksadı. Oynadığım bu küçük oyunun dikkatimi dağıtmasına izin vermeyip ateş topunu kocaman bir şahin hâline getirdim. Boyutu ve pek aşina olmadığım bir hayvan olması nedeniyle motosiklete kıyasla daha fazla çaba harcıyor, alevlere sözümü geçirebilmek için Darius’un büyüsüne daha fazla asılmam gerekiyordu. Bunu yaparken kıçımı kasıklarına sürtmeyi de ihmal etmiyordum elbette.

Bu oyunu iki kişi de oynar.

Şahini tepemizde uçurmaya başladığımda göğsünden derin bir hırıltı yükselince pis pis sırıttım. Göz ucuyla minik hayran grubunun bizi izleyip fısır fısır bir şeyler konuştuklarını görebiliyordum ama hiçbiri umurumda değildi. Bu oyunu başlatan Darius’tu ve beni yenmesine izin vermeyecektim.

Vâris şaşkınlığını hızlıca üzerinden atıp beni kendine bastırdı, parmaklarını biraz daha aşağıya kaydırıp külotumun belini okşadı.

Vücudumdaki tüm kan bacaklarımın arasına hücum etti, meme uçlarım sertleşti. Kalbim bir balyoz misali göğsümü dövüyor, sesi kulaklarımda uğulduyor olsa da vücudumun onunkine verdiği tepkiyi saklamaya çalıştım.

ikinci bir şahin yaratıp onu da ilkinin yanına gönderdim, tki havyanı da diri tutmak için harcadığım çaba karşısında kaşlarım çatıldı. Kuşlara tepemizde daireler çizdirmekten öteye gidemesem de bu bile başlı başına büyük bir gelişmeydi ve heyecandan yerimde zıplamak istememe neden oluyordu.

Sinsi sinsi sırıttım. *Neden yapmıyorum ki?* Ellerimi sevinçle çırpıp kıçımı Darius'un kasıklarına sürterek zıpladım.

Siktir, diye mırıldandı Ignis Vârisi. Belimi daha sıkı kavrayıp beni kendine bastırdığında sertliğini kıçımda hissettim. Kahretsin, çok *büyüktü.*

Dikkatimin dağılmasıyla tepemizde dönen şahinler kaybolup gitti.

Her yanımı saran enerji bedenimi yakıp kavuruyor, tenim ellerini tekrar hareket ettirmesini arzuluyordu. Dönüp dudaklarına yapışmayı, başladığı işkenceye devam etmesini istiyordum. Bedenimi onun merhametine bırakmak istiyordum.

Kendimi Darius Acrux'un mükemmel uzuvlarından sonuna kadar faydalanma fantezisine yarım saniye kadar kaptırdıktan sonra yüzüne bakabilmek için başımı sola çevirdim.

Dipsiz kuyuları andıran kapkara gözleri benimkilere kilitlendi ve bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Aramızdaki sıcaklığı, ihtiyacı ve dayanılmaz arzuyu hissetmemek imkânsızdı.

"Darius?" dedim alt dudağımı dişleyerek.

Bakışları doğruca ağzıma kaydı, beni kendine sertçe bastırdı. Arzusunun her santimini kıçımda hissedebiliyordum ve kendi bedenimin de kafamdaki fanteziyi gerçeğe dönüştürmek istediğini inkâr edemezdim. Ne var ki saçmalık derecesindeki çekiciliği bile iğrenç tavırlarını telafi etmeye yeterli değildi.

"Hımm?" Üzerime eğilmesiyle aramızda bir nefeslik mesafe kaldı.

Kendimi âna bırakıp parmak uçlarımı kirli sakalında gezdirdim. Onun gibi bir canavarla oynamak içimi çarpık bir heyecanla doldurdu, biraz mantığım olsaydı içindeki tehlikenin çağrısına kulak vermezdim.

"Kendini bir şey sanma." Kollarının arasından çıkıp Ateş Arenasının öbür ucuna doğru yürümeye başladım.

Arkamı dönüp bakmasam da beni izlediğinin, ona bakmamı istediğinin farkındaydım. Daha önce biri tarafından reddedilmiş miydi? Nedense bundan şüpheliydim. Ona bunu tattırmak Küreye uzanan yolu seke seke aşmak istememe neden oldu.

“Babam ve diğer Konsey üyelerinin düzenleyeceği partiyi unutma. Cumartesi saat altıda seni ve kardeşini odandan alacağım,” diye seslendi arkamdan. “Elbiseleriniz de aynı sabah kapınızda olacak.”

“Öyle olsun,” dedim arkamı dönmeden.

Arena’dan çıkıp geç akşam yemeğimiz için Darcy ve diğerleriyle buluşmak üzere Küreye doğru yola koyuldum. Dar-ius’la antrenmanımın nasıl geçtiğini sorduklarında onlara ne diyeceğimi bilmiyordum ama yüzümdeki zevzek sırıtış muhtemelen her şeyi ele verirdi.

DARC

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Pazartesi gecesi saat sekizde Dünya Gözlemevinde ilk Astroloji dersimize girecektik. Yaptığımız haftalık görüşme için ofisine gittiğimde Orion masasının öteki tarafında oturuyordu, karşımdayken dikkatimi bir türlü toplayamadım. O Nemf anatomisine dair bir şeyler zırvalarken ben dudaklarının boynumdan başka yerlerde gezinmesinin nasıl bir his olacağını hayal etmekle meşguldüm.

Dudaklarının tadı viski ve gücü andırıyordur kesin.

“Bayan Vega?”

Orion yerinden kalkarken gözlerimi kırpıştırarak ona dair kurduğum müstehcen hayallerden sıyrıldım.

“Süremiz doldu,” diye açıkladı. “Vaktimi boşa harcamadığın için teşekkür ederim. Ağzımdan çıkan her sözü can kulağıyla dinledin,” dedi kıstığı gözleriyle iğnelemesini pekiştirerek. Özür dilercesine sırıttım. *Eh, bence çok keyifli bir görüşme oldu.*

Çantamı toplarken odama uğrayıp duş alacak, üniformamı değiştirecek vaktim olmasını diledim. Fakat programıma sonradan eklenen Astroloji dersinin bilgi e-postasında akşam derslerinde bile üniforma giyme zorunluluğu olduğuna dair bir not yer alıyordu.

“Sana Ev’ine kadar eşlik edeyim,” dedi Orion. “Belki yolda son bir saattir kara kara ne düşündüğünü de benimle paylaşırsın.” Sırıtarak kapıya yöneldiğinde yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle onu takip ettim.

“Teklifiniz için teşekkür ederim ama Astroloji dersim var, efendim,” dedim. Kurduğum edepsiz düşleri ona anlatacak değildim. *Hepsi benimle mezara gidecek.*

“Dünya Gözlemevine gidiyoruz o hâlde.” Koridora çıkıp ona yetişmemi bekledi.

Kaşlarım çatıldı. “On dakikalık yolu tek başıma yürüyebilirim.”

“Zaten o tarafa gidiyorum.” Yürümeye başladığımızda gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Jüpiter Binasının ilerisine uzanan yola çıkıp Dünya Gözle-mevi’ne yöneldiğimizde esnedim. Küre’den çıkıp odalarına dönen öğrencileri kıskanmıyordum. Uzun bir gün geçirmiş olmama rağmen ilk Astroloji dersim için heyecanlıydım. Hesaplaşmayı geçtiğimizde ders programımız daha da yoğunlaşacaktı. Yoksa Hesaplaşma’yı *geçersek* mi demeliydim? *Tanrım, lütfen geçelim. Her şeye rağmen tıpış tıpış Şikago’ya dönmek zorunda kalabiliriz. Öyle olursa Darius’un altınları bile keyfimi yerine getiremez.*

Boş vakitlerimin çoğunu sınava hazırlık için Tory’yle Element büyüsü pratiği yaparak geçiriyordum. Orion derslerinde işe yarar bir şey öğretmeyi hâlâ reddediyordu ve bunun yakın zamanda değişeceğinden şüpheliydim.

Sessizce yürürken ona kaçamak bir bakış attım. Sert bakışları, hafifçe gerilmiş omuzları ve sıkıp gevşettiği yumruğu dikkatimi çekti.

“Birinin üzerimize atlamasını mı bekliyorsunuz?” diye takıldığımda sert bakışları benimkilerle buluştu. Ciddiyetinden zerre kadar ödün vermiyordu.

“Daima tetikte olmalısın, Bayan Vega.”

Ah, dedim. Fae dünyasının düzeni düşünüldüğünde sanırım öyle olmalıydım. Kampüs duvarlarının ardında yaşamanın nasıl bir şey olacağına hiç kafa yormamıştım. Bu toprakların geri kalanı da burası kadar acımasız mıydı?

Darcy! Sofîa’nın sesini duymamla başımı kaldırdım ve Diego’yla Gözlemevi’nin önünde durduklarını gördüm. Eliyle onlara katılmamı işaret ettiğinde durup Orion’a veda etmek üzere ona döndüm. O da aynısını yaptı ve olması gerekenden çok daha uzun süre öylece dururken aramızda tuhaf bir belirsizlik oluştu.

Neden vedalaşmak için durduk ki? Neden hâlâ öylece dikiliyorum?

Orion ufak bir baş hareketi yapıp arkasını dönerek aceleci adımlarla uzaklaşmaya başladı. Çok geçmeden gözden kayboldu.

Bu tarafa gitmiyormuş demek. Biliyordum. *Nemf bana saldırıp büyümü çalacak diye paranoya yapıyor.*

“Darrccccyyyy!” diye şakıdı Sofia bir kez daha. Kafamı çevirdiğimde onu Diego’nun sırtından bana el sallarken buldum.

Şaşkınlıkla gülüp hızlıca onlara katıldım.

Diego sırıtarak Sofia’yı yere indirdi. “Orion sana eşlik mi etti?” diye sordu kafası karışmış gibi.

“Şey...” diye söze başladım ama Sofia etrafımda fırıl fırıl dönüp saçlarımı karıştırarak kıkırdadı. *Ne yapıyor bu?*

“Darcy onu seviiyoooo. Suratının hâline bir bak!”

“İçine ne kaçtı böyle? Ayrıca... parıldıyor musun sen?” Ağzı kulaklarında birkaç tur daha dönmesini izledim.

“Hissetmiyor musun?” Iç geçirip bana hülyalı hülyalı gülümsedi.

“Şey... hayır?” dedim gülerek.

Sofia bir kez daha fırıl fırıl dönmeye başladı, eteği bacaklarına dolandı.

Diego ona sokuldu. “Gün batmadan hemen önce bir gökkuşağının içinde uçtu. O zamandan beri böyle.”

“Bu yüzden mi akşam yemeğinde yoktu?” dedim.

“Evet,” diye yanıtladı Diego. “Pegasusların hepsinin kafası uçmuş durumda.”

“Selam, millet!” Tory koşarak yanımıza geldi. Üzerinde kot pantolon ve göbeğini açıkta bırakan mavi bir bluz vardı. Üniformalarımızı şaşkınlıkla süzdü. “Üzerimizi değiştirmememiz mi gerekiyordu?”

“Evet,” dedim alaycı bir sesle. “E-postayı okumadın mı?”

Kardeşim üzerini işaret etti. “Okumuşum gibi mi görünüyor, Darcy?”

Ona sırıttım. “Eh, umalım da profesör uyuzun teki çıkmasın,” dedim başımızın ağrıyacağını bile bile.

öğrenciler Gözlemevine akın etmeye başladığında onlara katıldık. Bina parlak oniks taşından duvarları ve siyah metalden devasa bir kubbesiyle oldukça heybetliydi. Kapısından içeri girip ortasında bir asansörün yer aldığı loş salona ayak bastık. Kalabalıktan birinin düğmeye basmasıyla kapılar açıldı ve elli kadar birinci sınıf öğrencisi içeriye doluştu.

Büzdüğü dudaklarıyla etrafındaki herkesin üniformasına bakan Tory’nin yanına sıkıştım. “Dönüp üzerimi değiştirse miydim? Geçen günkü cezan eziyet dolu geçmişti,” diye fısıldadı kulağıma.

“İş işten geçti artık,” dedim omzumu silkerek.

Asansörün kapıları tekrar açıldı ve hepimiz binanın tepesindeki devasa kubbeye çıktık. Kubbenin ortasında daire şekilli bir sahne, etrafındaysa sıra sıra aşağı doğru dizilmiş koltuklar yer alıyordu. Sahnenin göbeğinde, çatının tepesindeki deliğe bakan bronz bir teleskop, yanındaysa minderi kadife kumaşla kaplı iki sandalye duruyordu.

İçeriye huzursuz edici bir sessizlik çökmüştü. Oturacak bir yer ararken heyecanım giderek tırmandı.

Arka sıralarda bir koltuğa yerleştik. Tam Atlas’ımı çıkarmıştım ki üzerimize parlak bir spot ışığı düştü. Gözlerimi kısıp elimi önüme siper ettim.

“Vega ikizleri aramızda! İhtişamları karşısında diz çökün!” Gür bir kadın sesi içeriyi inletti.

“Eyvah, diye fısıldadı Tory kalbim teklerken.

Tek kelimeyle harika.

Gözlerim parlak ışığa alışırken bön bön bize bakan öğrenci kalabalığı ve Tylcr Corbin’in her şeyi videoya çekmek için havaya kaldırdığı Atlas’ı netleşti. Ardından Uyanış törenimizi yöneten profesörün koltukların arasından sahneye doğru yürüdüğünü gördüm. Kuzguni saçları beline kadar geliyordu ve keskin yüz batlarıyla neredeyse bir kuşu andırıyordu.

Sahnenin göbeğinde duran kadife kaplı sandalyeleri işaret etti. “Ayağa kalkın, kızlar. Gelin de hak ettiğiniz yerlerinizi alın.”

“Şey... burada keyfimiz yerinde aslında,” dedi Tory.

“Daha neler? Derhâl buraya gelin.” Sert bakışları ve otoriter sesi itiraz istemediğini açıkça belli ediyordu.

Tory’yle yerlerimizden kalkıp sahneye uzanan rampayı inerken bizi takip eden onca göz tüylerimi diken diken etti.

“Ben Profesör Zenith,” dedi uzun siyah elbisesinin eteğini toplayıp abartılı bir reverans yaparak. “Naçizane öğretmeniniz ve Kraliçelere itaat Çemberinin saygıdeğer sponsoru.”

Tanrım, al birini vur ötekine. Onun yüzünden herkes dik dik bize bakıyor.

Doğrulup kollarımızı tutarak bizi sertçe sandalyelere sürükledi, kıçımı mindere oturturken tırnakları tenime batıyordu.

“Bağışlayın, içim içime sığmıyor da,” diye fısıldadı. Bizi son kez şöyle bir süzüp geri çekildi. Saklamaya çalışmadıkları bir nefretle bize bakan, kendi aralarında kıkırdaşıp fısıldaşan öğrencilere döndü.

Zenith bir an için teleskobun arkasında kaybolup koca bir sepetle döndüğünde yerimde huzursuzca kıpırdandım, suratım utançtan kıpkırmızı

oldu. Sepeti ayaklarımızın dibine bırakıp kapağını açarak içindeki çileği, peyniri, ekmeği ve şampanya şişesini ortaya çıkardı.

“Keyfinize bakın,” deyip tekrar önümüzde eğilerek sahnenin kenarına döndü.

Kulağıma birkaç alaycı söz geldiğinde yerin dibine girmek istedim. Zenith onları duyduysa da bir şey söylemedi.

Şampanya şişesinin mantarı patladığında kardeşime döndüm. Tory omuzlarını silkerek kadehlerimizi doldurdu.

“Herkes zaten bizden nefret ediyor,” diye fısıldadı. “Hiç değilse keyfimize bakalım.”

Alayla gülüp bana uzattığı kadehi alarak bir yudum içtim.

“Pekâlâ,” dedi Zenith gür sesiyle. Elini önüne savurmasıyla gözleri karardı.

Salon aniden karanlığa büründü ve avuçlarında tuttuğu büyünün açık mavi renkli parıltısından başka bir şey göremez oldum. Zenith dersinde başka kimse yokmuş gibi doğruca Tory’yle bana hitap etti.

“Bugün sîzlere Yıldız Bağlarını öğretmek benim için büyük bir onur olacak, kızlar.” Avucundaki ışık güçlenip giderek yükseldi. Tory’yle sandalyelerimiz geriye yatmaya başladı, kulağımı dolduran uğultuya bakılırsa diğerlerininkine de aynı şey oluyordu.

Kubbeli tavan büyüyle aydınlanıp alabildiğine uzanan bir gece göğüne dönüştü.

“Takımyıldızlar bir Fae’in doğasını belirler,” diye söze başladı Zenith. Sınıfın dikkati nihayet ona kaydığında rahat bir nefes aldım.

Yıldızların arasında takımyıldızları gösteren gümüş renkli çizgiler ve her birinin isimlerini açıklayan kıvrımlı el yazıları belirdi.

“Zodyak takımyıldızlarıyla başlayacağız,” dedi Zenith. Ses tonu nabzımı hızlandırdı.

Biraz fazla hevesli olsa da ilgiyi üzerine nasıl çekeceğini biliyordu. Tepemizdeki takımyıldızlar bir bir parlamaya başlayınca ağzım hayranlıkla aralandı. Sayısız noktacığın bir araya gelerek oluşturduğu şekiller tek kelimeyle nefes kesiciydi.

Hemen Yengeç ve Boğa arasında yer alan İkizler i buldum.

“İçlerinden bazıları Faelcrin günlük yaşamında çatışmalara neden olsa da herkesin burçlara bakılmaksızın dostluk ve ilişki kurması mümkündür, öte yandan Yıldız Bağı son derece özel bir şeydir ve alelade bir bağla kıyaslanamayacak kadar güçlüdür.”

Yıldızların parıltısı hafifçe soldu ve gece göğünde gümüş harflerle yazılmış ders notlarımız belirdi.

Yıldız Bağı’nın Üç Türü

■ *Nebula Dostlumu*
■ *Elysian Eşliği*
■ *Astral Hasımlık*

Sözcükleri okudukça kaşlarım havalandı, merakım daha da kabardı.

Zenith sırayla hepsini açıklamaya başladı. “Nebula Dostluğu en sık görülen Yıldız Bağı olsa da bu son derece özel oldukları gerçeğini değiştirmez. Bunlar neredeyse yollarının kesiştiği ilk andan itibaren birbirini anlayan dostlardır. Enerjinizi yükselten, sizin için daima en iyisini isteyen ve bunun için didinen kişilerdir. Nebula Dostluğu en derin yoldaşlıklardan biridir. Bununla kutsanıp kutsanmadığınızı anlamak için tek yapmanız gereken şöyle bir dönüp arkadaşınıza bakmaktır.”

Takımyıldızlar tekrar parıldadı ve notlar kayboldu. Zenith’in sözleri aklıma ilk Tory yi getirmişti. Bu bağın bizim için de geçerli olup olmadığını, ikiz olduğumuzdan bununla doğup doğmadığımızı merak ettim.

“Nebula Dostluğu, Kozmik Takvim’i örtüşen iki kişi arasında ortaya çıkar,” diye devam etti Zenith. Gökyüzü kayıp Kova ve Akrep’in üzerinde durdu. “Kova ve Akrep burcunu ele alalım. İkisi de sekizinci Evlerinde Jüpiter’le

doğmuşsa Yıldız Bağı kurup Nebula Dostu olabilirler. Genelde ruh ikiziniz olduğunu sezmiş gibi bu Faelere çekilirsiniz. Hayatınıza bir kere girdiklerinde çıkmaları pek olası değildir."

"Ne evi?" diye mırıldandı Tory kulağıma eğilerek. Zenith onu duymuş olacak ki sorusunu hemen yanıtladı.

"Zodyak takımyıldızları bir araya gelerek kendi aralarında göksel bir saat oluşturur, Bayan Vega." Gökyüzü tekrar değişti ve burç sembolleri toplanarak bir daire oluşturdu. Hemen aklarında on iki kutuluk ikinci bir daire yer alıyordu. "Gezegenler, güneş ve ay sürekli hareket hâlindedir ve döngüleri boyunca on iki Ev'den geçerler. Bu gök cisimlerinin doğduğunuz andaki tam konumunu öğrenmek için doğum saatinizi, tarihini ve yılını bilmeniz yeterlidir."

"iyi de kimse bize doğum saatimizi söylemedi. Zaten Değiştirilmiş Çocukuz, söylediğiniz şeyleri kesin olarak bilmemiz mümkün değil. Hatta düşündüm de doğum günümüzü bile yanlış biliyor olabiliriz yani," dedim.

Zenith keskin bir nefes verdi. "Sadık hizmetkârınızı hafife alıyorsunuz, benim güzel prenseslerim. Bu dünyaya göz açtığınız ânı pek tabii aklıma kazıdım. Annenizin hamileliğinden başlayarak rahminden çıktığınız saniyeye kadar sayısız yıldız haritası çıkardım."

"Tanrım," diye fısıldadı Tory. Bense içimden yükselen kahkahayı bastırıp Zenith'i görebilmek için başımı bir o yana bir yana eğdim. İçerisi o kadar karanlıktı ki yalnızca birkaç metre ötemizde hareket eden silüetini seçebiliyordum.

Yanımıza yaklaşıp aramıza eğildi. "Roxanya Vega 11 Haziran gece yarısını tam olarak üç dakika on bir saniye geçe doğarak dünyaya gözlerini açan ilk bebek oldu." Bana döndü. "Gvvendalina ise gece yarısını on bir dakika üç saniye geçe aramıza katıldı. Bu sayıların ne kadar kudretli olduğunu biliyor musunuz? Üç ve on bir evrendeki en güçlü iki sayıdır ve ikiniz de bunlar göksel DNA'nıza kazınmış vaziyette doğdunuz."

Yani bu... iyi bir şey mi?" diye sordum. Doğum günümüzü doğru bildiğimize sevinmiştim. Öz ailemizin soyadını taşımayı sorun ettiğim

söylenemezdi ama bundan fazlası çok büyük bir değişiklik olurdu. Bir zamanlar olduğum kızı kaybetmek istemiyordum.

“İyi de laf mı? İnanılmaz, akılalmaz, akıl sır erdirilemez. Hepsi bu kadar da değil. Bu sadece başlangıç. Doğduğunuzda güneş İkizler Evinde, güneş sistemindeki en kudretli göksel varlıktaydı, kızlar.” Düşüp bayılacakmış gibi sandalyelerimizin arkasına tutundu. “Yıldızlar aşkına, hangi Zümre’ye ait olacağınızı öğrenmek için sabırsızlanıyorum. *Ben* bile ne olacağınızı öngöremiyorum.”

Yanımızdan ayrılırken sözleri nabzımı hızlandırdı. Güçlü olduğumuzu bilsem de bazen henüz büyümüzü doğru düzgün kullanmayı bilmediğimiz için okulun en zayıf Faeleri olduğumuz hissine kapılıyordum. Yine de gücümüze hükmetmeyi başardığımızda hafife alınmaması gereken Faeler olacağımızı duymak iyi gelmişti. *Vârisler o zaman bize bulaşsın da görelim.*

“Şimdilik dersimize kaldığımız yerden devam edelim,” dedi Zenith. Kulağıma “ayrımcılık” ve “Vega sürtükleri” gibi sözcükler çalındı. İkincisinin Kylie’nin ağzından çıktığına yemin edebilirdim.

Gökyüzü tekrar değişirken sinirimi bastırıp tavana baktım.

“Elysian Eşleri, tüm Yıldız Bağları içinde en öngörülemez olandır,” dedi Zenith. “Bu, sizin mükemmel partnerinizdir. Diğer yarınız, ruh eşiniz, ikiz aleviniz, tek gerçek aşkınız. Birçok adı olsa da Solaria’da ona böyle deriz. Elysian Eşiniz dünyanın neresinde olursa olsun sizin Yıldız Bağı’nızdır. Yollarınız kesiştiğinde Zodyak, dönen tekerleğe bağlı bir ipin iki ucu gibi sizi birbirinize çeker. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirseniz aranızdaki kaçınılmaz çekim o kadar artar. Ne var ki...” Zenith duraksadı ve gökyüzü kan kırmızıya boyandığında yüreğim ağzıma geldi. İki yıldız tavanın zıt uçlarından son sürat birbirine doğru süzülmeye başladı. “Bu çekim gibi yıldızların sizi sınaması da kaçınılmazdır. Bir araya her gelişinizde evren biraz daha değişken hâle gelir. Yıldızların size dayattığı tüm sınavları geçmeniz hâlinde İlahi An’la ödüllendirilirsiniz.”

“Diğerlerini bilmem ama ben bu sabah duşta kendi ‘İlahi An’ımı yaşayıp yıldızları gördüm,” diye araya girdi Tyler.

“Kapa çeneni, küstah velet!” diye çıkıştı Zenith. “İlahi An, Elysian Eşinizle kaderinizin belirlendiği andır. Gece göğünün altında bundan sonraki hayatlarınızı şekillendirecek bir seçim yapmanız beklenir. Birlikte kalmayı seçerseniz irislerinizi çevreleyen gümüş halka aşkınızın nişanesi olur. Fakat ayrılmayı tercih ederseniz...”

Yıldızlar nihayet çarpıştığında etrafa saçılan alevli parçalar üzerimize hücum etti. Yüzümü buruşturdum, bazıları çığlıklar kopardı ancak alevler bize ulaşamadan sönüp gitti. “Karşıt Yıldızlar olursunuz ve yıldızların lanetinin iziyle yani irislerinizin etrafını saran siyah halkayla cezalandırılırsınız. O andan itibaren evrendeki tüm Semavi varlıklar kendilerini sizi birbirinizden ayrı düşürmeye adar.”

Sözleri üzerine ağzım bir karış açık kaldı.

“îlahi Ana giden sınavlara örnek verebilir misiniz?” diye sordu Kylie. “Sethy’yle ilk engelimize rastlarsak eğer hazırlıklı olmak istiyorum.”

“Seth Capella’yı mı kastediyorsun?” dedi Profesör Zenith. Adını tükürürcesine söylemesi dikkatimden kaçmamıştı.

“Ta kendisi,” dedi Kylie coşkuyla.

“Ha,” dedi Profesör alayla. “*Şayet* ilk engeliniz yaklaşıyorsa soruna cevap verememem. Yıldızların sınavları birbirine benzemez. Senin onu ya da onun seni ölümden kurtarması gerekebilir. Belki diğer yarının aklını çelmek için yaratılmış bir kadın çıkagelir.”

Kylie nin kıstığı gözlerini üzerime diktiğini hissettim. Belki hâlihazırda sınanıyorumdur,” dedi Jillian’a, duyabileceğim kadar yüksek sesle. Suratına bön bön baktım.

“Çoğu Fae Elysian Eşini arasa da bir o kadarı buna yanaşmıyor,” dedi Zenith kasvetli bir sesle. “Bazıları için risk göze alamayacakları kadar büyük, diğerleri içinse her şey kan bağlarını saf tutmakla ilgili. Kimse Elysian Eşini seçemez. Hâliyle bir Fae kendi Zümresinden bir çocuk doğurmayı diliyorsa Eşinden köşe bucak kaçabilir. Evren böyle şeyleri

umursamadığından kişinin Eşiyle aynı Zümreye mensup olması ihtimali düşüktür. Kalp öteki yarısını bulduğunda ona söz geçirmek imkânsızdır.”

“Bu nasıl anlaşılır peki?” diye sordu Sofia utangaç bir tavırla.

“Aşkınız bir süpernova misali içinizi cayır cayır yakar,” diye yanıtladı profesör. “Açıklanamaz bir nedenden ötürü sürekli ona çekilirsiniz. Varlığı öyle derinlerinize işler ki onsuz geçirdiğiniz zamanları hatırlayamazsınız. Fakat tutku aldatıcı olabilir. Elysian Eşi sandığınız kişi burcunuzla cinsel kimyası olan bir Nebula Dostu da çıkabilir.”

“Umarım Elysian Eşim Max Rigel çıkar,” diye fısıldadı bir kız yanındaki arkadaşıyla kıkırdaşarak.

“Max benim eşim!” diye itiraz etti sınıfın öteki ucundaki bir oğlan.

“Sessizlik!” diye bağırdı Zenith. “Sıra son Yıldız Bağı olan Astral Hasımlık’ta.”

Tenimi bir ürperti sardı. Tory’yle göz göze geldiğimizde aynı şeyi düşündüğümüzü anladım. *Astral düşmanımız varsa kesin Vârislerdir.*

“Astral Hasımlık iki Fae arasında müthiş bir nefret bağı oluşturur. Bir hayli ender görülmelerine rağmen yıldızlar bazı Faelere birden fazla düşman layık görür. Astral Hasımlar, genellikle doğaları taban taban zıt burçlardan çıkma eğilimindedir. Üstelik doğum haritalarınız da pek çok yönden ters düşer. Siz gece doğduysanız o gündüz doğmuştur. Siz ruhsal enerjinizi güneşten çekiyorsanız o aydan çekiyordun Işık ve karanlık, gece ve gündüz. Astral Hasımlar arasındaki çatışmalar genellikle ölümle sonuçlanır. Ne yazık ki Elysian Eşlerinden farklı olarak, iki taraftan biri yok edilene kadar tekrar tekrar çatışmaya mahkûmlardır. Uzun lafın kısası, bir Astral Düşman’ı-nınız varsa arkanızı kollayın.”

Tory’nin Vârislerin elinde ölmekten kıl payı kurtulduğu geceyi düşündüğümde midem kasıldı. O dört pisliğe gerçekten bağlı olabilir miydik? içimizden birinin sonu gelene kadar tekrar tekrar çatışmaya mahkûm muyduk?

Umarım değilizdir.

Sandalyelerimiz tekrar doğruldu ve dersin geri kalanını Atlaslarımızda doğum haritalarımızı çıkararak geçirdik. Ze-nith sınıfta sadece Tory'yle ben varmışız gibi etrafımızda dört dönüp belli gezegenlerin farklı Evlerde olmasının ne anlama geldiğini açıkladı. Hepsini aklımızda tutmak bir hayli zordu, özellikle de kadehlerimizi sürekli tazeleyip dururken. *Bedava içkiye kim hayır diyebilir ki?*

Ders bittiğinde başım usul usul dönmeye başlamıştı. Asansörle giriş katına inip Gözlemevinden çıktık.

Gözüm önümüzde hararetle bir şeyler anlatan Kylie'ye takıldı. "Bu gencecik yaşımda Elysian Eşi'mi bulmam inanılmaz bir şey. Yakında Sethy'yle düğümüzü planlamaya başlarız herhâlde."

"İyi de bir Kurt Kadın'la evlenmek zorunda değil miydi?" diye sordu Jillian.

"Hayır, Jillian," diye çıkıştı Kylie. "Ailesini küçüklüğümden beri tanırım. Komşu evlerde büyüdük. Annesi benim de annem sayılır. Sethy'nin kendi Zümre sinden biriyle evlenmemesini umursamaz. Birbirimize çok âşığız, mutluluğumuza engel olmaz."

Vedalaşmak için durduğumuzda Tory gözlerini devirdi.

"Sabah görüşürüz. Hava Bölgesine dönerken Astral Düşmanlarına dikkat et," diyerek Sofıa'yla birlikte Diego ve benden uzaklaşmaya başladı.

Gökkuşağı kafası geçmiş Sofia esneyip uykulu gözlerle bize el salladı.

Diego'yla Ağlayan Ormana doğru yürürken öğrendiklerimizi düşündüm. Ağaçlara yaklaştığımızda çantama uzandım. Atlas'ımın fenerine ihtiyacım vardı. Ateş büyümü kontrol altına almayı ya da öğrencilerin sık sık kullandığı şu ışık kürelerini yaratmayı öğrenene kadar eski usul teknolojiye bel bağlamaktan bir şikâyetim yoktu.

"Kahretsin," diye homurdandım cihazı bulamayınca.

“Ne oldu?” diye sordu Diego durduğumuzda.

Sinirle ofladım. “Gözlemevine dönmem gerek. Atlas’ımı unutmuşum.”

“Ah, *chica,* vücuduna bağlı olmasa kafanı bile bir yerlerde unuturdun.”

Yan yan gülerek omzuna vurdum. “Yarın görüşürüz.”

“Ben de geliyorum,” dedi omzunun üzerinden karanlık ormana şöyle bir bakarak. “Kampüste tek başına dolaşmak güvenli değil.”

Yanımızdan neşeli neşeli sohbet eden bir grup öğrenci geçti.

“Bir şey olmaz, etraf hâlâ öğrenci kaynıyor. Hem birkaç gün öncesine kadar FSB kampüste cirit atıyordu. Kesin bir yerlerden bizi gözetlemeye devam ediyorlardır.”

Kaşları çatılsa da beni başıyla onayladı. “Elini çabuk tut ama. Oyalanmak yok.”

Onu başımla onayladığımda bana el sallayıp ağaçların arasına girdi. Dünya Gözlemevine doğru koştum ve kısa sürede kapısından içeri girdim. Asansörün başına geçip düğmeye basarken Zenith’in hâlâ sınıfta olup olmadığını merak ettim. Henüz çıkmadıysa yine abartılı saygı gösterilerini çekmek zorunda kalacaktım ama bir an önce Aer Kulesine dönüp Hesaplaşma için büyü pratiği yapmak istiyordum.

İlgi odağı olmaktan hiç hoşlanmıyordum. Geraldine’in tavırlarına alışmış olsam da aynı tutumu bir öğretmenden -hele de öğrencilerin önünde— görmek istemiyordum. Bir sonraki Astroloji dersinde en arkaya oturup sahneye kurulmayı reddedecektim. Tory’nin de bana katılacağından emindim.

Asansörün kapılarının açılmasıyla labrodor büyüklüğünde bir kartalın dışarı fırlaması bir oldu. Bronz kanatlarını çırparak başımın üzerinden son sürat geçip gitti. Panikle eğildim, yüreğim ağzıma geldi. Pençesine kıstırdığı kahverengi el çantasıyla Gözlemevinden dışarı süzülmesini izledim.

Ah, sanırım bu Zenith 'ti.

Asansöre binerken kalp atışlarım biraz olsun sakinleşti. En üst kata çıkarken yüzüme bir gülümseme yayıldı. *Kampüste heyecan hiç dinmiyor.*

Asansörden inmemle kapılar arkamdan kapanarak etrafı aydınlatan ışığı beraberinde götürdü. Karanlığın ortasında kalakaldım. Bir küfür savurup elimi duvarda gezdirerek ışık düğmesini bulmaya çalıştım ama nafileydi.

Gözlerim karanlığa alıştığında çatının ortasındaki dairesel delikten içeri süzülen ay ışığını fark ettim. Gümüş renkli, loş hüzme sahneyi aydınlatıyordu. El yordamıyla koltukları yoklayarak aralarındaki boşluklardan geçtim.

Bir şeye takılıp tökezlediğimde bir koltuğun arkasına sarılıp küfrettim. Yoluma daha temkinli adımlarla devam ettim. Nihayet yerime vardığımda elimi koltukta gezdirdim ve Atlas'ımı minderin arasına sıkışmış vaziyette buldum. Fenerini açmak için ekrana dokundum ama şarjı bitmişti. İç geçirerek cihazı çantama attım.

Kahretsin. Şans bugün benden yana değil herhalde.

Asansörün kapılarının açıldığını duyunca donakaldım, ışıkla aydınlanan tarafa döndüm.

"Merhaba?" diye seslendim sakin kalmaya çalışarak. İçinden kimse inmemişti.

Belki de ışık düğmesini ararken yanlışlıkla asansörü çağırmıştım.

Aniden içeriye dolan aceleci ayak sesleri kanımı dondurdu ve kapılar kapanmadan hemen önce asansörün duvarlarına titrek bir gölge düştü. Gözlemevi yeniden karanlığa büründüğünde gözlerimin önünde beyaz noktacıklar dans etti. Gözlerimi kırpıştırıp onlardan kurtulmaya çalışırken oyalanmadan harekete geçtim.

Koltuk sıralarını yarılamıştım ki arkamdan tüyler ürpertici, tiz bir takırtı yükseldi. Kalbim tekledi, korku tüm bedenimi ele geçirdi. *Nemf!*

Büyüme uzanmak giderek zorlaşıyordu, kaynağımın üzerine ağır bir örtü atılmıştı sanki. İçimi saran dehşet hızla tırmanıyordu. Tüm gücümle asansöre doğru koşarken büyümü güç bela parmak uçlarıma yöneltmeyi başardım.

Fena hâlde yakınımdan bir takırtı daha geldiğinde parmağımı hışımla asansörün düğmesine bastırdım.

Hadi, hadi.

Gözlemevine dönüp ellerimi önüme kaldırdım, var gücümle savaşmaya hazırdım. Arkamdaki kapılar açılır açılmaz sarsak adımlarla kabine girip sırtımı duvara yasladım. Asansör ışığının vurduğu noktada devasa boyutlarda tüyler ürpertici bir gölge belirdi.

Orion'ın dersinde söyledikleri ve tavsiyesi zihnimde çınladı. *Savaşamıyorsun kaç.* Öne atılıp zemin kat düğmesine delerce-sine tekrar tekrar bastım.

Kapılar kapanırken toplayabildiğim tüm büyüyü kullanarak yaratığın bana ulaşmasını engellemek için önüme sarmaşıklardan bir duvar ördüm.

O korkunç takırtı yüzünden neredeyse tüm gücüm felç olmuş gibiydi. Karşısında acizdim.

Kalan büyüme dört elle sarılmaya çalışırken dizlerimin üzerine yığıldım, nefes nefese kalmıştım. Tepemdeki ışıklar titreşti ve hareket etmeye başlayan asansörün sesi kulaklarımda yankılandı.

Yaratıktan uzaklaşmamla büyüm bedenime yayılıp damarlarımda akmaya geri döndüğünde rahat bir nefes verdim.

Zemin kata vardığımda kapılar tekrar açıldı. Biri ördüğüm sarmaşık duvarını saniyeler içinde parçalayıp içeri dalarak beni kollarının arasına aldı.

"Ne oldu?" diye bağırdı Orion beni can havliyle kendine bastırırken.

Kollarını kavrayıp, "Yukarıda bir Nemf var," dedim boğuk bir sesle.

Profesörün beti benzi attı ve gözlerinde korku belirdi. Onu ilk kez böyle görüyordum. Dışarı çıkmama yardım edip beni duvara yasladı.

“Burada kal,” dedikten sonra asansöre döndü.

“Bekleyin!” diye bağırdım ama onu durduramadan kapılar kapanıverdi. Burası güvenli değildi. Yardım çağırmamız gerekiyordu.

Kendimi toplayıp Gözlemevinden dışarı fırladım ve etrafı kolaçan edip sesimi duyabilecek birini aradım. Görünürde kimsecikler yoktu. Ne yapacağımı düşünmeye fırsat bulamadan Orion Vampir hızıyla yanımda bitti.

“Yukarıda hiçbir şey yok,” diye söylendiğinde ona dönüp başımı iki yana salladım.

“Hayır,” diye fısıldadım kollarımı etrafıma dolayarak. “Oradaydı.”

Bana sert bir bakış atıp başını Gözlemevinin tepesine kaldırarak kaşlarını çattı. Aklından geçenleri anlamam uzun sürmedi.

“Çatıdan mı kaçtı?” diye fısıldadım. Binanın iki tarafına doğru uzanan yolu kolaçan ederken iliklerime kadar ürperdim.

O şey Astrum öldüğünden beri kampüste miydi yoksa Zod-yak’ın savunmasını tekrar aşmanın bir yolunu mu bulmuştu?

Orion, Atlas’ını çıkarıp birini aradı. Nova’nın hoparlörden yükselen sesi kulaklarımızı doldurur doldurmaz olanları anlatmaya başladı.

“Yıldızlar aşkına,” dedi Nova hayretle. “Hemen FSB’yi arayıp bir ekip göndermelerini isteyeceğim. Sen de Bayan Vega’yı odasına bırakıp bize katıl.”

“Anlaşıldı.” Telefonu kapatıp kolumu tutarak beni var gücüyle peşinden sürüklemeye başladı.

“Hey,” diye sızlandım. Elinden kurtulmaya çalıştım ama beni bırakmadı. “Canımı yakıyorsunuz,” diye bağırdım.

Parmakları gevşeyeceğine tenime daha sert battı.

Sırf canım sıkılıyor diye mi kampüste seni takip ediyorum sanıyorsun?” diye çıkıştığında irkildim.

“Ne diyorsunuz siz?” dedim hızına ayak uydurabilmek için koşmaya başladım.

Ağlayan Orman’daki ağaçların ürpertici sessizliğine girene dek bana cevap vermedi. Bir fenerin kehribar rengi ışığı altında durup ceketimin yakasını tutarak beni kendine çekti.

“Ne yapıyorsunuz!?” Ona engel olmak için çaresizce büyüme uzandım.

“Sana bir başına, bilhassa da hava karardıktan sonra ortalıkta gezmemeni söylemiştim.”

Sesi karşısında göğsümde hiddetli bir alev kıvılcımlandı, başımı hışımla kaldırıp ona baktım. “Çekin ellerinizi üzerimden.”

Avuçlarımdan bir hava dalgası koptuğunda birkaç adım geriye tökezledi, özenle şekillendirilmiş saçlarından savrulan tutamı yavaşça geri iterken yüzünde ürkütücü bir ifade belirdi.

Vampir hızıyla üzerime atıldı. Bir çırpıda beni omzuna atıp bacaklarımı kolunun altına sıkıştırarak hız kesmeden yoluna devam ettiğinde nefesim kesildi.

Saniyeler sonra ayaklarım yeniden zeminle buluştuğunda geriye tökezledim. Duvara çarptığımda destek almak için koluna tutundum. Etrafıma bakındığımda Aer Kulesinin önünde durduğumuzu fark ettim. Dönen türbinin uğultusunu duyabiliyordum.

“Ya kampüste en az iki kişilik gruplar hâlinde dolaşırsın ya da gölgen gibi peşinden ayrılmayacak birini tutarım,” diye homurdandı.

Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyordum. “Bunu zaten *siz* yapıyorsunuz sanıyordum. Gittiğim her yerde karşıma çıkıyorsunuz, Nemflerin gücümü ele geçirmesini istemediğinizi de açıkça belirttiniz.”

“Aynen öyle, ufaklık.”

“Bana *ufaklık* demeyin.” Öfkeyle duvardan ayrıldım. “Kurallar gereği bir lise öğrencisiymiş gibi üniforma giysem de on sekiz yaşındayım ve hayatımın büyük bir kısmını kendi başıma idame ettirdim. Yanımda bir arkadaşım olsa ne değişecekti sanki? Daha birinci sınıfız. Nemflerle savaşmamıza yardımcı olacak hiçbir şey bilmiyoruz.”

Orion’ın çenesi seğirdi. Bir müddet sonra beni başıyla onaylayıp kulenin tepesine baktı. Uzaktan uluma sesleri yükseldiğinde arkasını döndü. “Av başladı, onlara katılmalıyım.”

“Dikkatli olun,” diye fısıldadım.

Tekrar bana döndü, kaşları çatık olsa da bakışlarından hüzün ve çaresizlik dolu bir parıltı geçti. Fakat gözlerini sertçe kırpıştırarak eski tavrına geri döndü.

“Bana öyle bakmayı kes,” diye tısladı. Yüzümü buruşturma dürtüsüyle mücadele ettim.

“Nasıl bakmayı keseyim?”

“Neyden bahsettiğimi biliyorsun,” diye tersledi. “Ben senin öğretmeninim.”

“Farkındayım,” dedim şaşkınlıkla. Onu ne kadar çok istediğimi anladığı için dehşete kapılmıştım.

“Öyle mi?” Bana doğru bir adım attı.

Onu başımla onayladım. Ne var ki kollarının arasına girip ona bir veda öpücüğü verme isteğiyle dolup taşmama bakılırsa vücudum aynı fikirde değildi. Bu düpedüz delilikti. Öte yandan bir Nemf’in peşine düşüp geri dönmemesi ihtimali ödümü koparıyordu.

O zaman bana öyle bakmayı *kes."*

Bir utanç dalgası tüm vücuduma akın etse de onu bir kenara ittim. Ne hakla beni uygunsuz davranmakla itham ederdi? Daha geçen gün ellerini her

yerimde gezdirip sonra bunun için bana bağırmıştı. Saçmalıklarından bıkmıştım. Ona doğru bir adım atıp gözlerimi gözlerine diktim. Ellerim sinirden titremeye başlamıştı. Kafanı çevir o hâlde, *Lance."*

Onu şoka uğramış hâlde öylece bırakıp arkamı dönerek kapının üzerindeki sembolü havayla aydınlattım. Kilit gürültüyle açılınca arkama bile bakmadan içeri girip kapıyı çarparak kapattım.

TORY

ON ALTINCI BÖLÜM

Açtığım pencerenin önünde durmuş, kara bulutlarla dolu gökyüzünden çiseleyen yağmurun ardından görebildiğim kadarıyla etrafa bakıyordum. Saat sabahın beşiydi ve her bir zerrem bu saatte ayakta olmama karşı çıkıyordu. Fakat son planım için bunu yapmak zorundaydım.

Darius'un odası geçtiğimiz günlerde bir ekip tarafından tadilattan geçirilmişti ve bu sabah, yepyeni duvarlarının boyası kurur kurumaz Ignis Evine döneceğini duyurmuştu.

Planımı yürürlüğe koymak istiyorsam hemen harekete geçmem gerekiyordu.

Dün gece Darcy'nin uğradığı Nemf saldırısından sonra odamdan çıkma fikri bile beni tedirgin etse de FSB ve profesörler kampüsün her köşesini didik didik aramıştı. Yaratığın çoktan yakalandığından ya da kaçıp bir yerlere saklandığından emindim.

Serin rüzgâr tenimi okşadığında ürperip penceremi kapattım. Bu havada dışarı çıkmayı hiç istemiyordum ama en azından etraf yağmur yüzünden tenha olacaktı.

Atlas'ımdan gelen bildirim sesiyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım ve cihaza uzanıp yıldız falımı okudum.

Günaydın, İkizler!

Yıldızlardan seni bekleyen günle ilgili havadisler var!

Günün tezadıklarla dolu geçecek, büyük yükselişler ve çalkantılı düşüşler seni bekliyor. Yoluna çıkacak Kovaya karşı temkinli ol. Öfkesinden kaçışın yok ve bu fırtınayı başın dik bir biçimde atlatman gerek. Balık burcu biri önüne daha fazla engel çıkarabilir. Bu etkileşimin sonucunu engellere nasıl yaklaştığın belirleyecek.

Her şeye rağmen cesaretini kaybetme, günün sonunda planlarının yolunda gidip gitmemesi buna bağlı.

Olumsuz yoruma kaşlarımı çattım. *Görünüşe göre günüm bok gibi geçecek,* içimden bir ses öfkeli Kova burcunun Seth olduğunu söylüyordu. Ne güzel.

Son internet alışverişimde aldığım kalın siyah ceketi giyip fermuarını çeneme kadar çektim ve eldivenlerimi taktım. Yine yakın zamanda satın aldığım su geçirmez botlarım sıcak ve rahattı. Gardırobuma son eklenen parçalara sırıtarak baktım. Eylülün sonuna yaklaşmıştık ve kışın kokusu gelmeye başlamıştı. En sevmediğim mevsimi atlatmak için beni sıcak tutacak daha fazla giysiye ihtiyacım olacaktı.

Kapımın yanında bir ara Darcy'ye götüreceğim içi kışlık dolu koca bir kutu duruyordu. Kardeşim benim aksime internet alışverişi batağına düşmemişti ve sırf beni mutlu etmek için ona bir şeyler almama izin verdiğinin farkındaydım.

Atlas'ımı ceketimin geniş cebine koyup ışıkları kapatarak odamdan çıktım. Geraldine, Toprak Elementi dersinde bana birkaç şey öğretmiş, toprağı hareket ettirmenin temellerini kavramama yardımcı olmuştu. Kendi başımın çaresine bakabileceğime inanıyordum. Onu yine bu işe karıştırmak istemiyordum; istesem ikiletmeden yardımıma koşacağından emindim ama bu bir oyun değildi. Yasaları çiğneyip okuldaki en kindar pisliklerden birine bulaşıyordum. Geraldine'i bu mevzudan ne kadar uzak tutarsam o kadar iyiydi. Benim yüzümden başının derde girmesini istemiyordum.

Karanlık gökyüzünün altında Ağlayan Ormana doğru ilerlemeye başladım. Karla karışık yağmurdan korunmak için hava ve su büyümle oynayıp diğer öğrencilerin kötü hava şartlarında başvurduklarını gördüğüm kalkanları taklit etmeye çalıştım. Yol boyunca damlacıkları bir an kendimden uzak tutmayı başatsam da sonra iki kat daha sert üzerime düşmelerine neden

oldum. Önümüzdeki hafta yapacağımız derste bunu doğru düzgün öğrenmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Ağaçların arasına girip gömdüğümüz hâzineyi bulmak için Atlas'ımdaki işareti kullandım.

İki adımda bir etrafımı kolaçan edip duruyordum. Ormanın gölgeleri içimi tedirgin ediyor, birinin tenhada beni izlediği hissi tüylerimi ürpertiyordu.

Hiç değilse Şikago'da tekinsiz işler peşinde koşarken yolumu aydınlatan sokak lambaları ve ardına saklanabileceğim duvarlar vardı. Burada yalnız olduğumun hiçbir garantisi yoktu. Daha aklı başında biri muhtemelen çoktan yolundan dönmüş olurdu. Ne var ki ben her daim inatçı biri olmuştum.

Hâzineyi gömdüğümüz noktaya vardığımda etrafımı taradım. Orman sessizdi, sadece yaprakları döven yağmurun sesini ve rüzgârda sallanan dalların hışırtısını duyuyordum.

Ani bir kararlılıkla dizlerimin üzerine çöküp toprak büyüme uzanarak hızlıca işe koyuldum. Büyüme daha hassas bir şekilde hükmedebilmek için eldivenlerimi çıkarmam gerekti. Maharetlerim hâlâ Geraldine'inkiler kadar kusursuz değildi. Toprağa söz geçirmek diğer Elementlere söz geçirmekten farklıydı çünkü irademe direniyordu. Toprak canlı bir varlık gibiydi ve en iyi sonucu almak için ona *karşı* değil, onunla *birlikte* çalışmam gerekiyordu.

Bitki köklerini kullanarak toprağı kazıp hâzineyi nazikçe ortaya çıkarmaya çalıştım. Büyüm pek çok açıdan hâlâ yetersiz olsa da çantanın kumaşı görünmeye başlamıştı.

Fermuarı açıp içine uzanarak bir avuç sikke ve birkaç mücevher aldım. Hepsine ihtiyacım yoktu; bu kadarı Ejderhayı kudurtmaya yeterdi.

Tam ikinci kez hâzinenin arasına daldırdığım elimi geri çekmek üzereydim ki parmaklarımın hançerin soğuk kabzasına sürtünmesiyle tenimi o aşina olduğum çekilme hissi sardı.

Beni tanımış gibi uğuldadığında yine onu yanıma alma arzusuyla dolup taştım.

Tereddüt ettim. Bu hançerde bir tuhaflık vardı. Kesinlikle ilk bakışta göründüğü kadar masum bir şey değildi. Kendine has bir iradesi, arzuları vardı.

Niyetim onu olduğu yerde bırakmaktı fakat elimi toprağın arasından çıkardığımda yumruğumun içinde durduğunu gördüm.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Neden yanıma almıyorum ki? Onu da planıma dâhil edebilirdim.

Cık «Ulayarak silahı cebime attım. Buraya onun için gelmemiştim ama işime yarayabilirdi.

Toprağı tekrar çantanın üzerine yöneltip üzerinde çiçekler açtırdım. Üzerimdeki çamuru dönüş yolunda yağmur hallederdi.

Eldivenlerimi giyip Ağlayan Orman'dan çıktım. Gökyü-zündeki gri bulutlar arkalarında bir yerde doğan güneşle aydınlanmaya başlamıştı. Derslerime ve Darius için kurduğum planıma hazırlanmam gerekiyordu.

Düşüncelerim hafta sonu gideceğimiz partiye kaydı. Semavi Konsey'den ne beklemem gerektiğini kestirmek güçtü ama oğullarından gördüğümüz sıcacık karşılamadan sonra bizi el üstünde tutmalarını beklemiyordum.

Yola çıkmamla ağaçların arasından alçak sesli bir uluma yükseldiğinde kalbim tekledi, öylece kalakaldım. Tek başımayken Seth'in sürüsünden biriyle karşılaşmak şu an istediğim son şeydi.

Yine de olduğum yerde dikilmeye devam edip kulaklarımı dört açtım. Çok geçmeden ilkinin aksi yönünden ona karşılık ikinci bir uluma sesi duyuldu.

Hiç hayra alamet değil.

Boğazımdaki yumruyu yutup kapüşonumu başıma geçirerek sola saptım.

Hızlı adımlarla yürürken koşu kıyafetlerimi giymediğime pişman oldum. Bu hâlde koşarsam acayip şüpheli görünecektim ama kimsenin dikkatini çekip burada ne işim olduğunu sorgulamasını istemiyordum.

Sikkeleri alıp ceketimin içi kısmındaki gizli cebe doldurdum ve işimi sağlama almak için tekrar fermuarımı çektim. O te yandan hançer saklanamayacak kadar büyüktü. Kimsenin onu fark etmeyeceğini ummaktan başka çarem yoktu. Onu neden yanıma aldığımı yine merak ettim ama iş işten geçmişti.

Kurtlar ileride bir yerde tekrar uluduğunda duraksadım ama arkamdan daha fazlası yükselince koşar adımlarla ilerlemeye geri döndüm. Etrafımı sardıklarına dair korkunç bir hisse kapıldım.

Ceketime sıkıca sarınıp çevremdeki ağaçlarda onlardan bir iz ararken yüreğim ağzımdaydı.

Gözüme bir kıpırtı ilişti ve sola dönmemle siyah bir kurdun ağaç gövdelerinin arasında tekrar gözden kayboluşunu izledim.

Dudağımı dişledim. Orman sınırı çok yakınımdaydı. Koşarsam birkaç dakika içinde ağaçların arasına sığınabilirdim.

Omzumun üzerinden arkama baktım. Uzaklardan daha fazla uluma yükseldi ve kocaman beyaz bir kurt yola atladı.

Koştum.

Çamuru son sürat döven botlarıma küfredip bir kez daha koşu ayakkabılarımı giymiş olmayı diledim. Gerçi önemli değildi, hâlâ fırtına gibi hızlıydım ve önümde uzanan kıvrımlı yol aşağı doğru eğimlenerek işimi kolaylaştırıyordu.

Esinti kapüşonumu geriye savurduğunda karla karışık yağmur damlaları suratıma çarptı. Gözlerimi kısarak koşmaya devam ettim.

Ulumaların tonu değişmiş, beni kovalamaya başlamalarıyla araya heyecanlı iniltiler karışmaya başlamıştı.

Ormana yaklaştığımda nefeslerimin arasında küfrettim. Arkamdan gelen pati seslerini duyabiliyordum. Omzumun üzerinden bir bakış attığımda kahverengi ve gri kürklü altı devasa yaratığın peşimde olduğunu gördüm.

Beyaz Kurt nereye kayboldu?

Kalbim göğsümü öyle bir hiddetle dövüyordu ki birazdan dışarı fırlayacağına emindim.

Önüme dönüp son bir depar atmak için gücümü topladım. Başaramayacaktım.

Ağaç sınırına varmamla Beyaz Kurt'un üzerime atlaması bir oldu.

Patileri göğsüme çarpıp beni sırtüstü düşürdü, ağırlığıyla beni çamurun arasına gömdü.

Omurgama bir acı yayılırken korkuyla bağırdım.

Üzerimdeki baskı nefesimi kesiyordu. Sürünün geri kalanı heyecanla uluyup inleyerek etrafımızda daireler çizerken Beyaz Kurt'un altından kurtulmak için çırpındım.

"Çekil üzerimden, göt herif," diye hırladım. Onu itmeye çalışıp çamurlu ellerimle yumuşak, beyaz kürkünü lekelediğimde göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi.

Beni çamura mıhlayanın alelade bir vahşi hayvan değil, Seth olduğunun farkındaydım ama kulaklarımı dolduran hırıltı kalbimi tekletip bir an için korkudan donup kalmama neden oldu.

Dişlerini göstererek burnumun dibine girdi, ondan uzaklaşmak için kafamı geriye attığımda saçlarım çamura bulandı.

Islak dilini yüzümün ortasında boylu boyunca gezdirince midem ağzıma geldi.

Ardından başını hafifçe yana eğip Fae formuna geri döndü. Üzerimdeki ağırlık azalırken kucağımda keyiften dört köşe olmuş, çırılçıplak Seth

Capella belirdi.

“Bölgeme kimler gelmiş?” dedi muzip bir tavırla. “Yine sürümle bir tur atmak mı istiyorsun, bebeğim?”

“Kokuşmuş sürünün canı cehenneme,” diye çıkıştım.

Sesimdeki meydan okuma karşısında Seth’in gözleri parıldadı ve tekrar üzerime eğilip kalçasıyla beni yere mıhladı.

“Aletin ceketimin her yerine sürtünüyor,” diye tersledim. “Biraz haddini bil.”

“Bölgeme gelen sensin,” diye hatırlattı. “Haddini bilmesi gereken belki de sensindir.”

“iyi, tamam. Bırak da lanet ormanından gideyim,” dedim beni çamura düşürmekle tatmin olacağını umarak.

Saçıma uzanıp bir tutamı parmaklarının arasına sıkıştırdı. “Kardeşininkinin yanına şeninkini de eklemek istiyordum,” diye mırıldandı saçlarımın ucunu yüzüne sürmek için eğilerek.

Darcy’ye yaptıklarını hatırlamamla öfkem içimi kavurdu ve küfrederek saldırıya geçtim. Onu tepemden indirmek için ellerimi göğsüne geçirdim.

Seth beklediğimden çok daha hızlı tepki verdi, saçlarımı kavrayıp başımı yan çevirip suratımı çamura bastırdı.

“Cumartesi günkü partiye tek parça hâlinde gelmene ihtiyacımız olduğu için dua et,” diye hırladı.

Ona karşılık vermeme fırsat bırakmadan tekrar Beyaz Kurt a dönüşüp beni ağırlığı altında ezdi. Hırlayıp dişlerini yanağıma sürterek tüylerimi ürperten apaçık bir tehditte bulunduktan sonra üzerimden kalktı.

Geriye doğru süründüm ama ben ayağa kalkamaya bile yeltenemeden Seth bir bacağını kaldırıp üzerime işedi.

Tiksinti dolu tiz bir sesle, “Derdin ne senin?” diye bağırıp ona tekme attım.

Ayağa kalkmak için doğrulduğumda tekrar üzerime çullanıp beni yere düşürdü. Sürüsünün kalanı etrafımıza toplandı ve hepsi bacaklarını kaldırıp kıyafetlerimi Kurt sidiği içinde bıraktı.

Etrafımı saran leş koku boğazımı düğümleyip gözlerimi yaşarttı. İşlerini bitirdiklerinde Seth emir verircesine uludu ve hepsi beni çamur, yağmur ve sidik içinde bırakarak ağaçların arasına daldı.

Çamur içinde ve leş gibi Kurt sidiği kokar vaziyette Ignis Evinin ortak salonundan geçmek gibi utanç verici bir şeyin ardından bir nebze olsun temizlendiğimi hissetmek için bir saati aşkın banyoda kaldım. Tenim kıpkırmızı olana kadar keselendim ve bütün kıyafetlerimi bir ateş büyüsüyle yaktım. Hepsinin küle dönmesini izlemek öfkemi biraz olsun dindirdi.

FaeBook, Seth ve sürüsünün bana yaptıklarıyla ilgili paylaşımlardan geçilmiyordu. Yine tüm akademinin alay konusu olmuştum. Beni ağlamaktan alıkoyan tek şey duş alırken ayaklarımın dibine istiflediğim sikke ve mücevher yığını, bir de Darcy’nin o şerefsiz Kurttan intikam planını çoktan yürürlüğe koymuş olmasıydı.

Sikke ve mücevherlerin bir kısmını hâlihazırda plastik bir torbaya sarılı vaziyette tuvaletimin rezervuarına zulalamıştım.

Seth ve diğer Vârislerin olacağı, katılmaya zorlandığım lanet partiyi düşünüp duruyordum. Bir yanım bu saçma partiyi ekmek istese de Darius’la bir anlaşma yapmıştım ve o üzerine düşen kısmı yerine getirmişti. Ateş büyümü kontrol etmemde bana yardımcı olmasını istiyorsam o partiye tıpış tıpış gidecektim.

İdrarı vücudumdan arındırmak için duşta saatler geçirdiğimden kahvaltıyı kaçırmıştım ve ilk dersime geç kalmak üzereydim. Yine de planımı hayata geçirmek için birkaç ev puanından feragat etmeye karar verdim.

Saçlarımı örüp dağılmaması için gereğinden çok daha fazla tel toka kullandım.

Okul üniformamı düzeltip Darius'un altın sikkelerinden beş tanesini ufak bir heyecanla cebime attım. Bakışlarımı hançere çevirip duraksadım, etrafa yaydığı tuhaf enerji benimle gelmek istediğini söylüyor gibiydi. Tam onu da cebime iliştirip kapıya yönelmiştim ki duraksadım.

Neden lanet bir psikopat gibi derse hançerle gidiyorum ki?

Başımı iki yana sallayarak hançeri geri çıkarıp yorganımın altına sıkıştırdım. Aptal şey dönüp onu almamı istiyor gibiydi ama ürperip bu dürtüyü bastırdım. Cansız bir nesne tarafından manipüle *edilmeyecektim.*

Saat sekize beş kala heyecanla çarpan kalbim ve kararlı adımlarımla odamdan çıkıp merdivene yöneldim. Vârisler hâlâ bizi gönüllerince itip kaksa da başlarını ağrıtmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Mevcut planımın ilk aşaması için küçük bir haneye tecavüz gerekiyordu.

Ignis Ev'inin en üst katına çıkıp derse geç kalmış birinin etrafta gezinmediğinden emin olmak için koridora kulak kesildim. Olur da basılırsam diye rastgele bir bahane hazırlamıştım. Biri burada ne aradığımı sorarsa bir sonraki Ateş Elementi dersimiz hakkında konuşmak için Darius'u aradığımı söyleyecektim. Bu uydurduğum en iyi yalan sayılmazdı. Ev'e yarın döneceğini söylemişken neden onu bugün arıyordum ki? Bunu sormak dersin başlamasına üç dakika kala mı aklıma gelmişti? Neden ona Atlas'ımdan mesaj göndermemiştim? Yine de bu uyduruk bahanem bile hiç yoktan iyiydi. Kimseye yakalanmayacağımdan emindim zaten.

Darius'un koridorun sonundaki odasına doğru ilerleyip erken dönmüş olması ihtimaline karşı usulca kapıyı tıklattım.

içeriden ses gelmeyince hemen dizlerimin üzerine çöktüm ve saçıma tıkıştırdığım tel rokaları çıkarıp işe koyuldum. Son ziyaretim sayesinde kilidi açmam uzun sürmedi ve zaferin tatlı *klik* sesi kulaklarımı doldurdu.

Kapı sessizce açılırken beni taze boya kokusu karşıladı. Tadilat bitmiş, yepyeni bir televizyon ve lüks mobilyalar yerlerine yerleştirilmiş, kafamı

çevirdiğim her yer altından bir şeyle doldurulmuştu. Yeni yatağının Acrux kabartmalı başlığı bile altındandı.

Hayal kırıklığıyla kaşlarımı çattım. Görünüşe bakılırsa intikamım odasını yenilemeye bahane olmuştu. Devasa yatağına girip koyu gri, yumuşacık yorganını üzerine çekerek başını kabarık yastıklarına koyduğunda küle dönmüş ıvır zıvırlarının yasını tutacağını hiç sanmıyordum.

Gözüme şöminesinin önüne yerleştirilmiş siper iliştiğinde burnumdan güldüm.

Gıcır gıcır odasını ikinci kez ateşe vermek istesem de aynı olayın tekrarlanmasının FSB'nin dikkatini fazlasıyla çekeceğini düşünüp hızlıca vazgeçtim.

Yeni pofuduk halısını parmak uçlarımda aşıp cebimdeki sikkeleri çıkardım. Üzerine parmağımı bastırarak ejderha başını erittiğimin de aralarında olduğunu fark edince sırıttım.

Sikkeyi yastığının üzerine bıraktım. "Biri hâzineni çaldı" mesajını açık ve net bir şekilde alıp kudurmasını umuyordum.

Hızlıca odadan çıkıp kapıyı kapattım ve artık ustası olduğum kilidi yuvasına oturttum.

Birinci aşama tamam.

Koridorun solunda kalan son kapının başına geçerken kalbim heyecandan duracak gibiydi. Kilidini çabucak açıp içeri süzüldüm.

Milton Hubert'ın ev bildiği enkaz karşısında yüzümü buruşturdum. Etraf kirli kıyafet yığınları, kapakları arkasına kıvrılarak bırakışmış kitaplarla doluydu. Pis ergen erkeklere özgü ekşi koku burnumun direğini sızlatıyordu.

Odası Darius'unki kadar büyük olmasa da benimkinin iki katıydı. Çetesinde olmanın avantajlarından biri de buydu sanırım. Dostluklarının sınanacak olması ne büyük talihsizlikti ama.

Nefesimi tutup odanın derinliklerine ilerlerken bu karmaşanın bilinçli bir tercih olması ve ufacık bir farklılığı bile fark etmesi ihtimaline karşı yerdeki pislik yığınlarından kaçınmaya özen gösterdim. Gerçi bundan bir hayli şüpheliydim. Çift kişilik yatağa ulaştığımda birkaç sikkeyi döşeğinin altına sıkıştırdım.

Hemen tüyüp kapıyı arkamdan kilitledim.

ikinci aşama da tamam.

Tel tokaları örgümün arasına sıkıştırıp merdivene yönelirken Atlas'ımı çıkarıp saate baktım. Beş dakika gecikmiştim fakat günün ilk dersi Temel Büyüydü ve Orion'ın henüz gelmediğine emindim.

Ev'den koşarak çıkıp Jüpiter Binasına giden yola koyuldum.

Uzun binaya yaklaşırken gözüme içeri girmek üzere kapıya uzanan Orion ilişti. Ondan önce davranıp açtığı kanattan içeri daldım.

"Geç kaldın, Bayan Vega," dedi. Sesi ilk kez kulağa öfkeliymiş gibi gelmiyordu.

Merdivene koşarken küstah bir gülümsemeyle ona dönüp, "Yine de sizden erkenciyim," diye karşılık verdim.

Kendimi sınıfa attım ve Orion içeri girmeden beş saniye önce Darcy'nin yanındaki yerime oturdum. Orion dünya umurunda değilmiş, kendi dersine on beş dakika gecikmemiş gibi kahvesini yudumlayarak tembel tembel masasına ilerledi. İstese Vampir hızıyla her yere zamanında yetişebilirdi ama bizi bekletmek hoşuna gidiyor olmalıydı.

"Hallettin mi?" diye fısıldadı Darcy eliyle ağzını kapatarak.

Orion'ın gözlerinin üzerimizde olduğunu fark ettiğimden ona sırıtmakla yetindim.

"Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey mi var, Bayan Vega?" diye sordu Orion elindeki dumanı tüten kahveyi üzerimize fırlatmanın eşiğinde değilmiş gibi yumuşacık bir sesle.

Gülümsememi bastırmaya çalışıp başımı iki yana salladım. Gözleri şüpheyle kısılsa da konuyu uzatmadı. Arkasını dönüp tahtaya bugünkü konumuzun başlığını yazdı.

ARKADAŞ DEĞİLSİNİZ

Kaldırdığım kaşlarımla kıkırdamamaya çalışan kardeşime döndüm. Görünüşe bakılırsa yine pislik olmanın inceliklerini işleyecektik. Atlas'ımı açıp bugün hangi konuda geride olduğumuzu öğrenmeye hazırlandım.

Tarot dersi, Profesör Astrum'suz bir tuhaftı. Daha da kötüsü dersi Washer'ın devralmasıydı. Bugün hayal gücüne zerre kadar yer bırakmayan, daracık bir deri pantolon giymişti. Üzerindeki gömlek vücudunu öyle sımsıkı sarmalıyordu ki kumaşın likralı olup olmadığını merak ettim. Meme uçlarını bile görebiliyordum. Bu da yetmiyormuş gibi düğmelerinin yarısını iliklemeye zahmet etmemişti.

Şimdi kusacağım.

"Eteğindeki taşları dökmek isteyen var mı?" diye sordu Washer içeri girerken. "Gücüm çok azaldı, birine içini dökmek isteyen varsa hiç çekinmesin. Merak etmeyin, ısırmam... yani siz istemedikçe."

Sözleri yetmiyormuş gibi bir de üzerine göz kırptığında içim ürperdi ve ona daha fazla bakmamak için çantamdan Atlas'ımı ve Tarot destemi çıkardım.

Hepimizden kartlan okumamızı isteyip sınıfta gezinmeye başladı. Arada bir ne yaptıklarını kontrol ediyormuş gibi öğrencilerin üzerine eğilip onlara sürtünerek büyülerini sömürüyordu. Neyse ki turuna bize en uzak köşeden başlamıştı da bir süre onunla uğraşmak zorunda kalmayacaktık.

Darcy desteyi karıştırdı ve bir tanesini seçmem için kartlan bir yelpaze gibi açıp meraklı gözlerini üzerime dikti.

Elimi üzerlerinde gezdirdiğimde içlerinden birini seçmek için yoğun bir istek duydum. Daha önce kart seçerken kendimden hiç bu kadar emin

olmamıştım. Hızlıca onu diğerlerinin arasından alıp ne olduğunu görmek için ön yüzünü çevirdim.

Astrum'un ölmeden önce bize bıraktığı kartı görmemle dudaklarım aralandı.

"Bunu desteye sen mi karıştırdın?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Hayır, dedi kardeşim şaşkınlıkla. "Orada olmadığından eminim. Desteyi bile çıkarmamıştım!"

Kartı aramıza bırakıp arka yüzüne karalanmış gizemli yazıya milyonuncu kez göz gezdirdim. . -

Aslan ve Terazi kısmını okumamla başımı kaldırdım. Bakışlarım masanın arkasındaki duvarda yer alan takımyıldızlara, yan yana duran Aslan ve Terazi'ye kaydı. Duvara daha dikkatli baktığımda aralarında Astrum'un muhtemelen eşyalarını saklamak için kullandığı bir dizi küçük çekmece olduğunu fark ettim.

Darcy ye döndüğümde onun da aynı yere baktığını gördüm.

"içimden bir ses kartın Darius ve Orion'dan bahsetmediğini söylüyor," diye fısıldadı.

Onu başımla onaylayıp Tyler'ın masasının üzerine eğilmiş, çektiği kartı inceleyen Washer'a baktım.

"Beni fark ederse masaya vur," deyip yerimden kalktım.

Diego'yla Sofia hareketliliği fark edip başlarını kaldırınca parmağımı dudaklarıma bastırarak onlara sessiz olmalarını işaret ettim.

Sınıfın büyük bir kısmı işine öyle bir dalmıştı ki masanın etrafından dolanıp duvara doğru ilerlediğimi görmediler bile. Parmak uçlarım karıncalanıyordu ve büyümün Astrum'un öldüğü gece, Ölüm kartını bulmamızdan hemen

önce olduğu gibi usul susul çekildiğini hissedebiliyordum. Uzanıp ona asılmaya çalıştım ama bir yere sıkışmış gibiydi.

Washer'ı son bir kez kontrol edip duvarın başına geçtim, parmaklarımı yüzeyinde gezdirdim. Aslan ile Terazi arasındaki küçük çekmece başta bana direndi ama biraz büyü kullandığımda kilidi beni tanımış gibi açılıverdi.

Darcy'nin işaretini duymamla yüreğim ağzıma geldi ve çekmecenin içindeki her şeyi bir çırpıda kaptım.

Arkamı dönüp iki kartı saklayarak çekmeceyi kapattığım sırada Washer'ın mavi gözleri benimkilerle buluştu.

"Neden ayaktasın, Bayan Vega?" diye sordu merakla. Bana doğru birkaç adım attığında deri pantolonunun gıcırtısı içeriyi doldurdu.

"Ben, şey..." Beynim durmuş gibiydi. Aklıma tek bir bahane geliyordu ancak bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

öte yandan Astrum'un çekmecesinden bir şeyler aşırdığımı fark etmesi riskini göze alamazdım. Her ne kadar hoşuma gitmese de bu bahaneye sığınmak zorundaydım. "Teklifinizi kabul edip... eteğimdeki taşları dökmek için." Arkasındaki Darcy gibi yüzümü alenen buruşturamayacağımdan kendimi tuttum.

"öyle mi?" diye mırıldandı Washer keyifle. Duygularımın tadını havada alabiliyormuş gibi dili dudaklarının arasından dışarı fırladı.

"Evet," dedim. Sesimdeki isteksizliği duymamak mümkün değildi.

"Sahiden de çok keyifsiz görünüyorsun, minik kuzum. Neden bu sohbeti daha sakin bir yerde yapmıyoruz? Gel hadi, malzeme odasına geçelim." Saçlarını düzelterek sınıfın öteki ucundaki küçük kapıya doğru ilerledi.

Hızlıca Darcy'nin yanına uğrayıp çekmeden aldığım kartları yüzümü buruşturarak ona verdim. "Yine saçma sapan bilmeceler bırakmamış olsa iyi eder," diye homurdandım.

“Bol şans,” diye karşılık verdi kardeşim. Bakışları açık dolap kapısına kaydığında yüzüne yansıyan dehşeti gizleyemedi.

“Bekliyorum, Bayan Vega. Az önce aklıma bir şey geldi. Sana harika bir sürprizim olacak!” diye seslendi Washer dolabın önünden. Ürpererek yanına ilerledim.

Washer sıra sıra rafları akla gelebilecek her türlü falcılık ıvır zıvırıyla dolu ayakkabı kutusundan hâllice odaya girmemi geniş bir gülümsemeyle izledi.

“Bunun için bir dolaba girmemize gerek var mıydı gerçekten?” diye sordum sınıfa açılan kapıya bakarak.

“Böylesi şeyler mahremiyet gerektirir,” diye yanıtladı. Huzursuzluğumu ya görmezden geliyordu ya da farkında değildi.

Tam ona fikrimi değiştirdiğimi söylemek üzereydim ki Siren gücünün çekimini hissettim. Huzursuzluğum uçup giderken eski bir dostuma kavuşmuş gibi Washer’a yaklaştım.

“Kışkırtıcı, *heyecan* dolu anılar moral bozukluğuna bire birdir,” dedi elimi tutarak.

Gücü tenime işlerken bakışlarım saçlarına kaydı, aniden gözlerini daha net görebilmek için yüzüne düşen tutamların hepsini geriye itmek istedim.

Boştaki elim kendiliğinden hareket edip tam da bunu yaptı, parmaklarım alnını okşadığında Washer inledi.

“Birkaç *eğlenceli* anıya bakalım da keyfin hemen yerine gelsin,” diye üsteledi. Uzuvlarımı karıncalandıran şehvet zihnimi tam da istediği köşelere sürüklüyordu.

Anılarımı bir atıştırmalık sepeti gibi karıştırırken nefesim kesildi.

Neyse ki çok derinlere inmeden geri çekildi. Elimi bıraktığında kollarımı savunmacı bir tavırla göğsümde kavuşturdum. Az önceki şehvet uçup gitmişti.

İmalı bir gülümsemeyle *cık cık\a&ı*. “Bay Altair, Kaynak’ıyla samimiyet kurmanın yerinin bir sınıf olmadığını unutmuş.”

Ağzım açılsa da sözcükler boğazıma dizildi. Caleb’la aramızda geçenleri kimseye söylememiştim ve bunun bir sır olarak kalmasını istiyordum.

“Bu bizim küçük sırrımız olacak,” dedi Washer bana göz kırparak.

Dolaptan çıktığımızda doğruca yerime döndüm. Sınırlarım ihlal edilmiş gibi hissediyordum. Bana endişeli gözlerle bakan kardeşimin yanına oturdum.

“Ne yaptı?” diye fısıldadı.

“Ben... O...” Yaptığı şeyden o kadar tiksinmiştim ki söylemeye dilim varmadı.

Sofia ve Diego’nun da gözleri üzerimdeydi. Benden bir açıklama bekliyorlardı. Bakışlarımı masaya dikip derin bir nefes aldım.

“Erkeklerle... yaptığım *şeylerin* anılarına baktı,” diye açıkladım üstü kapalı bir şekilde.

“TV??” diye çıkıştı Darcy öfkeyle.

“PervertidoP" diye bağırdı Diego. Sofia elini dehşetle ağzına götürdü.

Washer bize döndüğünde yerime sindim, yine tepeme binmesini istemiyordum.

“Endişelenecek bir şey yok,” dedim umursamazca, bir yanım dertop olup ölmek istese de. “Çekmede ne varmış?”

Darcy’nin dudakları ince bir çizgi hâlini alsa da Washer’ın dikkatinin üzerimizde olduğunu fark etmiş olacak ki konuyu uzatmadı. Dolaba girmeden eline tutuşturduğum şeyleri masanın altından bana gösterdi. Biri ellili yaşlarında bir adamın fotoğrafıydı. Pala bıyıklı ve keldi, yaşına ve üzerindeki şık gri takım elbiseye rağmen bir hayli yapılı görünüyordu. İkincisiyse Astrum’un destesinden -bir zamanlar annemizin olduğunu söylediği desteden- başka bir karttı.

On yüzündeki çizimi inceledim. Kırmızı cübbesi ve altın renkli başlığıyla sandalyesinde oturmuş, elindeki altından asasıyla papayı andıran bir adam betimlenmişti. Altında da *Aziz* yazıyordu.

“Bunun anlamı neydi?” diye mırıldandı Darcy Atlas’ına dönüp notlarını açarken.

Sofia önce davranıp sorusuna cevap verdi. “Aziz, gelenek ve görenekleri temsil eder. Bir evliliği ya da anlaşmayı, bir öğretmeni, tavsiye alınacak bir danışmanı, yardımı ve bir şeyi öğrenmenize aracı olacak birini işaret ediyor olabilir,” dedi.

“Sonuncusu çok işe yarardı,” dedi Darcy.

“Sorularımıza cevap verecek birine ihtiyacımız var,” dedim. Kartın arkasını çevirdiğimde yine Astrum’un gümüş mürekkeple yazılmış kıvrımlı el yazısıyla karşılaştım.

“Bu adamı kastediyor herhalde,” dedim fotoğrafı işaret ederek.

Darcy fotoğrafı evirip çevirdi ama üzerinde başka bir yazı, isim ya da adamın kim olduğunu anlamamıza yardımcı olacak hiçbir şey yoktu. Daha önce böyle birini görmediğimden emindim. Kareyi diğerlerine de gösterdi ama ikisi de omuzlarını silkti.

“Clara Orion’la Profesör Orion arasında bir bağlantı var mı sizce?” diye sordu Sofia merakla.

“Sorup öğrenebiliriz sanırım.” Kaşlarımı çattım, bize cevap verip vermeyeceğinden emin değildim.

“Ha, sanki elle tutulur bir şey söyler de,” diye homurdandı Darcy. “Hep kaçamak cevaplar veriyor.”

Ne demek istediğini anlamayıp ona döndüm fakat kardeşim konuyu değiştirdi.

“Elimizde sadece fotoğrafı olan bir adamı nasıl bulabiliriz ki?” diye sızlandı fotoğrafı bir kenara koyarak.

“Belki bulmamalısınız,” dedi Diego gergin bir tavırla. “Astrum’un bildiği şey her neyse ölümüne sebep oldu. Belki de sırlarını kurcalamamanız en iyisidir.”

“Haklı,” diye mırıldandı Sofia, gözleri endişeyle parlıyordu.

“Eh, yapacak bir şey yok zaten,” dedim omuzlarımı silkerek. “Elimizde başka ipucu yok ve bu adam her kimse, tıpış tıpış ayağımıza gelmediği müddetçe onu bulmamız imkânsız.”

Darcy tam bir şey söylemek üzere dudaklarını aralamıştı ki sınıfın kapısı açıldı.

Bu tesadüf karşısında yüreğim ağzıma geldi. Hepimiz bir umut kafamızı kaldırıp fotoğraftaki gizemli adamı görmeyi bekledik. Fakat gelen Kylie Major’dı, tuvaletten dönmüştü.

Hep bir ağızdan gergin gergin güldük.

Tekrar kardeşime döndüm. “Kader onu bize altın tepside sunmadığı müddetçe konu burada kapandı sanırım.”

Günün son dersi sırasında heyecan verici kargomun teslim edildiğine dair aldığım mesajın ardından doğruca Plüton Ofisle-ri’ne gittik.

Dikkat çekmeyecek şekilde paketlenmiş siyah kutuyla Toprak Bölgesini hızlı adımlarla aşarken yapmak üzere olduğumuz şeyi düşünüp kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Darcy yanımda pişmiş kelle gibi sırıtıyordu ve tüm çabalarıma rağmen ondan bir farkım olmadığına emindim.

Terra Evi’ne yaklaştığımızda ana yoldan çıkıp ağaçların arasına süzüldük. Bu bölgedeki ağaçlar Ağlayan Orman’da-kiler kadar sık olmasa da dev

çamlar ve sekoyaların görkemi nefes kesiciydi. Toprak Bölgesindeki her şey yeşil, hayat dolu ve göz alıcıydı. Havada yabani çiçeklerin ve çam ağaçlarının kokusu vardı ve kafamı çevirdiğim her yer sayısız bitki türüyle dolup taşıyordu.

Birkaç gün önce Geraldine'le etrafı keşfe çıktığımızdan Terra Evinin bulunduğu yüksek tepenin etrafından dolaşan yola aşinaydık.

Ev tepenin içine oyulduğundan her yatak odasının tavanına gökyüzüne bakan pencereler açılmıştı. Caleb'ın odası tepenin zirvesindeydi. Diğer pencerelerin önünden dikkatlice süzülürken içerideki öğrencilere görünmemeye özen gösterdik.

Ev Başkanı'nın Pitbol antrenmanını lehimize kullanmayı planlamıştık fakat Plüton Ofislerinde kuyruk vardı ve paketimizi almak sandığımızdan uzun sürmüştü. Caleb çoktan dönmüş olabilirdi.

Pencere görüş alanımıza girdiğinde ellerimiz ve dizlerimizin üzerine çöküp emeklemeye başladık. Büyük yuvarlak cam, bronz çubuklarla dörde bölünmüştü ve her bir dilim birbirinden bağımsız açılabiliyordu.

Birbirimize sırıtarak doğrulup Caleb Altair'in hobbit deliğiyle lüks bir çatı katı süiti karışımını andıran odasını kolaçan ettik.

Cebimdeki tornavidayı çıkarıp en yakın pencereyi açmaya koyuldum. Tam çerçeveyi gevşetm iştim ki odanın kapısı açıldı. Caleb içeri girerken ikimiz de camın önünden kaçtık.

Darcy kolumu tuttu. Caleb spor çantasını yere atıp Atlas'ını masasına koydu ve kirli formasını üzerinden çıkardı.

Buraya onu gözetlemeye gelmemiştim ama parmaklarım pencereyi aralık tutmakla meşgul olduğundan soyunmasını izlemekten başka çarem yoktu.

Bizi çıplak kıçına fazlasıyla doyurup banyoya girdi. Kapıyı kapattığında Darcy kendini tutamayıp kıkırdadı. Çok geçmeden su sesi duyulduğunda biraz olsun gevşedim.

“Pisliğin önde gideni olsa da çok saçma şekilde çekici,” diye mırıldandım.

“Doğru söze ne denir?” dedi Darcy.

“Eh, gününü mahvetmeye başlasak mı?” dedim sırıtarak.

“Durduğumuz kabahat.”

Çerçeveye sertçe asılıp bir santim kadar araladıktan sonra tornavidayla kilidini açtım. Pencere kanadı açıldığında Faelerin kapı ve pencerelerine daha sağlam kilitler takması gerektiğini düşündüm. Herkese göz dağı vermekle o kadar meşgullerdi ki temel güvenlik önlemleri akıllarının ucundan bile geçmiyordu.

Hiç değilse işimizi kolaylaştırıyorlar.

Darcy paketi çabucak açıp içindeki kocaman şişme oyuncağı çıkarırken boğazıma yükselen kahkahayı güç bela bastırdım.

Pis pis sırıtarak sönmüş hâldeki oyuncağı şişirebilmem için tıpasını açtı. Parmaklarımı deliğe batırıp hava büyümü içine yönlendirdim ve devasa yaratık birkaç saniye içinde tüm görkemiyle önümüzde yükseldi. Darcy tıpayı hızla geri kapatıp oyuncağı Caleb’ın yatağının üzerine koydu.

Dışarı süzülüp pencereyi arkamızdan kilitlerken Terra Evini kahkahalarımla inletmemek için kendimi zor tuttum.

Caleb’ın tepkisini kaçırmak istesem de kalmak aptallık olurdu. Bu yüzden Terra Evinin otlarla kaplı çatısından aşağı koşmaya başladık.

Ağaçların güvenliğine döndüğümüzde Darcy kanıtları yok etmek için siyah kutuyu ateş büyüsüyle yaktı.

Bir an bile yavaşlamadan Küreye koştuk ve içeri girer girmez kendimizi köşedeki kanepeye bırakıp gözümüzden yaşlar gelene kadar kahkahalar attık. Caleb’ın son huzurlu dakikalarının keyfini çıkardığını umdum. Dışarı çıktığında neye uğradığını şaşıracaktı.

CALEB

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Başımı tenimden aşağı akan sıcak suya doğru kaldırıp annemin gönderdiği pahalı şampuanı parmaklarımla buklelerimin arasına yedirdim. Bana bir dünya bakım ürünü göndermesinden yakınsam da hepsini kullanmaktan geri duramıyordum. Bunu kabul etmek istemesem de oğlunu iyi tanıyordu.

Vücudumu Pitbol antrenmanının kirinden arındırdıktan sonra düşüncelerim Tory Vega'ya kaydı. Diğer Vârisler kızı öldürmeye kalkıştığından beri onu ısırmamıştım ve şu an Darius'un gücüyle dolup taşıyordum. Dün akşam Kral Kovuğuna Ejderha formunda gelip geri dönüştüğü sırada üzerine atlayıp onu gafil avlamıştım. Çırılçıplak olması işleri biraz tuhaflaştırsa da onu hazırlıksız yakalamanın en kolay yolu buydu.

içlerinde en kolay av Seth'ti. Her zamanki gibi bir yerime sürtünürken Vampir hızımla kafamı çevirip kendime büyüsüyle uzun bir ziyafet çekmem işten bile değildi. Artık olanlardan duyduğum öfkeyi hepsinden çıkardığıma göre temiz bir sayfa açabilirdik. Buna iki haftalık cezamızın nihayet sona ermesi de eklenince eski hâlimize dönebilirdik. Dün gece uzun zaman sonra ilk kez hep bir ağızdan kahkahalar atmıştık. Kardeşlerimle her şeyi yoluna koymuş olmamızdan memnundum.

Öte yandan Tory'ye daha fazla ayrıcalık gösteremezdim. Kaynak'ıma kavuşmanın zamanı gelmişti ve bunu yaparken de bana ısınması için harcadığım onca emeği heba etmeyeceğimi ummaktan başka çarem yoktu.

Aptal değildim, bana güvenmediğini ve benimle arkadaş olmak istemesi için hiçbir neden bulunmadığını biliyordum. Fakat ilişkimizin ufak ufak

keşfetmeye başladığımız diğer yönünü tekrar düşünmeye gönüllü olacağını umuyordum.

Gözlerimi kapatıp sınıfta baş başa kaldığımız o öğlenden sonrayı düşündüm. Dudaklarının tadını, bana sunduğu bedeninin hissini, kıyafetlerinin ardında saklı manzarayı, dudaklarından dökülen iniltileri... Bunları düşünmek bile aletimi sertleştiriyordu. Bir yanım bu fanteziye biraz daha kapılmayı düşünse de Tory Vega'yı hayal edip mastürbasyon yapmak istemiyordum. Gerçekten onu altıma yatırıp kıvrandırmak istiyordum.

Sinirle homurdanıp musluğu soğuk su tarafına çevirdim. Buz gibi su tüm arzumu alıp götürürken nefesim kesildi.

Dayanabildiğim kadar dayanıp suyu kapattım. Duştan çıkıp bir havlu aldım ve saçlarımı kurulayıp belime sardım.

Odama dönmemle yatağımın ortasında duran devasa Pe-gasus şekilli seks oyuncağını görüp duraksamam bir oldu.

Dudaklarım öfkeyle gerildi. Bunu buraya kim sokmuştu? Bu aptalca söylenti neden hâlâ devam ediyordu? Gülüp geçmeye, umursamamaya çalışmıştım ama bu iş artık çığırından çıkmıştı.

Gövdesi gökkuşağının her tonundan çizgilerle dolu, kıçı delik oyuncağı kapıp kapıya doğru ittim.

"Bunu kim yaptı?!" diye bağırdım tüm Ev'in duyabileceği bir sesle. Hepsinin Başkanı ve Semavi Vârislerden biriydim. Kim *Ev'imde* böyle bir bok yiyip paçayı sıyırabileceğin! sanıyordu?

Gözüm öyle dönmüştü ki Vampir gücümle kapıyı tekmeledim. Kilidin etrafındaki ahşap parçalandı ve kapı menteşelerinden kopup koridora devrildi. Bağırışımı duyan bir grup öğrenci sorunun ne olduğunu öğrenmek için toplanmaya başlamıştı bile. Onlara hırlayıp dişlerimi göstererek odaya döndüm ve aptal seks oyuncağını çekiştirerek odamdan çıkarmaya çalıştım.

"Bu fikir her kimin başının altından çıktıysa hemen ortaya çıksın! Belki cezasından sağ kurtulmasına izin veririm!" diye bağırdım. Devasa şeyi

koridora çıkarmakla debelenirken kan beynime sıçradı. Simli kanatlarından biri kapının öteki tarafına sıkışmıştı. Plastikten suratı burnumun dibindeydi. O şeklinde büzülmüş at ağzı umutla sapığın tekinin aletini içine kaydırmasını bekliyordu.

Dışarıdaki kalabalık giderek büyüyordu. Umarım bu rezilliğin sorumlusu aralarında bir yerdeydi ve gazabımı görüp tir tir titriyordu.

Bir dizi küfür savurup plastik Pegasus'u içeri iterek şansımı arkadan denemeye karar verdim.

Bu iğrenç mahluku kişisel alanımdan çıkarmak için debelenirken kıçındaki deliğin hemen üzerinden sarkan sentetik kıllardan yapılmış kuyruğu parmaklarımın arasına dolandı.

Öfkeyle hırlayıp tüm gücümle üzerine çullandığımda şişme oyuncak aniden dışarı fırlayıp koridora uçtu.

Peşinden giderken birkaç öğrencinin bunu çok matrak bulmuş gibi fotoğraflar çekip her şeyi videoya aldığını fark edince hırladım.

"Bunu hangi sik kafalının yaptığını bulduğumda gücünü ve kanını son damlasına kadar sömürüp kurumuş cesedini solucanlara yem edeceğim!" diye bağırdım kendimi iyice kaybederek.

Pegasus'un üzerine koşup hızla onu koridorun sonundaki kapıdan geçirmeye çalıştım ama lanet şey yine sıkıştı.

Ağzıma gelen küfürleri sayıp dökerek tüm ağırlığımı üzerine verdim ve yine kaçıp gitmemesi için arka bacaklarına sarıldım.

Kendimi öne doğru itmemle üstünkörü bağladığım havlum çözülüp ayaklarımın dibine düştü. Kulaklarımdan çıkan dumanlar yetmiyormuş gibi bir de çırılçıplak kalmıştım.

Avazım çıktığı kadar bağırdım, oyuncağı dışarı çıkarmaktan vazgeçip yok etmeye karar vererek dişlerimi üzerine geçirdim.

Lanet oyuncak simli kanatlarını çırpa çırpa son sürat sönmeye başladığında içeriyi tiz bir ıslık sesi doldurdu.

Ayaklarımın dibindeki sönmüş bedenine zaferle sırıttıktan sonra beni izleyen hıyarlara döndüm.

“Bunun kimin başının altından çıktığını bulduğumda doğduğuna pişman olacak!” Hepsine dişlerimi gösterdim ve ürküp geri çekildiklerinde tatminle doldum. Biri beni küçük düşürüp tepemi attırmak için elinden geleni yapıyordu ama kim olduğu bulup ona kime bulaştığını göstermem an meselesiydi. Saygı konusunda iyi bir dersi hak etmişti.

Havlumu almaya tenezzül etmeden odama döndüm ve kırık kapımı kaldırarak bir dizi sarmaşıkla çerçevesine sıkıştırdım.

Öfkemi dizginlemeye çalışsam da kendimi tutamayıp yumruğumu duvara geçirdim. Tuğla parçaları ve toz zerrecikleri yatağımın üzerine yağmur gibi yağdı.

Ellerimi saçlarımın arasına geçirdim ve buklelerimi yolma dürtüsüne direnerek sakinleşmeye çalıştım.

Vücudumu sarsan titremeler durulmaya başlarken gözlerimi kapatıp derin nefesler alıp verdim.

Atlas’ımdan bir bildirim sesi yükseldiğinde bu boktan ruh hâlimi düzeltecek bir haber aldığımı umarak masama doğru yürüdüm.

Cihazı hışımla elime aldığımda bir FaeBook gönderisine etiketlendiğimi gördüm. Son derece müstehcen bir çıkma teklifi ya da hayran kulübümün çekip paylaştığı, altı ne kadar çekici olduğuma dair güzellemelerle dolu bir fotoğraf keyfimi biraz olsun yerine getirebilirdi. Egomun okşanmasına ihtiyacım vardı. Ne var ki gönderiyi açtığımda karşımda ikisini de bulamadım.

fyior Corbin: @Caleb Altair kirli, küçük sırrını bu akşam ortaya döktü.

tfbirileriatseviyor tfbelinekuvvetkovboy flsırlareryadageçortayaçıkar tfkuyruğumuçekbebeğim #pegasuskıçıdedinmidayanamam

Paylaşımın altına havlum düştükten sonra iğrenç seks oyuncağına sarılıp onu kapıdan dışarı itmeye çalıştığım video iliştirilmişti. Küfürler savurup homurdanıyor, o lanet şeyi sahiden beceriyormuş gibi görünüyordum.

Şimdiye dek hiç tatmadığım kadar güçlü bir öfke içimi yakıp kavururken öylece ekrana bakakaldım.

Atlas avuçlarımın arasında parçalandı ama bu yetmezdi. Cihazı hışımla duvara fırlattım.

Bunu yapan kişiyi *bulacak* ve bedelini *ödetecektim.*

DARCY

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dün gecenin ardından hava iyice soğumuştu. Bir türlü yüzümden silemediğim gülümsememle dizlerimi karnıma çekip yorganımın sıcaklığının biraz daha tadını çıkardım. Hiddetle camımı döven yağmurun sesi kulaklarımı doldururken ilk dersimin Hava Elementi olduğunu hatırlayıp ürperdim. Etrafımdaki havayı ısıtmayı veya yağmur damlalarını kendimden uzağa yönlendirmeyi bir an önce öğrenmezsem kış bitmek bilmeyecekti.

Atlas'ımda FaeBook akışımı kaydırdım. Bu, birçok açıdan Rus Ruleti oynamaktan farksızdı. Mermi de genellikle bana ya da Tory'ye yapılan son acımasız şakalar oluyordu. Nemf saldırısının ardından öğrencilerin arasında majestelerinin (benim) kaçamayacak kadar hantal olmasını dileyen komik mi komik birkaç espri dönmüştü. Fakat Caleb ve Pegasus fetişi hakkındaki çılgın söylentiler sağ olsun kimse artık bunu umursamıyordu.

Dün gece odasına yerleştirdiğimiz "Pegaseks" oyuncağını beceriyormuş gibi görünen videosu internete düştüğünden beri herkesin dilinde o vardı. Resmen ekmeğimize yağ sürmüştü.

Hızla FaeBook'taki her şakanın konusu olmuştu. Suratımdaki kendini beğenmiş gülümseme okuduğum her paylaşımla biraz daha genişliyordu.

Altair'in boynuzu bacaklarının arasındaymış meğer.

İşini gördüğünde aleti disko topuna döndü mü?

Tercihin aygırlardan mı yoksa kısraklardan mı yana, Caleb?

(bir arkadaş soruyor da)

Gözün sadece Pegasusları mı görüyor, Altair? Kentaur kuzenim bekâr da.

Gösterişli hareketlerle yatağımdan kalktım, içim içime sığmıyordu. *Haha, aptal herif! Artık tüm akademinin diline düşmek nasıl bir şeymiş biliyorsun.*

Duş alıp üniformamı giydim. Ardından üzerime montumu geçirip fermuarını çektim. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Hava Elementi dersine açık saçla gitmenin büyük bir hata olduğunu öğrendiğimden atkuyruğu yaptım. Parmaklarımı dalgın dalgın tutamlarımın uçlarında gezdirip Orion'ın ısrarcı sorusunu düşündüm. Mavi mi yeşil mi? Ona hâlâ cevap vermemiştim.

Küçük hatırlatıcım artık gözüme o kadar da önemli görünmüyordu. Seth'in yaptıklarından sonra mavinin neyi temsil ettiği aklıma bir daha silinmemek üzere kazınmıştı.

Belki de güneş sarısına boyayıp aynaya baktıkça ne kadar çetin ceviz olduğumu hatırlarım.

Odamdan çıkıp bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında Küreye doğru yürümeye başladım. Havaların serinlemesinden bir şikâyetim yoktu ancak bu sağanak sonbahar sevgimi sorgulatıyordu.

Küreye ayak basar basmaz bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Vârislerin kanepesinin önünde bir şeyler dönüyordu ama etraflarına toplanmış kalabalık yüzünden ne olduğunu göremiyordum.

Korku nabzımı hızlandırdı. İçeriye hızlıca göz gezdirip Tory, Sofia ve Diego'yu aradım ama hiçbirini göremedim.

"Zümren ne, bereli çocuk?" Seth'in sesini duydum, ardından da kalabalığın arasındaki birkaç kişinin kahkahasını.

Diego'nun sesi geldiğinde tüylerim sinirden diken diken oldu. "Henüz bilmiyorum. Hey... Ver şunu geri!"

Bir kol havaya fırladı, elinde Diego'nun beresi sallanıyordu.

Dişlerimi sıktım, aslanların karşısına dikilen bir kedi gibi görüneceğimi bilsem de arkadaşımı yalnız bırakamazdım.

“Majesteleri! Sakın aralarına girmeyin!” diye bağırdı dikkatimi çekmek için masasının üzerine çıkan Geraldine.

Onu duymazdan gelip kalabalığın arasına daldım. Öğrenciler hastalıklıymışım gibi kenara kaçtı.

Grubun ön saflarına, okulu yöneten dört vahşi yaratığın gözlerine kestirdikleri avlarıyla oynadığı kanepeye ulaştım. Diego dizlerinin üzerindeydi, giydiği tişörtü çıkarmışlardı ve çıplak omuzları titriyordu. Seth sehpanın üzerine çıkmış, bereyi kafasının üzerinde döndürüyor, Max ise kanepenin ucuna ilişmiş, bir avcı gibi kıstığı gözleriyle Diego’yu süzüyordu. Darius koltuğun öteki ucuna kurulmuş, Seth’le Diego’nun itişip kakışmasını hafiften bir keyifle izliyordu. Caleb görünürde yoktu.

“Hey!” diye bağırdım ama kalabalığın gürültüsü yüzünden sesimi onlara duyuramadım.

One doğru bir adım attığımda bir el omzumu kavradı ve kendimi birden Caleb’ın kollarının arasında buldum.

“Tory misin, Darcy mi?” Üzerime eğilip derin bir nefes aldı. “Şampuanın farklı kokuyor. Darcy’sin.”

“Bırak beni.” Elinden kurtulmaya çalıştığımda beni daha sıkı sarmaladı.

“Bugün canım çok sıkkın, tatlım, uslu bir kız olursan iyi edersin,” diye hırladı. Ona yaptığımız şeyin gerçekliği ansızın suratıma bir tokat gibi çarptı. Onu küçük düşürdüğümüzü öğrenirse bizi ölmekten beter ederdi.

Seth sehpadan inip pahalı botlarıyla yeri döve döve Diego’nun önüne ilerledi.

“Neden ona bulaşıyor?” diye sordum Caleb’a. Beni kendine bastırıp kulağıma fısıldadı.

“Küçük arkadaşın başlattı.”

“Diego öyle bir şey yapmaz,” diye karşı çıktım ondan uzaklaşmak için tekrar çırpınarak.

Dördünün de hıncını benden çıkaracağından korktuğum için büyümü kullanmakta tereddüt ettim. Öte yandan araya girmezsem Seth’in Diego’ya ne yapacağını kim bilebilirdi?

Aer Vârisi elindeki bereyi kafasına geçirdiğinde arkadaşımın gözleri öfkeyle parladı.

“Hadi.” Seth, Diego’nun etrafındaki havayı kullanarak onu başını eğmeye zorladı. Büyüsü karşısında arkadaşımın omuzlan gerildi. “Bana çatan şendin, *kanka.* Ne duruyorsun? Bir Fae ol da benimle dövüş.”

“Ne yaptı?” diye sordum Caleb’a.

“Seth ona önünde eğilmesini söyledi ama arkadaşın kulak asmadı. Kralı olmadığını söyledi. Sana sadık olan herkesin başına gelecek bu,” diye söylendi Caleb. Çenemi sıkıca kavrayıp Seth’in Diego’nun kaburgalarına sert bir tekme atmasını izlemem için başımı çevirdi.

Diego darbenin etkisiyle titrek bir nefes verip yan tarafını tuttu. Seth arkasına geçip ayağını sırtına bastırdı.

“Kes şunu!” diye bağırdım ama Seth sesimi duyduysa da umursamadı.

Darius yetişmesi gereken bir yer varmış gibi saatine bakarken Aer Vârisi, Diego’nun boğazına sarılıp onu sehpanın üzerine fırlattı. Etrafımızdaki öğrencilerden şaşkınlık nidaları yükseldi. Max ayağa fırladı ve dâhil olmak için bahanesi olsun diye Diego’nun ona saldırmasını ya da hakaret yağdırmasını bekler gibi ağırlığını öteki ayağına verdi.

“Benimle bir Fae gibi dövüşmeyecek misin?” diye hırladı Seth sırtını bana dönüp Diego’nun üzerine eğilerek. “O zaman beş para etmez bir fani gibi dövüş.”

Kalabalıktan kahkaha sesleri yükseldi ve içlerinden biri, “Faniyi öldür, faniyi öldür, faniyi öldür!” diye bağırarak bir tezahürat dalgasının fitilini

ateşledi.

Diego ellerini kaldırdığında Seth’in saçları kullandığı zayıf büyüsünün esintisiyle uçuştu.

“Ezik.” Seth yumruklarını Diego’nun karnına geçirdiğinde sabrım taştı.

Bunun bana neye mal olacağını bilsem de parmaklarımı omzuma götürüp uçlarından buz gibi su fışkırttım. Tepesini daha fazla attırmak istemediğimden sadece Caleb’ın irkilmesine yetecek kadar güç kullanmıştım. Tutuşu gevşediği an kollarının arasından sıyrıldım.

Doğruca Seth’in üzerine atlayıp Diego’ya bir darbe daha indirmek için kaldırdığı koluna sarıldım. Dirseği sertçe suratıma çarptığında elmacık kemiğim acıyla sızladı ve gözlerimin önünde yıldızlar dans etti. Geriye tökezledim. *Ah... Kahretsin!*

Seth arkasını dönüp beni görünce kaşları şaşkınlıkla havalandı, boğazından alçak sesli bir inilti döküldü.

“Şuna bir ders ver artık, Sethy.” Biri beni ona doğru itti, Kylie olduğunu anlamam için arkama bakmama gerek yoktu.

Göz ucuyla Diego’nun masadan indiğini, tişörtünü alıp üzerine geçirdiğini gördüm. Fakat dikkatim keskin bakışlarıyla ruhumu delip geçen önümdeki şeytanın üzerindeydi. Bana doğru bir adım attığında ellerimi kaldırdım, kendimi savunmak için çaresizce büyüme uzandım.

Bütün gücümü üzerine salacağım.

“Herkes derhâl sınıflarına!” Orion’ın gür sesi içeride yankılandı. “Hepiniz geç kaldınız. Ondan geriye sayacağım ve sıfıra geldiğimde sap gibi dikilmeye devam eden herkesin Ev’inden on puan kesilecek. On, dokuz, sekiz...”

İşimiz daha bitmedi,” dedi Seth kalbimde korku tohumları eken bir gülümsemeyle.

Tory uyku mahmuru gözleri ve yanaklarından damlayan yağmur sularıyla yanıma geldiğinde Küre'nin yarısı çil yavrusu gibi dağılmıştı. "Ne oldu burada?"

Geriye kalanların da kendini dışarı atmasıyla sona Tory, Diego, ben ve Vârisler kaldık. Seth hiç acelesi yokmuş gibi kapının yanındaki aynada kendine bakmakla meşguldü. Orion öfkeli bir boğa gibi üzerine yürüyüp daha Seth ne olduğunu bile anlamadan suratını aynaya çarptığında şaşkınlık dolu bir inilti kopardım. Orion, Vâris'in yüzünü çatlamış yüzeye bastırıp bir polis edasıyla sağ kolunu arkasına kenetledi.

Orion saçımdan ördüğü bilekliği çıkarıp kolunu daha da büktüğünde Seth tekme yemiş bir köpek gibi ciyakladı. "Ortalıkla küçük dağları sen yaratmışsın gibi gezinmenden bıktım usandım, Capella. Okulda bu kılıkla gezemezsin." Elini kırık burnuna götürmesini umursamadan bereyi kafasından çıkardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye çıkıştı Vâris. Bir güzel benzetildiğini izlemek içimin yağlarını eritmişti.

Arkadaşları Küre'nin dışında onu bekliyordu. Darius soru sorarcasına kaldırdığı kaşıyla Orion'ı izliyordu.

"Aer'e eksi on puan," diye bağırdı profesör bilekliği sıkıp kapıyı işaret ederek.

Seth olduğu yerde durup oracıkta Kurt'a dönüşecek gibi hırladı. Bakışlarım ikisi arasında mekik dokurken midem kasıldı.

"Yirmi," dedi Orion, tehditkâr bir pozisyona geçerek. "Kontrolünü kaybedersen üzerine otuz puan daha eklenecek, Capella."

Seth birkaç saniye daha ona dik dik bakmaya devam etse de en sonunda geri adım attı. Elini yüzünden çekerek iyileşen burnunu gözler önüne serdi. Ağzına akmış kanı elinin tersiyle silerek dışarıdaki arkadaşlarına katıldı.

Orion bakışlarını bize çevirdiğinde Tory yüksek sesle küfretti.

“Aer’e eksi yirmi, Ignis’e eksi on puan. Defolun.” Hepimiz telaşla kendimizi dışarı attık.

Son bir kez arkama baktığımda Diego’nun beresini ve mavi saçlarımı cebine koyduğunu gördüm.

Bakışları bir an için benimkilerle buluştuğunda gözlerinde gördüğüm müthiş öfke kafamı karıştırdı. Fakat Tory gömleğimin kolunu çekiştirince üzerinde durmamaya çalışarak önüme döndüm.

Darius’la Caleb hâlâ dışarıda dikilse de Max’le Seth ortalıkta yoktu. Yürürken ikisini de temkinli gözlerle süzdüm.

“Hey, Altair!” Tyler Corbin yanında bir grup arkadaşıyla Ateş Bölgesi’ne giden yolun sonundan Caleb’a el salladı. Aralarında Sofia’nın da olduğunu fark edince kaşlarım kalktı.

Vârisler tek vücutmuş gibi dönüp ona buz gibi bakışlar attılar.

“Ne var?” diye homurdandı Caleb.

“Bu seni tahrik ediyor mu?” Tyler ve arkadaşları hızlıca soyunup Pegasus formlarına dönüştüler ve arkalarını dönüp Vârise kıçlarını salladılar.

Toynaklarını yere vurup kürklerinden etrafa simler saçmaya başladıklarında Tory’yle kahkaha attık.

“Orospu çocukları!” diye bağırdı Caleb, Vampir hızıyla üzerlerine atılarak.

Sekizi de kanatlarını açarak gökyüzüne fırladı. Darius arkadaşına yardım etmek için arkasından koşarken üzerindeki kıyafetleri yırttı. Göz açıp kapayıncaya dek ortaya çıkan devasa Ejderhası hiddetli bir kükremeyle gökyüzüne uçtu.

Güçlü kanatlarının esintisiyle saçlarım uçuşurken yüreğim ağzıma geldi. Pegasusların rengârenk kuyruklarına ateş püskürtse de pasparlak bedenleri çoktan bulutların arasında kaybolmuştu. *Arkana bakmadan kaç, Softa! Seni asi kız!*

Caleb arkadaşını takip ederek otlara doğru koşmaya başladı, bir yandan saçlarındaki simleri silkeliyor diğer yandan da gökyüzüne bakıp küfürler yağdırıyordu.

Kahkahalarımız nihayet durulduğunda Diego'nun ilerimizde sessizce uzakları izlediğini fark ettik.

Tory bana tuhaf bir bakış attı, ardından dikkati yanağıma takıldı. "îyi misin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Uzanıp başparmağımı morluğun üzerinde gezdirdim, hareketim canımı yakınca yüzümü buruşturdum. "Evet, iyiyim."

"Darcy," dedi Diego mahcup bir sesle. "Çok üzgünüm. Araya girmemeliydin."

Başımı iki yana sallayıp yanına giderek ona sarıldım. "Geldiğim yerde arkadaşlarımızın incinmesine seyirci kalmayız."

"Geldiğin yeri sevdim," diye mırıldandı omzuma. Küçük bir gülümsemeyle geri çekildim.

Tory *cık* ahlayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şu köpeğe haddini bildirmek lazım. Keşke onu nereden vurmamız gerektiğini bilsek."

"Kasıklarına bir tane geçirsek?" dedi Diego hepimizi güldürerek.

"Şu Kova Aytaşı hâlâ öylece duruy— "

"Dersin yarısını kaçırdınız!" diye bağırdı dumanı üstünde kahve fincanıyla Küre'den çıkan Orion.

"Siz de öyle," diye karşılık verdim. Arkasını dönüp Jüpiter Binasına doğru yürümeye başlamadan önce sırıttığına yemin edebilirdim.

"Beremi ne zaman geri alacağım?" diye seslendi Diego arkasından. Orion cevabını kaldırdığı orta parmağıyla verdi.

Genzimden alaycı bir ses döküldüğünde Diego bana pis pis baktı ama onun belli belirsiz farkındaydım. Gözlerim Orion'ın kıçında gereğinden fazla oyalanınca Tory'nin dürtüklemesiyle kendime geldim.

"Öğretmenini kesmeyi bırak da yürü hadi, dersimiz var," deyip iddiasını inkâr etme çabalarıma güldü.

Hava Bölgesine doğru yürümeye başladığımızda Diego ayak sürmeye başladı. Beresini orada bulacağını umuyormuş gibi ellerini koyu renkli buklelerinin arasından geçirip duruyordu.

"O bereyi cidden çok seviyorsun galiba," dedim nazik bir sesle.

Başıyla onayladı. "*Abuela* örmüştü. Ben..." Sözünü yarım bırakıp iç geçirerek başını yere eğdiğinde Tory'yle birbirimize kaşlarımızı çattık. Doğu uçurumuna uzanan düzlükte duraksadık. Solumuzda yükselen Aer Kulesinin tepesindeki türbinler şiddetli okyanus rüzgârıyla fırıl fırıl dönüyordu.

Diego derin bir iç geçirdi.

"Hadi ama, Diego. Üzülme bu kadar." Tory ayakkabısının burnuyla onunkini dürttü. Bu, onun dilinde bir sevgi gösterisiydi.

Elimi koluna koydum. "İradeni kırmalarına izin veremezsin." "Haklısın sanırım," dedi bıkkınlıkla. Hâlini görünce ona tekrar sarılmak istedim. "Sanırım bu seferlik dersi ekeceğim." Ellerini cebine koyup başını kaldırdı. "İkiniz de çok güçlüsü-nüz. Onlara nasıl kafa tutuyorsunuz anlamıyorum."

İtiraz etmemize izin vermeden boynu bükük vaziyette Aer Kulesine doğru yürümeye başladı. Hüzün ve öfkeyle gidişini izledim. Seth son birkaç gündür iyice zıvanadan çıkmıştı. Kardeşimin yolunu kesip üzerine işemesi ve Diegoya sataşması beni gözünü üzerime dikmesinden daha beter öfkelendirmişti. Ondan intikam alma zamanı gelmişti. Bu iş bugün bitecekti.

Tory'yle Hava Koyu'na doğru yürümeye devam ettik, uçuruma oyulmuş dik merdivenden inerek Element dersinin yapıldığı sahile vardık. Ayaklarımızın

altındaki altın renkli kum, fırtına bulutları yüzünden koyu bir kahverengiye boyanmıştı. Koy rüzgâra karşı nispeten korunaklı olsa da kabarık dalgalara ve etrafa saçılan tuzlu su damlacıklarına çok yakındık.

Profesör Perseus her zamanki gibi telaşlıydı. Öğrencileri zapt etmek için etrafa talimatlar yağdırıyordu. Daima yukarı doğru kıvırdığı gri saçları rüzgâr estikçe bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Max elindeki bir parça yosunla bir kızı kovalıyordu. Nihayet onu yakalayıp kolunu beline doladığında kız keyifle haykırdı. Birkaç kişi sahilde yürüyor, bazılarıysa suya girmeye hazırlanıyormuş gibi duruyordu.

“Lütfen, çocuklar!” diye bağırdı Perseus ama sesi rüzgâra karışıp gitti.

Seth bir kayanın tepesine tünemişti, Orion yüzünden keyfinin kaçtığı ortadaydı. Gözüm kısa süre öncesine kadar saçımdan ördüğü bilekliğin durduğu yerde gezinen parmaklarına kaydığında içimi bir tatmin duygusu sardı.

Perseus ellerini çırptı. “Bir araya toplan—” Max elindeki yosunu kızın üzerine fırlattı fakat kız eğilince yosun doğruca profesörün suratına yapıştı. Perseus yapışkan bitkiyi yüzünden çekti ve parmaklarından düşmesi için elini salladı. “Eyvah, eyvah.”

Seth’in sürüsü etrafına toplanıp yüzlerini ve ellerini Alfalarına sürtmeye başladı. Çenesini yumruklarına dayayarak onları başından koymaya çalışsa da onu umursamadılar, kızlardan biri yüzünü bile yaladı.

Kylie olan biteni izleyip domates gibi kızarmasına rağmen müdahale etmedi. Söz konusu sürüsü olunca onu kendi hâline bırakmanın daha iyi olduğunu düşünmüştü herhâlde.

Tory yle Perseus’un yanına gittik. Görünüşe bakılırsa bir şeyler öğrenmeye sadece biz hevesliydik. Güçlerimizi kullanmayı öğrenmek birinci önceliğimizdi, kendimizi Vârislerden ancak böyle koruyabilirdik. Üstelik Seth’le Diego arasında geçen olaydan sonra içimdeki fırtınayı tüm hiddetiyle özgür bırakmaya hazırdım.

“Ah, aferin size, kızlar,” dedi Perseus. Ders verecek birini bulduğuna sevinmiş gibi görünüyordu. “Bugün rüzgâr kalkanlarını işleyeceğiz. Bu kalkanlar pek çok işe yarasa da en önemlisi başka büyüleri püskürtebilmesidir. Şahsi favorimi soracak olursanız yağmurdan korunmak derim.” Kıkırdadı.

Büyüyü sökmek için sabırsızlanıyordum, bilhassa da buz gibi yağmur damlaları saçlarımdan boynuma süzülürken.

“ikiniz de enerjinizi denize salmakta çok iyiydiniz. Elbette bu biraz daha incelik isteyen bir teknik, hâliyle o dipsiz güç kuyunuzu kontrol altında tutmanız gerekecek. Fakat bir kez söktünüz mü kalkan oluşturmanın nefes almak kadar kolay olduğunu göreceksiniz.”

“Havayı ısıtmayı da öğrenebilir miyiz?” diye sordu Tory. “Ortalıkta sırılsıklam dolaşıp üşümekten bıktım.”

“Her şey zamanla.” Kardeşimi başıyla onaylayıp ellerini kaldırdı. “Önce benimkini hissetmenizi istiyorum.”

“İstersiniz tabii!” diye bağırdı bulduğu yeni yosunla yanımızdan koşarak geçip giden Max.

Perseus alçak sesle bir şeyler mırıldanıp geniş bir gülümsemeyle tekrar bize döndü. “Pekâlâ, dokunun.”

Elimi uzatıp parmaklarımı etrafında oluşturduğu kalkanda gezdirdim. Yüzeyi elimi hafif bir baskıyla geri itti. “Bu kadarı yağmuru uzak tutmaya yeter ama daha sağlam bir kalkan şöyledir.”

“Eyvah! Sertleşiyor!” dedi koşarak geri dönen Max. Gülmemek için kendimi zor tuttum. *Zevzek balık.*

Perseus ahlaksızlığa dair bir şeyler mırıldanıp başıyla bize tekrar kalkanına dokunmamızı işaret etti. Parmaklarımın altında bu kez neredeyse sert, güç alanı gibi elimi iten bir yüzey hissettim.

“Evet, bunu tercih ederim,” dedim heyecanla. Perseus güldü.

“Sıcak havadan bir kalkan oluşturup sonsuza dek içinde yaşayacağım,” dedi Tory hülyalı hülyalı.

Bunun üzerine Perseus bize etrafımızdaki havayı nasıl iteceğimizi öğretti. Güçlerimi kontrol etmenin verdiği hisse hayran kaldım. Rüzgâr sürekli bir akışla benden uzaklaştıkça tenim karıncalanıyor fakat ne zaman dikkatim dağılsa tekleyip duruluyordu. Yağmur damlaları tekrar üzerime düşmeye başlayıp koy bir gök gürültüsüyle inlediğinde gözlerimi kıstım.

Max horoz gibi öterek soyundu, kıyafetleri daha kuma düşmeden teni pullarla kaplandı.

“Bay Rigel, Hava dersindeyiz!” diye bağırdı Perseus okyanusa dalan Max’in arkasından. Suya değmesiyle pullan lacivert ve koyu yeşil tonlarında parlamaya başlamıştı.

Vâris, profesöre aldırmadan dalgaların arasında gözden kaybolduğunda Perseus iç geçirdi.

“Pekâlâ, kızlar. Siz biraz antrenman yapın, ben de şu serserileri toplayayım.” Profesör yanımızdan ayrılırken Tory’yle kalkanlarımızı oluşturmaya başladık.

Gözlerim etrafına yatmış Kurtların arasındaki Seth’e kayıp duruyordu.

“Neyin var, Sethy?” dedi sürüye temkinli adımlarla yaklaşan Kylie.

Seth bize bir bakış atıp tekrar önüne dönerek başını iki yana salladı.

“Keyfini yerine getirmek için ne yapabilirim?” Kyle başını hafifçe yana eğdiğinde onun da bir kalkan oluşturmayı bilmediğini fark ettim. Altın sarısı saçları su damlacıklarıyla parıldıyordu.

Seth ona cevap vermeden yerinden kalkıp çantasını yere attı ve bize doğru gelmeye başladı.

“Eyvah,” dedim kardeşimi dürterek. Kafasını çevirmesiyle omuzları gerildi.

Etrafımızdaki havayla elimden gelen en güçlü kalkanı yaratıp canım pahasına ona sarıldım. “Darcy.” Parmağını bana doğrulttu. “Gel buraya.” Ufak bir el hareketiyle aramızdaki iki adımlık mesafeyi kapatmamı işaret etti ama elbette onu dinlemedim.

“Darcy olduğumu nereden çıkardın?” dedim. “Artık saçlarımın uçları mavi değil.”

“Saçlarının uçları değil, evet.” Öylece yüzüme bakmaya başladığında Tory yakınıma eğildi.

“Yanağın,” dedi Tory. Elimi istemsizce yanağıma götürdüğümde morluğun parmaklarımın altında zonkladığını hissettim. Dikkatimin dağılmasıyla kalkanım da dağıldı. Seth de tam bu sırada üzerime atıldı.

“Hayır!” Kendimi korumak için panikle ellerimi önüme uzatıp herhangi bir büyü gücüme uzandım.

Sarmaşıklar boğazına sıkıca dolansa da Seth durmadı, yüzümdeki morluğa uzandı. Geri kaçsam da başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirmesini engelleyemedim.

Tenime bir sıcaklık yayıldı ve ne yaptığını fark ettiğimde keskin bir nefes aldım. Kafam allak bullak oldu. Morluğu *iyileştirmişti*.

Güçlükle nefes alıp boynundaki sarmaşıkları tuttu ve toprak büyüsüyle hepsini bir bir kesmeye başladı.

Her ihtimale karşı ellerini kaldırmış bekleyen Tory’nin bakışları ikimiz arasında gidip geldi. “İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim şaşkınlıkla çattığım kaşlarımla. Seth’e dönüp, “Bunu neden yaptın?” diye sordum. Beklenmedik jesti tuhafıma gitmişti.

“Meselem Diego’ylaydı. İki Fae arasındaydı.” Canını sıkan bir şey varmış gibi omuzları düştü. “Ayrıca ben... hay sikeyim...” Kendine hâkim olmaya çalışıyormuş gibi hırladı. “*OfT*

Arkasını dönüp titreye titreye sahilin öteki ucuna doğru yürümeye başladı. Dönüşmeye hazır gibiydi ve sürüsünün ona yetişmesiyle soyunmaya başladıklarında buna şaşırmadım.

“Ders süresince Fae formumuzda kalabilir miyiz lütfen?” dedi Profesör Perseus yalvarırcasına. Ne var ki Kurtlar soyunmaya devam etti.

Kylie sürüsünün onu bırakmasını fırsat bilip Seth’in yanına koştu. “Sethy, Vega’yla ne konuşuyordun?” diye sordu boynuna sarılarak.

Seth suratına hırladığında geriye sendeledi, ayağı ıslak bir kayanın üzerinden kaydı. Düşmesine ramak kala dengesini bulmayı başardı.

Vâris öne atılıp devasa Kurt formuna büründü ve arkasında kocaman pati izleri bırakarak koşmaya başladı.

Aer e eksi beş puan!” diye bağırdı Perseus. Ne var ki sesi yine rüzgâra karışıp gitti.

Heyheyleri üzerinde,” diye mırıldandı Tory.

Onu başımla onayladım. “Bu akşamdan sonra daha da beter olacak.”

Yüzüne sinsi bir sırıtış yayıldı. “Dikkatli ol.”

Sıçıp batırma demek istedin sanırım?” Tek kaşımı kaldırdığımda güldü.

“Hiç de bile, sana güvenim tam,” dedi alayla gülerek.

“Güzel çünkü bu sefer bu işten alnımın akıyla *çıkacağım*, Tor.”

Akşam yemeğinden beri Seth’in odasının bulunduğu koridordan üç kez geçmiştim. Küre’de onu sürüyle birlikte şehre gideceğini söylerken duymuştum ve odasından çıkmasını bekliyordum.

Çoğu öğrenci cuma akşamını dışarıda geçirdiğinden kule sessizdi. Potansiyel görgü tanıklarının azalması bu akşamı intikam planım için

mükemmel kılıyordu.

Merdiveni bir kez daha tırmanıp koridora dönmemle Seth in sürüsünden kaslı bir oğlanın pis bakışlarıyla karşılaştım. Arkamı dönüp gitmem tuhaf kaçacağından hiç bozuntuya vermeden yanından geçtim ve planım başından beri buymuş gibi merdiveni çıkıp ortak salona girdim. *Kahretsin hâlâ ne oyalanıyorlar?*

Ortak salon bir kez olsun boştu ve normalde burada pek vakit geçirmesem de Bay Uzunum ve Agresifim alt kattaki koridoru boşaltana kadar içeride oyalanmam gerektiğini düşündüm.

En dipteki pencerenin yanındaki gri berjere oturdum.

Diego akşam yemeğine gelmemişti ve arkama yaslanıp denizi izlerken ziyaretine gidip gitmemeyi düşündüm. Belki de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Üstelik aşağıdaki kas yığınının dikkatini çekmemek için bir süre burada vakit öldürmem gerekiyordu.

Çalkantılı denizi izlerken bir yandan da toprak büyüsü pratiği yapmaya karar verip berjerin kolunda çiçekler açtırdım. Rüzgâr camı fena dövüyordu, dışarıdaki dünya vahşi ve kaotikti.

Kurt sürüsünün gelişinin habercisi iniltiler kulağıma geldiğinde yüreğim ağzıma geldi. Berjere iyice sinip bacaklarımı göğsüme çektim. Koltuk dışarıya bakıyordu, pencereye gelmedikçe kimse burada olduğumu anlayamazdı. Bu, konuşmalarını gizlice dinlemek için bulunmaz bir fırsattı ve laf arasında ne zaman yola çıkacaklarını öğreneceğimi umuyordum.

“Gel böyle otur, Alfa,” dedi bir kız yumuşak bir sesle.

“Peki, Ashanti,” diye karşılık verdi Seth keyifsizce. Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım.

Hayat çok mu üzerine geliyor, Küçük Prens? Akademiyi çekip çevirmek ve hayatı herkese zehretmek zor olmalı.

“Senin için ne yapabiliriz?” diye sızlandı bir oğlan ıstırap içindeymiş gibi.

“Hiçbir şey,” dedi Seth iç geçirerek. “Artık çok geç.”

“Ne için çok geç?” diye üsteledi Ashanti.

Seth onu uyarırcasına hırladı.

“Bağışlayın, keyfinizi yerine getirmeye çalışıyorum sadece,” dedi kız temkinli bir tavırla.

“Hiçbir şey keyfimi yerine getiremez,” diye homurdandı Seth.

Kurtlar yine inlemeye başlayınca başımı iki yana salladım. Şu sürü olayı düpedüz saçmalıktı. Seth’in herkesi kendinden aşağı görmesine şaşmamalıydı. Herkes onu el üstünde tutuyordu. Elbette bu, davranışlarını mazur göstermezdi.

Keşke onu sürüsünden koparıp dışlanmanın nasıl bir şey olduğunu öğretebilsem.

“Dışarı çıkalım hadi. Kafanız dağılır,” dedi başka bir oğlan.

“Hayır, fikrimi değiştirdim,” dedi Seth hırıltılı bir sesle.

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

Kahretsin.

Planıma çomak sokmasına sinirlenip dişlerimi sıktım. Üstelik sürü ortak salondan çıkıp gidene kadar bu berjerde mahsur kaldım demekti.

Kurtlar moralini düzeltmek için Seth’e iltifatlar yağdırırken onları umursamadan çıkıp gitsem mi diye düşünüyordum.

“Belki bu keyfinizi yerine getirir,” dedi Ashanti.

Aradan bir saniye bile geçmeden Seth’in zevk dolu iniltisi kulaklarımı doldurduğunda donakaldım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Hasiktir! Ne oluyor?

Çok geçmeden açılan fermuarların ve hızlanan nefeslerin sesi duyulduğunda minderin üzerinde iyice dertop oldum.

“Daha iyi misiniz, Alfa?” dedi Ashanti hülyalı hülyalı. Seth yine inledi.

Buradan hemen çıkmam gerek.

Koltuğun kenarından çaktırmadan içeriye bir bakış attığımda Seth’in oturduğu şöminenin önündeki berjerin Kurtlarla çevrili olduğunu gördüm. Hepsinin dikkati onun üzerindeydi ve bir kızın başı kucağında yukarı aşağı hareket ediyordu. *Tanrım.*

İçeride hâlâ sadece biz vardık ama öğrencilerden biri her an ortak salona girebilirdi. Hiçbiri bunu umursamıyor gibiydi. Başka bir kız Seth’i öpmek için üzerine eğilirken bir oğlan omuzlarına masaj yapıyordu. Başka bir grupsa izleyebilmesi için kendi üçlülerine başlıyordu.

Başımı iki yana sallayarak kararımı verdim. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle berjerimden kalkıp kapıya koştum. Öylece oturup *bunu* dinleyemezdim.

Gidişimi kimsenin ruhu duymamış gibiydi. Merdivenin başına ulaşıp tuttuğum nefesimi bıraktığımda yıldızlarıma teşekkür ettim.

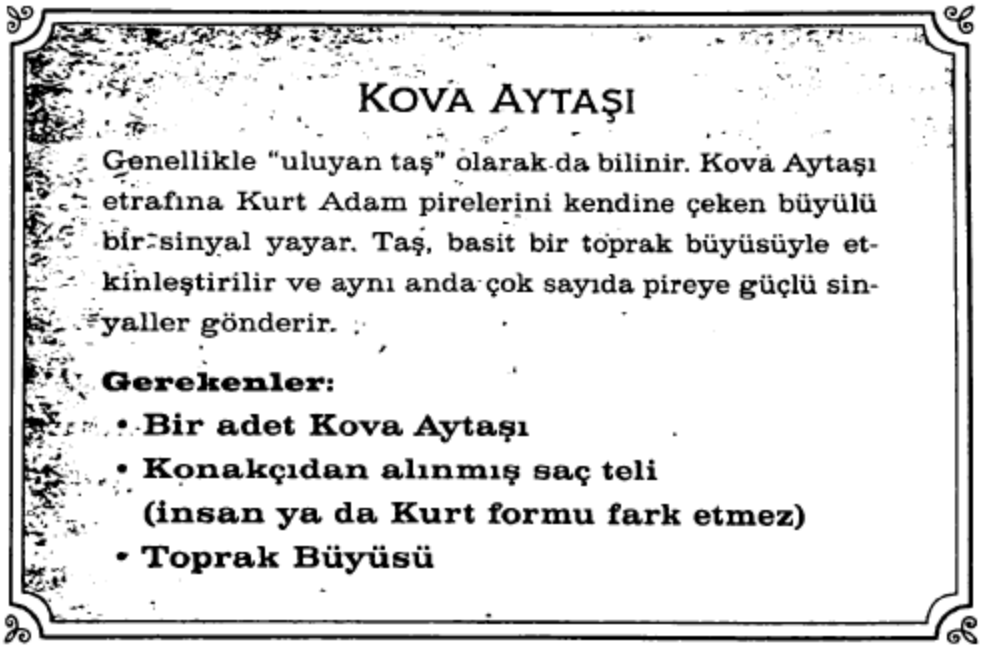
Doğruca odama çıktım ve kendimi içeri atıp sırtımı kapıya yasladım.

Şimdi ne yapacağım?

Gözüm masama takıldığında bir an planımı bir kenara bırakıp akşamımı bir şeyler karalayarak geçirmeyi düşündüm. Ama sonra dikkatim defterimin üzerine koyduğum beyaz taşa kaydı. Kova Aytaşı.

Hepsi yukarıda birbirini becerirken ben de boş durmasam mı?

Atlas’ımı kapıp masama oturarak geçen gün Venüs Kütüp-hanesi’ne gidip çektiğim fotoğrafı açtım.

Sürünün dikkati bir hayli dağınık olduğundan Seth'in odasına sorunsuzca girebileceğimi düşünüyordum. Birkaç tel toka alıp cebime tıktıktan sonra odamdan çıktım. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle basamakları koşarcasına çıktım. Tory sırf bu plan için kilit açma becerilerini bana da öğretmişti ve kendimi hazır hissediyordum.

Koridora çıkıp adımlarımı hızlandırdım, ortak salondan yükselen iniltiler buraya kadar geliyordu.

Bu katta tek bir oda olması işimi bir hayli kolaylaştırıyordu. Kulaklarımda uğuldayan nabzımla kapının önüne vardığımda Tory'nin tavsiyesini hatırladım. *"Kapı kolunu denemeden kilide saldırma. Birinin çıkarken kapısını kilitlemeyecek kadar aptal olmadığını düşünüp değerli vaktimi kaç kez boşa harcadığımı bilmiyorum. "*

Omuzlarımı silkerek şansımı denedim. 2wf/Kapı açılırken sinsi bir sırıtışla içeri süzüldüm.

Seth'in odası *devasaydı.*

Tüm kat ona aitti. Gerçi içerideki üç büyük yatağa bakılırsa Kurt sürüsü de burada kalıyor olmalıydı. İçlerinden en büyüğü kırmızı saten çarşaflarıyla

odanın göbeğinde duruyordu. Siyah duvarları ve gotik fenerleriyle içeriye bir genelev havası hâkimdi. Sol duvardaki büyük kapı muhtemelen banyoya açılıyordu. Sağ duvarsa iki yanına kırmızı renkli kalın mı kalın perdeler asılı devasa bir pencereden ibaretti.

Yatağın başına koşup yastığında Seth'in saçını aramaya koyuldum.

Üzerinde tek tel yoktu.

İç geçirerek bir umut yastığını ters düz ettim. Gerçi burada yatıp kalkan onca kişi varken bir saç teli bulsam bile onun olup olmadığını nasıl anlayacaktım ki? *Kahretsin, her şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu.*

Koridordan kıkırtı sesleri geldiğinde donakaldım. Sürü içeri girerken panikle yatağın yanındaki dolaba saklandım. Kapak panjurlu olduğundan etrafı görebiliyordum. Ortak salondan kaçıp burada kapana kısıldığım kafama dank ettiğinde nefesim kesildi. Toplamda on kişiydiler, hepsi Alfalarının etrafına toplanmış kıyafetlerini çıkarıyordu. Seth dilini bir yandan Ashanti'nin boğazına sokuyor, diğer yandan da yakınındaki bir oğlanın göğsünü okşuyordu. Bu az önce kapısının önünde dikilen koyu yeşil gözlü, saçları kısacık kesilmiş Kas Yığınıydı. Sürünün geri kalanı da soyunup yatağa girdi, birbirlerini öpüp okşamaya koyuldular.

Tanrım, seks partilerini en ön sıradan izleyeceğim.

îçine girdiğim dolap odanın ortasındaki yatağın dibin-deydi, çaktırmadan kaçmamın imkânı yoktu.

Seth, Ashanti'yle Kas Yığınını yatağa çekti. Döşeğin ortasındaki yerini alırken sürü etrafına dağıldı. Ashanti'yi altına yatırıp tek hamlede içine girerken gözlerimi üzerinden alamadım.

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Tene çarpan tenin sesi ve iniltiler şiddetlenirken dolabın derinliklerine sığındım. Önümde kıvrılan uzuvları ve çıplak bedenleri birbirinden ayırt etmek giderek zorlaşıyordu.

Seth'in hareketleri sert ve baskındı, kalçasını her itişinde Ashanti'nin dudaklarından çaresizlik dolu haykırışlar dökülüyordu. Yanlarında uzanan

kaslı oğlan bir kızı bir Seth'i öpüyordu. En ufak bir doğum kontrol belirtisi görmediğimin belli belirsiz farkındaydım ve bu düzenli bir şeyse şimdiye dek nasıl bir sorun yaşamadıklarını merak etmeden duramadım.

Birkaç dakika sonra dertop olup yüzümü dizlerimin arasına gömdüm. Çıplak bir kız dolabın kapağına çarptığında neredeyse korkudan çığlık atacaktım. Seth başka bir kızı dolapla arasına sıkıştırmıştı. Hızla toparlanıp montların arasına saklandım. Seth kızı ahşaba bastırıp acımasızca içine girip çıkarken gözleri odağını kaybetmiş, sert yüz hatları zevkin etkisiyle gevşemişti. Kızın başının sağ tarafında bir yere dalıp gitmiş, yüzü sanki doğruca bana bakıyormuş gibi eğilmişti. Kalbim göğsümü öncekinden üç kat daha hızlı döverken etrafımdaki montları kendime çektim.

Gözlerimi kapatıp yüzümü bir deri cekete bastırarak içeride yankılanan iniltileri ve ete çarpan etin sesini bastırmaya çalıştım. Nihayet başka bir yere gittiklerinde başımı ceketten kaldırdım. Buraya geldiğime bin pişmandım.

"Duş vakti!" diye bağırdı biri. Kalanlardan kahkahalar yükseldi. Ayak sesleri giderek uzaklaşırken kapağa yaklaşıp umutla panjurların arasından dışarı baktım.

Sürü banyoya girip kapıyı arkalarından kapattı, çok geçmeden de akan suyun sesi duyuldu.

Saçı başka bir gün halledecektim. Sonra da lanet Aytaşı'nı bir yere iliştirirdim. Şu an oyalanmanın *hiç* sırası değildi.

Tam kapı kolunu tutmuştum ki bir ses beni durdurdu.

"Darcy Vega," dedi Seth. Kalbim tekledi, elim kapı kolunda öylece donakaldım.

Yaklaştığını hissedip arkamı döndüm. Sırtımı kapıya yasladım. Öfkesiyle yüzleşmekten başka çarem olmadığının far-kındaydım. Sırılsıklamdı ve önünde sallanan ereksiyonundan da pek utanıyor gibi görünmüyordu. O kocaman şeye bakmamaya çalıştım. "Odamda ne bok yiyorsun?"

Sorusuna verecek bir cevabım olmadığından başımı iki yana salladım. Bakışlarım istemsizce ıslak kaslarında gezinip yüzüne geri döndü. Korku usul usul kıvrılan bir yılan gibi her bir zerremi ele geçiriyordu.

Yerden bir baksır kapıp üzerine geçirdiğinde rahat bir nefes verdim.

Seth çatık kaşlarıyla bir avcı gibi ağır adımlarla üzerime gelmeye devam etti. “Dökül. Hemen.”

Dibime girene kadar durmadı. Ellerini iki yanıma koyup ürkütücü gözlerle bana tepeden bakmaya devam etti. Islak vücudu parlıyor, su vücudundaki her kası belirginleştiriyordu.

Battığım boktan nasıl kurtulacağımı bilmesem de boğazımı temizleyip aklıma gelen tek şeyi söyledim.

“Beni iyileştirdiğin için sana teşekkür etmeye geldim,” dedim usulca. Ağzım kupkuruydu ve saçlarından akan sular kollarıma damlıyordu. “B-başkalarıyla... döneceğini...” Başımla hâlâ iniltilerin yükseldiği banyo kapısını işaret ettim.

“Elini koluna sallaya sallaya içeri girdin,” diye hırladığında midem kasıldı.

“Tıklattığımda ses gelmedi, kapın açıktı.” Tüm masumiyetimle omuzlarımı silktim. Seth alt dudağını dişleyerek bakışlarını üzerimde gezdirdi. Zihnime kazınan görüntülerin yüzüme yansımadığını umdum.

Seth usulca homurdanıp üzerime eğilerek burnunu boynuma sürttü. Onu dehşetle geri ittiğimde bir köpek gibi ciyakladı.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” Ellerim hâlâ omuzların-daydı, nemli, sıcak teni avuç içlerimi ıslatıyordu.

Başını hafifçe yana eğdiğinde dönüşmemiş olmasına rağmen tıpkı bir Kurt gibi davrandığını düşündüm.

“Bir sorunumuz var,” dedi gerginlikle.

Ellerimi itip burnunu tekrar boynuma sürttü, dilini kulağımda gezdirdi.

“Kes şunu!” Onu tekrar üzerimden ittiğimde incinmiş bir köpek yavrusu gibi uzaklaşıp volta atmaya başladı.

Dibimde bir ileri bir geri yürürken kafası karışık ve çaresiz göründüğünü düşündüm. Kaçmalı mıydım yoksa savaşmah mı emin olamadım. Fakat hâlinden bana açılmak üzere olduğuna dair tuhaf bir hisse kapıldım. Kaçmak elime vereceği kozu reddetmek gibi olurdu.

Duştan çıkan birkaç kişi odaya dönüp yataklardan birine uzandı. Bitmek bilmeyen seks partilerinden beni fark etmemişe benziyorlardı. Seth onlara aldırmadan önümde yeri aşındırmaya devam etti.

Belki de bana öyle gelmişti, açılmaya niyeti yoktu.

“Gitsem iyi olacak,” dedim. En yakınımdaki yatakta bir kızı okşayıp her yerini yalayan iki erkeği görmüyormuş gibi yapmak da bir yere kadardı. İçimi saran sıcaklıkla tekrar kapı koluna sarıldım.

“Bekle,” dedi Seth bileğimi tutarak.

Elimi ondan kurtardığımda yine bir nefeslik mesafeme sokuldu, sertleşmiş aleti uyluğuma batıyordu.

“*Çekil* üzerimden.” Onu tekrar ittiğimde dişlerini göstererek suratıma hırlayıp yine volta atmaya başladı. Vahşi bir köpek tarafından köşeye kıstırılmış gibiydim ve ne yapacağımı bilemiyordum.

Duraksayıp bana dönerek, “Anlaman gereken bir şey var, dedi alçak sesle.

Onu başımla onayladım, elim ne olur ne olmaz diye hâlâ kapı kolundaydı.

önce söyleyeceklerini dinle sonra da arkana bakmadan kaç.

Seni sürümün bir parçası yaptım,” dedi tükürürcesİne. Bunun için kendinden nefret ediyormuş gibi görünüyordu. Niyetim bu değildi tabii.” Kafa karışıklığıyla kaşlarım çatılırken bana yaklaştı.

“Sürünün bir parçası falan değilim,” dedim sertçe. “Ölürüm daha iyi.”

Tekrar hırladığında kapıya yaslandım.

“Seni Omega’m yaptım,” dedi.

Öylece yüzüne baktım. “Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor...”

“Ben de öyle düşünmüştüm ama içgüdülerim karmakarışık, bebeğim.” Elini saçlarının arasından geçirdi.

Yataktaki üçlü yatağı bırakıp ansızın yanımızdaki duvara tosladığında irkildim. *Sikerler.*

Kapıyı açıp koridora fırladım ve küfürler savurarak koşmaya başladım.

Özgürlüğüme kavuşamadan Seth bileğimi yakaladığında sertçe dönüp suratına bir tokat patlattım.

“Dokunma bana,” desem de bileğimi sıkıp beni kendine

Ellerini sırtımdan aşağı kaydırdı, parmakları kıçıma tehlikeli derecede yakınlaştığında yüzümü buruşturdum.

“O pis patilerini hemen çek üzerimden,” diye bağırdım.

“Kendime hâkim olamıyorum, bebeğim. Ben bir Alfayım.

İçeride olan biteni gördün, değil mi?”

Onu başımla onaylayıp sakin kalmaya çalışarak kollarının arasından çıktım.

“Sürüde işler böyle yürüyor. Liderleri olduğum için beni memnun etmek istiyorlar. Ama sen sürü hiyerarşisinin en altındasın, en yeni üyesin. Seni resmen aramıza katmam gerek,” dedi kendini durdurmak istiyormuş da yapamıyormuş gibi sıktığı dişlerinin arasından.

Aer Evine girebilmem için bana dayattığı çarpık kabul törenini düşünüp başımı hışımla iki yana salladım. “Süründe olmak istemiyorum. Aranıza katılmak *istemiyorum.* Kim bilir ne yapıyorsundur.”

“içgüdülerim bunu istiyor,” dedi göğsünün ortasına vurarak.

“Benimkiler istemiyor, şansına küs.” Gözüm saçlarına takıldığında gitmeden birkaç tel koparıp koparamayacağımı düşündüm.

“Ayakları üzerinde durmayı öğrenene kadar sürümün en zayıfını korumak zorundayım,” dedi alçak sesle. “Koyda seni iyileştirmem de bu yüzdendi. Bu içgüdüyü durdurmam için seni aramıza katmam gerek.”

“Sürünü terk ediyorum o zaman,” dedim sertçe. “Oyunlarına alet olmayacağım, Seth. Senin de sürünün de cehennemin dibine kadar yolunuz var.”

Yine inleyerek beni kendine çekti. “Lütfen... sadece gevşe. Sana zarar vermeyeceğim.”

Aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatmaya yeltendiğinde elimi göğsüne koydum. Ama gözlerim yine saçlarına kaydı. Midem düğümlendi, omuzlarım kaskatı kesildi. Yine de birkaç saniye dişimi sıkabilirsem belki...

Gevşeyip şahsi zorbamın kollarını etrafıma sarmasına izin vermek için tüm irademi kullanmam gerekti. Seth açgözlülükle her yanımı okşamaya başladı. Dudakları şakağımdan aşağı kayıp ağzıma yaklaştığında yüksek sesle inledi. “Ya beni memnun edeceksin ya da bana meydan okuyacaksın, bebeğim. îlki daha kolay.”

Sözleri karşısında ürperişimi zevke yormuş olacak ki daha da yakınıma girdi. Beni tekrar öpeceğini düşünmek bile midemi ağzıma getiriyordu. Yine de birkaç saniyeliğine bunu yapacağını düşünmesine izin verdim.

Beni sımsıkı vücuduna bastırdığında kaslarının her bir oyuğunu tenimde hissettim. Ellerimi omuzlarına doladım.

Böyle yaparak onu daha da cesaretlendirdiğimi fark ettim ve çaresizce inleyip beni kendine çekmesinden tiksindim. Elimi saçlarının arasına geçirip parmaklarımı tutamlarına dolayarak sertçe çektim. Seth heyecanlanmış gibi keskin bir nefes aldı, vücuduma sürtünüp sertliğini karnıma bastırdığında tüylerim diken diken oldu.

Sadece bir gece,” dedi yalvarırcasına başımı geriye eğip dudaklarından kaçtığımda. “Hepsi bu. Sonra bu aptal içgüdüden kurtulabilirim, alelade, ezik bir Omega olursun.”

Bir sorunumuz var, Seth,” diye fısıldadım.

Neymiş o? diye karşılık verdi nefes nefese.

Saçına öyle sertçe asıldım ki başı geriye savruldu ve tekmelenmiş bir köpek gibi dudaklarından acı bir inilti yükseldi. Parmaklarımın arasına sıkışmış birkaç teli görür görmez hiddetli bir rüzgârla onu ittim. Tökezleyerek karşı duvara çarptığında aptal aptal suratıma baktı.

Seninle yatacağıma ömrümün kalanı boyunca seks yapmam daha iyi. ’ Onu dumur olmuş vaziyette bırakıp arkamı döndüm.

Avucumda sıktığım saç telleriyle koridoru aşıp merdivenden aşağı koştum. Hızlı adımlarla odama *girip* kapıyı arkamdan çarparken kalbim sevinç nidaları atıyordu. Kapıyı kilitleyip kollarımı ovuşturarak tenimde gezinen ellerinin hissini üzerimden atmaya çalıştım. *İğrenç*.

Masama geçip Aytaşını ve saçları üzerine bıraktım. Atlas’ımdaki talimatlara tekrar göz gezdirdim.

Umarım çektiğim acıya değer.

Orospu çocuğunun üzerime sinen kokusu hâlâ burnuma gelse de dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Hiçbir şey planladığım gibi gitmese de sıçıp batırmamıştım. Görevim başarıyla tamamlanmıştı.

SETH

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dans gecesi yaptıklarımdan sonra Darcy elbette bana istediğimi vermeyecekti. Ama böyle olmamalıydı. Vega îkizleri'nden birini mahvettiğim için mutluluktan havalara uçmalıydım. Ancak nasıl olduysa onu sürüme katmış, lanet bir Omega yapmıştım. Tüm içgüdülerim bana peşinden gidip ona yaptıklarının bedelini ödetmemi söylüyordu.

Ya beni memnun edeceksin ya da bana meydan okuyacaksın, bebeğim. Birini yap artık. Böyle giderse kafayı yiyeceğim.

Odamdaki yataklardan birinde oturuyordum, sürümse hâlâ bıraktığım gibi devam ediyordu. Latisha yine baksırımı çekiştirdiğinde elini ittim.

"Havamda değilim!" diye bağırdığımda ciyaklayarak benden uzaklaştı.

"Hadi ama, tüm eğlenceyi kaçırıyorsunuz," dedi Frank. Yanıma oturup çıplak bacağını benimkine yasladı. Çenesini omzuma koyup kolumu okşadı.

Beni öpmeye çalıştığında, "Hayır, Frank... istemiyorum," dedim yarım ağızla. Onu ittim ama Latisha yanında Alice le geri döndü. Alice uzanıp çenemi tuttuğunda dudaklarım ufak bir tebessümle kıvrıldı. Betalarımdan biriydi ve beni nasıl memnun edeceğini çoğu Kurdumdan iyi bilirdi.

Frank i kenara itip yerine oturdu ve saçlarımı geriye atıp boynuma bir öpücük kondurdu. Latisha da diğer yanıma geçti ve yüzlerini iki yandan boynuma sürterek tenimi yalayıp ısırmaya başladıklarında yüzüme aptal bir sırıtış yayıldı, sırtımdan enfes bir ürperti geçti.

Belki de Darcy'ye o kadar da ihtiyacım yoktur.

Yatağa uzanıp başımı kaşıdım, bir şey kafa derimi gıdıklıyor gibiydi. Bu hissi bir kenara bırakıp dikkatimi Alice'in koca memelerine çevirdim. Kucağıma çıkıp üzerime eğildiğinde dilimi sertleşmiş meme ucunda gezdirdim. Dudaklarından şehvetli bir inilti dökülse de ensem kaşınınca dikkatim tekrar dağıldı. Elimin tersiyle boynumu sıvazlayıp Alice e döndüm ama birden tenimin her yanı üzerinde minik ayaklar dolaşıyormuş gibi karıncalanmaya başladı.

"Of!" Betamı üzerimden ittim. Kulağımı, sırtımı ve kafamı kaşıdım. "Hay sıçayım."

"Neyin var senin?" Alice yüzünü buruşturduğunda utançtan yerin dibine girdim.

Ben onun Alfa'sıyım, bana öyle bakamaz.

"Yok bir şey," diye çıkışıp üzerine çıkarak dikkatimi dağıtmak için dudaklarına yapıştım. Gözlerini kapatmasını fırsat bilip uyluğumun arkasında baş gösteren dayanılmaz kaşıntıyı gidermeye çalıştım.

Ne bu böyle? Lanet temizlikçi yine adi bir çamaşır deterjanı falan mı kullandı? Kaç kez söyleyeceğim buna ben? Çamaşırlarım günde bir kez, en kaliteli deterjanla yıkanacak, Herold.

Latisha elini sırtımda gezdirince beni bu lanet kaşıntıdan kurtaracağını umarak kendimi sivri tırnaklarına bıraktım.

"Ah! Pire, pire!" diye bağırdı Latisha tiz bir sesle. Panikle Alice'in üzerinden kalktım.

"Nerede?" Betama bir bakış attığımda beni işaret ettiğini gördüm. "Orada!" Yatağın öteki tarafına yuvarlanıp ayağa kalktı ve benden hızla uzaklaşan sürüme katıldı.

Başımı iki yana salladım fakat o dayanılmaz kaşıntı tekrar başladı. Yumruklarımı sıkıp kendime hâkim olmaya çalıştım. Herkes giyinmeye başladığında boğazımdan bir inilti yükseldi.

“Durun, ne yap—”

“Seni seviyorum, Alfam ama ara sınavlardan önce pirele-nemem!” diye bağırdı Frank kendini dışarı atarken.

“Pireli falan değilim!” diye çıkıştım sürümün geri kalanı da odamdan kaçarken.

Kafa derimdeki kaşıntı iyice dayanılmaz hâle geldiğinde tırnaklarımı saçlarımın arasına daldırıp keyifle inledim.

“Bak işte! Sakın yaklaşma!” Latisha tişörtünü giymiş, kapıya giden yolu çoktan yarılamıştı.

“Yalan söylüyorsunuz!” diye bağırdım. “Ben sizin Alfa’nı-zım!” Kaşıntı biraz bile dinmediğinden kendimi tırmalamaya başlayıp tenimde kırmızı çizikler açtım.

Sürümün geri kalanı da odamı terk ederken hırladım. Kaşıntıdan aklımı kaçıracak gibiydim.

“Geri dönün,” dedim usulca söylenerek. Kapının yavaşça kapanmasıyla göğsüme bir ağırlık oturdu.

Yalnız kalamam. Yalnız kalmaktan nefret ederim.

Başımı geriye atıp uludum, çıkan hüzünlü ses odamı aşıp tüm Aer Kulesinde yankılandı. Fakat sürümün tek bir üyesi bile karşılık vermedi.

TORY

YİRMİNCİ BÖLÜM

Darius, Darcy'yle beni şu lanet olasıca partiye götürmek için altıda geleceğinden cumartesi koşumu bitirdiğimde Küreye uğrayıp iki lokma bile yiyemeden doğruca odama dönüp hazırlanmaya başlamaktan başka çarem yoktu. Fanilerin dünyasındaki hayatım hiç kolay olmadığından öğün kaçırmak benim için epey hassas bir noktaydı. O kadar ki Darius'a mesaj atıp partide yiyecek bir şeyler olup olmadığını sormayı bile düşünmüş ama sonunda bunu yapmamaya karar vermiştim. Bu gece uslu duracağıma söz vermiştim ve sözümü tutma niyetin-deydim. Sonuçta zengin insanlar da acıkıyordu, elbet karnımı doyuracak bir şeyler bulurdum.

Her şeye rağmen inat etmeye devam edeceğim tek bir konu vardı: Darius'un bana gönderdiği elbiseyi giymemek.

Giymemizi istediği elbiselerin olduğu lacivert kurdeleyle bağlanmış, gümüş yıldızlarla süslenmiş gülünç derecede gösterişli görünen siyah kutu el sürülmemiş vaziyette yatağımın üzerinde duruyordu. Darcy de ben de bu konuda hemfikirdik. Kapağını aralayıp içine bile bakmamış olsam da gözüme her ilişti̇ğinde merakımın kabardığını inkâr edemezdim. Yine de kendimden taviz vermeyecektim. Partiye kendim olarak katılacak, oyuncak bir bebek gibi süslenip püslenmeyecektim.

Üstelik bolca param ve beni afet gibi gösterdiğini söylemekten çekinmeyeceğim bir elbisem vardı. Gece mavisi renginde yere kadar uzanan kumaş vücudumu sarıp tüm batlarımı mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Yakası kapalı olsa da sırt dekoltesi belime dek iniyordu. Altına giydiğim on santimlik topuklularla boyum neredeyse bir seksen oluyordu. Vârisler bu gece bana tepeden bakamayacaktı. Gerçi ayağıma devasa

platformlu ayakkabılar giymediğim müddetçe hiçbirinin, bilhassa da Darius'un, boyuna denk olamazdım.

Gözlerime hafif bir far sürüp siyah göz kalemiyle çerçeveledim ve koyu kırmızı bir rujla makyajımı tamamladım. Semavi Konsey karşılarında itip kakabilecekleri masum kızlar bulacaklarını sanıyorsa çok yanılıyordu. Savaş zırhımı kuşanmış, kendimi savunmaya hazırdım.

Bir şeyi kırk kere söylersen gerçek olurmuş.

Atlas'ımı alıp Darcy'ye mesaj attım. Darius'un eli kulağında olmalıydı ama hâlâ gelmemişti. Yolda olduğunu söyleyen bir cevap yazdığında cihazı çantama koyup beklemeye başladım.

Kapım tıklatıldığında gerilsem de kalkıp kapıyı açtım. Ona özel dikilmiş gibi görünen siyah smokini içindeki Darius karşımda belirdi. Ceketi, pantolonu, gömleği bedenine öyle mükemmel oturuyordu ki bakışlarımı üzerinde gezdirirken ağzım kurudu. Koyu renkli saçlarını geriye taramıştı ve kirli sakalı parmaklarımı aralarında gezdirmem için bana yalvarıyordu.

Hayır, hayır, hayır. Yaramaz Tory.

"Darcy daha gelmedi," dedim onu selamlamak yerine.

"Görebiliyorum," diye karşılık verdi Darius.

Haksızlık sayılacak yakışıklılığının büyüsüne daha fazla kapılmadan arkamı dönüp duvarımda asılı duran aynaya yöneldim ve hiç gerek olmamasına rağmen rujumu tazeledim.

Darius içeri girmedi, kapı pervazına yaslanıp beni izledi.

' Gönderdiğim elbiseyi giymemişsin."

Anla artık, bana söyleneni yapmamaya bayılırım," dedim tüm umursamazlığımla.

Bunu daha çok beğendim sanırım."

Şaşkınlıkla ona döndüm, üzerimde gezinen bakışları tenimi ısıttı.

“Hatalı olduğunu kabul edebilmen güzel,” dedim. “Verdiğin sözü tutup nazik olacak mısın?”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldığında onu tanıyamadım. “Olacağım. Sakın bana âşık olma ama. Yarın tekrar kavga etmeye döndüğümüzde tuhaf kaçabilir.”

Burnumdan güldüm ve rujumu çantama attığım sırada Atlas’ımdan bildirim sesi yükseldi.

Darcy

Yolda Orion’la karşılaştım. O da bizimle geliyormuş, burada buluşmamızı önerdi...

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken ona hızlıca cevap yazdım.

Tory

Tamam, koşa koşa seni d asık suratlıdan kurtarmaya geliyorum x

“Darcy bizimle Küre’de buluşacakmış. Kankanla karşılaşmış, görünüşe göre senden bir gece bile ayrı kalmaya dayanamıyor. O da bize katılacakmış. Umarım sıkıntıdan patlamam. Bir öğretmenin de gelmesi ahlaksızlıklar konusundaki beklentimi ciddi anlamda düşürdü.”

“Böyle şeyler asıl Lance’ten sorulur,” dedi Darius kolunu uzatarak.

“Ah, *Lance*, ha? Bir adı varmış demek. Ben de ona böyle hitap edebilir miyim? Yoksa bu sadece ona ithaf edilmiş bir dövme yaptıranlara özel bir ayrıcalık mı?” dedim parmakla-nmı ön koluna, jilet gibi smokininin altındaki Terazi dövmesine bastırarak. Koluna girmeden kendi başıma koridorda yürümeye başladım.

“O dövmenin ona ithaf edildiğini nereden çıkardın?” diye sordu Darius geniş adımlarıyla hızıma kolayca ayak uydurarak.

“Bu bir sır mıydı? Muhafızın olduğunu ve aranızdaki küçük ruh bağını herkes biliyor sanıyordum.”

“Kim söyledi sana bunu?” diye sordu sesini hafifçe alçaltarak.

“Sen söyledin. Az önce.” Kaşlarının çatılmasını kocaman bir gülümsemeyle izledim. “Kibarlık buraya kadar mıydı?”

Ortak salona girerken iç geçirse de bana cevap vermedi. Sayısız göz üzerimize çevrildi. Eh, aniden birlikte takılmaya başlamamız *gerçekten* tuhaftı.

Solumuzdaki Milton Hubert’ın ona isimsiz gönderdiğim altın saati taktığını fark ettim. Hediyesi harçlığıma büyük bir darbe vurmuştu ama planım işe yararsa buna fazlasıyla değecekti. Hem param bitse bile Ağlayan Orman’da gömülü koca bir hâzinem vardı.

Milton’ın masasının önünden geçtiğimizde Darius’un çetesi liderlerinin yaklaşmasıyla bir grup mirket gibi kafalarını dikti.

“Selam, dostum,” dedi Milton geniş bir gülümsemeyle.

Grubun geri kalanı da onu selamlayıp iyi eğlenceler dilerken beni meraklı gözlerle süzdüler. Darius’un hayran kulübüyle işini bitirmesini sabırla bekledim ve bakışları nihayet saate takıldığında kendi kendime gülümsedim. Ederini ânında fark edeceğini ummuş ve çatılan kaşlarına bakılırsa haklı çıkmıştım. Her şeyden bihaber Milton yepyeni takısını umursamazca dünyaya gösteriyordu.

Ağzım ayrılırcasına esniyormuş gibi yaptığımda Darius hayran kulübünü bırakıp bana döndü.

“Affedersin,” dedi. “Gidelim mi?”

Özür dilediğini duyunca neredeyse düşüp bayılacaktım ama elini çıplak belime koyup beni kapıya yönlendirdiğinde sadece kaşlarımı kaldırabildim.

Tam da bu sırada Marguerite üç arkadaşıyla birlikte içeri girdi ve eski erkek arkadaşıyla beni yan yana görünce ağzı bir karış açık kaldı.

“Ne bu böyle?” diye sordu kızıl saçlarını hışımla omzunun arkasına savurarak.

Darius ona bıkkın bir bakış atsa da bir şey söylemedi ve belime hafifçe bastırarak beni yürümeye teşvik etti. Dokunuşundan kaçınmak için hemen bir adım atıp yolumuza çıkmış öfkeli kötü kızlara aldırmadan kapıya doğru ilerledim.

Marguerite beni cayır cayır yakmak istiyormuş gibi görünüyordu ve hafifçe kaldırdığı eli de bunun kanıtıydı. Darius bunu fark etmiş gibi kolunu omzuma attığında onu hızla geri ittim.

“Sevgilin değilim, ahbap,” diye hatırlattım sesimi alçalt-maya tenezzül etmeden.

“İnsanlar bizi sevgili sanırsa yakandan düşerler,” dedi. O kadar yakınımdaydı ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

“Kimsenin yardımına muhtaç değilim,” diye ekledim. Bu Beyaz Atlı Prens ayaklarını daha ne kadar ileri götüreceğini merak ediyordum.

Marguerite bu sahiplenici hareketten sonra bana saldırmaktan vazgeçmiş gibi görünüyordu ancak gözlerindeki bakışa bakılırsa beni yalnız kıstırdığında elinden çekeceğim vardı. Yanından geçerken ona alaycı bir gülücük attım. Madem beni gözüne kestirmişti neden sinirini biraz daha bozmuyordum ki?

“Ayrıca yarın yine her zamanki hâline dönecek ve herkesi bize karşı ayaklandıracaksın. Neden kendini yoruyorsun ki?”

Darius sorumu cevapsız bıraktı. Sessizce merdiveni inip kapıya yöneldik, öne atılıp kapıyı benim için açtığında şaşkına döndüm. Anlaşılan canı istediğinde pislik olmayı bırakıp cazibesini konuşturabiliyordu. Hâli ve davranışları karşısında hangi Darius’un gerçek olduğunu merak etmeye başlamıştım. Onca korkunç şeyi sırf gücünü herkese kanıtlamak ve imajını korumak için mi yapmıştı? Yoksa istediğini elde etmek için gerektiğinde böyle tatlılıklar mı yapıyordu? Onu anlamak o kadar zordu ki hangisinin

gerçek Darius olduğunu kestiremiyordum. Yine de kendimi bir geceliğine Darius'un centilmenlik nedir bildiği bu fanteziye kaptırabilirdim sanırım.

"Yine sözümü dinlemeyeceksin," dedi usulca. "Ama o sivri dilini babamın yanında tutmanı tavsiye ederim."

"Hah! Ne yapacak ki?" dedim. "Beni boğmaya mı çalışacak? Kimse o kadar sapkın olamaz, değil mi ama?"

Darius aniden elimi tutup beni kendine doğru çevirdi. Nabzım hızlanırken elinden kurtarmaya çalıştım ama izin vermedi. Küre hemen önümüzdeydi fakat yolumuza devam etmek yerine beni öylece yolun ortasında durdurmuştu.

"Bu fikir kimden çıktı sence?" dedi alçak, ürkütücü bir sesle. "Seni şimdiden uyarıyorum, onu kışkırtma. Babam So-laria'nın en güçlü Faelerinden biridir ve istediğini *daima,* alır. Sadece başını salla, lütfen ve teşekkür ederim de. Ukalalıklarını kendine sakla. *Senin* iyiliğin için söylüyorum."

Koyu renk gözlerine uzun uzun baktım, sözlerinde samimi olduğunu hissetsem de nedenini bir türlü anlamıyordum. Babasına yaranıp yaranmamam ne değiştirirdi ki? Bana düşman olması işine gelmez miydi?

Soruları bir kenara bırakıp omuzlarımı silktim. "O haddini aşmazsa ben de aşmam."

Kasları rahatlamış gibi gevşedi ve tekrar yürümeye başladık. Hâlâ elimi tuttuğunu fark ettiğimde geri çekildim. Bu yeni, iyi huylu Darius'u hiç sevmemiştim. Dikkatli olmazsam oyununa kanabilirdim.

"Yine de bir konuda yanılıyorsun," diye ekledim. Küreye yaklaşmıştık ve Darcy'yi görebiliyordum. O da beni fark etçiğinde el sallayıp Orion'ı bırakarak yanıma doğru yürümeye başladı. Ayaklarına kadar uzanan halter yaka kan kırmızı elbisesiyle kırmızı halıya çıkmaya —ya da Semavi Vârisler ve şaibeli ebeveynlerinden oluşan bir idam mangasıyla yüzleşmeye — hazır görünüyordu.

“Hangi konuda?” diye sordu Darius.

“Solaria’daki en güçlü Faelerden biri olduğu konusunda. Ne de olsa artık öyle değil, değil mi?” İmalı bir sırıtışla yanından ayrılıp Darcy’yi karşılamaya gittim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu kardeşim Darius’a bakarak.

“Neden şu partiye gittiğimizi hatırlatır mısın?” dedim.

Seth, Caleb ve Max yanımızda bitti. Hepsinin smokinlerini üzerine çektiğini görünce ne yaptığımı ciddi ciddi sorgulamaktan kendimi alamadım. Bu ben değildim. Şaşaalı partilerde şampanya içmekle motosiklet çalıp varoş barlarda dans etmek arasında uçurumlar vardı. Vârislerin hepsi bunu her gün yapıyormuş gibi rahattı. Onlara şöyle bir«bakan herkes bu dünyanın kralları olduklarını görebilirdi. Peki bu bizi ne yapıyordu? Adım atmak üzere olduğumuz hayatlarında bize yer olduğundan şüpheliydim.

“Hâlâ kaçabiliriz,” diye takıldı Darcy. Kendimi tutamayıp güldüm.

“İyi akşamlar, hanımlar,” dedi Max kırk yıllık arkadaşımız gibi kocaman gülümseyerek.

“Sana da,” dedim dostça görünmeye zahmet etmeden. Darcy bunu bile yapmadı.

Seth’e bir bakış attım. Geçen gün üzerime işemesi hakkında zevzek bir şaka yapmasını bekliyordum ama bana hoş bir gülümsemeyle karşılık verip Darius’un kolunu okşayarak ona selam verdi. Ardından ona sarılıp burnunu boynuna sürttü. Bu tuhaf etkileşimi keyifle izledim. Darius bunu doğal karşıladı, ayrıldıklarında sıcak bir gülümsemeyle Seth’in sırtına vurdu.

Aer Vârisinin kaşınıp durduğunu fark ettiğimde Darcy yle birbirimize manidar bir bakış atarak sırıttık.

Caleb yanımıza geldi. Eğilip Darcy’nin yanağına bir öpücük kondurduğunda Darcy donakaldı. Ardından dönüp beni de öptü. Dudakları benimkilerin köşesine hafifçe sürtündüğünde gülmemek için kendimi zor

tuttum. Ama sonra ağzı birden boynuma kaydı, beni ısıracağını sanıp gerildim. Dudaklarını hafifçe tenime değdirdiğine elektrik çarpmışa döndüm.

“Tek kelimeyle enfes görünüyorsun, tatlım,” diye mırıldandı. Geri çekilip aramızda büyük bir sır varmış gibi sırıttı.

Diğer Vârislerin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Onlara bakmamaya özen göstererek boğazımdaki yumruyu yuttum. Gözüm Orion’a kaydı. Donuk bakışlarla bana karşılık verdiğinde Caleb’ın dokunuşuyla hızlanan nabzımı duyduğundan endişelendim. Smokiniyle aramızda hiç eğreti durmuyordu. Vârisleri okul üniformasıyla onu da takım elbiseyle görmeye alışkındım ama böyle bir örnek giyindiklerinde onlardan pek de büyük olmadığı daha bir belli oluyordu. Sıradan bir adam olduğunu düşünmek çok tuhaftı. Onu bırakıp tekrar Caleb’a döndüğümde buklelerini düzelttiğini fark ettim.

O arkadaşlarının yanına giderken kaldırdığı kaşıyla bana suçlayıcı bakışlar atan kardeşime sokuldum.

Kahretsin. Beni çok iyi tanıyor, özellikle de konu boktan alışkanlıklarım olduğunda.

Tüm masumluğumla omuzlarımı silktiğimde bana gözlerini devirdi.

Mesaj alındı. Bu gece güzel yüzlü şeytandan uzak duracağım... Muhtemelen yani.

“Herkes hazır mı?” dedi Orion cebinden ipek bir kese çıkarıp içinden bir tutam yıldız tozu alarak.

Onu başımla onayladım ve hepimiz birbirimize yaklaşırken parlak tozu ilgiliyle süzdüm.

Vârisler etrafımızı sardığında bir kez daha kafayı yiyip yemediğimizi sorguladım. Kampüsü bırakıp düşmanın inine gidiyor, kendimizi onlara emanet ediyorduk. Darcy’nin gözlerindeki bakış bana onun da aynı şeyi

düşündüğünü söylüyordu. Ne var ki fikrimizi değiştirmemize fırsat kalmadan Orion tozu üzerimize serpiştirdi.

Dünya dönmeye başlayınca midem ağzıma geldi. Etrafımız yıldızlarla doldu ve evrende bir yerdeymişiz ama aynı zamanda da hiçbir yerdeymişiz gibi süzülmeye başladık. Yıldızlar geldikleri hızla kayboldu ve ayaklarım tekrar sert bir zemini bulurken serin gece havası tenimi okşadı.

Topuklularımla dengemi sağlayamayıp sendelediğimde Darius kolumu tuttu.

Elim gerilmiş pazusunun üzerine kapandı. Dudağımı dişleyerek başımı kaldırdım ve üzerine fazla düşünüp vazgeçmeden ona teşekkür ettim.

“Bir şey değil,” dedi. Dengemi sağlamış olmama rağmen hâlâ beni bırakmamıştı.

“Affedersiniz!” Darcy’nin panik dolu sesiyle arkamı döndüğümde onu Orion’ın kucağından kalkmaya çalışırken buldum.

“Her zamanki gibi sakarsın, Mavi,” dedi Orion kulağa öfkeli değil, alaycı gelen bir sesle. Bu gecelik huysuzluğu bir kenara bırakmıştı sanırım. Ayağa kalkıp bir büyüyle pantolonunu temizlerken gülmemek için dudağımı ısırdım.

Ne var ki Vârisler benim aksime kahkahayı basınca Darcy’nin yanakları kıpkırmızı kesildi.

Yıldız tozunun bizi nereye getirdiğini görmek için etrafıma bakındım ve önümüzde yükselen gotik tarzdaki kocaman binayı fark ettim. Bir evden çok pahalı bir oteli veya müzeyi andırıyordu. Şimdiye dek gördüğüm eri büyük kapının iki yanına geniş araziye bakan kemerli pencereler ve sütunlar dizilmişti. Binanın iki ucunda geri kalan her şeyden daha uzun, tepeleri taş korkuluklarla çevrili iki kule yer alıyordu.

Çatı boyunca sıralanmış, batan güneşle gölgelere bürünmüş sayısız taş ejderha donuk gözleriyle bizi izliyordu. Binanın ön kısmını çevreleyen

mermer verandaya uzanan cilalanmış basamaklarsa gökyüzünün turuncu parıltısını yansıtıyordu.

Kaşlarımı çatıp, “Evine gideceğimizi sanıyordum,” dedim Darius’a.

Bakışlarımı takip ederek sanki orada olduğunu yeni fark etmiş gibi devasa binaya döndü.

“*Evimdeyiz* zaten,” diye karşılık verdi, ne demek istediğimi anlamamış gibi kaşlarını çatarak.

“Hadi oradan,” dedim şaşkınlıkla. Buckingham Sarayını televizyonda görmüşlüğüm vardı ve karşımdaki evin içine onun gibi üç tanesini alabileceğinden emindim.

Darius’un dudakları tepkimi komik bulmuş da belli etmemeye çalışıyormuş gibi seğirdi.

“Burayı beğendiysen bir ara *benim* evimi görmelisin,” dedi Caleb öteki tarafıma geçerek. “Zindanımız bile var.”

“Burası ev falan değil, kale, içeriye küçük bir ordu doldur-san eminim birkaç oda boş alır,” dedim zindan yorumuna ne karşılık vereceğimi bilemediğimden duymazdan gelerek.

Darius ve Caleb birbirlerine ayrıcalıklı hayatlar yaşadıklarını haykıran bir bakış atarken sırtımı dikleştirip kendimi topladım. Kolezyum’u ziyarete gelmiş bir turist gibi gözleri yuvalarından fırlamış, ağzı bir karış açık kalmış vaziyette içeriye girmeyi reddediyordum.

“Teknik açıdan bakarsak senin evin bundan da büyük,” dedi Caleb devasa kapıya doğru yürümeye başladığımızda.

“Ne?” diye sordum kafa karışıklığıyla.

“Eh, Semavi Malikâneleri sarayın yakınından geçemez elbette,” dedi Caleb. Bizi bekleyen mirasa paranın ötesinde pek kafa yormamıştım. Böyle bir yerde yaşayacağımızı düşünmek bile absürttü.

Max, Caleb’a bize mirasımızı hatırlatmasından hiç hoşlanmadığını belli eden sert bir bakış attı. Öte yandan benim bundan bir şikâyetim yoktu. Bu görkemli eve şehrin en berbat kesiminden gelmiş iki meteliksiz kız olarak giremezdik, tahtta gözümüz olmasa da kayıp prensesler rolüne bürünmemiz gerekiyordu. İçimden bir ses bunu yapmazsak içeridekilerin bizi Çiğ Çiğ yiyeceğini söylüyordu.

Vârislerden uzaklaşıp kardeşimin yanına geçtim. Bu işte birlikteydik ve bu görkemli duvarların ardında bizi her ne bekliyorsa onunla omuz omuza yüzleşecektik.

Basamakları çıkarken Darcy’yle birbirimize “vay anasını, bu pisliklerin bok gibi parası var” şaşkınlığını yansıtan bakışlar attık.

Devasa kapı yaklaşmamızla içeri doğru açılarak bir Ejderhayı rahatça alabilecek kadar büyük holü gözler önüne serdi. Som altından yapılmış ejderha başı şekilli kapı kolu gözüme ilişince tam da bu amaçla yapıldığından şüphelendim.

Büyük salon beyaza boyanmıştı ve kapı kollarından avizelere, apliklerden önümüzdeki sarmal merdivenin korkuluklarına kadar her şey altındandı.

Kapıyı açan hizmetkârlar saygıyla eğildi ve biz içeri girerken öylece kaldılar. Mermer zemini döven topuk seslerim içeride yankılandı.

Kır saçlı, bıyıklı, şık giyimli bir adam gölgelerin arasından sıyrılıp merdivenin başına geçerek bizi selamladı.

Bu bir kâhya mı? Millet ciddi ciddi kendine kâhya mı tutuyor?

“Yüce Lord Lionel Acrux ve Leydi Catalina Acrux,” diye duyurdu adam. Bakışlarım merdivenden kraliyet ailesi misali süzüle süzüle inen çifte kaydı. Gerçi bu dünyada bir nevi kraliyet ailesi sayılırlardı sanırım.

Kolunda karısıyla basamakları inen Baba Acrux, madalyalarla süslenmiş jilet gibi mavi smokiniyle tüm dikkatimi işgal etti. Sarı saçları özenle geriye taranmıştı ve bakışlarım çarpıcı yüzünde gezindi. Darius ona çekmiş olmalıydı fakat babasının hatları daha keskin, daha vahşiydi. En az oğlu

kadar uzun boylu, yapılı ve iri bir adamdı. O da beni tepeden tırnağa süzüyordu, bıkkın bakışları benimkilerle buluştuğunda başımı dik tutup ona aynı şekilde karşılık verdim.

Tam bakışlarının yoğunluğu karşısında dizlerimin titremeye başlayacağından endişelendiğim sırada dikkatini Darcy'ye çevirdi.

Yavaşça nefes verip Darius'un annesini incelemeye geçtim.

Sahte memeler aşkına!

Anne Acrux göz alıcı bir kadındı ve inanılmaz şıktı. Kalp yaka soluk pembe elbisesi memelerinin *büyük* bir kısmını açıkta bırakıyordu. O kadar ki gözlerim istemsizce oraya kayıp duruyordu. Ben de kendi memelerimi matah bir şey sanırdım, onun kıvrımlarıyla kıyaslandığında benimkiler tahta gibiydi. Elbisesinin kenarlarındaki açılıp kapanan mavi yapraklı çiçekler kocasıyla uyumlu görünmek için olmalıydı. Sanırım bu aynı zamanda Toprak'ın gücünü taşıdığı anlamına geliyordu, gerçi şimdiye dek Element büyüsünün böyle güzel fakat bir o kadar da anlamsız şekilde kullanıldığına hiç şahit olmamıştım. Makyajı tam kararındaydı, yüzünün güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Darius gibi koyu saçlı, bronz tenli ve koyu kahverengi gözlüydü. Kocasının kolunda bir süs bebeği gibi duruyordu. İçerideki diğer erkekler pek de saklamaya yeltenmedikleri bir açlıkla onu süzüyorlardı ama onları suçlayamazdım. *Kahretsin,* benim bile aklımı başımdan almıştı.

Görünüşe bakılırsa kâhyanın görevi henüz bitmemişti, bir adım öne çıkarak bizi Yüce Lord ve Leydi'ye takdim etti.

"Semavi Vârislerden Max Rigel, Seth Capella, Caleb Altair ve Efendi Acrux'u takdim ederim," dedi.

Vârisler, Baba Acrux'u selamlamak için oyalanmadan başlarını eğdiğinde şaşırmadan edemedim, öte yandan Anne Ac-rux hepsini memelerine bastırıp sarılarak yanaklarına uzaktan öpücükler kondurdu. Seth'in sırıtarak kenara çekilmesiyle sıra sona kalan Darius'a geldi.

Babası ona doğru düzgün bakmaya bile tenezzül etmezken annesi ona sarılmak yerine elini yanağına koydu.

“Seni görmek ne güzel, canım,” diye mırıldandı yapmacık bir tatlılıkla. Onu gördüğüne sevindiği falan yoktu.

“Seni özledim, anne,” diye karşılık verdi Darius repliklerini ezberden okuyormuş gibi donuk bir sesle.

“Lance Orion,” dedi kâhya. Bizi kasten sona bıraktığından şüphelendim.

Orion, Acruxlara yaklaşıp Vârislerden biraz daha fazla eğildi.

“İyi akşamlar, amca, teyze,” dedi tüm resmiyetiyle. Kaşlarım çatıldı, bildiğim kadarıyla Darius’un ailesiyle herhangi bir kan bağı yoktu.

Efendiliğinin ödülünü Anne Acrux’un silikon ikizlerine beş saniye yaslanarak aldı. Orion’ın yüzündeki gülümseme sahtelikte kadının memelerine taş çıkarırdı.

Son olarak, “Leydi Roxanya ve Gvvendalina Vega,” dedi kâhya bize yaklaşmamızı işaret ederek.

“Tory ve Darcy,” diye düzelttim olduğum yerde dikilmeye devam edip kimsenin önünde eğilmeyeceğimi açıkça belli ederek. Kim olduğumuzun kararı burada verilecekti ve daha ilk dakikadan gözümü korkutup beni önlerinde eğilmeye zorlamalarına müsaade etmeyecektim.

Baba Acrux ses tonum karşısında tek kaşını kaldırdı. Darius’un öfkeli bakışlarını üzerimde hissetsem de babasının gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

“Kendimizi bildik bileli bu isimlerle anıldık,” diye ekledi Darcy aramıza çöken sessizliği bozarak. “Böyle devam etmesini istiyoruz.”

“Fani isimleri mi?” dedi Lionel dudaklarını bunu komik mi yoksa iğrenç mi bulduğunu kestiremediğim bir şekilde bükerek. “Saçmalık. Kayıp Vega ikizleri, kralın onlara layık gördüğünden başka isimlerle anılamaz.”

“Eh, duyduğumuza göre kendisi biraz kafadan kontakmış,” dedim kibarca. “Yaptığı ya da söylediği şeyleri ciddiye almamak daha iyidir belki de. Ama

bize böyle hitap etmekte ısrarcı olacaksanız ben de size Barry demek isterim. Bakalım sizin hoşunuza gidecek mi?”

İçeriye kulakları sağır eden derin bir sessizlik çöktü. Herkesin gözünün üzerimde olduğunu hissetsem de tatlı tatlı gülümseyerek olacakları bekledim. Yanımda dimdik duran Darcy tüm bu canavarlara karşı birliğimizi gösteriyordu. Bir kız kardeşle kutsandığım için minnettardım.

Anne Acrux kocasının kolunu sıkıp küçük bir kahkaha atarak gerginliği kırdı.

Lionel’ın dudaklarıysa bir gülümsemeden çok bize dişlerini gösteriyormuş gibi yukarı kıvrıldı. Hemen arkasından da inatlaşmıyor da şakalaşıyormuşuz gibi o da güldü.

Vârisler yaptığı her şeyi tekrarlamaya programlanmış gibi ânında ona katıldı.

“Tory ve Darcy o hâlde,” dedi Lionel. Sesi nazik olsa da kasıtlı olarak Tory derken kardeşime, Darcy derken bana baktı. Buna aldırmadım, sadece ilk testi geçtiğime şükrediyordum. Uzun bir gece bizi bekliyordu.

“Konsey’in geri kalanıyla görüşebilmeniz için sizi yalnız bırakalım,” dedi Catalina kusursuz manikürlü eliyle Orion’ın kolunu tutarak.

“Evet, onları bekletmemeliyiz,” dedi Lionel.

“Gel hadi, Lance, onlar iş konuşurken sen de beni biraz eğlendir,” dedi Catalina kolunu daha sıkı kavrayıp vücudunu onunkine bastırarak.

Orion başını eğerek Lionel’a selam verip Darius’un annesiyle yanımızdan uzaklaşırken Temel Büyü profesörümüzün Acruxların elinde bir evcil hayvana dönüşmesi hakkında ne düşündüğünü görmek için Darcy’ye baktım. Gözlerinin hafifçe genişlediğini fark edince dudaklarım seğirdi. Evet, tımarhaneye düşmüştük ve kaçmamızın imkânı yoktu.

Gelin, dedi Lionel hepimize sırtını dönerek. Fae dünyasına bunu üstünlüğünü göstermek için yaptığını bilecek kadar aşinaydım. Başka bir

Fae’ye sırtını dönmenin bedelini birinci elden tecrübe etmiştim fakat bu kez Vârislerin hiçbiri ağzını açmadı, hiyerarşide onun altında olduklarını sorgusuz sualsiz kabul ediyorlardı. Lionel geniş merdiveni tırmanmaya başladı, onu takip etmemizi bekliyordu.

Darius yanıma yaklaşıp bana sormadan kolumu tuttu.

Max de zavallı kardeşimi kapıp Lionel’ın peşine takıldı, Seth ve Caleb da arkalarındaydı.

Darius oyalanıp kâhyanın ve diğer hizmetkârların söylediğini duyamaması için kulağıma eğildi.

“Ayağını denk al, Roxy,” diye hırladı. Nefesi tenimi okşadı.

Koyu renk gözlerine bakmak için kafamı çevirdiğimde yanağım hafifçe onunkine sürtündü. Orada ne gördüğümden emin değildim ama o benimkilerde gördüğü meydan okuma karşısında kolumu sıktı.

“Sağır mısın, Darius?” diye fısıldadım. “Adım bu değil.”

Onu başımdan savıp merdivene doğru yürümeye yeltendim fakat beni bırakmadı, bunun yerine benimle birlikte yürümeye başladı.

Dişlerimi sıkıp çenemi kapalı tutmaya çalıştım. Kolumu zorla kurtararak olay çıkarmak istemiyordum ama babası ya da Semavi Konsey’in üzerimde tepinmesine izin vermeyecektim.

Sarmal merdivenin tepesine ulaştığımızda Lionel sola döndü. Zemini yumuşacık kırmızı halılarla kaplı, duvarları altın çerçeveli tablolarla dolu geniş koridorda onu takip ettik. Her şey son derece şatafatlıydı, bir evde değil, müzedeydim sanki. Böyle bir yerde büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Küçük Darius’un elinde oyuncak ayısıyla bu koridorlarda dolaştığını hayal dahi edemiyordum.

Kâhya bir şekilde buraya bizden önce gelmiş, çift kanatlı kapının önündeki yerini almıştı. Abartılı bir hareketle kapıyı açtı.

“Yüce Lord Tiberius Rigel, Yüce Leydi Antonia Capella ve Yüce Leydi Melinda Altair,” dedi ve geçebilmemiz için kenara çekildi.

Kapının ardındaki oda abartılı bir salonu andırıyordu. Aslında hiçbir amacı olmayan bir yeri andırıyordu. Kalın ciltlerle dolu kitaplıklar duvar boyunca sıra sıra dizilmişti, bakımlı bahçelere ve uzaklarda parıldayan göle bakan, zeminden tavana kadar uzanan pencerelerin iki yanında koyu yeşil kalın perdeler sarkıyordu.

Sağımızdaki duvarın çoğunu işgal eden devasa şömine yanıyordu ama içerisi sıcak değildi. Ateşin önüne geniş bir daire şeklinde krem rengi altı berjer dizilmişti fakat hepsi boştu.

Diğer Semavi Konsey üyeleri ellerinde içkileriyle odanın solunda dikiliyordu. Çocukları içeri girdiğinde kadehlerini masaya bıraktılar.

Darius hâlâ kolumu bırakmamıştı ama diğer Vârisler ailelerinin yanına giderken onları merakla izledim.

Max’in babası Tiberius -saçlarının oğlunun mohawk modelinin aksine kısacık kesilmiş olmasını saymazsak— oğlunun ikizi gibiydi. “Güzel oğlumla bir hasret giderelim!” dedi ona sıkıca sarılarak. Aklım istemsizce Kapıldığım sırada Max’in zihninde gördüklerime kaydı. Bu adam onu üvey annesinin gazabından korumuştu. Oğlunu bir piç olduğu için kolayca kenara itebilecekken mirasını ona devretmek için mücadele etmişti. Aqua Vârisinden pek hazzetmesem de babasıyla aralarındaki ilişkiyi takdir etmemek mümkün değildi.

Seth’in annesi Antonia tam bir Kurt Kadın’dı. Oğlunu sarıp sarmalayıp saçlarını okşarken Seth de kocaman bir gülümsemeyle yüzünü onunkine sürttü. Kadın dilini oğlunun yanağında gezdirip ona bir Kurt öpücüğü verirken gülmemek için kendimi zor tuttum. Kızıl kahve saçları ateşin aydınlığında bakır tonlarında parlıyordu ve açık gri gözleri kurnazlıkla parıldıyordu.

Caleb’ın annesi Melinda’nın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Saçları tıpkı oğlu gibi sapsarı ve bukle bukleydi. Geniş etekli beyaz elbisesiyle

ellilerden fırlamış bir pin-up kızına benziyordu. Caleb'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve teninde bıraktığı pembe ruj izini nazikçe sildi.

Görünüşe bakılırsa Darius'un babasından gördüğü aşağılayıcı, ilgisiz tavırlar sadece ona hastı. Bu sevgi ortamının toplantının geri kalanı boyunca sürmesini umdum.

Lionel doğruca şöminenin başındaki koltuklardan birine yöneldi. Kıçı minderi bulur bulmaz kâhya eline kehribar rengi sıvıyla dolu bir kadeh tutuşturdu.

Konsey'in geri kalanı oğullarıyla hasret giderdikten sonra bize döndü. Onlar oğullarıyla meşgulken Darcy yanıma gelmişti ve anne babalar bize yaklaşırken dimdik durduk.

"Hanginiz Roxanya, hanginiz Gwendalina?" diye sordu Melinda Altair kıkırdayarak. "Birbirinizin aynısısınız."

"İkizler genelde öyle olur," dedim düz sesimi tatlı bir gülümsemeyle telafi ederek.

Melinda iğnelememi zerre kadar umursamamış gibi gülümsediğinde ona biraz ısınmaya başladım.

"Fani isimlerini tercih ediyorlar, anne," dedi Caleb bizi her şeyi sil baştan açıklama zahmetinden kurtararak. "Kırmızılı olan Darcy, mavili olan da Tory."

Tiberius elini kardeşime uzatarak, "Kayıp Vegalar, ha? Tanıştığımıza memnun oldum," dedi gür sesiyle.

Darcy nazik bir gülümsemeyle elini sıktı. "Ben de öyle," diye karşılık verdi.

Ardından benim elimi tuttuğunda Siren büyüsü üzerime çöktü. Gücünü üzerimde kullanmıyordu fakat sadece bana do-kanması bile içimde tüm sırlarımı ona açma isteği uyandırmaya yetmişti.

Elimi temkinli bir tavırla geri çektiğimde bana, *akıllı kız,* dercesine gülümsedi.

Seth’in annesinin fazla samimi davranışları pek de şaşırtıcı değildi. Ellerini kollarımıza sürtüp saçlarımızın içine daldırdı ve tenimizin ne kadar yumuşak olduğuna dair iltifatlar mırıldanarak kendimi bir çiğneme oyuncağıymışım gibi hissetmeme neden oldu. Dokunuşu nazik olsa da her hareketiyle bize üstünlük kurmaya, bizi sahiplenmeye çalışıyor gibiydi. Bunu bir Alfa olmasına yorup kibarca yanından uzaklaştım.

“Artık başlasak mı?” dedi Lionel ateşin başındaki yerinden. “Akşam olmak üzere. Üstelik daha katılmamız gereken bir parti var.”

Melinda Altair adam şaka yapmış gibi gülse de ben ortada ne bir şaka ne de gülünecek bir şey gördüm.

Darius bizi şömineye götürüp Darcy’yle beni sağdaki koltuklara yönlendirdi. Kalan Konsey üyeleri de yerlerini alırken oğulları tüm ciddiyetleriyle arkalarına geçti.

“İçecek bir şey arzu eder miydiniz, hanımefendiler?” diye sordu kâhya. Etrafıma baktığımda bizim haricimizdeki herkesin elinde bir kadeh olduğunu fark ettim.

“Tabii. Ben tekila alayım,” dedim daha havalı bir şey düşünmeye zahmet etmeden.

“Ben de rom ve kola rica edeyim,” dedi Darcy.

Lionel’ın bizi önüne konmuş bir yemek gibi incelediğini fark edince hemen sırtımı dikleştirdim.

Kâhyayla konuşmamın üzerinden bir saniye bile geçmeden elimde kristal bir bardak belirdiğinde içkimi tek dikişte bitirdim. Biraz cesarete ihtiyacım olduğu kesindi.

Sekiz çift göz de üzerimizdeydi ve bize zarar vermek isteseler işimizin şuracıkta biteceği gerçeği suratıma bir tokat gibi çarptı. Öyle bir durumda yerin altını boylardık. Bu düşünce tuhaf bir şekilde içimi rahatlattı. Onların insafına kalmıştık, Joey’nin barındaki kıytırık tekiladan pek de farklı olmayan pahalı içkilerini içiyor ve hâlâ nefes alıyorduk. Bizden bir şey

istiyorlardı. Ne olduğunu henüz bilmiyordum ama bizi incitmeyecekleri kesindi... En azından şimdilik.

“Sizi tekrar aramızda görmek büyük zevk,” dedi Tiberius içtenlikle. “Max akademiye alıştığınızı, hatta şimdiden ortalığı karıştırmaya başladığınızı söyledi.”

“Öyle mi yapıyormuşuz?” dedi Darcy iğneleyici bir sesle. Babasının arkasındaki Max hafifçe sırıttı.

“Fanilerle yaşadıktan sonra burada sudan çıkmış balığa dönmüşsünüzdür,” dedi Melinda kibarca.

“Zorlu bir uyum süreci oldu,” dedim üstü kapalı bir şekilde. “Ama iyi kötü alıştık sanırım.”

“Duyduğuma göre Ateş Elementini kontrol etmek için oğlumdan yardım alıyormuşsun,” dedi Lionel. Bakışlarını aramızda gezdirip hangimizin Darius’tan ders aldığını çıkarmaya çalıştı.

“Ah, evet. O olmasa ne yapardım bilmiyorum,” dedim alaycılığımı gizlemeye tenezzül etmeden.

“Eh, seninle eğlencesine düşüp kalktığını ve evlilik gibi hayallere kapılmaman gerektiğini aklından çıkarmadığın müddetçe sorun olmayacağından eminim.”

“Affedersiniz, *ne?”* îyi ki içkimi çoktan bitirmiştim yoksa pahalı smokinini tekila içinde bırakırdım.

“Darius’un nişanlı olduğunu unutmadığından emin olmak istedim sadece. Ona dair boş hayallere kapılmanı istemeyiz.” Lionel gözlerini üzerimden ayırmadan içkisinden büyük bir yudum aldı. Dilimin ucuna kadar gelen hakaretler dışında söyleyecek bir şey bulmak için debelendim. Neyse ki Darcy yardımıma koştu.

“Bu fikre nereden kapıldınız bilmiyorum ama Tory, Dar-ius’a ufacık bir ilgi bile duymuyor. O ve sevimli gelininiz bir ömür mutlu mesut yaşayabilir.

Sizi temin ederim ki oğlunuzun gönül meseleleri kardeşimi zerre kadar ilgilendirmiyor," dedi mide bulandıracak kadar tatlı bir sesle.

Darius sessiz kalsa da var gücüyle dişlerini sıktığını görebiliyordum.

"Yanlış anladıysam kusura bakmayın," dedi Lionel omuzlarını silkip ellerini iki yana açarak.

"Sorun değil," dedim ortada kocaman bir sorun olsa da. Bunu sırf damarıma basmak için söylediğinden adım gibi emindim. Belki de sahiden oğluyla düşüp kalktığımdan şüpheleniyor ve bunu suratımıza vurmaya çalışıyordu. Nedeni her neyse, bunun düşüncesi bile mide bulandırıcıydı. Yüzümü buruşturdum, Darius'un da tepesinin attığı her hâlinden belliydi.

"Partide nişanlısıyla da tanışacaksınız," diye ekledi Lionel. "Mildred sırf onunla biraz zaman geçirebilmek için ta buralara kadar uçtu. Her şey yolunda giderse önümüzdeki dönem Zodyak'a bile geçiş yapabilir."

Caleb'ın genzinden alaycı bir ses döküldüğünde annesi hafifçe koluna vurdu. Fakat o da gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. Seth de kahkahayı basmamak için dilini ısırıyordu.

Darcy'yle birbirimize baktık. Diğer Vârislerin Ağlayan Or-man'da Darius'un çirkin kuzeniyle evlenecek olmasıyla alay ettiklerini hatırlıyordum. Bu toplantıyı atlatıp sahiden iddia ettikleri kadar çirkin bir kız olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyordum.

Öte yandan Darius'un suratı her geçen saniye biraz daha asılıyor, her an ateş püsküren devasa bir sürüngene dönüşecekmiş gibi duruyordu. Max uzanıp kolunu okşadığında bir nebze gevşedi. Siren büyüsüyle öfkesinin bir kısmını emdiğini düşündüm ve bu düşünceli hareketine şaşırmadan edemedim.

"Ee, kızlar," dedi Antonia Capella. "Tahttaki iddianızı enine boyuna düşündünüz mü?"

Ah, hiç değilse biri lafı dolandırmadan sadede geliyor.

“Düşünmedik,” dedi Darcy. “Gözümüze gerçek gibi bile gelmiyor. Saraya dalıp tahta oturmak gibi bir niyetimiz yok.”

Konsey bunun üzerine gerginlikle güldü.

“İsteseniz bile o kadar kolay olmazdı sanırım,” dedi Ti-berius. Nazik bir ton takınmaya çalışsa da sözlerinin altında yatan tehdit açıktı. Konsey boş tahta kurulmuştu ve onu fani dünyada büyümüş iki kıza kaptırmaya hiç niyetleri yoktu.

“Dedik ya, istemiyoruz,” diye çıkıştım kendimi daha fazla tutamayıp. “Akademiden mezun olmak, büyümüzü kullanmayı öğrenip mirasımızı - maddi kısmını- almak istiyoruz. Boş tahtınız sizin olabilir.”

“Öyle mi?” dedi Melinda kahverengi kaşını kaldırarak.

“Öyle,” dedim. Darcy de kararlılıkla başını salladı.

“Harika. O hâlde toplantımız bitti. Gidelim de parti başlasın.” Lionel yerinden kalktı ve ben ne olduğunu bile anlayamadan odadan çıktı.

Kalan konsey üyeleri de peşlerinde oğullarıyla kapıya yöneldi.

Koltuklarımızdan kalkarken Caleb yanıma geldi, parmak uçlarını kolumda gezdirerek üzerime eğildi.

“Çok eğlenceliydi, değil mi?” diye takıldı. “Bir şeyler içsek mi?”

“İyi fikir.”

DARCY

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Semavi Konsey üyeleriyle Lionel'ı takip ederek uzun ve dolambaçlı koridorları aşıp tıklım tıklım dolu devasa bir balo salonuna vardık. Bir duvarı baştan uca kaplayan halıda altın yığınları üzerinde oturan kırmızı, altın rengi, yeşil ve koyu mavi dört ejderha tasvir ediliyordu. Alevler yaratıkların etraflarında dans ediyordu ve halının ortasında devasa bir arma, hemen altında da kalın harflerle Acrux Hanesi yazısı yer alıyordu.

Koyu ahşap zemini ve tavanın üç noktasından sarkan kristal avizeleriyle salonun da ihtişam konusunda evin geri kalanından aşağı kalır yanı yoktu. Odanın öteki ucunda som altından yapılmış yaylı enstrümanlarını çalan bir dörtlü vardı. Kalbimin düzensiz atışına uyum sağlayan karanlık ve huzursuz edici bir melodi tıngırdatıyorlardı.

Partiye katılan herkes şık şıkıdımdı, taktıkları mücevherler ve aksesuarlar göz kamaştırıyordu. Kâhya, Lionel, diğer Konsey üyeleri ve Vârislerin ardından bizi taktim ettiğinde içerideki tüm gözler üzerimize çevrildi.

Bir alkış tufanı koparken herkes Vegaları daha iyi görebilmek için boyunlarını bir o yana bir bu yana uzattı. Dışarıdan bakıldığında salon coşkudan geçilmese de herkesin yüzünde hesapçı, tekinsiz ifadeler vardı. Fısıltılar başladığında alnımda boncuk boncuk ter birikti. Henüz hiçbiri bize tek kelime etmemişti ama kendimi avcıların önüne atılan bir geyik gibi hissediyordum. Davetlilerin gözleri bize bilmemiz gereken her şeyi açıkça söylüyordu. Biz bir tehdittik.

Alkışlarıyla salondaki herkesi gölgede bırakan biri geniş omuzlarıyla kendine yol açarak kalabalığın arasında ilerlemeye başladı. Yaklaştığında

dudaklarım aralandı, onu tanıyordum. Pala bıyığı, gür sakalı, kel kafası ve devasa cüssesiyle fotoğraftaki adamın, Astrum'un bulmamızı istediği kişinin ta kendi-siydi. Tory'ye döndüğümde göz göze geldik.

"Bravo!" diye bağırdı hararetle. "Harikasınız! Şahanesiniz!"

Bir çift cansız manken gibi dikildiğimiz düşünüldüğünde bu fazlasıyla abartılı bir iltifattı. Diğer davetliler alkışı bırakıp hararetli sohbetlerine dönerken bile adam ellerini çırpmaya devam etti.

Konsey üyeleri Vârislerle birlikte alışılmış bir rutini takip eder gibi içeri dağılıp herkesi selamlamaya, ellerini sıkıp ayaküstü sohbet etmeye başladı.

Bizi coşkuyla alkışlayan adamın etrafına birkaç kişi daha toplanmıştı ve yüzlerindeki içten gülümseme içimde K.Î.Ç. üyelerinin etrafında olduğumda baş gösteren o tuhaf hissi uyandırdı.

Adam geniş adımlarla bize doğru yürürken sahiden de tıpış tıpış ayağımıza geldiğine hâlâ inanamıyordum.

"Bağışlayın, Majesteleri. Bağım bahçem kurusun, şuradan şuraya gitmek nasip olmasın ki sizinle tanışmak benim için büyük *onur,"* dedi koca elini önümüze uzatarak. Konuşması kulağıma *fazlasıyla* tanıdık gelince dudaklarımdan ufak bir kıkırtı döküldü.

"Geraldine Grus'u tanıyor olabilir misiniz acaba?" diye sorduğumda başını hararetle sallayarak beni onayladı.

"Kızım sizleri anlata anlata bitiremedi. Hakkınızda her şeyi ama *her şeyi* biliyorum. Böğürtlenler aşkına! Ne kaba bir adamım, henüz size adımı bile takdim etmedim. Beni edepsizin teki sanmayın sakın ola."

Ellerini iki yanında döndürüp ayak bileklerini çaprazlaya-rak abartılı bir reverans yaptı. Böylesine rahatsız bir pozisyonda bu kadar eğilebilmesi etkileyiciydi.

insanlar gülüp fısıldaşmaya başladığında sinirim bozuldu. Hepsine ağızlarının payını vermek için sıradaki sözlerimi yüksek sesle söyledim.

“Geraldine akademide bize nezaketle yaklaşan nadir öğrencilerden biri, Bay Grus. Ona minnettarız.”

“Tuzlu kuru üzümler aşkına, bu ne büyük bir iltifat.” Yanakları al al olduğunda eliyle yüzünü yelledi. “Lütfen, *lütfen* bağışlayın beni, Majesteleri. Yine çenem düştü. Huzurunuzda bu denli hoyratça konuştuğum için büyük utanç içindeyim. Adım Hamish Grus fakat yaptığım terbiyesizlikten sonra bana nasıl dilerseniz öyle hitap edebilirsiniz.”

Arkasında bıraktığı arkadaşları gülse de niyetleri kötü değildi. Yanımıza gelip sırayla kendilerini tanıttılar ve bizi iltifat yağmuruna tuttular. Abartılı nezaketleri mi yoksa salonun geri kalanının pis bakışları mı daha rahatsız ediciydi karar veremiyordum.

“Kütür kütür salatalıklar yardımcım olsun, yine kendimi tutamadım. Sizi lafa tutmam kabul edilemez bir kabalık. Lütfen partinin tadını çıkarın, sizleri fazlasıyla meşgul ettik.” Bir reverans daha yapıp arkadaşlarıyla yanımızdan ayrıldığında kendimi kilometrelerce koşmuş gibi yorgun hissettim.

“Eh, hiç değilse içeride bizden nefret etmeyen birileri var,” dedi Tory. Onu başımla onaylayıp yanımızdan geçen bir garsonun tepsisinden iki kadeh şampanya aldım.

“Umarım onunla malum konuyu konuşma fırsatımız olur,” diye fısıldadım kadehin birini ona uzatarak.

Tory içkisinden bir yudum aldı. “Artık bu saçmalığı çekmeye değecek bir nedenimiz var.”

Gözüme kalabalığın arasından hızlı adımlarla ilerleyen Orion ve onu arıyormuş gibi etrafa bakınan Catalina ilişti. Profesör duraksamadan bize başıyla ufak bir selam verip yanımızdan geçtiğinde bakışlarım istemsizce kıçına kaydı. *Belki bu saçmalığa değecek ikinci bir neden daha vardır.*

“Lionel ne tatlı bir adammış,” dedi Tory.

Salonu hızlıca bir tarayıp onu aradım ve bir köşeden bizi izlediğini fark ettim. Yoğun bakışları içimi huzursuz etse de şampanyamdan bir yudum alıp kendimi gözlerimi kaçırmamaya zorladım. Bakışları her an bir yerimi delip geçecek kadar sertken bunu yapmak pek kolay değildi.

Biri önünden geçip gittiğinde Lionel lanet bir hayalet gibi ortadan kayboldu.

“Sorma,” diye karşılık verdim kardeşime. “Kesin kucaklamaları da sıcacıktır.”

Tory pis pis kıkırdayıp bizden kasten uzak duruyormuş gibi görünen garsona bir bakış attı.

“Kızlar.” Belime yaslanan sıcak el beraberinde bir heyecan dalgası getirdi. Max bizi kollarına alıp kendine çekti, gücünün etkisi altında olduğumu bilsem de vücudumu saran beklenti hissi enfesti. “Biraz eğlensek mi?”

Birlikte balo salonundan çıkıp sigara odasına benzer loş bir odaya geçtik. *Kim hâlâ böyle odalar kullanıyor ki?* Biraz ilerimizdeki masanın üzerinde duran altın kül tablasına, içindeki puro izmaritlerine ve havadaki tütün kokusuna bakılırsa Acruxlar kullanıyordu. Etraf kan kırmızı koltuklarla çevriliydi ve sağdaki büyük meşe masanın yanında Darius dikiliyordu. Masanın üzerinde bir şişe votka ve sıra sıra dizilmiş shot bardakları duruyordu. Max’in elini üzerimden çekmesiyle büyüsü bozuldu ve nabzım hızlandı.

Darius bardaklardan birini alıp kafaya dikti ve memnuniyet dolu bir *ah* sesiyle geri bıraktı. Ardından iki tanesini daha alıp Tory’yle bana uzattığında öylece ellerine baktık.

“İçkimi gözüme daha az şaibeli görünen bir yerden alacağım sanırım, teşekkürler,” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Evet, hiç tecavüze uğrayasım yok,” diye ekledi Tory sahte bir gülümsemeyle.

Darius’un genzinden alaycı bir ses döküldü. “Seni yatağıma atmak için uyuşturmama gerek varmış gibi,” diye takıldı.

Tory, “Rüyanda görürsün, Ejderha çocuk,” deyip gözlerini devirince sırıttım.

Tam balo salonuna gitmek üzere arkamızı dönmüştük ki Seth ve Caleb içeri girdi. Önümüze geçip yolu kapattıklarında yüreğim ağzıma geldi.

“İyi akşamlar,” dedi Caleb. Etrafımızdan dolaşırken gözleri Tory’nin üzerinde olması gerekenden biraz fazla oyalandı.

Seth kulağının arkasını kaşıdığında gülmemek için dudağımı ısırdım.

“Ver şunlardan bir tane.” Hiddetle kaşınmaya devam ederek yanımızdan geçip masaya doğru ilerledi. Bardaklardan birini, ardından da İkincisini kafaya dikti ve sırtıyla başını kaşımaya devam etti.

“Neyin var senin, dostum?” diye sordu Max kaşlarını çatarak. Bu esnada Seth koltuk altını kaşımaya geçmişti.

“Yok bir şey,” diye çıkıştı. Ardından kaşınmaktan canı yanınca usulca inledi.

Tory kendini daha fazla tutamayıp öksürüyormuş gibi eğilerek güldüğünde neredeyse ben de kendimi kaybedecektim.

“Pirelendin mi yoksa?” diye sordu Darius alaycı bir sırıtışla. Seth ona hırladı.

“Pirelenmedim” diye homurdandı. Boğazıma yükselen kahkaha ben onu bastıramadan dudaklarımdan dökülüverdi. Seth bana dönüp gözlerini kıstı ama bir şey söylemedi.

“Mildred içeride,” dedi Caleb, Darius’a. “Sanırım Külke-disi’nin balkabağı arabası kılığına girmiş.”

Ignis Vârisinin omuzları gerildi, masadan bir içki daha aldı. “Hayatımı sikeyim.”

“Biricik nişanlından mı bahsediyorsunuz?” dedi Tory kapının önünden.

Darius dudaklarını büzse de sessiz kaldı.

“Bu konuda biraz hassas,” dedi Caleb herkesin duyabileceği bir sesle fısıldayarak.

“*Hassas* değilim,” diye itiraz etti Darius. Caleb pişmiş kelle gibi sırıtmaya devam ederek ondan bir adım uzaklaştı.

“Ben ikna oldum,” diye mırıldandığımda Tory’nin genzinden alaycı bir ses döküldü.

Dördü de bakışlarını üzerimize çevirdiğinde salona dönme vaktimizin geldiğini anladım. Kolu tuttum fakat kapı bana fırsat kalmadan açılıverdi.

“Alelacele içeri girdiğini gördüğümden emindim, kocişim! Tupturuncu elbise giymiş bir kız içeri girdi. Boyu o kadar uzundu ki yüzüne bakmak için kafamı kaldırmak zorunda kaldım ve kaldırdığımda önce Vârislere taş çıkaracak geniş omuzlarını fark ettim. Ardından bakışlarım çıkık ön dişlerine kaydı. Dikkati fazla dağınık gibiydi, bir şeye birkaç saniyeden fazla odaklanamıyordu. Kahverengi, kabarık saçlarının üzerine iliştirdiği fiyonk, gözlerimi yakacak kadar cırtlak pembe göz farıyla aynı tondaydı.

Bizi dirsekleriyle kâğıttan yapılmışız gibi kolayca iki yana iterek Tory’yle aramızdan geçip Darius’a doğru yürümeye başladı.

“Mildred,” dedi Darius sertçe. Müstakbel eşi ona uzandığında gözleri karardı.

Mildred bir öpücük için öne eğildiğinde Caleb, Seth ve Max kıs kıs gülmeye başladı. Darius son anda alnını kızın avucuna koyarak ona engel oldu.

“Düğünden önce olmaz,” dedi ciddi bir tavırla. Tory’ye baktığımda karnını tutmuş, sessizce gülüyordu. Boğazıma yükselen şiddetli kahkahayı bastırmaya çalışsam da başaramadım, gür ses dudaklarımdan döküldüğünde Mildred aç bir hayvan gibi bize döndü.

“Bunlar Vega ikizleri herhalde,” dedi buz gibi bir sesle. “Pon-çiğimin etrafında pervane olup zamanını boşa harcamayın. Babam onun kendini bana, düğün gecemize sakladığını söylüyor.”

Max kahkahayı bastığında Mildred hışımla ona dönüp göğsüne bir tane patlattı. Max’in neşesi kız ona sıradaki akşam yemeğiymiş gibi bakmaya başladığında buhar olup uçtu.

“Neye gülüyorsun sen, besili deniz yıldızı?” diye çıkıştı. Gözleri kıpkırmızı parladı ve göz bebekleri birer çizgi hâline geldi. “Senden daha büyüklerini tek lokmada yutmuşluğum var, kafamı bozma. Deniz ürünlerine *bayılırım.”*

Max uzanıp kızın çıplak koluna dokundu, parmakları kıllı bir bene yaklaştığında hızla rotasını değiştirdi. “Sakin ol, Milly, biraz eğleniyoruz sadece. Darius’un müstakbel eşini tanımak istiyoruz. Neden bir shot atmıyorsun?” Başıyla işaret verdiğinde Caleb hemen bir bardak kapıp Mildred’a uzattı.

“Babam içki içersem göğsümün kıllanacağını söylüyor,” diyerek onu reddetti.

Seth, “Öyle değil mi zaten?” diye mırıldanınca diğerleri gülmeye başladı.

Ona az da olsa acımaktan kendimi alamadım fakat Mildred onunla alay etmelerini umursamıyor gibiydi. Kötücül bir gülümsemeyle Seth’in üzerine yürümeye başladığında Kurt’un yüzü düştü, “öyleyse ne olmuş, Seth Capella? Kıllı kızlara bayılmıyorsun sanki.”

Seth’in ağzı bir karış açık kaldı. “O ne demek şimdi?”

“Kurt değil misin?” diye karşılık verdi Mildred çenesini öne çıkararak. Bu hareketiyle çenesindeki birkaç tel kalın kılı fark ettim.

Seth hırlayıp karnını kaşıyarak ona doğru bir adım attı. “Kızları Zümre formlarında becermiyorum, ahmak.”

“Öyle diyorsan öyledir. Ama *sen* tam olarak öyle yapıyorsun, değil mi, Caleb Altair?” Sıra öteki Vârise gelmişti. Kıza ısınmaya başlıyordum,

hepsine bir bir haddini bildirmesini izlemek çok keyifliydi. Gösterinin tadını çıkarmak için kollarımı göğsümde kavuşturup gülümseyerek devam etmesini bekledim. “Kız kardeşimin erkek arkadaşının kuzeninden duyduğum kadarıyla Pegasusların kıçına düşkünmüşsün. Hatta Aurora Akademi’nin sosyal medyasında Pegasex şişme oyuncağını becerirken çekilmiş bir videonu bile paylaştı.”

Caleb’ın ağzı açık kaldı, beti benzi attı. “Öyle bir şey yapmıyordum!”

“Videoyu bizzat izlemedim ama herkesten duydum. Neden plastik bir atı becerdiğini izlemek isteyeyim ki zaten? Omuzlarını silkerek Tory’yle bana döndü. Gözlerinde ufacık bir nezaket kırıntısı bile yoktu.

Eyvah.

“Hep böyle boş boş dikilip millete öküzün trene baktığı gibi bakar mısınız? Solaria tahtına rakip olmanız gerektiğini sanıyordum.”

“Aslına bakarsan tek derdimiz mirasım—” diye söze girdi Tory ama Mildred gür sesiyle onu kolaylıkla bastırdı.

“Bu partide olmanızın tek nedeni biraz arkanızdan gülüp eğlenmek istememiz. Darius’la hakkımız olan tahta çıktığımızda Ejderhaların sıska kemiklerinizi kürdan niyetine kullanacağının farkındasınız, değil mi?” Başını hafifçe yana eğip yüzüne alaycı bir sırıtış kondurdu. “Zümre’si bile belli olmayan koca memeli, aklı kıt iki kıza kim boyun eğer ki?”

Öfkem kabarırken dişlerimi sıktım.

Ben koca memeli kısmından razıyım,” diye mırıldandı Caleb. Seth yumruğunu onunkine tokuşturdu.

“Aklı kıt ya da—” dememle diğer iki şeyi inkâr edemeyeceğimizi fark ettim. *Kahretsin.* “Burada olmamızın tek nedeni Darius’un partiye katılmamız karşılığında Tory’ye yardım etmesi. Al ver dengesi.”

“Darius ne sizden bir şey alır ne size bir şey verir!” diye bağırdı, burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu.

Tory gülse de Mildred'ın sesindeki tehlike tınısını fark edip etrafımızda hızlıca Profesör Perseus'un dersinde öğrendiğimiz hava kalkanlarından birini oluşturdum. Mildred'ın ağzından fışkıran alevler kalkanın üzerinden sekerek etrafa kırmızı ve altın renkli kıvılcımlar saçtı.

Kız öfkeyle homurdanıp hışımla yanımızdan geçti. Dışarı çıkarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kapıyı arkasından duvarları sarsacak kadar sertçe kapattığında omuzlarımdaki gerginlik bir nebze azaldı.

"İyi akıl ettin," dedi Tory nefes nefese.

Darius bir sandalyeye oturup yüzünü ellerinin arasına gömdü. Vârisler alaycı tavırları bir kenara bırakıp hemen etrafına toplandı. Seth yüzünü arkadaşının yanağına ve burnuna sürterken Max ellerini Darius'unkilerin üzerine koydu. Caleb ise arkalarında volta atmaya başladı.

Gitme vaktimizin geldiğini hissettim ve kardeşimle sessizce dışarı süzüldük. Salona dönüp bir köşeye geçtiğimizde gözlerim garsonu aradı, bir kadeh şampanyaya fena hâlde ihtiyacım vardı. Bu geceyi atlatmanın sırrı *al* ile başlıyor, *kol* ile bitiyordu.

"Siz de sıkıldınız, ha?" Sesin geldiği yöne döndüğümde yanımızda otuzlarının başında olduğunu tahmin bir adam buldum. Üzerinde şık bir takım elbise vardı, gömleğinin üst düğmesini açık bırakmış, kızıl saçlarını geriye taramıştı. Göz bebeklerinde bakır renkli noktacıklar parıldıyordu ve yüzünde gecenin başından beri gördüğüm en samimi gülümseme vardı.

"Tanışıyor muyuz?" Şüpheyle kaşlarımı çattım.

"Henüz değil," dedi şampanyasından bir yudum alarak. "Bunu değiştirmek ister misiniz?" Yumuşak sesi baştan çıkarıcı sayılmazdı ama davetkârdı.

"Hayır," diye yanıtladı Tory.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı adam. Kalabalıktan uzak durması ve ne yapacağını bilmiyormuş gibi ortalıkta dolaşması dikkatimden kaçmamıştı. Tıpkı bizim gibiydi. "İyi eğlenceler o hâlde."

Gitmemizi işaret etti ama kardeşimle bakışıp biraz daha kalmaya karar verdik.

“Adın ne?” diye sordu Tory bu kez daha sıcak bir tavırla.

“Gustav Vulpecula.”

“Pek havalıymış,” dedim alaycı bir sırıtışla. O da inci gibi dişlerini gösteren geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Öyle. Nesiller boyu babadan oğula aktarılmış. Size bir sır vereyim mi?” Öne eğildiğinde gözlerindeki muzır parıltı bizi de aynısını yapmaya itti. “İsmimden nefret ediyorum. Hemen hemen herkes bana Gus der.” Göz kırparak doğruldu.

“Seni çok yüce, çok ulu Ejderhaların inine getiren ne peki?” diye sordu Tory düz bir sesle. Gus kıs kıs güldü.

Hafifçe dönüp omzundan bir şey indirdi ve elinde büyük bir fotoğraf makinesi tuttuğunu gördüm. “Balodan önce Leydi ve Lord Acrux’un yeni fotoğraflarını çektim. Gece bitmeden herkes bir tane alacak.” Bakışlarını üzerimizde gezdirdi. “Eh, siz hariç herkes sanırım. Duyduğuma göre Konsey üyeleriyle aranız biraz gerginmiş.”

“Kimden duydun bunu?” dedim.

Gus gözlerini devirdi. “Bütün salondan, Bayan Vega. Etrafıma bakıp size olan bakışlarını görmem yetti de arttı bile.”

“Haklısın. Çaktirmamaya çalışsalar da bizden nefret ettiklerine eminim. Ben Darcy,” dedim elimi uzatarak. “Bu da Tory.”

Başını sallayıp hızlıca ellerimizi sıktı. “Hiç değilse kalabalığın içinde görünmez olabiliyorum, o sert bakışların hedefi olmayı hiç istemezdim.” Omzunun üzerinden çıktığımız kapıya kısa bir bakış attı. “Vârisler içeride mi?”

“Evet.” Tory gözlerini devirdi. “Her zamanki gibi kim daha pislik yarışı yapıyorlar.”

Ona hızlı bir bakış attım, destekçileriyle dolu bir odada böyle konuşması ne kadar doğruydu bilmiyordum.

Gus'ın gözleri aramızda gezindi ve yüzünde ciddi bir ifadeyle kulağımıza eğilip sesini alçalttı. "Onlarla böyle konuşmuyorsunuz, değil mi? Gücü elinde tutanların yanında dikkatli olmalısınız."

"Genelde onlar bize sataşıyor," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Bu konuyu konuşmak istemiyordum ama bir yabancının kendimizi savunmamızı başka bir şeyle karıştırmasına izin veremezdim.

"Sonbahar dansında olanlar gibi mi?" diye fısıldadı usulca. Keskin bir nefes aldım.

"Ondan da mı haberin var?" diye sordu Tory saçını kulağının arkasına sıkıştırarak.

"Elbette. Okulda neredeyse sekiz yüz öğrenci var. Ling Astrum'un cinayeti yüzünden manşet yerine üçüncü sayfada yayımlandı ama..." Başını hüzünle iki yana salladı. "Başınızdan çok şey geçmiş. Saçını gerçekten kestiler mi?" diye sordu uzun tutamlarımı şüpheyle süzerek. "Yoksa abartılı bir söylentiden mi ibaretti?"

"Hayır," dedim keyifsizce. "Seth saçımı gerçekten kesti. Sonra da bir ganimetmiş gibi örüp bileğine taktı."

"Yok artık," dedi Gus şaşkınlıkla. "Sana nasıl bunu yapabilecek kadar yaklaştı?"

Kollarımı etrafıma dolayıp utançla fısıldadım. "Aptallık edip onu öptüm."

"Seth kibarlıktan ölüyordu," diye ekledi Tory. "Darcy'yi sahiden önemsiyormuş gibi davranıyordu. Hepsi birbirinden acımasız.

"Yıldızlar aşkına," diye fısıldadı Gus. "O hâlde seni boğmaya da yeltendiler?" dedi Tory'ye. Kardeşim onu başıyla onayladı.

"Ay Sosyal Tesisinde. Beni havuza atlamaya zorlayıp suyun yüzeyini dondurdular. Profesör Orion sayesinde kurtuldum."

Gus ıslık çaldı. “Duyduklarıma inanamıyorum. Çok üzüldüm.” Anlayışla kaşlarını çattı. O gece hakkında konuşmaya başladık, içimizdekileri dökmek iyi gelmişti. O geceden beri bu konuyu hiç açmamıştık. Hiç değilse birkaç kişinin bizim tarafımızda olduğunu hissetmek güzeldi.

Orion yaklaşan bir fırtına gibi kalabalığı yararak yanımıza geldi ve ikimizin de kolunu kavradı.

“Ne yapıyorsunuz siz?” Şaşkınlık dolu bir ses çıkarıp ondan kurtulmaya çalıştım.

Orion, Gus’a dişlerini gösterdi, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Toz ol.

Gus bir köpek gibi havlayıp tabanları yağladı ve kalabalığın içinde gözden kayboldu.

“Siktir,” diye tısladı Orion bize bakan davetlileri süzerek. Bizi biraz daha yakınına çekti, bakışları aramızda gidip geliyordu. Yüzündeki ifade nabzımı hızlandırdı.

“O herif bir Teumessos Tilkisi ve lanet bir muhabir,” diye tısladı.

“Muhabir mi?” diye tekrarladım panikle.

“Evet, üzerinizde Zümre sinin gücünü kullanmış. Tilkiler kurnazdır, savunmanızı geçip içeri sıvışır. Sizinle arkadaş olup ağzınızdan laf alır. Lionel neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşün...” Sözünü yarım bıraktı. Omzunun üzerinden etrafı kolaçan edip bizi salonun köşesine sürükledi. “Kahretsin, Lionel size tuzak kurdu. *Siktir.* O herife ne söylediniz?”

“Sonbahar dansında olanları,” dedi Tory dehşetle.

Orion sert bir baş hareketiyle onu onayladı. “Olanların çoğu basına sızdırılmıştı zaten. Size daha fazla zarar verecek bir şey öğrenmemiş olmasına şükredin. Bir daha biri size o gece ya da akademide geçirdiğiniz zaman hakkında bir şey sorarsa arkanıza bakmadan kaçın. Anlaşıldı mı?”

Onu başımızla onayladık. Orion kollarını sıvayarak arkasını döndü.

Kolunu tuttum. “Nereye gidiyorsunuz?”

Yüzüne yayılan kötücül gülümseme nabzımı hızlandırdı. “Tilki avına.” Vampir hızıyla davetlilerin arasına daldığında ardında bıraktığı rüzgâr saçlarımı uçuşturdu.

“Of, bu dünyadaki herkesten nefret ediyorum,” diye homurdandı Tory. Yüzümü buruşturarak onu başımla onayladım.

“Kendimizi diğer Zümrelere karşı savunmayı ne kadar çabuk öğrenirsek o kadar iyi.”

“Tahılsız granola şahidim olsun ki şampanyanın asidi midemi mahvetti. Tuvalet ne tarafta?” dedi Hamish Grus gür sesiyle balo salonunun öteki ucundan.

“Peşinden gidelim de partiye geldiğimize değsin bari,” diye fısıldadım kardeşime. O da aynı şeyi düşünmüş gibi beni başıyla onayladı.

“Onu tuvaletin önünde kıstırabiliriz,” dedi.

Birisi Hamish’e kapıdan geçip geniş koridor boyunca ilerlemesini söylerken hızlıca peşine takıldık. Adam kendi kendine mırıldanarak koridorda ilerlerken aramızdaki mesafeyi korumaya özen gösterdik. Çok geçmeden kurutulmuş çiçek kokuları gelen bir kapıdan içeri girdi.

Pegasus’u tek lokmada yutan bir ejderhanın betimlendiği tablonun altında onu bekledik. Kanatlı atın sarı bacakları devasa yaratığın çenesinden dışarı sarkıyordu.

Şahane bir dekorasyon zevki.

Hamish tuvaletten çıktığında tabloyu inceliyormuş gibi yaptık.

Kazlar adına, Kraliyet Vârisleriyle baş başa bir görüşme demek. Yıldızlar bugün benden yana.” Nazik bir gülümsemeyle abartılı reveransını bitirmesini bekledik.

Oldukça etkileyici bir eser, ha?” Tory çenesiyle tabloyu işaret ettiğinde Hamish ona baktı, gözleri hafifçe karardı.

“Bu, Solaria Zümrelerine iğrenç bir hakaret. Ejderhalar diğerlerinden daha üstün değil, öyle olduklarını düşünmek hoşlarına gidiyor sadece.” Duvara yaklaşıp parmağını öfkeyle tabloya salladı. “Bana soracak olursanız hepsi düzenbazın, fırıldağın önde gideni!” Ağzından çıkanlardan tiksinmiş gibi eliyle ağzını kapattı. “Ne olur bu sadık kulunuzu *bağışlayın*, Majesteleri. Normalde dilimden böyle pis sözcükler dökülmez ama konu eşitlik olduğunda kendimi kaptırıveriyorum.” Yumruğunu salladı.

“Bizi gücendirecek bir şey yapmıyorsunuz, Bay Grus,” dedim. “Size tamamen katılıyorum.” Tabloya dönüp yüzümü buruşturdum. “Tüm Ejderhalar böyleyse hepsi benden uzak dursun.”

“Profesör Orion’la Darius’un arasından su sızmıyor gibi,” dedi Tory onu yoklarcasına. Hemish’in buna ne tepki vereceğini beklemeye başladım.

Adam dudaklarını birbirine bastırıp başıyla onayladı. “O huysuz kornişon ve ailesi ezelden beri Acruxlarla çok yakın olmuştur.” Kaşları çatıldı. “Ne yazık ki bu ilişki zaman zaman Orion’a yarardan çok zarar getiriyor.” Hüzünle iç geçirdiğinde sadede geldiğimizi hissettim.

“Bay Grus... Clara Orion isimli birini tanıyor musunuz?" diye sordum çekinerek.

Adamın sırtı dimdik oldu ve hızla koridoru kolaçan etti. “Gravy sos aşkına, bu ismi nereden duydunuz?”

“Okuldaki öğrencilerden birinden,” diye yanıtladı Tory. Hemish onu başıyla onayladı.

Gür bıyığını sıvazlarken dudakları ne söyleyeceğine karar vermeye çalışır gibi seğirdi. “Bu çok gizli bir bilgi fakat bildiklerimi krallığımın gerçek hükümdarlarından saklayacak değilim Zavallı anne babanız öldürüldükten sonra Kraliyet IMıdığı süresim e edindiğim tecrübelerin FSB’nin işine yara-rnı^ım düşündüler Uzun yıllar onlara hizmet eltim ama dört yıl ömr üzerimle çalıştığım son vaka..." I luzunuzca kıpırdanıp tekrar etrafı kontrol

etti. "Clara Orion isimli genç bir kadının ortadan kayboluşunu araştırıyordum."

"Onu buldunuz mu?" diye sordum usulca.

Adam kasvetli bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Hayır. Soruşturmam sırasında karşıma bir hayli şaibeli şeyler çıktı. Bulduklarım beni Acruslara götürdü. En son burada, bu evde canlı olarak görülmüştü."

Nabzım kulaklarımda uğuldadı, mideme buz gibi bir ağırlık oturdu.

"Arazinin kapsamlı bir şekilde aranmasını ve Lionel’ın Cla-ra’nın o gece neden eve dönmediğine dair sorgulanmasını talep ettim. Ama ne onun ne de Claranın annesi Stella’nın ağzından bilgi alabildim. Aralarındaki bağ çok sağlamdı. Stella kızı hakkında tek kelime ermedi. Aslına bakılırsa Claranın kayboluşundan tek etkilenen küçük kardeşi Lance Orion gibiydi.”

Kalbim Orion için sızladı. Ablasının başına ne gelmişti bilmiyordum ama korkunç bir şey olduğundan emindim.

Hamish balo salonuna şöyle bir baktı. “Korkarım evin dört bir yanında Acruxların kulakları var,” dedi gerginlikle. “Gelin, partiye dönelim.”

Koridorda yürümeye başladı, Tory yle ben de onu takip ettik.

Sorular zihnimde dört dönüyordu ancak balo salonunun kapısından içeri adım attığımız an kalabalık üzerimize çöktü. Akbabalar nihayet avlarıyla oynamayı bırakıp sahte iltifatlar eşliğinde bizi iki ayrı yöne sürükledi.

Gülen yüzlerin ardına gizlenmiş kurnaz bakışlar içimi ürpertiyordu. İçlerinden birinin Acruxların Clara Orion’a dair kirli sırlarını saklayıp saklamadığını merak ettim.

değilim. Zavallı anne babanız öldürüldükten sonra Kraliyet Polisliği süresince edindiğim tecrübelerin FSB’nin işine yarayacağını düşündüler. Uzun yıllar onlara hizmet ettim ama dört yıl önce üzerinde çalıştığım son vaka...” Huzursuzca kıpırdanıp tekrar etrafı kontrol etti. “Clara Orion isimli genç bir kadının ortadan kayboluşunu araştırıyordum.”

“Onu buldunuz mu?” diye sordum usulca.

Adam kasvetli bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Hayır. Soruşturmam sırasında karşıma bir hayli şaibeli şeyler çıktı. Bulduklarım beni Acruxlara götürdü. En son burada, bu evde canlı olarak görülmüştü.”

Nabzım kulaklarımda uğuldadı, mideme buz gibi bir ağırlık oturdu.

“Arazinin kapsamlı bir şekilde aranmasını ve Lionel’ın Cla-ra’nın o gece neden eve dönmediğine dair sorgulanmasını talep ettim. Ama ne onun ne de Clara’nın annesi Stella’nın ağzından bilgi alabildim. Aralarındaki bağ çok sağlamdı. Stella kızı hakkında tek kelime etmedi. Aslına bakılırsa Clara’nın kayboluşundan tek etkilenen küçük kardeşi Lance Orion gibiydi.”

Kalbim Orion için sızladı. Ablasının başına ne gelmişti bilmiyordum ama korkunç bir şey olduğundan emindim.

Hamish balo salonuna şöyle bir baktı. “Korkarım evin dört bir yanında Acruxların kulakları var,” dedi gerginlikle. “Gelin, partiye dönelim.”

Koridorda yürümeye başladı, Tory’yle ben de onu takip ettik.

Sorular zihnimde dört dönüyordu ancak balo salonunun kapısından içeri adım attığımız an kalabalık üzerimize çöktü. Akbabalar nihayet avlarıyla oynamayı bırakıp sahte iltifatlar eşliğinde bizi iki ayrı yöne sürükledi.

Gülen yüzlerin ardına gizlenmiş kurnaz bakışlar içimi ürpertiyordu. İçlerinden birinin Acruxların Clara Orion’a dair kirli sırlarını saklayıp saklamadığını merak ettim.

TORY

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Hayatımda ilk kez eğlencenin değil kuralların, onur, saygı ve imajı korumanın önemsendiği bir partiye katılıyordum. Ayrıca hayatımda ilk kez bu kadar sıkılıyordum. Sola-ria'yı yönetmek böyle bir şeyse o tahtı istemediğimden artık daha da emindim.

Konsey üyelerinin hepsi öyle ya da böyle kendi gündemlerini dayatmaya çalışan konuklar tarafından esir alınmıştı. Vergiler, arazi hakları, Kerberos avlama kurallarına dair konuşmalarına yer yer kulak misafiri olmuştum. O kadar ki aralarında kendine fani köleler almak isteyen fakat bunun yasak olmasından yakınan meymenetsiz bir piç kurusu bile vardı. İhtişamlı salonda gezinirken ondan olabildiğince uzak durmaya özen gösteriyordum.

Birkaç kişi heyecanla yanıma gelmişti. Kimisi Vega İkizleri nin dönüşünden duydukları mutluluğu dile getirirken diğerlerinin tek derdi beni ölçüp biçmek gibiydi. Hiçbirinin sohbeti birkaç dakikadan fazla uzatmasına izin vermemiştim. Dostça bir tavırla bize yaklaşan adamın yalnızca bizden haber yapacak

bilgiler koparmaya çalışan bir muhabir olduğunu öğrendikten sonra aynı tuzağa bir kez daha düşme riskini göze alamazdım.

Caleb'ın annesi Melinda odanın öteki ucundan beni izliyordu. Oğluyla sohbet ediyorlardı ve Caleb'ın bana attığı bakışlardan ne hakkında konuştuklarını az çok tahmin edebiliyordum.

Yaylı dörtlüsü hoş klasik müzikler çalmaya başlamıştı ve pistteki çiftler kusursuz bir uyumla dans ediyordu. Hepsi harika görünüyordu ama loş bir

ortam ve başımda zonklayan baslar olmadıkça aralarına katılmam söz konusu bile olamazdı.

Garsonlar ellerinde gümüş tepsilerle içeride dört dönüyordu. Tepsilerin üzerindeki yemekler konukların dişinin kavuğunu dolduramayacak kadar küçüktü. Birkaç tanesini denemiştim ama tatları o kadar yoğun ve baskındı ki ânında daha fazlasını yememeye karar vermiştim. Açlıktan midem sırtıma yapışmıştı, akademide bir şeyler yemediğime çok pişmandım. Zenginler bazı şeylerin hakkını verse de konu yemeğe geldiğinde ağızlarının tadını hiç bilmiyorlardı.

Yanımdan geçen garsonun tepsisinden dördüncü kadeh şampanyamı kapıp fondipleyerek midemdeki köpük partisini biraz daha hareketlendirdim. Hakkını verdikleri tek şey alkoldü ve bunun tadını çıkarmamak aptallık olurdu.

Darius'un bana doğru geldiğini onu görmeden hissettim, gölgesi üzerime düştüğünde başımı ona çevirdim.

"Bir partide senin kadar sıkılan birini hiç görmemiştim sanırım," diye mırıldandı sözleri duyulmasın diye üzerime eğilerek. îs, sandal ağacı ve tehlikenin -diğer bir deyişle karşı koyamadığım her şeyin- kokusu tüm duyularımı harekete geçirdi. Üzerimdeki etkisine direnmek için bakışlarımı balo salonuna çevirdim.

"Hiç bu kadar sıkıcı bir partiye katılmamıştım sanırım," diye karşılık verdim. Gerçi bu tam olarak doğru sayılmazdı. Semavi Konsey'i iş üstünde görmek ve sadece ismen tanıdığım kişilerle yüz yüze tanışmak oldukça ilginçti ama görünüşe bakılırsa seçkin Faeler hakkında elle tutulur şeyler öğrenmek için daha fazlası gerekliydi. Her şey özenle işlenmiş, biraz bize ama ondan da öte Konsey üyelerine faydası dokunacak şekilde organize edilmiş bir prodüksiyonu andırıyordu.

Eh, üst tabakanın nasıl yaşadığını görmek isteyen şendin. Artık her şeyin ölümüne sıkıcı olduğunu biliyorsun."

Dudaklarım ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı, "öyle mi?" diye takıldım. "Burada takındığın maske akademidekinden bin beter."

Darius'un gözleri karardı. "Bunun bir maske olduğunu nereden çıkardın?" dedi. "Ben bu hayatın içine doğdum. Buyum ve hep bu olacağım."

Hafifçe ona doğru eğilip parmak uçlarımda yükselerek kulağına fısıldadım. "Eh, asıl bu kulağa *ölümüne* sıkıcı geliyor. Hiç her şeye, herkese baş kaldırmak istemiyor musun?"

Cayır cayır yanan gözleri benimkilerle buluştu. "Sürekli," diye hırladı.

"Kanıtla o hâlde," dedim muzır bir gülümsemeyle.

Darius doğrulup etrafına bakındı, gözleri Baba Acrux a takılır takılmaz oyuncu tavırları birden uçup gitti. Lionel endişeden kalbimi tekletecek bir dikkatle bizi izliyordu. Acrux ailesinin reisine dair bir şey zihnimde alarm çanlarının çalmasına neden oluyordu.

"Dans edelim mi?" diye sordu Darius tüm resmiyetiyle.

Eli çıplak belime değdiğinde karnımda kelebekler uçuştu. Hepsinin üzerinde tepindim.

"Daha önce dans etmiştik, Darius," dedim karanlık bir barda birbirimize sürtündüğümüz geceyi ona hatırlatarak. "Buna *hiç* benzemiyordu," diye ekledim dans pistinde kusursuz bir uyum içinde salınan büyüleyici çiftleri işaret ederek.

"Adımları biliyorum," dedi. "Sen de gördüğün şeyi çabucak kapıyorsun."

Yarım yamalak övgüsü karşısında gözlerimi kırpıştırdım, sonra gülüp üzerinde durmamaya karar verdim. "Ama senin havana göre oynamak istemiyorum," diyerek arkamı dönüp kalabalığın arasına karıştım.

Ondan uzaklaşırken tenim dokunuşunun sıcaklığını kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyordu. Bakışlarını üzerimde hissetsem de ona dönmedim. Darius Acrux tadına hiç bakmamam gereken bir zehirdi.

Salonun öbür ucundaki üzeri içki dolu masa gözüme iliştiğinde doğruca oraya ilerledim. Enfes şampanyadan bir kadeh daha kapıp büyük bir yudum aldım.

“Daha önce Darius’u böyle elinin tersiyle iten bir kız görmemiştim,” dedi keyifli bir ses arkamdan. Kafamı çevirdiğimde köşedeki bir masada oturan oğlanın bana baktığını gördüm.

Koyu renk bukleleri onları kontrol altına alma çabasına isyan etmiş gibi dağılmıştı. Yeşil gözlerinde her an bir kahkaha patlatacakmış gibi haylaz parıltılar dans ediyordu. Sert yüz hatlarını gözüm bir yerden ısırıyor gibiydi ama onu daha önce hiç görmediğimden emindim.

“Eh, Ejderhalar bile her istediğini elde edemez,” dedim ona yaklaşarak.

Yüzüne yayılan geniş gülümsemeye bakılırsa doğru şeyi söylemiştim.

“Ejderhaların neyini yere göğe sığdıramıyorlar ki zaten?” dedi. Vücudunun bunu söylerken hafifçe gerilmesi dikkatimden kaçmadı.

“Kim öfke sorunları olan yaşlı bir kertenkele olmak ister ki?” diye takıldım. “Tavşan olmayı yeğlerdim, hiç değilse onlar sevimli.”

“Sende pek tavşan havası yok,” dedi yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle.

“Bu bir iltifat mı değil mi emin olamıyorum.”

“iltifat. Gerçi bir tavşan tam da derdimize deva olacak türden bir hükümdar olabilirdi; tüm bu yaratıkları hizaya sokardı.”

“Belki bu yüzden şu süslü yemekleri yiyemiyorumdur. Züm-re’min damak tadına uymuyordun Gerçi... düşündüm de güzel bir sandviçi biraz havuca tercih ederim,” dedim hüzünle.

Genzinden alaycı bir ses çıktı. “Tüm bu tantanadan önce biraz pizza gömdüm. Zaten sadece birkaç saat oyalanıp gideceğim... Boy gösterecek, göze batmayacak, güçlü duygular renkleyebilecek her şeyden kaçınacağım.”

Bu tuhaf sözleri açıklamak istemiyor gibiydi, ben de üstelemedim. Yine de neden sırf bunun için buraya kadar geldiğini merak etmeden duramadım.

“Eh, bana kalsa ben de burada olmazdım. Seninle burada saklanabilir miyim?” Şampanyamın kalanını bitirip kadehi masanın üzerine bırakarak yanına gittim. Hamish’i saymazsam gecenin başından beri bana biraz olsun samimiyetle yaklaşan ilk kişi oydu.

“Tabii. Çılgın eğlenceyi kaçırmayı sorun etmiyorsan buyur gel,” dedi. “Affedersin ama Roxanya mı yoksa Gwendalina’yla mı konuşuyorum? Sizi birbirinizden ayırt etmek biraz zor.”

Gecenin başından beri yüzüncü kez duyduğum bu aptal isimlere gözlerimi devirdim. “Sanırım ben Roxanya oluyorum ama asıl adım Tory.”

“Kraliyet adını almadın mı?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Kraliyete dair hiçbir şeyimi almadım. Gerçi zamanı geldiğinde paraya hayır demeyeceğim. Sen de bana adını söylemedin,” dedim.

“Kim olduğumu bilmiyor musun?” dedi şokla.

“Affedersin. Ünlü falan mısın? Hayranın olmayan biriyle tanışmak fena can sıkıcı olmalı,” diye takıldım.

Burnundan güldü. “Adım Xavier,” dedi. “Ejderha’nın küçük kardeşiyim.”

“Ah,” dedim. *Hoş sohbetimiz buraya kadarmış*. “Aslında... şey, gitsem iyi olacak sanırım... davetlilerle kaynaşmam gerek." Birkaç adım geri çekilip etrafıma bakınarak Darcy yi aradım. Odanın ilerisinde Hamish ve birkaç arkadaşıyla sohbet ettiğini gördüm. Yüzündeki gülümseme sahici görünüyordu, kurtarılmaya ihtiyacı yok gibiydi.

“Ondan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?” dedi Xavier. “Kimden?” diye sordum tüm masumiyetimle. “Darius’tan,” dedi bakışlarını arkamda bir yere dikerek. “Bu onu aşağılayacağım ve döndüğümde onu tam arkamda bulacağım kısım, değil mi?”

Xavier’ın gözleri neşeyle parıldadı, beni başıyla onayladı.

Eh, kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemem.

“Madem öyle onun kindar, kendini beğenmiş bir aptal olduğunu ve başını kıçından çıkarıp biraz gevşemesi gerektiğini düşünüyorum,” dedim.

“Bu akşam birbirimize nazik davranacağız sanıyordum,” diye mırıldandı Darius arkamdan. Sesi beklediğimden daha yakın gelince irkildim.

“Sen bana nazik davranacaksın demiştik. Ben öyle bir söz vermedim,” dedim yanıma geçmesiyle ona dönerek. Gerçi düşününce. .. belki de vermiştim. Yuvarladığım şampanyalar ve önceden içtiğim tekila davranışlarım kadar anılarımı da mahvediyordu.

Birbirlerine bu kadar yakınlarken Xavier ve Darius’un kardeş olduklarını anlamamak imkânsızdı. Xavier abisinden çok daha sıcakkanlı duruyordu ve onun kadar yapılı değildi fakat bunun dışında çeneleri, hatta ten renkleri bile aynıydı.

“Xavier’ı güldürdüğün için bu seferlik seni affedeceğim,” dedi Darius.

“Zavallı Tory açlıktan ölüyormuş,” dedi Xavier. Yüzündeki gülümseme abisinin sözleriyle uçup gitmişti. “Ona yiyecek bir şeyler bulabilirsin belki. Ben odama dönüyorum.”

Bakışlarını takip ettiğimde Lionel’ın gözünün yine üzerimizde olduğunu fark ettim, bir şey canını sıkmış gibi duruyordu. Xavier aceleyle ayaklandı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

“Ben de, Tory. Sonra görüşürüz, Darius.” Xavier sandalyesini masaya itip hızlıca balo salonunu terk etti.

Baş başa kaldığımızda Darius’a döndüm. Görünüşe bakılırsa ondan kaçma girişimlerim başarısız olmaya mahkûmdu.

Darius omzunun üzerinden salona baktı ve yüzü asıldı. Kafamı çevirdiğimde kalabalığı yararak bize doğru gelen Mild-red’ı gördüm, çattığı gür kaşları yüzünden gözlerinin üzerinde tek bir çizgi uzanıyormuş gibi duruyordu.

“Gidiyoruz,” dedi Darius aceleyle. Xavier’ın çıktığı kapıya doğru yürümeye başladı.

“Nereye?” dedim kafa karışıklığıyla.

Parti tüm hızıyla devam ediyordu ve ayrılmamızın hoş karşılanmayacağından emindim. Kuralları umursadığım yoktu ama beni buraya getirmek için kırk takla attıktan sonra partiden kaçırması tuhaftı. Ama dişlek nişanlısı yanımıza gelip kaslı kollarıyla beni ikiye bölmeden ondan uzaklaşmam akıllıca olurdu.

“Xavier acıktığını söyledi,” dedi imalı bir sesle ve onu takip edip etmediğime bile bakmadan dışarı çıktı.

Tereddüt ettim. Onunla hiçbir yere gitmek istemiyordum ama ona çekildiğimi de inkâr edemezdim.

Hepsi şampanyanın suçu.

Midem guruldayınca iç geçirip talebine boyun eğmeye karar verdim. Kapıya giderken yolda durup bir şampanya daha kaptım ve hızlıca fondipledim. Madem bu karan benim yerime alkol verecekti yeterince içtiğimden emin olmalıydım. Kapıya vardığımda Darcy ye son bir bakış attım. Kardeşim Hamish’in söylediği bir şeye gülmekle meşguldü, beni fark etmemişti bile.

öte yandan Mildred cinayet işlemeye hazır görünüyordu. Gözlerini üzerime kenetlemiş vaziyette dans eden çiftlerin arasından geçmeye çalışırken hızla tüydüm.

Darius beni her yanı yaldızlarla bezeli koridorlardan geçirdi. Ejderhaların altınlarını *çok* sevdiği ve her köşeye bir tane konduracak kadar varlıklı oldukları ortadaydı.

“Xavier’ı neşelendirdiğin için teşekkür ederim,” dedi Darius arkasında dar bir koridor uzanan kapıyı açarken.

Mildred hâlâ ortalıkta görünmüyordu, onu atlattığımızı umuyordum. Ellerinde tepsilerle yanımızdan geçen birkaç garson küçük efendilerini görünce başlarını eğdi.

“Neden neşelenmeye ihtiyacı vardı ki?” diye sordum merakla.

“Bir nedeni yok.”

Arkasından *cık* Uladım.

Uzun koridorun sonundaki kapıdan içeri girdiğimizde kendimi şampanya kadehlerini doldurup daha fazla süslü atıştırmalık hazırlayan telaşlı çalışanlarla dolu büyük bir mutfakta buldum.

Darius karmaşanın arasına daldığında kimsenin yoluna çıkmamaya özen göstererek onu takip ettim.

Kremalı hamur işleri hazırlayan bir kadına yaklaşıp bir şey sormak için eğildi. Kadın elindeki işi hemen bir kenara bırakıp önünde saygıyla eğilerek yanından uzaklaştı.

Darius eliyle gelmemi işaret ettiğinde dişlerimi sıkarak dediğini yaptım. Neden onunla buraya gelmiştim ki? Alkol başımı döndürüyor, karar verme yetimi etkiliyordu.

Yine bir kapıdan geçerek loş bir odaya girdik. Karşı duvardaki pencerenin yanında birkaç yumuşak koltuk, ortasındaysa küçük bir masa yer alıyordu.

Darius koltuklara yönelirken kendi bildiğimi okuyup masanın üzerine oturdum.

“Hiç laf dinlemez misin sen?” dedi peşinden gelmeyi bıraktığımı fark ettiğinde.

“Hayır. Sen insanlara ne yapacağını söylemeyi hiç kesmez misin?” diye karşılık verdim.

“Hcsaplaşma’dan kalıp okuldan atıldığında bu ukalalıklarını özleyeceğim,” diye mırıldandı.

Buna bir cevap vermeye tenezzül etmedim.

Ceketini çıkardığında gövdesini sımsıkı saran beyaz gömleği bir süre takdirle inceleyip bakışlarımı kaçırdım. Darius Acrux'un saçmalık derecesinde çekici dış görünüşüne aldan-mamalıydım. Ceketini en yakınındaki koltuğun üzerine atıp yanıma geldi. Bakışlarını üzerimde hissetsem de odaya bakmaya, sıkıcı kıyafetler giymiş ihtiyarların ve göklerde süzülen ejderhaların tablolarını incelemeye devam ettim. Her odayı aynı şekilde dekore etmeleri kabak tadı vermeye başlamıştı.

Kapı açıldı ve mutfak görevlisi iki tabak sandviçle içeri girdi.

Gülümseyerek tabağı aldım. "Teşekkür ederim," dedim. Kadın suratına bir tokat patlatmışım gibi bön bön bana baktıktan sonra dışarı çıktı.

"Neydi bu şimdi?" diye mırıldandım sandviçimden bir ısırık alarak.

Tanrım, bu ne leziz bir şey.

"Servis işlerini genelde büyüsü az olan Faeler üstlenir," dedi Darius. Sandviçimi kıtlıktan çıkmış gibi mideye indirdiğimi fark ettiyse de bir şey söylemedi. "Onlara teşekkür etmek, güneşin çiçek açtıkları için papatyalara teşekkür etmesi gibi bir şey. Bu evde çalışmak hayal edebileceğin her şeyin ötesinde bir şey."

Duraksadım, sandviçim birden o kadar da lezzetli gelmemeye başlamıştı. Elbette kendilerinden daha dezavantajlı insanları böyle görüyorlardı. Sonuçta onlar üst tabakaydı, hiyerarşinin zirvesindeydiler, neden altlarındakilere teşekkür etmekle zaman kaybedeceklerdi ki?

Yollarımız fani dünyada kesişseydi dönüp bana bakmazdı... Ben de bunu fırsat bilip onu soyup soğana çeviririrdim.

Son birkaç lokmamı sessizce yedim ve boş tabağımı yanıma bıraktım.

"Artık partiye dönmek istiyorum," dedim buz gibi bir sesle.

Darius neredeyse ağzına sürmediği sandviçinin üzerinden beni süzdü.

“Hizmetçilere işlerini yaptıkları için teşekkür etmiyorum diye mi?” dedi alaycı tavrını saklamaya pek tenezzül etmeden.

“Buradaki herkes gibi sıkıcı ve öngörülebilir birisin diye. Hepiniz hayatın tadını çıkarmaktan çok başkalarının ne düşüneceğini, size baktıklarında ne göreceğini umursuyorsunuz. Bi-

rinin odadaki en güçlü ya da en zayıf Fae olması ne fark eder ki? Eğlence nedir bilmeyen bir adamla etrafımdakilerin gözünü bo-yamaktansa güçten yoksun alelade biriyle hayatımı doya doya yaşamayı tercih ederim.” Omuzlarımı silkip masadan kalktım, balo salonuna dönme niyetindeydim. Ne var ki Darius bir adım öne çıkarak tabağını masaya bıraktı ve beni masayla arasına hapsetti.

“Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi. Normalden daha alçak çıkan sesi sırtımdan aşağı bir ürperti inmesine neden oldu.

“Ne göstereceksin?” diye sordum.

“Söyleyeceğim demedim, göstereceğim dedim. Öğrenmek istiyorsan benimle gelmek zorundasın.”

Merak içimi kemiriyor, şampanya beni pervasız olmaya itiyordu. Hem bana iyi davranacağına söz vermişti. Neden onunla gitmiyordum ki? O sıkıcı partiye dönmek falan istemiyordum. Elimde olsa doğruca akademiye giderdim.

“Yine soyunmazsın umarım,” dedim. “Aletini görmekten gına geldi.”

“Ah, bence aletimi görmekten hiçbir şikâyetin yok,” diye karşılık verdi. Takındığı bu ses tonu karşısında yanaklarıma hücum eden sıcaklık itiraz edip konuyu uzatmama engel oldu.

Bir adım daha yaklaştığında ona yaslanma dürtümü bastırmaya çalıştım.

“Hadi ama, oyalanma,” dedim içten içe başka bir şey ima edip etmediğimi merak ederek.

Darius’un ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı ve başıyla odanın diğer tarafındaki kapıyı işaret etti.

Malikânenin içinden geçerek büyük bir avluya ulaştık. Darius başka bir kapıyı açarak bir yer altı odasına indiğini tahmin ettiğim karanlık merdiveni ortaya çıkardı.

Onu temkinli gözlerle süzdüm ama bana bir şey yapmaya niyeti olsaydı bu kadar beklemeyeceğinden emindim. Darius Acrux hakkında pek çok şey söylenebilirdi ama söz verdi mi tutan biri gibi görünüyordu. Bu gece bana iyi davranacağını

söylemişti ve söylediğini yapıyordu. Yine de bir gözümü saatten ayırmayacaktım, gece yarısı gelip çattığında Külkedisi büyüsü bozulabilir, Darius pislik balkabağına dönüşebilirdi.

Basamakların sonuna geldiğimizde ışıklar kendiliğinden yandı ve Darius önümüzdeki kapıyı açarak beni bir yer altı otoparkına çıkardı.

Bakışlarımı her marka ve modelden, birbirinden gösterişli spor arabaların üzerinde gezdirdim ama Darius hepsini geçip beni otoparkın en uzak köşesine götürdü.

Yan yana sıralanmış motosikletleri görünce yüzüme bir gülümseme yayıldı. Hepsi paranın satın alabileceği en üst düzey, ultra şık, ultra hızlı makinelerdi. Adrenalinin baş döndürücü hissi damarlarıma karışırken parmaklarım onlara dokunma arzusuyla karıncalandı.

“Sürmeyi bildiğini söylemiştin,” dedi içten bir gülümsemeyle. “Ben de koleksiyonumu görmek hoşuna gider diye düşündüm.”

Kahretsin. “Koleksiyonum” derken sesinden akan şımarıklık suratına bir yumruk geçirmek istememe neden olsa da karşımızda dizili motosikletlere bakarken gözlerinde yanan ateşi görebiliyordum. Bu fazlasıyla aşina olduğum bir tutkuydu. Onun da bu güzelliklere zaafı vardı.

“Herhangi birini modifiye ettin mi?” diye sordum parmaklarımı en yakınımdaki kırmızı bebeğin selesinde gezdirerek.

“Hepsi en üst seviye,” dedi neye baktığımdan haberim yokmuş gibi küçümseyici bir tavırla. “Herhangi bir modifi-yeye ihtiyaçları yok.”

Genzimden alaycı bir ses çıktı. Demek güzel hız makinelerini seviyor ama teknik işlerden anlamıyordu. “Eh, ellerini kirletmek istememene şaşırmadım,” diye takıldım.

“Senin sürdüğün motosikletlerin performansını artırmak için modifiyeye ihtiyacı olabilir ama bu kalitedeki araçlara öyle şeyler gerekmez. Gerekse de parasını verir başkasına yaptırırım.”

“Elbette yaptırırsın. Asıl mesele bu değil ama.” Sürdüğümü sandığı motosikletler hakkında çok yanılıyordu. Koleksiyonu arasında son altı ay içinde elimden geçmiş dört model vardı. Diğerleri de biraz zaman ve birkaç aletle benim olabilirdi. Tabii bunu kendime sakladım.

“İçlerinden biriyle turlamak ister misin?” diye sordu. “İddia ettiğin kadar iyi misin görelim bakalım. Mülkün batısında bir pist var.”

Teklifi karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Akademiye geldiğimden beri motor sürmeyi çok özlemiş ama yakın zamanda tekrar yollarda son sürat gidebileceğime pek ihtimal vermemiştim. Ancak bunun benim için ne kadar önemli olduğunu Darius’a göstermek istiyor muydum? Vârisler şimdiye dek hakkımda edindikleri tüm bilgileri bana karşı bir silah olarak kullanmıştı ve bunu da elimden almalarını istemiyordum.

“Kıyafetim buna pek uygun değil,” dedim usulca. Aslına bakılırsa elbisemin eteğini şu dakika belime bağlamaktan çekinmezdim.

“Üzerini değiştirmek istersen sana gömleğimi ödünç verebilirim,” dedi Darius.

“İkimiz de yarı çıplak mı kalacağız yani?” Bu üstü kapalı bir meydan okumaydı ve böyle giderse kendimi daha fazla tutamayacağımdan endişeleniyordum.

Motosikletlere tekrar göz gezdirdim, hangisini seçeceğime karar vermeye çalışırken nabzım hızlandı.

Direksiyon başına geçmek için fazla sarhoştum ama yediğim sandviç alkolün etkisini hafifletmiş olacak ki başımın dönmesi azalmıştı. Her şeye rağmen bu kalkışacağım en akıllıca şey sayılmazdı.

“Bu motosikletler neden fanilerin dünyasındakilerle aynı?” diye sordum kusursuz gövdelerinin arasında dolaşarak. Gözüme Yamaharpy, Sfenkszuki, Hondusa, Harley Ejderson gibi markalar iliştiğinde sırıtmaktan kendimi alamadım. Üzerlerinde ne yazarsa yazsın modeller öteki dünyadakilerin aynısıydı.

“İki dünya arasında bu tür malları ithal ettiğimiz birkaç kalıcı geçit var. İthalatçılar markaları şaka olsun diye böyle değiştirse de mallarımızın çoğu Tayvan veya Çin’den doğruca Solaria’ya geliyor,” diye açıkladı Darius.

“Neden?” diye sordum. “Faeler kendi motosikletlerini ve arabalarını geliştiremez mi?”

“İstesek yaparız sanırım ama... ne gerek var? Zamanımızı daha iyi şeylere harcayabiliriz ve fanileri tedarikçi olarak kullanmak işimize geliyor. Bu işlerle uğraşan Faeler ithal edilen her ürün için Telkin’le en cüzi miktarları koparıyor. Bizden biri istediğimiz şeyleri bu kadar ucuza üretmez.” Kollarını kavuşturup yeşil bir motorun selesine yaslanarak beni izlemeye koyuldu.

“Kısacası gücünüzle fanileri suistimal ediyorsunuz yani?”

“Gücümüzle onlardan istediğimizi alıyoruz,” dedi. “Birbirimize yaptığımızdan çok da farkı yok.”

Haklıydı. Faeler kendi türlerine karşı da böyle pislikti.

Açılan kapının sesiyle ikimiz de eve uzanan merdivene döndük ve Lionel Acrux’un otoparka indiğini görünce bakışlarımızı kaçırdık.

Darius hızla doğrulup kollarını çözdü, yüzünde mahcup bir ifade belirdi.

“Sana partiden ayrılmamanı söylememiş miydim, Darius?” dedi alçak sesle.

Darius başını yere eğdi. “Sadece Vega’ya kol-”

“Vega’yla düşüp kalkmayı boş zamanlarına sakla. Bu gece sorumlulukların her şeyden önce gelmeli.”

Yine oğluyla yatmaya çalıştığımı ima ediyordu ve kendinde bu cüreti bulabilmesi sinirimi tepeme çıkardı. Akşamın başında kendimi savunamayacak kadar şaşkına dönmüştüm fakat aynı şeyi ikinci kez yapması ilki kadar şaşırtıcı değildi. Üstelik dilimi tutamayacak kadar çok içmiştim.

Öncelikle, *tyy.* Yatağıma Darius’u alacağıma tahtakurularını almayı tercih ederim,” diye tersledim. “Ayrıca, ne hakla benimle böyle konuşursunuz? Başkalarını bilmem ama ben biricik oğlunuzun kuzeniyle evlenene kadar oyalanacağı bir oyuncak değilim.”

Lionel Acrux bana uykusunda mısır gevreğine işeyip saçlarına sıvamışım gibi baktı. Onu öfkelendirdiğimi zümrüt yeşiline bürünen gözlerinden, birer çizgi hâline gelen göz bebeklerinden anlayabiliyordum.

“Sırf kraliyet kanı taşıyorsun diye saklandığın bok çukurundan çıkıp ağzına geleni söyleyebileceğini mi sanıyorsun?” diye tısladı. “Karşında kim var sanıyorsun?”

Çığlıklar atarak kaçma dürtüme direnip gözlerimi kıstım ve omuzlarımı geriye atarak onu süzdüm.

“Madem sordunuz, karşımda pahalı bir smokin giymiş, üstünlük kompleksinden mustarip besili bir iguana olduğunu *düşünüyorum?*

Lionel’ın göğsünden alçak sesli bir hırıltı yükseldi ve teh-ditkâr adımlarla yavaş yavaş bana doğru yürümeye başladı. Panik her bir zerremi ele geçirse de mucize eseri ya da vücudumu felç eden korku sayesinde olduğum yerde durmayı başardım.

Darius aramıza girdi. “Sana terbiyeden, medeniyetten yoksun olduklarını söylemiştim, baba. Fani dünyada bile elle tutulur bir eğitim aldıklarını sanmıyorum, saygı nedir hiç bil-”

“Misafirlerimizin yanına dön, Darius,” diye mırıldandı Lionel. Sesine karışan buz gibi hiddet ağzımı kuruttu.

Darius bir şey söylemek için ağzını açsa da hemen geri kapattı. Bana baktığında gözlerinde öfkenin yanı sıra başka bir şey gördüğümü düşündüm ama adını koymaya cesaret edemedim.

Bir adım gerileyip babasının beni net bir şekilde görebilmesi için kenara çekildi. Fakat balo salonuna dönmek yerine kaşlarını çatıp bekledi.

“Bırak gitsin, baba. Zaten Hesaplaşmayı geçemeyecekler. Bir skandal yarat __”

“Sana misafirlerin yanına dönmeni söyledim, *evlat”* diye hırladı Lionel. “Roxanya’yla *konuşacaklarımız* var.”

Darius ufak bir tereddüdün ardından başını iki yana salladı. “Buna değmez.”

Lionel’ın dudaklarından gerçek bir hırıltı dökülünce bir an arkama bakmadan kaçmayı düşündüm.

İki Acrux da bildiğini okumaktan geri durmuyordu. Aralarında ne döndüğünü anlamaya çalışırken nefesimi tuttum. Darius’un babası hakkındaki uyarısını dinlememiş, üzerine bir de onu kışkırtmıştım.

“Haklısın, değmez,” dedi en sonunda Lionel kıstığı gözlerini oğluna dikerek. “Dahası, saygı nedir öğrenmesi gereken tek kişi o değilmiş gibi görünüyor. Benimle gel.”

Arkasını döndü ve garajı aşarak eve uzanan merdivene yürüdü. Gergin omuzları ve yere diktiği gözleriyle Darius da birkaç adım arkasındaydı. İçeri girerlerken bana dönüp bakmadı. Otoparkın ortasında bir başıma kalakaldım.

Kapanan kapının sesini duyduğumda motorlardan birine yaslanıp göğsümden fırlayacakmış gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

İçerisi soğuktu, kollarımı etrafıma doladım ve yukarı dönmeden önce kendimi hazırlamaya çalıştım. Kesin olan bir şey vardı, gecenin geri kalanı boyunca her Ejderha’dan köşe bucak kaçacaktım.

DARCY

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evin geniş koridorlarını arşınlayıp dışarıya açılan bir kapı aradım. Temiz hava almaya ihtiyacım vardı. Tory ortalıktan kaybolmuştu ve krallıklarını nasıl yöneteceğimi, Semavi Konsey'in uğruna çabaladığı her şeyi nasıl mahvedeceğimi sorgulayan Faelerle bir dakika daha geçirirsem kafayı yiyecektim.

Bir kaçış yolu aramaya devam ederken bir an Hotel Cali-fornia'da olduğum hissine kapıldım, sonu gelmez koridorlarda bir o yana bir yana dönüyordum.

Hadi ama, nerede bu çıkış???

"...nerede ne yapman gerektiğini öğrensen bu döngüyü tekrar tekrar yaşamak zorunda kalmazdık, değil mi?"

Lionel'ın sesini duymamla içim ürperdi. Evinin koridorlarında dolaşmamın *hiç* hoşuna gitmeyeceğinden emindim.

Yakınlardaki ejderha —*başka ne olacaktı zaten?*— heykelinin gölgesine saklandım. Bu kuytu köşede bile ufacık bir toz zerresi yoktu. Temizlik personeline hayran kalmamak elde değildi.

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle ejderhanın kıvrık kuyruğunun arasındaki ufak delikten koridorun karşısındaki kapıdan çıkmasını izledim.

Sıvadığı kollarını indirip düğmelerini ilikledi. Üzerinde kan lekeleri gördüğümde yüreğim ağzıma geldi.

“Bir bu eksikti,” diye homurdandı lekeleri fark edince. “Şimdi bir de gidip üzerimi değiştirmek zorundayım!” diye bağırdı odaya. Hışımla koridoru aşıp merdivene yöneldi, âdeta ateş püskürüyordu.

Kalbim kaburgalarımı son sürat dövüyor, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Lionel’ın dönmeyeceğinden emin olmak için birkaç dakika daha heykelin arkasında kaldım. Dönmediğinde saklandığım yerden çıkmak üzere eğildim. Tam da o esnada kapı tekrar açılınca hemen geri kaçtım. Orion’la Darius koridora çıktığında dudaklarım aralandı.

“Isır hadi,” dedi Darius nazikçe. Orion başını iki yana salladı.

“Gerek yok, akşamın başından beri neredeyse hiç büyü yapmadım. Partiye dönmelisin. Oyalanırsan yine aynı şey olacak.”

Darius onun omzuna vurdu. “Özür dil—” diye lafa girmişti ki Orion gerisini getirmesine izin vermedi.

“Dileme. Sana ne zaman el kaldırsa yanında olacağım. Her seferinde onu durduramayabilirim ama orada olacağım.”

“Olmamalısın,” dedi Darius iç geçirerek.

“Yapacak bir şey yok,” diye karşılık verdi Orion. Ardından sesini alçaltarak ekledi: “Hem sonsuza dek böyle gitmeyecek. Yakında gölgelere hükmedeceksin.”

Kaşlarım çatıldı, ne demek istediğini anlamamıştım. Fakat Darius onu başıyla onayladı, keyfi biraz olsun yerine gelmiş gibiydi.

“Gidelim hadi,” dedi ama Orion başını iki yana salladı.

“Biraz hava alacağım. Kalabalıktan hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Ben de öyle. Yine iyisin, kimse seni boy göstermeye zorlamıyor.”

Orion kaşlarını çatıp elini Darius’un omzuna koydu. “Günün birinde bu malikâne senin olacak. Umalım da o gün bir an önce gelsin, ha?”

Darius ensesini ovuşturarak ondan bir adım uzaklaştı. “Bir dahaki sefere babam beni eşek sudan gelinceye kadar döverken kendimi böyle avuturum.” Orion’ın bir şey söylemesini beklemeden koridorda yürümeye başladı, babasının çıktığı merdivenin yanından geçerken yukarıya temkinli bir bakış attı.

Arkada kalan Orion’a bakarken nefesimi tuttum, midem kasıldı. Lionel, Darius’u dövmüş müydü? Bu korkunç bir şeydi. Peki neden Orion buna sık sık şahit oluyormuş gibi konuşmuştu?

Kolumun altına sıkıştırdığım el çantam yumuşak bir sesle yere düştü. Hızla eğilip onu alırken kalbim tekledi. Sıradan bir Fae çıkan belli belirsiz sesi belki duymazdı ama bir Vampir? Duymaması mümkün değildi.

“Kim var orada?” dedi Orion tehditkâr bir sesle. *“Göster kendini. ”*

Telkin büyüsü her bir kasımı ele geçirdi ve biri boynuma tasma takmış da ipine asılmış gibi saklandığım yerden dışarı fırladım. Karşısında beni bulmasıyla gözleri hafifçe açılırken alt dudağımı dişleyip son beş dakikadır neden taştan bir ejderhanın arkasında saklandığıma dair mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştım. Boşuna uğraşıyordum, aklıma bunu haklı çıkaracak hiçbir şey gelmiyordu.

Şaşkınlığını üzerinden atan Orion’ın gözleri hiddetle parladı, çenesi öfkeden seğirmeye başladı.

“Merhaba, parlayan yıldızım!” dedi bir kadın sesi. “Vega İkizlerinden biriyle burada ne yapıyorsun?”

Kafamı koridorun öteki ucuna çevirdiğimde karşımda ellili yaşlarında şık bir kadın buldum. Çene hizasına gelen koyu renk saçları ön kısımlara geldikçe uzayıp sivriliyordu. Teni parıl parıldı ve üzerindeki dar, siyah elbise hem zarif hem de seksiydi. Yüksek topuklu ayakkabılarına rağmen göz açıp kapayıncaya kadar yanımızda bitti. Bu hız tek bir anlama gelebilirdi. O da bir Vampirdi.

önümde belirdiğinde yüreğim ağzıma geldi. Başını eğip beni şöyle bir süzdü. Kendi topuklularıma rağmen boy avantajı ondaydı. “Merhaba, güzel

kız. Ben Stella.”

“Darcy,” diye karşılık verdim eğilip kokumu içine çekmesine aldırmamaya çalışarak.

“Hımm,” diye mırıldandı. “Bu ne güç böyle?” Dişleri uzadı. “Biraz tadına baksam...”

“Dur!” Panikle ellerimi kaldırdığımda parmaklarımda büyümün titreşimini hissettim.

Orion hızla yanıma gelip sahiplenici bir tavırla kolunu belime doladı. “O benim Kaynak’ım, Stella,” diye hırladı dişlerini göstererek.

“Bak sen, son görüşmemizden bu yana boş durmamışsın, bebeğim,” dedi kadın alayla.

Bebeğim mi?

Bakışları tekrar boynuma kaydığında dudaklarını yaladı. Bir adım geri çekildim. “Bir annenin oğlunun Kaynak’ından beslenmesi ne büyük bir suç olurdu. Kendi canımdan, kanımdan böyle bir şey istemek ne büyük bencillik.” Saçını parmağına dolayıp dudaklarını büzdü. Orion’ı manipüle etmeye çalışıyor gibiydi ama içimden bir ses işe yaramadığını söylüyordu.

“Yine başlama,” diye homurdandı Orion bıkkınlıkla. “Burada ne işin var?”

“Aynı şeyi ben de sana sorabilirim.” Bakışları bana kaydı ve sarsak bir adım atarak yanıma yaklaştı.

“Sarhoşsun,” dedi Orion iç geçirerek. “Partiye dön.”

Annesi, “Biraz kalmamdan rahatsız olmazsın, değil mi, meleğim?” diye sordu bana.

Orion’ın kolundan çıktım. “Olmam tabii, zaten ben de gidiyordum.” *Burası dışında herhangi bir yere.* Tam bir adım atmıştım ki Orion bileğimi tutup beni gerisin geri yanına çekti.

Vücudumu kendisininkine bastırdığında ona endişeli bir bakış attım.

Stella dudaklarını yaladı ve gülerek başını salladı. “Yine yapsana. Ama bu sefer biraz daha uzaklaşmasına izin ver. Ko-valamacaya bayılıyorum.”

“Partiye dön,” diye tekrarladı Orion, bu kez daha sertçe. Gür sesinin titreşimini iliklerimde hissettim.

Stella dramatik bir tavırla iç geçirip etrafımızda döndü. “Ah, Lance, beni çok üzüyorsun. Annesiyle vakit geçirmekten keyif alan evladımı özlüyorum. Clara...”

“Sakın onun adını ağzına alma,” dedi Orion tükürürce-sine. “Bu hakkı uzun zaman önce kaybettin.”

Stella *cık* «Ulayarak etrafımızda dönmeye devam etti. Elbisemi çekiştirmeye, elimi tutmaya çalışsa da Orion onu her seferinde geri itti. “Babanı özlüyorum. Çok eğlenceli bir adamdı. Biraz kovalamacaya, avlanmaya, oyun oynama bayılırdı. O akademide öğretmen olduğundan beri çok sıkıcısın.” Kadın uzanıp yanaklarına hafifçe vurduğunda Orion beni bırakmamak için buna göz yummak zorunda kaldı.

Kadının bakışları bana kaydı. “Armut dibine düşermiş, meleğim. Senin damarlarında nasıl Vahşi Kral’ın kanı akıyorsa bebeğiminkinde de bir avcının kanı akıyor. Uyması gereken bir sürü kural, bunları çiğnemesi hâlinde ödemesi gereken bir dünya bedel olmasa bu evin bir ucundan ötekine kadar o güzel boynunu kovalar, en sonunda seni köşeye kıstırdığında da kanını kuruturdu.”

“Kes şunu,” diye çıkıştım sinirle. Gördüğüm muameleden, kedilerin elinde oyuncak olmuş bir fare gibi hissetmekten nefret ediyordum. “Bırakın beni siz de,” dedim Orion a fakat göğsünden yükselen alçak sesli hırıltı bana buna hiç niyeti olmadığını söylüyordu.

Stella hevesle başını salladı. “Evettt, bırak gitsin. Kaçsın.” Ağzını açıp sertçe geri kapadığında Orion’ın kollarında olmak gözüme o kadar da kötü görünmedi.

Bir elimle Orion’ın gömleğini tutup öteki elimi kadına doğru uzattım.

“Git. Başımızdan. Yoksa seni zorla gönderirim.” içimdeki Fae’yi böyle kucaklamış olmaktan gurur duydum.

Kadın bana şaşkın şakın baktı, elini kalbine götürerek bir adım geriledi. Hâlâ sendeliyordu ama Orion’ın sarhoş olduğunu söylemesine rağmen burnuma alkol kokusu gelmiyordu. “Vahşi Kral’ın kızının benimle *böyle* konuşmasına izin mi vereceksin?” dedi.

Orion ona sert bir bakış attı. “Bekçisi değilim ya. Canı ne isterse yapar, ne isterse söyler.”

“Ah! Ne biçim bir çocuksun sen. Elimde olsa bir an bile düşünmeden seni Clara’ya değişirdim.”

Orion gerildi, belimdeki kolu titremeye başladı. “Ben de seni babama değişirdim.”

Kadının gözleri karardı, sonra yaşlarla doldu. Koca koca damlalar yanaklarından aşağı süzüldü. “Nasıl böyle bir şey söylersin? Senin için yaptığım onca şeyden sonra beni nasıl böyle incitirsin?” Bu kez öncekinden de dramatikti. Bu saçmalıklarla uğraştığı için Orion’a acımadan edemedim.

Orion sessiz kalıp Stella’nın böğüre böğüre ağlamasına izin verdi. “Baban bu yüzden gitti, yetiştirdiği oğluna dayanamadı. Oysa nasıl da umut vadediyordun. Ama kendi kalbinin sesini dinleyip onunkini kırdın. *Bu yüzden* intihar etti.”

“Babam intihar falan etmedi. Çocuk gibi davranmayı kes,” dedi Orion buz gibi bir sesle. Ebeveyn olan o, çocuk olan an-nesiydi sanki.

Keşke etseydi! ’ diye bağırdı Stella tiz bir sesle. Sonra arkasını dönüp gözyaşları içinde koridorun sonuna koştu.

Orion derin bir nefes verdi. “Buna şahit olmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Onun... bazı sorunları var.”

“O iyi mi?” diye sordum. Hıçkırıklarının yankıları hâlâ kulaklarımızı doldururken ne düşüneceğimi bilemiyordum.

“Hepsi numara. Sakın inanma. Etkilendiğini fark ettiği an pençelerini üzerine geçirir ve asla bırakmaz.”

Hâlâ benimkini sıkıca tutan eline baktım. Vücutlarımız sımsıkı birbirine yaslanmıştı ve teninin sıcaklığı benimkine sızıyordu.

“Bırakmamak demişken.” Kaşımı kaldırdığımda elimi bı-raksa da geri çekilmeden önce yarım saniye kadar oyalandım.

Omzumun üzerinden arkama bakıp parmağımla koridorun ucunu işaret ettim. “Çıkış orada mı?”

Orion’ın yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. “Bir şey unutmuyor musun, Mavi?”

“Ha...” Omuzlarımı silktim. “Hayır?”

“Heykelin arkasında ne yapıyordun?”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Çok ısrarcısınız. Belki de karanlık köşelerde saklanmayı seviyorumdur.”

Bir kahkaha patlattığında sırıttım.

Haneme bir puan.

“Yürü hadi, sana yolu göstereyim. Yürürken de bana işin aslını anlatırsın.” Yanıma geçip elini belime koymasıyla tenim alev aldı, nefesim kesildi.

“Ee?” dedi sessiz kaldığımda.

“Lionel’ın sesini duydum ve evinde bir casus gibi dolaşırken yakalanmak istemedim.”

“Mantıklı bir karar,” dedi. “İçeride ne yaptığımızı da anladın sanırım?” diye ekledi kasvetli bir tavırla.

Gözlerimi ayaklarımızın altındaki parlak ahşap zemine indirdim. “Evet,” diye fısıldadım.

“Lionel’ın oğluna nasıl davrandığını artık biliyorsun yani?” Onu başımla onayladım, midem kasıldı. “Darius’un *bize* nasıl davrandığını da biliyorum,” diye mırıldandım.

Orion sözlerimi düşünür gibi bir süre sessiz kaldı. “Darius sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor.”

“Bu, hiçbir şeyin mazereti ol-”

“Biliyorum,” dedi sertçe. İç geçirip ekledi: “Vârisler hakkında konuşmayalım. Zaten neredeyse bütün hafta başımı ağrıtıyorlar.”

Onu başımla onayladım. Aramıza çöken sessizlik havayı yoğunlaştırdı, nefes almayı zorlaştırdı. Düşünebildiğim tek şey belimdeki eli, burnumu dolduran tarçın ve erkeksi kokuşuydu.

Bir an onunla böyle yan yana yürümenin ne kadar doğal geldiğini düşündüm. Ama sonra köşeyi dönünce beni bıraktı ve büyü bozuluverdi. Orion benim öğretmenimdi. Aramızdaki ilişki bundan ibaretti. Okuldaki kızların yarısı ona hayrandı ama o dokunmak değil, sadece uzaktan bakmak için yaratılmış bir adamdı. Ve bu, kötü adam havası yeterli değilmiş gibi onu daha da çekici kılıyordu.

“Anneniz... ilginç birine benziyor,” dedim sessizliği bozarak.

“Kibarlık ediyorsun. O, düpedüz kötü kalpli bir kadın. Ondan uzak durmanı tavsiye ederim. Ağzından çıkan her şey karşısındakini manipüle etmek için uydurduğu yalanlardan ibarettir.”

“Babanız hakkında söyl-”

“Dediğim gibi, yalan. Babam bir büyü kazası sonucu öldü. Her şeye bizzat şahit oldum.”

“Ah,” dedim. Kalbim onun için sızladı. Hem öz hem de fani dünyadaki ailemi kaybetmiş, anne sevgisi nedir hiç tat-mamıştım ama tüm bunlar

aklım hiçbir şeye ermezken olmuş bitmişti. “Çok üzüldüm.”

Orion derin bir nefes aldı. “Geçti gitti. Böyle şeyleri dü-şünmemeye çalışıyorum.”

Yerden tavana kadar uzanan pencerelerle dolu uzun bir koridora çıktık. Camların ardında, ortasında tabanı mavi ışıklarla aydınlatılmış dikdörtgen şekilli bir havuz olan göz alıcı bir avlu uzanıyordu. Orion kapıyı açtı ve arkasından açık havaya çıktım. Sarmaşık kaplı duvarların önüne sıralanmış saksı bitkileri altın renkli peri ışıklarıyla bezenmişti. Havuzun sağında birkaç şezlong, solundaysa barbekülü bir bar duruyordu.

“Nereye geldim ben böyle?” dedim kendi kendime gülerek.

Orion sırıtarak barın arkasına geçti. “Hanımefendi ne arzu eder?” diye sordu Acrux uşaklarını aratmayacak kadar resmî bir tavırla. Gülerek barın öteki tarafındaki taburelerden birine oturup çantamı yere bıraktım ve için için yanan tenimi serinleten esintinin tadını çıkardım.

“Hımm... Manhattan,” dedim alayla. Orion başını yana eğdi.

“Korkarım saçmalıklarımız taze bitti. Soda şaraba ne dersin? Üzerine minik bir şemsiye bile dikerim.”

Başımla onayladım. Önce içkimi hazırladı, ardından da kendine viski doldurdu.

“Bu gece ne kadar göz alıcı göründüğünü söylemiş miydim, Darcy?”

Darcy.

Bana adımla hitap etmişti. İlk kez. Neden o söyleyince kulağıma bir isimden çok daha fazlasıymış gibi gelmişti? Sanki bir ok atmış, hem bedenimi hem ruhumu delip geçmişti.

Kahretsin. Bu adamı hemen aşmam gerekiyordu. Neden her şeyinden bu kadar etkileniyordum?

Ulaşılmaz olması. Evet, nedeni buydu. Herkes sahip olamayacağı şeyleri isterdi ve Profesör Orion gözümde en ulaşılmaz şeydi. Bu kadar basitti. Tabii bir de o kasları, sakalı, koyu renk gözleri ve gamzesi vardı. Ama hepsi bu kadardı.

“Hatırladığım kadarıyla hayır, Profesör,” diye fısıldadım. İstesem de sesimi daha fazla yükseltemezdim.

“Yapma şunu,” diye homurdandı içkimi önüme bırakarak.

Elinde bardağıyla barın arkasından çıkmasını izledim. Yanımdaki tabureye oturdu, kolu benimkine değiyordu.

“Neyi yapmayayım?” Yüzümü havuza dönüp içkimden bir yudum aldım. Soda dilimde köpürürken şarap göğsümü ısıttı.

“Ne olduğunu bal gibi biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum. Kaotik düşünce tarzınızı sandığınız kadar iyi anlamıyorum.” Bardağımı ağzıma götürürken göz ucuyla ona baktım.

O da aynısını yaptığında viskinin aşina olduğum kokusu burnuma geldi, tüm duyularımı ayağa kaldırdı. Bu koku, ofisine her gelişimde kendine yeni bir şişe açması bir tür tetikleyici hâline gelmişti. Her seferinde ağzında kalan tadı merak ediyordum. Sonra öpüşsek dişlerinin dilime değip değmeyeceğini düşünüyor, ardından onu hayalimde soymaya ve gömleğinin altındaki kaslarının nasıl göründüğünü gözümde canlandırmaya geçiyordum.

“Sana bir şey getirdim,” dedi. Sesiyle daldığım fantezilerden sıyrıldım.

“Öyle mi?”

Başıyla onaylayıp iç cebine uzandı ve örülmüş mavi saç tutamımı çıkardı. Kalbim tekledi, dudaklarımdan boğuk bir ses döküldü. Uzandığımda onu bileğime geçirdi.

İşini bitirdiğinde elimi bırakmadan gözlerini bilekliğe dikti. “Zamanı geldiğinde bunu kendi başına alacağından hiç şüphem yoktu. Gerçi bunu

kendi ellerimle yapmaktan büyük zevk duyduğumu da inkâr edemem.”

Öylece ona bakakaldım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, dilim tutulmuştu.

“Ama Faeler başka Faelerin savaşlarına karışmaz,” deyiverdim. O gün yaptığı şeylerin sadece ama sadece benim için olduğunu öğrenmek başımı döndürmüştü.

İçkisini bitirip bardağını bara koydu ve ayağa kalktı. Bana bir cevap vermedi. Kıyafetlerini çıkarmaya başladığında ona ne söylediğimi bile unuttum.

“Şey... ne yapıyorsunuz?” diye sordum hafifçe gülerek. Orion ceketini, ayakkabılarını, çoraplarını çıkardı. *Aman Tanrım.*

“Partilerden nefret ederim ama yüzmeye hayır demem.” Sırtı bana dönük olsa da gömleğinin düğmelerini açmasını, kumaşın omuzlarından ipek bir çarşaf gibi kayıp düşmesini büyülenmiş gözlerle izledim. Gözlerim belinden başlayıp pantolonun içinde kaybolan kaslarında gezindi. Bronzlaşmış geniş omuzlarında ellerimi gezdirmek istiyordum.

Pantolonunu çıkarıp siyah baksırıyla havuzun kenarına yaklaştığında tenim ısındı.

içimde bir arzu dalgası kabarınca bacaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Orion profesyonel bir yüzücü gibi eğilip havuza atladı ve mükemmel bir zarafetle suyun altında kayboldu.

içkimi bitirip bardağımı masaya koydum ve minik şemsiyeyi parmaklarımın arasında döndürdüm. Orion yüzeye çıkmayınca içime bir huzursuzluk çöktü.

Şemsiyeyi bırakıp ona bakmak için havuzun kenarına koştum. Ne kadar baksam da onu göremedim. Nabzım hızlanmaya başladı, aradan ne kadar zaman geçmişti? Bir dakika mı? îki mi?

Dizlerimin üzerine çöküp biraz daha eğildim.

Bir saniye, hava büyüsüyle bir şey—

Hemen altımda yüzeye çıkıp kolumu yakaladı ve beni doğruca havuza çekti. Suyun en derin kısmına batarken attığım çığlık yüzümün önünü hava kabarcıklarıyla doldurdu.

Göğsüm çoktan şişmişti ve Orion beni birden suya çektiğinden doğru düzgün nefes almaya fırsatım olmamıştı. Aniden beni arkamdan ittiğinde dizlerimin üzerine çakıldım. Hava her nasılsa etrafımda özgürce akmaya geri dönmüştü. Şaşkınlıkla etrafıma bakındığımda havuzun duvarına büyüyle yapılmış geniş, dikdörtgen şekilli bir hava boşluğunda olduğumu anladım. Derin bir nefes alıp ıslak saçlarımı yüzümden çekerek doğruldum.

içeride yalnızdım. Kafamı kaldırıp üzerimde dalgalanan suyu, yüzeyden yansıyan mavi ışıkları izledim. Sırılsıklam olmuş, dibe batarken topuklularımın tekini kaybetmiştim ama umurumda değildi. Parti zaten berbattı ve içinde bulunduğum an akmış makyajımı ve ıslak elbisemi düşünerek mahvedeme-yeceğim kadar inanılmazdı.

Sağımdaki pasparlak suyu izlerden görüş alanıma bir gölge girdi. Orion sanki karada yürüyormuş gibi kolayca duvarı aştı.

“Bu harika bir şey,” dedim gülerek. Yankılanan sesim kulaklarımı doldurdu.

“Seni havuzun dibine sürüklediğime kızmadın yani?” diye takıldı.

Yaptığı büyüyü işaret edip yamuk bir gülümsemeyle, “Buna değer,” dedim.

Umarım günün birinde ben de böyle şeyler yapabilirim.

Islak teni dikkatimi çektiğinde ansızın vücudunun her bir santimini keşfetme arzusuna kapıldım. Eski sevgilim ilk seferimizin ardından beni terk ettiğinden beri erkeklerle biraz eğlenmekten öteye gitmemiştim. Daha ileri gitmek hiç içimden gelmemişti. Ta ki Orion’a kadar. Hayatım boyunca kimseyi onu istediğim kadar istememiştim.

Parti için kısalttığı sakalı sert çene hattını ve yanağındaki çekici gamzeyi ortaya çıkarmıştı. Beni buraya, dış dünyadan uzağa getirmişti. Yalnızdık. Bakışlarındaki yoğunluk beni bir geceliğine öğretmen rolünü bırakıp bana çekildiğini itiraf edeceğini ummaya itti.

Başını kaldırıp kaşlarını çattı. “Yukarıda birlikte olmamamız için binlerce neden var.”

Sözleri tüylerimi diken diken etti, sertçe yutkundum. Sırtımı havuzun serin fayanslarına yasladığımda ürperdim.

“Uymam gereken o kadar çok kural var ki hepsini saymaya başlasam sabahı ederiz,” dedi.

“Boş verin o zaman, efendim.” Dudaklarım ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı, kalbim heyecandan pır pır ediyordu.

Orion yanıma gelip ellerini iki yanıma koydu. “Efendimleri, profesörleri bırakmanın zamanı çoktan gelmedi mi sence de?”

Cevap ağzımdan değil, vücudumdan geldi. Beni için için tüketen bu duygunun kıvılcımlandığı günden beri en çok hayalini kurduğum şeyi yaptım. Uzanıp parmaklarımı çenesindeki kirli sakala sürttüm, başparmağımı yanağındaki gamzeye koydum.

Aramızdaki mesafe birden dayanılmaz oldu, etrafımızda dönen hava elbisemin açıkta bıraktığı çıplak tenime çarpıp beni üşüttü. Ellerinin, karnının ve göğsünün sıcaklığına ihtiyacım vardı.

“Lance,” dedim usulca. Tekrar gözlerine baktığımda göz bebeklerinin genişlediğini gördüm.

Aramızdaki mesafeyi bir çırpıda kapattı ve dudaklarıma yapıştığında saf günahı tattım. Barut ateşle buluşmuş, beni içten dışa yakan, her bir zerremi küle çeviren bir yangın patlak vermişti.

Kendimde olsaydım ağzımdan kaçan çaresizlik dolu ses beni utandırırdı. Fakat kendini bana bastırıp bir bacağımı beline dolaması aklımı başımdan almıştı.

En derin arzularım nihayet gerçeğe dönmüş gibi ellerim o muhteşem bronz teninin her santiminde gezinmeye başladı. Ama kaslarını hissetmek yeterli

değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Güzel kabuğunu tırmalamak, etini ve kemiğini aşıp en derinlere inmek istiyordum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Orion ellerini saçlarımın arasına geçirip başımı geriye çekerek dudaklarımdan zevk dolu bir inilti kopardı. Çıkardığım sesi yutup dilini ağzıma kaydırarak kalbimi daha önce hiç atmadığı bir ritimle attırmaya başladı.

Beni, bunu yapmaması gerekiyormuş ama yapmazsa ölecekmiş gibi öpüyordu. Aynı arzuyla ona karşılık verdim, büyüm taşıp damarlarıma karıştı. Engin, bilinmeyen bir enerjinin uğultusu her yanımı sardı, tenimin hemen altına akın etti. Orion da bunu fark etmiş gibiydi. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu, tenlerimizin değdiği her nokta statik enerjiyle çıtırdıyordu.

Hiç tatmadığım kadar derin bir arzuda kayboldum.

Orion'ın eli elbisemin yırtmacını buldu. Parmaklarını çıplak bacağımın yukarısına kaydırdığında nefesim kesildi. Sırtıma yayılan sıcaklık uyluğumu kavrayıp sıkmasıyla bacaklarımın arasına toplandı.

Aramızda bu kadar az giysi varken sertliğinin her santimini bacaklarımın arasında hissedebiliyordum. Büyüklüğü nefesimi hızlandırdı, dudaklarımdan aç bir inilti döküldü. Bu öpücüğün ne kadar ileri gideceğini merak ettim.

Parmaklarım saçlarının arasına kayarken düşüncelerim yine dağıldı. Orion'ın boğazından arzu dolu bir hırıltı yükseldi, elini elbisemin altına, bacaklarımın arasına kaydırıp külotumun üstüne koydu. Parmakları hassas tenimi okşayıp kumaşı kenara sıyırdığında aklımı kaçıracağımı sandım. Sırtım yay gibi gerildi, bana sunacağını bildiğim zevk için ona yaklaşmaya çalıştım.

Fakat Orion derin bir nefes verip elini kalçama götürdü. Parmakları vücudumun dizginlerini eline almaya çalışan bölgesinden uzaklaştığında zihnimdeki ses az da olsa dağıldı.

Neredeyse aynı anda geri çekildik. Sertçe yutkundum, öpücüğünün etkisini hâlâ her yerimde hissediyordum. Dudaklarım karıncalanıyor, yanaklarım sakalı yüzünden yanıyordu. Hâlâ beline sarılı duran bacağımın kasları zonkluyor, kalbim dudaklarının yokluğuyla sızlıyordu.

Üzerimizde bekleyen gerçeklik bizi yine birbirimizden ko-parmayacakmış gibi nefes nefese, sessizce birbirimize baktık. O da ben de bunun tek seferlik bir şey olacağını biliyorduk. Artık tek yapmam gereken bedenimi de buna ikna etmekti.

Bacağımı indirip omuzlarından destek alarak yere bastım. Orion bir süre daha beni tutmaya devam etti. Aramızdaki hava tam da bu sırada değişti. Gözleri karardı. Ne düşündüğünü söylemesine gerek yoktu. *Bu bir daha asla tekrarlanmayacak.*

Bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama ondan önce davrandım, sonsuza dek sessiz kalmaya mahkûm olmak istemiyordum. Bu büyülü baloncuğu terk ettiğimiz an olacakları biliyordum zaten, söylemesine gerek yoktu. “Gidelim hadi.”

“Biraz daha kalabiliriz... sen de istersen.” Bana onu yaralamışım gibi bakıyordu ama onu iyileştirmek asla bana düşmeyecekti.

Başımı iki yana sallayıp havuzun yüzeyine baktım. “Hayır, artık gerçekliğe dönsek iyi olur.” *Burada ne kadar uzun süre kalırsam ayrılmam o kadar zor olacak.*

“Seni buraya getirdiğim için bana kızgın mısın?” diye sordu. Başımı indirdim ve bir an kaşlarının arasındaki derin çizgiye dalıp gittim.

“Hayır.”

Yüzüme uzanıp parmaklarını hafifçe çenemde gezdirdi. “Böyle olması gerektiğini biliyorsun.”

Onu başımla onaylayıp beni bir mıknatıs gibi kendine çeken dokunuşundan uzaklaştım. “Biliyorum.”

Havuzun dibinde olan havuzun dibinde kalır.

“Gel o zaman, Mavi.” Elini uzattı.

Titrek bir nefes alıp elimi avucuna bıraktım. “Artık bana öyle seslenmesen iyi olur.” Islak saçlarımın bir tutamını çekiştirdim. “Zaten artık mavi değiller.”

Gözleri yine gölgelense de başıyla onayladı. Suyun içine dönüp beni arkasından sürükledi. Derin bir nefes alıp büyülü duvarın ötesine geçtim. Tenimin üzerinden kayıp geçen su, bir daha asla var olmayacak o özel baloncuğu doldurdu.

Elimi onunkinden çekip yüzerek havuzun yüzeyine çıktım. Derin bir nefes alıp kenara doğru kulaç attım. Fayansların üzerine zıpladığımda gece serinliği tenimi ürpertti.

Orion da birkaç saniye sonra başını çıkardı. Ayakkabımın tekini yanıma bırakıp havuzdan çıktı. Ayağa kalkıp kollarımı göğsüme dolayarak büyümle parmak uçlarımdan biraz sıcak hava üflemeye çalıştım. Bir fırtınanın ortasında ateş yakmaya çalışıyor gibiydim, çıra oradaydı ama bir türlü tutuşmuyordu.

“Gel,” dedi sertçe. Bana doğru bir adım atıp elini önüne uzattı.

Beni etrafımı sarmalayan sıcak havayla bıraktı ve kendi kıyafetlerini toplayıp üzerini kuruttu. Giyinmeye başladığında başımı çevirdim. Mutlu bir rüyadan uyanıp berbat gerçekliğe dönmüştüm. Ama tekrar uykuya dalmak istiyordum.

Elbisem kurudu ve saçlarım gevşek bukleler hâlinde sırtıma döküldü. Orion’ın kaşla göz arasında kuruttuğu ayakkabımın tekini giyip barın başına döndüm. Çantamı alıp aynamı çıkararak makyajıma göz attım. Bir mucize eseri gayet iyi görünüyordum. Maskaram suya dayanıklıydı, üstelik vaadini sonuna kadar kanıtlamıştı. Yine çantama uzanıp pudramı çıkardım ve yüzümün geri kalanına çekidüzen verdim. Bakışlarım bileğimdeki örgüye kaydığında kalbim sızladı. Onu da çıkarıp diğer her şeyle birlikte çantama soktum.

Oyalanacak bir şeyim kalmayınca derin bir nefes alıp Ori-on'a döndüm. Çoktan giyinmişti, elleri ceplerinde, sırtı bana dönük duruyordu.

"Ablam burayı çok severdi," dediğinde şaşkına döndüm.

Yanına geçip güzel avluya göz gezdirdim, "öyle mi?"

"Çocukken buraya gelirdi. O zamanlar her şey çok basitti tabii. Dünya gözümüze toz pembe görünürdü."

"Ne oldu ona?" diye sordum profiline kaçamak bir bakış atarak.

Kaşları çatılmış, gözlerindeki karanlık tüm hiddetiyle geri dönmüştü. Uzunca bir süre sessiz kaldı. "Kötü Faelere bulaştı."

"Acruxlara mı?" diye tahmin yürüttüm. Bunun üzerine havuzdan çıktığımızdan beri ilk kez bana baktı.

"Tehlikeli sularda yüzme, Bayan Vega." Sesi resmiydi ve böyle olacağını bilmeme rağmen canımı yakması sinirimi bozdu. Bir şey söylemediğimde sessizce iç geçirdi. "Onu görmek ister misin?"

"Clara'yı mı?" dedim. Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle başını aşağı yukarı salladı. "Evet, isterim."

Cam kapılara yöneldiğinde onu takip ettim. İçeri girmemizle tenimi saran sıcak havanın tadını çıkardım. Evin duvarları arasında daimi bir ateş yanıyordu sanki, bir volkanın derinliklerindeydik âdeta.

Orion önden yürümeye devam etti, uzun koridorlarda ilerlerken bir kez bile arkasına bakmadı. İçerideki tek ses topuklarımın tıkırtısı ve onun zemini döven ayaklarının sesiydi.

Çok geçmeden Lionel'ın daha önce çıktığı merdivenin dibinde durdu. İçimi bir gerginlik sardı. Bir üst kata uzanan duvar fotoğraflarla doluydu. Orion birkaç basamağı tırmanıp içlerinden birini aldı. Yanına çıktığımda altın çerçeveyi bana uzattı.

Elimdeki kareye bakarken parmaklarım beklentiyle karıncalandı. İçinde bulunduğumuz evin ön kısmındaki geniş verandada çekilmiş bir grup fotoğrafıydı bu. Dört Acrux ferdi ortadaydı. Darius tahminimce on beş yaşlarında olmalıydı. Sollarında diğer Konsey üyeleri ve Vârisleri duruyordu. Arkalarına da tanımadığım birkaç kişi toplanmıştı.

Sağlarında Orion'ın annesi Stella, hemen yanındaysa sıkılmış görünen Orion duruyordu. Şu anki hâlinden taş çatlasın birkaç yaş küçük olmalıydı. Onun yanındaysa kumral saçlı, çilli bir kız duruyordu. Orion uzanıp onu işaret etmeden de kim olduğunu anlamıştım. Kardeşine yaslanmış, yüzüne hiçbir sorunu olmadığını düşündüren sakin bir gülümseme kondurmuştu.

"Bu fotoğraf... kaybolduğu gece çekilmişti," dedi sert bir sesle. Dehşetle ona döndüm, gözlerindeki hüzün kalbimi sızlattı.

"Ne oldu ona? Partiden birlikte ayrılmadınız mı?"

Dudaklarını birbirine bastırdığında bana daha fazlasını anlatmayacağını anladım. Yine de bu bir şey bildiği anlamına gelirdi.

"Lance?" diye fısıldadığımda sırtını dikleştirdi.

"Madem sana Mavi diyemiyorum, sen de bana böyle diyemezsin." Çerçeveyi elimden kapıp duvara geri astı. Nedense bu, canımı gece boyunca verdiğimiz diğer sözlerden daha çok acıttı. Havuzun başında bana Mavi dememesini söylediğimde o da böyle hissetmiş olmalıydı.

"Partiye dön artık," dedi iç geçirerek. Gözleri hâlâ fotoğraftaydı. Ağzımı açıp bir şey söylemeye fırsat bulamadan irkilip merdivenin üst kısmına baktı, ifadesi değişti. Bir şey duyduğu ortadaydı.

"Ne oldu?" diye sorduğumda başını iki yana salladı.

"Git," diye hırlayıp basamakları koşarcasına tırmandı ve köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Aniden çekip gitmesi karşısında şok içinde kalakaldım ama hızlıca kendime gelip bir üst basamağa çıktım ve fotoğrafı tekrar duvardan indirdim. Geçtiği

her yeri yakan o tuhaf enerji tekrar kabardı, ellerim kendiliğinden hareket etmeye başladı. Çerçeveyi çevirip arka kısmını çıkardım.

Bir şekilde orada olacağını bildiğim şeyi bulduğumda nabzım hızlandı. Çerçevenin ardında Astrum'un Tarot kartlarından biri saklıydı. Üzerinde boynuzlu, kırmızı bir canavar resmi vardı, altında Şeytan yazıyordu. Kartı çevirip arkasındaki yazıyı okurken içime bir korku çöktü.

Sözcükler göğsümün sıkışmasına neden oldu. Kartı hızlıca cebime atıp çerçeveyi kapatarak duvara geri astım.

Arkamı dönüp içimi ürperten korkuyla aşağı indim. Tory yi bulup ona kartı göstermem gerekiyordu. Ay Tutulması'na sadece bir hafta kalmıştı, tarihi Hesaplaşma'nınkiyle çakışıyordu. O gün bizi nelerin beklediğini bilmiyordum ama hazırlıklı olmamız gerekiyordu.

ORION

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Darcy'yi bir başına bırakıp basamakları koşarak çıkarken kafam allak bullaktı. Bir dahaki görüşmemizde her şey normale dönecekti. Normalden kastım da ben yanında olduğum her an içimi dağlayan özlemi bastırmaya çalışacaktım, Darcy de beni ona ve diğer herkese bok gibi davranan şerefsiz bir profesör olarak görmeye devam edecekti.

Sahanlığa çıkıp kulaklarımı dört açarak mavi saçlı kızı kafamdan atmaya çalıştım. *Artık mavi değil, aptal. Sok şunu kafana. Bunun hiç olmaması gerekiyordu.*

Sessiz adımlarla Lionel'ın odasına yaklaştım ve önüne geldiğimde durdum. Kimsenin içeri girmesine izin yoktu. Dayak yemek ya da becerilmek üzere değilsen tabii. Erkekler kendini şanslı saymalıydı, Lionel yalnızca kadınlardan hoşlanırdı.

Vampir kulaklarıma gelen sesler midemi bulandırdı. Düşüp kalktıklarından haberim vardı ama yine de içim çekildi.

Annemin sesindeki baştan çıkarıcı tını kulaklarımı kesip atmak istememe neden oldu. Yine de Darcy'yle merdivende dururken Lionel'ın ağzından duyduğum şey yüzünden onları dinlemeye devam ettim. *"Tutulmaya sadece bir hafta kaldı."*

Kalbim düzensiz bir ritimle atıyordu. Lionel beni enselerse yapacaklarını gayet iyi biliyordum. Fakat beni oğluna bağlarken hesaba katmadığı bir şey vardı. Onu *her şeyden* korumak zorundaydım. Buna sadist babası da dâhildi. Yani kapısının önünde pusuya yatıp Lionel zzraczznın annemi

becermesini dinlemek Darius'u korumama yardımcı olacaksa bunu yapmaktan başka çarem yoktu.

"Geçen sefer yanlış seçim yaptık." Sert sözünün arkasından zevkle homurdandığında gözlerimi yumup duyduğum sesi hafızamdan silmeye çalıştım. Ağzından çıkan her söz göğsümde kanlar içindeki cansız bedenini ayaklarımın dibinde görmek isteyen öfkeli yaratığı uyandırıyordu. *Bunu bir kenara yaz, Lionel. O gün eninde sonunda gelip çatacak.*

"Lance'i kullanmalıydın," dedi Stella.

Ona anne demeyi uzun zaman önce bırakmıştım. Anneler çocuklarına göz kulak olurdu ama o, bunu yapmamıştı. Sesindeki küçümseme de son zamanlarda beni ne kadar önemsemediğinin kanıtıydı. Bir zamanlar, Zodyak a başlamadan önce, hayatının ışığıyken şimdi ara sıra tekmelediği bir köpek olmuştum. Bizi bu hâle getiren şeyden zerre kadar pişman değildim. Ölmemi istiyorsa ona inat yaşayacaktım.

"Öyle deme," diye homurdandı Lionel. "Hiç değilse o bir halta yarıyor, son zamanlarda söylenmeden vazifesini yerine getiriyor. Benim oğlumsa eline geçen her fırsatta bana kala tutuyor."

İkisi de sessizliğe gömüldüğünde duvara vuran yatak başlığının sesi beynimi deldi.

Stella heyecanla kıkırdadı. "Sen çok fena bir adamsın. Faelere haddini bildirmeyi çok iyi biliyorsun, değil mi, Lion?"

Şimdi kusacağım.

Bir süre kesik nefesler ve duvara vuran yataktan başka bir şey duyulmadığında biraz bilgi için annemin seks maceralarını dinlemeye değer mi yoksa yok yere kendime işkence mi ediyorum diye sorguladım.

Ay Tutulmasında şüphelendiğim şeyi yapmayı mı planlıyorlardı yoksa sadece eski günleri mi yâd ediyorlardı? Cevabı bilmem gerekiyordu. Çünkü aynı şeyi tekrarlayacaklarsa başımız büyük belada demekti.

“Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım, bu kez doğru Fae’yi seçeceğiz,” dedi Lionel.

Sesler iyice şiddetlendiğinde daha fazla dayanamayıp kapıdan uzaklaştım. Acrux malikânesinin koridorlarına dalıp hızlı adımlarla balo salonuna dönerken kalbim canımı yakacak kadar hızlı çarpıyordu.

Bunun olacağından korkmuştum. Ve haklı çıktığımı öğrenmek korkunun bir hastalık gibi her hücremi ele geçirmesine, iliklerime işlemesine neden oldu.

Aynı şey tekrarlanamaz.

Gözümün önüne Clara’nın yüzü geldi. Burnundaki çiller, yamuk gülümsemesi, ölmeden hemen önce titreyen omuzları...

Balo salonunun kapısına vardığımda midem ağzıma geldi. Durup elimi duvara yaslayarak öfkeyi, her yanımı felç eden paniği ve ablamı kaybetmenin yakıcı acısını, o berbat gecenin anısını bastırmaya çalıştım. Zamanda geriye gidip her şeyi değiştirmek istedim. Şimdi olsa her şeyi farklı yapardım. Beni oğluna bağlayacak büyüyü yapmadan önce Lionel’ın kafasını koparırdım. Clara’yı azabından, onu tüketen gölgelerden kurtarırdım.

Kulaklarım uğulduyor, uzamış dişlerim bundan sorumlu herkesi öldürmem için bana yalvarıyordu.

Derin bir nefes alıp içeriye girdim. Kalabalığı tarayıp Dar-ius’u aradım. Önce Darcy’yi buldum ve gözlerimi birkaç saniye üzerinden alamadım. Grus ve kendini beğenmiş kraliyet yanlısı arkadaşlarıyla konuşması içimi huzursuz etti.

Vahşi Kral’ın kızını öpen kimdi, aptal herif?

Dişlerimi biraz fazla sertçe sıktığımda şakaklarım zonkladı. Bir an için kendimi kaybetmiştim. Ona bir daha el sürmeyeceğime yemin etmeme rağmen yaptığım şeyi geri alamazdım. Terazi içgüdülerim, hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi beni azarlıyor, ona umut verip hemen arkasından üzerinde tepinerek Darcy’ye haksızlık ettiğimi söylüyordu. Ahlaki pusulam

fena şaşmıştı ve bunu düzeltmenin tek yolu bu işi başlamadan bitirmekti. Ama bir şey bana engel oluyor, karnıma saplanmış hançer gibi canımı yakıp beni gerçeği kabullenmeye zorluyordu.

Tamam, belki onu hemen unutamam. Ama eninde sonunda onu aklımdan atacağım.

Bakışlarımı nihayet ondan ayırdığımda salonun öteki ucundaki Darius'u gördüm. Diğer Vârislerle birlikteydi, yüzünde donuk bir ifade, gözlerinde için için yanan bir ateş vardı. Bakışları varlığımı hissetmiş gibi doğruca benimkilerle buluştuğunda başımla onu yanıma çağırdım.

Arkadaşlarına bir şey söylemeden yanlarından ayrıldı. Gergin bir sessizlik içinde salondan çıkıp koridora yöneldik. Onu boş bir odaya sokup kendimi koltuklardan birine attım.

Darius ayakta kaldı, dudakları gergin bir çizgi halindeydi. "Ne oluyor?"

"Yine yapacaklar," diye homurdandım. "Az önce babanla annemin Ay Tutulması hakkında konuştuklarını duydum." Bu esnada birbirlerini becerdikleri kısmını kendime sakladım. Darius babasının karısına sadık bir adam olmadığını biliyordu elbette ama bunu öğrenmesine gerek yoktu. Zaten yeterince zorlu bir gece geçiriyordu.

Öfkeden çenesi seğirdi, bir an için gözlerini kapattı.

"Kimi seçmişler?" diye sordu en sonunda.

"Henüz kimseyi seçmemişler sanırım."

Darius volta atmaya başladı, sıkıp gevşettiği yumruklarında alev topları dans ediyordu.

"Gece gittikçe güzelleşiyor," diye homurdandı. "Sence bu sefer gerçekten başarılı olma şansları var mı?"

Bir süre bunu düşündüm. "Bilmiyorum. Geçen seferin ardından aynı şeye tekrar kalkışacaklarını bile düşünmemiştim."

Aramıza nefes almamı zorlaştıran gergin bir sessizlik çöktü. *Kahretsin, Clara, neden onların dünyasına bulaştın sanki?*

Darius ifademi fark etmiş olacak ki bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama onun acımasını istemediğimden araya girdim. “Bu sefer başarılı olurlarsa kim bilir başımıza ne tür bir bela açarlar.”

Darius derin derin iç geçirdi. “Eve daha sık geleceğim. Belki babamın güvenini kazanır, bana bir şeyler anlatmasını sağlarım.”

Ona şüpheyle baktım. “Ciddi ciddi sana açılacağını mı düşünüyorsun? Şimdiye dek planlarını bir kez bile sana anlatmadı, üstelik şimdi bir de Tory Vega’nın peşinde koştuğunu düş-”

“Onun peşinde koşmuyorum,” diye çıkıştı. “Tory’nin götünü kurtardım. Gözlerinin içine baka baka ona hakaret etti. Araya girmesem kim bilir ona ne yapardı.”

İçimi bir öfke sardı ama bir Vegaya ısınmaya başladığı için ona mı yoksa aynı şeyi yaptığım için kendime mi kızdığımı bilmiyordum. Ayağa kalktım, gerginlikten yerimde duramıyordum. “Belki ona engel olmasaydın sana güvenmek için daha çok nedeni olurdu.”

Sözlerimi sindirmesini beklerken gerginlikle volta atmaya başladım. En kötüsü de bunu gerçekten kastetmediğimi biliyor olmamdı. Bu ciddi bir sorundu.

“Biliyorum,” dedi Darius bıkkınlıkla. Gözleri benimle birlikte bir sağa bir sola kayıyordu. “îçime ne kaçtı bilmiyorum. O kız damarıma basmayı çok iyi biliyor. Kız kardeşiyle ne kadar çabuk çekip giderlerse o kadar iyi.”

Boğazım düğümlendi, volta atmayı bırakıp odanın öteki ucundaki kitaplığa döndüm.

“Aynı fikirdeyim,” dedim usulca. Omzumun üzerinden ona baktım.

Darius huzursuzca kıpırdanıp kafasını çevirdiğinde kaşlarım havalandı. *Siktir, ikimiz de aynı dertten mi mustaribiz?* “Belki de kafanla değil, aletinle

düşünüyordun.”

Darius bir tekme savurup bakışlarını kaçırdı. “Konu o değil. Her hâlükârda gitmeleri gerek.”

Onu başımla onayladım. Hiçbir kadından aptala dönecek kadar etkilenmemiştim. Darcy’ye öpücüğümüzün tek seferlik bir şey olduğunu üzerine basa basa belirtmiştim.

Aslında hiç olmamalıydı ama işte...

Bu gece yıldızların kahkahalarla güldüğü bir hatalar dizişiydi. Falım bugün Venüs’ün etkisi altında olacağımı söylemişti ve Venüs güneş sistemindeki en azgın gezendi. Buna hazırlıklı olmam gerekirdi. Koskoca Zodyak Akademi’de profesörlük yapıyordum ama beni Vahşi Kral’ın kızının önüne iten Venüs’e bile karşı koyamıyordum.

Merkür yakında geri yönlü hareketine başlayacaktı, belki de bu yüzden karar vermekte zorlanıyordum. Fakat şu an dikkat dağınıklığının hiç sırası değildi. Kaybedecek çok şey vardı.

Öfkem tekrar yükseldiğinde köpek dişlerim uzadı, göğsümden alçak sesli bir hırıltı yükseldi. Dizginleri elime almam gerekiyordu. Derhâl. “Onlardan *kurtulacağız.* Ama Nemf sorunu her geçen gün biraz daha öngörülemez hâle gelirken nereye gidebilirler bilmiyorum.”

Darius kaşlarını çatıp başıyla onayladı. “Fani dünyaya geri dönmelerini sağlamalıyız. Nemfler oraya gidemez, en güvenli _____ _ _ » yer orası.

“En güvenli yer burası, gözümüzü üzerlerinde tutabileceğimiz kadar yakınımızda olmaları,” diye mırıldandım yine Venüs’ün etkisine kapılmadığımı umarak. Üstelik ikimiz de büyülerinin Uyanışa erdiğini ve fanilerin arasında sonsuza dek kalamayacaklarını biliyorduk.

Darius kollarını göğsünde kavuşturup dişlerini sıktı. “Burada ne kadar uzun süre kalırlarsa büyülerini kontrol etmeyi o kadar iyi öğrenecekler, hâliyle bana ve kardeşlerime de o kadar büyük sorun çıkaracaklar. Dikkatli olmazsak tahtı iki naif vahşi prensese kaptırabilir, Nemflere bu savaşın

kaderini kendi lehlerine çevirmek için ihtiyaç duydukları avantajı ellerimizle sunabiliriz.”

Sırıttım. “Kalırlarsa tahtı elinizden alacaklarını düşünüyorsun demek?

Darius’un altın rengine dönen gözleri öfkeyle parladı. “Öyle demedim. Ama Roxy’nin gücünü hissettim, neredeyse ona kapılıyordum. İki saati aşkın bir süre boyunca güçlü ateş büyüleri kullanmasına rağmen biraz bile yorulmadı. Dört yıllık tecrübemiz bize avantaj sağlıyor ama mevzu kaba kuvvete gelirse bize zorluk çıkarabilirler. Onlardan hemen kurtulabilecekken bu riski almak aptallık olurmuş gibi geliyor.”

Boynumu esnettim ve içecek bir şey bulma umuduyla içeriye göz gezdirdim. Bu, Claranın ölümünün ardından edindiğim bir alışkanlıktı. Günde bir kadeh artık aşina olduğum acıyı dindiriyordu. Bazen o bir kadeh üç, dört oluyordu ama eninde sonunda her şeyi bastırıyordum. Bu gece en az altı taneye ihtiyacım olacakmış gibi geliyordu.

“Seninle tartışmak istemiyorum,” dedim. Odanın öteki ucunda gözüme kestirdiğim, Lionel’ın zulası olabilecek yere doğru yürüdüm.

Kapağa asılarak kilidi kırdım -*tüh, çok üzüldüm*— ve ardında bir şişe porto şarabı buldum. Normal şartlarda tercih edeceğim türden bir içki değildi ama şu an seçici olacak durumda değildim. Şişeyi ve yanındaki kadehlerden ikisini kaptım. Darius bana, *çok içiyorsun,* bakışını attı. Bunu sesli söylemeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Fakat bu gece o da bana katıldı.

“Hepsini yarın düşüneceğiz,” dedim. Tüm gerginliğimi alıp götüreceğini umarak tatlı sıvıyı kafama diktim. “Şu an bu geceyi tamamen unutmak istiyorum.”

TORY

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Partiye döndüğümden beri ne Lionel'ı ne de Darius'u görmüştüm ve gece sona erene dek böyle devam etmesini umuyordum.

Balo salonunun kuytu köşelerinde gezinip elimdeki şampanyayı yudumlayarak dikkat çekmemeye çalıştım. Darcy ortalıktan kaybolduğu için bunu yapmak biraz daha kolaydı; ikizinden ayrı bir Vega şık bir partideki alelade kızlardan farksızdı.

"Pek de eğleniyor gibi görünmüyorsun," diye fısıldadı Caleb kulağıma. îrkilip kafamı çevirdiğimde onu yanımda buldum.

Lanet olası Vampirler ve hızları.

"Faelerin parti nedir bilmediğinden şüpheleniyorum," dedim sahte olarak başlayıp gerçeğe dönüşen bir esnemeyle.

"Keyfini yerine getirebileceğimden eminim," diye mırıldandı Caleb.

"Arkadaşın da aynısını söylemişti, sonra ruh hastası babasının elinden zor kurtuldum. Sanırım bu sefer almayacağım. Yanından uzaklaşmaya çalıştığımda Caleb kolumu tutup beni gerisin geri yanına çekti.

"Üzgünüm, tatlım ama anlaşmamız sonucunda verdiğin küçük mola sona erdi," dedi uzayan köpek dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtışla.

itiraz etmek üzere ağzımı açmıştım ki Vampir hızıyla beni salonun ücra bir köşesindeki gölgelerin arasına götürüp duvara yasladı.

Saçlarımı boynumdan nazikçe çekip oyalanmadan eğildi. “Dur,” dedim nefes nefese. Yakınlığı nabzımı hızlandırıyordu. Tenimle dişleri arasında bir santim kala durdu. “Neden mİş o?"

“Çünkü böylesi... böylesi çok kolay,” dedim aklıma gelen ilk bahaneyi sunarak.

Güldüğünde nefesi tenimi gıdıkladı. “Bundan neden şikâyetçi olayım ki?”

“Büyük, kötü avcı olman gerekmiyor mu? Yemeğin için biraz çaba harcamak istemez misin?” Biraz deli işiydi ama kanımı ve gücümü gece boyunca vücudumda tutmamı sağlayabilecek bir planım vardı.

“Ee?” dedi bana bakabilmek için geri çekilerek. Mavi gözlerinde ilgi pırıltıları dans ediyordu.

Ansızın dişlerini tenime geçirmeyeceğinden emin olmak için elimi göğsüne koydum. “Bunu bir oyuna çevirelim. On beş dakika içinde nereye saklandığımı bulamazsan bu gece beni ısırmayacaksın.”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Seni hemen şuracıkta ısırabilirim,” dedi. “Oyununu kazanmanın bana başka ne faydası olacak?”

“Kaybetmekten mi korktun?” diye kışkırttım onu.

Gözleri parladığında doğru hamleyi yaptığımı anladım. Beni yenebileceğini kanıtlama dürtüsüne karşı koyamayacaktı elbette.

“Kaçınılmazı erteliyorsun,” dedi alayla.

“Göreceğiz. Ama Vampir hızını kullanamazsın,” diye ekledim göğsünü dürterek.

“Peki,” dedi sırıtarak. “Vampir hızımı kullanmak yok.” “İki dakika önden başlayacağım.”

Gülümsemesi genişlediğinde benim de dudaklarım kıvrıldı. Vücudum şampanyanın etkisindeydi ve oyunun heyecanı büyümü kımıl kımıl

ediyordu. Muhtemelen her hâlükârda yakalanacaktım ama hiç değilse bu şekilde ufak da olsa kaçma şansım olacaktı.

Üstelik bilmediği birkaç numaram da vardı. Yıllardır gölgelerin arasında saklanıp polisleri atlatıyordum, beni bulmak sandığı kadar kolay olmayacaktı.

“Ne bekliyorsun o hâlde?” dedi Caleb. Bir adım gerileyerek kollarıyla etrafıma ördüğü kafesi bozdu. *“Koş”*

Kalbim heyecanla çarparken dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. Arkamı dönüp salondan dışarı koştum ve bu sırada dönüp bana bakan birkaç davetliyi umursamadım. Topuklularım mermer zeminde çok fazla ses çıkarıyordu. Duraklayıp hızlıca onları çıkardım ve elime alıp koşmaya kaldığım yerden devam ettim.

Birkaç uzun koridoru aştım ve serin gece havasıyla ardındaki bahçelere açılan büyük bir kapının önüne çıktım. Tam dışarı çıkmaya yeltenmiştim ki duraksadım. Caleb buraya saklanmamı bekleyecekti. Bakışlarımı sağımda kıvrılan geniş merdivene çevirdim. Baba Acrux’un evinin özel odalarına sızmak muhtemelen berbat bir fikirdi ama Caleb’ın bunu yapmaya korkacağımı düşünmesi çok olasıydı.

Bir delilik edip sağa döndüm ve basamakları tırmanmaya başladım. Altın tırabzandan destek alarak adımlarımı hızlandırdım. Üst kata vardığımda eteğimi toplayıp sola döndüm ve gecenin başında Semavi Konseyde görüştüğümüz koridorda olduğumu fark ettim.

Sola dönmemle kendimi çıkmazda bulunca gerileyip'sağa saptım. Koşmaya devam ettim ve önüme gelen her koridora saptım. Ardından bir kapının önünde durup içeri girdim.

Kendimi kocaman bir ofiste buldum. Sigara dumanı ve sert içki kokusu burnuma doldu. Bir an tereddüt ettim, koridorda yaklaşan ayak sesleri duyduğuma yemin edebilirdim.

Kapıyı hızlıca kapatıp odanın derinliklerine ilerledim. Biraz ötede aralık bir kapı daha vardı. Başımı içeri uzattım ama sadece eski, deri ciltli kitaplarla

dolu bir depoydu. Gözlerim bir an kitapların sırtındaki *Lanetleri Kırmak, İleri Öngörü Haritası* ve *Güçlü Bir İradeyi Bağlamak* gibi başlıklara takıldı.

Geri çekildiğimde kapının ardından ayak sesleri geldi.

Keskin bir nefes alıp geniş odanın öteki tarafına koştum ve devasa meşe masanın altına saklandım.

İçeri biri girdiğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Dudağımı ısırıp masaya biraz daha sokularak nabzımı yavaşlatmaya çalıştım.

Ayak sesleri yaklaştı ve koyu mavi pantolon içindeki bir çift bacak görüş alanıma girdiğinde kalbim durdu. Gelen Caleb değil, Lionel Acrux'tu. Beni fark ederse ona uzun bir açıklama borçlu olacaktım.

Masanın ardındaki yüksek arkalıklı sandalyeye oturup bacaklarını birkaç santim öteme uzattığında iyice kenara yapıştım. Parmaklarını kütürdetip öfkeyle nefesini verdi.

"Halloldu mu?" diye sordu. Telefonda olduğunu anlamam uzun sürmedi. "Hayır. Bu mevzuda en ufak bir mazeret istemiyorum. Planladığımız şeyi yapamayacaksan yerini alabilecek başkaları var. Bu gece saygısız bir Vâris'le uğraşmak zorunda kaldım zaten. Söylemedi deme, başka bir başarısızlığı kaldıracak havada değilim."

Sözlerinin ardından çöken sessizlikte telefonun öteki ucundaki kişinin bir şeyler söylediğini duyabiliyordum ama ne söylediğini, kadın mı yoksa erkek mi olduğunu bile çıka ramıyordu m.

"Bunun öncelikli bir mesele olduğunu anladığını düşünüyorum," diye homurdandı Lionel. "Elle tutulur bir gelişme olduğunda derhâl beni ara. Ejderha Ateşi'min gazabıyla yüzleşmek istemiyorsan beni fazla bekletme."

Başımın tepesindeki tablaya bir şey çarptığında irkildim, yüreğim ağzıma geldi.

Lionel hırıltıyla iç çekme arası bir ses çıkarıp ayağa kalktı.

Kılımı bile kıpırdatmadım. O masanın etrafından dolanıp kapıya doğru ilerlerken nefes almaya bile cesaret edemedim.

Sanki bir terslik olduğunu hissetmiş gibi bir anlığına eşikte durdu. Sırtımdan korku dolu bir ürperti geçti.

Odadan çıkıp kapıyı sertçe arkasından kapattığında dişlerimin arasına sıkıştırdığım alt dudağımı nihayet bıraktım. Etimi o kadar sert ısırmıştım ki ağzım kanın metalik tadıyla doldu.

Tam masanın altından çıkmak için hareketlenmiştim ki kapı tekrar açıldı.

Hafifçe öne eğilip baktığımda Caleb'ın siyah smokinini ve parlak siyah ayakkabılarını gördüm.

"Bir dakika kala," diye mırıldandı. "Neredeyse başarıyordun."

Sözleri nabzımı hızlandırdı. Beni bulduğunun sahiden farkında mıydı yoksa blöf mü yapıyordu?

Seçeneklerimi tartarken büyüm parmak uçlarıma aktı. Geriye sadece bir dakika kaldıysa bir an önce kaçmalıydım. Koşmak benim işimdi ve Vampir hızını kullanamayacağından süre dolana dek onu oyalayabilirdim.

Caleb masanın etrafından dolanıp odanın arka kısmına ilerlediğinde dizlerimin üzerine kalktım. Kapıya ulaşabilirdim ama ayağa kalkmak için birkaç değerli saniyemden ödün vermem gerekecekti.

Minik kütüphaneye açılan kapı hâlâ aralıktı. Hava büyümle ufak bir esinti yarattım.

Kapının çarpmasıyla Caleb'ın dikkati dağıldığında ayağa fırladım. Odayı koşarak aşıp kendimi dışarı attım.

Uzun koridorda koşarken çıplak ayaklarımın altındaki mermer zemin soğuktu. Arkamdan geldiğini duyabiliyordum, omzumun üzerinden ona bir bakış attım.

Uzayan dişlerini fark ettiğimde, "Hile yok!" diye bağırdım.

Gülerek temposunu artırdı, Vampir hızına hâlâ başvurmamıştı.

Bir köşeyi dönüp en yakınımdaki kapı koluna asıldım ve içeri daldım. Kendimi küçük bir odada buldum. Ortada duran yuvarlak maun masanın üzerinde özenle dizilmiş kart desteleri ve kumar fişleri vardı, etrafını dört sandalye çevreliyordu.

Masanın öteki tarafına koştum, Caleb içeri girdiğinde koyu renk ahşabın arkasına sığındım.

Karanlık odada bana doğru yürürken yüzünde geniş bir gülümseme vardı, koridordan gelen ışığın altında parıldayan altın sarısı bukleleri dağılmıştı.

“Yakalandın, tatlım,” dedi masanın diğer ucunda duraksayarak.

“Henüz değil,” dedim. Boştaki elimi yakınımdaki sandalyenin sırtına koydum, ötekinde hâlâ stilettolarımı tutuyordum. “Zamanın dolmak üzere.”

Caleb sırıtarak sola doğru bir hamle yaptığında onu takip ettim, masanın etrafında bir dansa tutuştuk.

Kötücül bir kahkaha attığında kalbim tekledi.

“Neredeyse seni bulamayacaktım,” dedi. Sesinden buna şaşırdığını anlayabiliyordum. Masanın etrafında ne zaman bir adım atsa ben de aynısını yapıyordum.

“Bir dahaki sefere bulamayacaksın,” dedim kendimden emin bir sesle. “Ev çok büyük. Yanlış yola saptım.”

Bir kez daha sola doğru birer adım attık. Giderek kapıya yaklaşıyordum. Kendimi tutamayıp çıkışa bir bakış attığımda Caleb bunu fark etti.

“Tekrar kaçamazsın,” diye hırlayıp masanın üstüne atladı.

Üzerime zıpladığında geriye sendeleyip tiz bir çığlık attım. Ayakkabılarımı ona fırlattım. Göğsünden sekip düşseler de bir an için afallamasına yetmişti. Bir kahkaha patlatıp Vampir güçlerine başvurmadan yapamayacağı bir hızla üzerime atıldı.

Belimi kavrayıp beni duvar boyunca uzanan kitaplığa ittiğinde ciyakladım. Ellerimi onu itecekmiş gibi omuzlarına koydum ama itmedim.

“Hile yaptın,” dedim nefes nefese.

“Azıcık,” diye itiraf etti.

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan eğilip dudaklarıma yapıştı. Kalbim tekledi, tenim karıncalandı, hain bedenim ona boyun eğdi. Ondan nefret etmem gerekiyordu. Onu itmem, suratına bir tane patlatıp benden uzak durmasını söylemem gerekiyordu.

Vücudunu kendiminkine bastırmam, gömleğini sımsıkı kavramam ya da dilini içeri kaydırması için dudaklarımı aralamam değil.

Dudağımdaki ısırıktan gelen kan tadını hâlâ alabiliyordum. Aynı noktadan usulca çekilen büyüme ve boğazından yükselen arzu dolu iniltiye bakılırsa Caleb da aynı tadı almıştı.

Neden hep kötü adamlara çekiliyorum? Neden her seferinde aklımı böyle başımdan alıyorlar?

Şehvet dolu öpücüğü içimdeki alevi körükledi ve onu itme düşüncesini bir kenara bıraktım. Sonuçta ona kalbimi vermiyordum. Alt tarafı bir... belki iki öpücüktü.

Caleb elini saçlarımın arasına kaydırırken sırtımı bir yay gibi gerip vücudumu onunkine bastırdım.

Tutamlarımı sıkıca kavrayıp başımı geriye çekince dudaklarımız ayrıldı. Ağzını doğruca boynuma götürüp dişlerini tenime sürtmeye, beni kışkırtmaya başladı.

Vücudum yakınlığıyla hararetlenmişti. İnleyerek onu teşvik ettim. Durmasını istemiyordum. İstemem gerekirdi ama istemiyordum.

Caleb hafifçe geri çekilip bana baktı ve gözlerinde gördüğüm şehvet ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

“Başka bir oyun oynamak ister misin, tatlım?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Kazanırsam ödülüm ne olacak?” dedim nefes nefese.

“Bu seferkinin iki kazananı olacak,” diye karşılık verdi.

Aç bakışlarım yüzünde gezinip açık kapıya kaydı. Burası öpüşmek... ya da daha fazlasını yapmak için hiç uygun değildi.

“Bana bırak,” deyip bir elini üzerimden çekerek hızlıca bir büyü yaptı. Uzun bir sarmaşık halının üzerinde kıvrılarak kapıyı itti ve koluna dolanarak bizi içeri hapsetti. Karanlığa gömülmemizle tepemizde beliren turuncu ışık küresi Caleb’ın güzel yüz hatlarına gölge düşürdü. Ardından avucunu tavana kaldırdığında tenim büyüyle karıncalandı. “Sessizlik balonu, kendimizi tutmayalım diye,” dedi.

Gözlerinin içine bakıp bunu gerçekten yapıp yapmayacağımı merak ettim. İçimde giderek büyüyen sıcaklık dalgası önümdeki bu canavara duyduğum arzuyu körüklüyordu. Üzerine fazla düşünüp vazgeçmeden harekete geçtim.

Dudaklarına yapışıp ellerimi göğsüne kaydırarak gömleğinin düğmelerini açmaya koyuldum.

Bana sertçe karşılık verirken sırıttığını hissedebiliyordum. Beni kitaplığa bastırıp dizini bacaklarımın arasına yasladı.

Gömleğini geniş omuzlarından aşağı itip bir an kaslı gövdesini hayran hayran izledim, elimi göğsünde gezdirdim.

Vücudumu arkamdaki ahşaba biraz daha bastırıp beni tekrar öptü. Ben dudaklarını yalayıp yutarken o ellerini elbisemin ince kumaşının üzerinden memelerime kaydırdı, uçları ânında dimdik oldu.

Avuçlarımı göğsüne bastırıp onu geri ittim ve yerlerimizi değiştirip sırtını kitaplığa yasladığımda boğazından çekici bir kahkaha döküldü.

“Dizginleri ele almak mı istiyorsun, tatlım?”

“Eh, senden daha *güçlüyüm* sonuçta,” diye takıldım.

Sesimdeki meydan okuma karşısında gözleri parladı. Birkaç adım geri çekilip boynumun arkasındaki düğümü çözdüm. Ayaklarımın dibine düşen elbisem beni sadece siyah külotumla bıraktı.

“Hasiktir, Tory.” Caleb’ın aç gözleri üzerimde gezindi. Dudağımı dişleyerek bir adım daha geriledim.

“Pantolonunu çıkar,” dedim.

Caleb’ın gülümsemesi genişledi. Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan ayakkabılarını çıkarıp kemerini çözdü. Saçlarımı parmağıma dolayarak kaslı vücudunun her geçen saniye biraz daha ortaya çıkmasını izledim.

Geriye sadece lacivert baksın kaldığında bana doğru yürümeye başladı.

Attığı her adıma karşılık biraz daha geri çekildim, ta ki bacaklarım arkamdaki masaya yaslanana dek.

Caleb hızla aramızdaki mesafeyi kapattı, uyluklarımı kavrayıp beni kaldırarak masanın üzerine oturttu. Ağzını .boğazıma bastırdığında kirli sakalı tenimde enfes çizikler bıraktı.

Öpücükler dizerek aşağı indi, köprücük kemiğimi aşıp mememe ulaştı. Meme ucumu ağzına alıp dilini üzerinde gezdirdiğinde zevkten inledim. Bir elini öteki mememe götürüp diğerini belimin altına koyarak vücudumu sıkıca kavradı.

Bacaklarımı beline dolayıp onu kendime çektim. Külotumun dantel kumaşına sürttüğü sertliğinin her santimini hissedebiliyordum. Kalçamı onunkine sürttüğümde klitorisimi okşayan kalın aletinin tadını çıkardım.

Dudakları tekrar benimkileri bulunca parmaklarımı altın renkli buklelerinin arasına geçirdim, memelerim kaslı göğsünün sert hatlarına sürtündü.

Kaslarım geriliyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, vücudum ondan daha fazlasını almak için kıvranıyordu.

Parmak uçlarımı göğsünden aşağı kaydırıp karın kaslarının çıkıntısını aşarak baksırının beline ulaştım.

Elimi yumuşak kumaşın altına kaydırıp parmaklarımı sertliğinin etrafına doladım.

Onu sıvazlamaya başladığımda Caleb dudaklarıma doğru inledi. Dokunuşumun üzerindeki etkisini görmek omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oldu. Zevk suyunu başparmağımla aletinin başına yayarken kendi ıslaklığım külotumu sırılsıklam ediyordu.

Caleb nefeslenmek için geri çekildi, külotumun kenarlarını kavrayıp kumaşı aşağı çekiştirdiğinde kıçımı kaldırarak ona yardımcı oldum. Ellerimden uzaklaşıp geri çekilerek külotumu bir kenara attı.

Doğrulup bacaklarımı hafifçe ayırdım. Vücudumu bana her santimimi yalayıp yutmak istermiş gibi bakan aç gözlerine sundum.

Baksırını indirip aletini ortaya çıkarmasını izledim. Büyüklüğünü tüm netliğiyle görmek ağzımı kuruttu. Şu an içimde olmasına ciğerlerimdeki havadan daha çok ihtiyacım vardı.

Vampir hızıyla yanıma döndü, beni kucağına alıp masanın üzerine yatırdı. Dağılan poker çiplerine ve destelere aldırmadan enfes ağırlığını üzerime verdiğinde dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir kahkaha kaçtı.

Sırıtarak beni tekrar öptü, hareketleri dudaklarımı morartacak kadar sertti ama arzum tatmin olmuyordu.

Ellerimi omuzlarında gezdirdim ve sırtımı yay gibi gererek meme uçlarımı tenine sürttüm. Bu, arzumun bir kısmını giderse de yeterli değildi.

Caleb geri çekilip bacaklarımın arasına yerleşti. Gözlerimin içine bakarak aletini girişime hizaladı. Onu izlerken dudağımı ısırdım, penisinin başını klitorisimde gezdirip ucunu hafifçe içime kaydırdığında inledim. Caleb zevkle homurdandı, kas-lan gerildi. Hareketi tekrarlayarak dudaklarımdan bir inilti daha kopardı.

“Daha fazla,” dedim. Her santimini istiyordum.

Caleb bir canavar gibi sırıttı ve derin bir iniltiyle içime girdi.

Her bir zerrem onunla dolarken başım geriye düştü, gözlerim kapandı. Benimkiyle bir olan bedeninin, tek hamlede sertçe en derinlerime ulaşan aletinin hissini özümsedim.

“Siktir,” dedi nefes nefese. İçime gömülmüş, vücuduma işlemiş vaziyette bir süre bekledi. Ardından hareket etmeye başladı, yavaşça içimden çıkıp sertçe geri girdi.

Sırtımı yay gibi gerip topuklarımı masanın kenarına bastırarak kalçamı onunkine doğru ittim. Daha fazlasını, gözlerim kararana dek beni becermesini istiyordum. Solaria’ya getirildiğimizden beri başıma gelen onca şeyi bir şekilde üzerimden atmalıydım.

Caleb da bana uydu, ben onu teşvik ettikçe temposunu artırdı. Sert darbelerini haykırışlarla karşıladım, hoyratlığının tadını çıkardım.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Yaptığı sessizlik büyüsüne minnettardım, yoksa kopardığım yaygara aşağı kattaki partiyi ayağa kaldırırdı.

Beni tekrar öpüp geri çekildi, avuçlarını başımın iki yanına yaslayıp bana baktı. Uzanıp ellerimi göğsünde gezdirmeye koyuldum ama Caleb bileklerimi kavrayıp başımın üzerine mıhladı.

Altında kıvrandığımda pis pis sırıtıp temposunu artırarak beni zevkin doruğuna sürükledi.

Bedenim kasıldı, içime girip çıkmaya devam ettikçe sırtım gerildi, içimde bir zevk dalgası kabarırken haykırdım, orgazm bir çırpıda her bir zerremi ele geçirip düşüncelerimi paramparça etti. Kadınlığım aletinin etrafında gerildi, Caleb’ı da peşinden sürüklemeye kararlıydı.

Ben nefeslenmeye çalışırken yavaşladı, bileklerimi bırakıp boynumu öptü. Tembel tembel içime girip çıkarken meme uçlarımı parmaklarının arasında

yuvarladı.

Kendimi topladığımda üzerine oturmak için doğrulup yerlerimizi değiştirdim. Daha fazla kart ve poker fişi etrafa saçıldı.

Caleb bakışlarını üzerimde gezdirip arzuyla inledi. Saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülüyor, uçları dimdik memelerim bir aşağı bir yukarı hopluyordu. Sırıtarak hızlandım, onu en derinlerime alıp tırnaklarımı sert göğsüne batırarak orgazmın kıyısına sürükledim.

Caleb uzanıp bir eliyle mememi sıkarken öteki elinin başparmağını bacaklarımın arasındaki çıkıntıya bastırdı, klitorisimi her bir darbesiyle eş zamanlı olarak okşamaya başlayıp bana tam da ihtiyacım olan şeyi verdi.

Başım geriye düştü, aynı anda ona hem lanetler yağdırıp hem de minnettar kaldım. Saçlarım sırtımı gıdıklarken kaslarım yine zonklayan aletinin etrafında gerilmeye başladı.

Onun da kontrolünü kaybettiğini hissedebiliyordum. Dudağımı ısırdım ve hızlanıp onu her şeyimle becermeye başladım. Tekrar boşalmak üzere olduğumun farkındaydım ve bu kez onu da darmaduman edecektim.

Zevk dolu bir haykırışla doruğa ulaştım. Caleb adımı inledi, içimdeki aleti kalınlaşıp beni iyice doldurdu.

Göğsünün üzerine yığıldım ve bir süre kollarında nefes nefese kalmış vaziyette öylece yattım. Caleb parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi, onun da göğsü hızla inip kalkıyordu.

“Bunu yapmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezdin,” dedi nefeslerinin arasından. Gülümseyip başımı kaldırım ve dudağına hızlı bir öpücük kondurdum.

“Bence bunu gayet net bir şekilde gösterdin,” diye takıldım.

Üzerinden kalkıp kıyafetlerimi yerden topladım. Su büyümle kendimi temizleyip üzerimi giydim.

Caleb da arkamdan doğrulup giyinmeye başlamıştı.

Pantolonunu giyerken bakışları üzerimdeydi. Yanıma gelip elbisemin askısını bağlarken boynuma sürtünen parmak uçları hassaslaşmış tenimi ürpertti.

O kemerini bağlayıp gömleğini ararken ben de parmaklarımla saçlarıma çekidüzen vermeye çalıştım. Elini havada salladığında sessizlik büyüsünün kaybolduğunu hissettim.

Stilettolarımı ayağıma geçirdiğimde ikimiz de artık tamamen giyinmiştik. Bu yeni sırrımızla bir süre öylece birbirimize baktık.

“Seninle oyun oynamayı seviyorum, Tory,” dedi Caleb bana doğru yaklaşarak.

“Eh, ben de bundan o kadar nefret etmedim,” diye itiraf ettim. Ardından kendimi tutamayıp, “Gerçi... bir at olmadığım için kusura bakma,” diye ekledim sırıtarak.

“Şu lanet söylenti,” diye homurdandı ama az önce yaptığımız şeyden sonra sesinde biraz bile öfke yoktu.

“Duyduğuma göre boynuzlarını kıçına sokmalarını çok seviyormuşsun.”

“Kapa çeneni. Ne sevdiğimi sana gösterdim.” Genzinden alaycı bir ses döküldü.

“Hımm... Belki bir ara tekrar göstermene izin veririm.”

Gözlerinde keyif parıltıları belirdi. Büyük elini yanağıma koyup beni tekrar öptü. Bu seferki öyle tutkulu bir öpücük değildi ama yine de dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi oldu. Belki de Vârislerden biriyle kaynaşmak şimdiye kadar yaptığım en kötü şey değildi.

“Caleb?” Kapıdan sert bir ses geldiğinde panikle Caleb’dan uzaklaştım.

Darius kapı aralığında duruyordu, kapıyı tutan sarmaşıklar büyüsüyle yanıp küle dönmüştü. Çatık kaşlarıyla bize bakarken her zamankinden daha ürkütücü görünüyordu. Bakışları yere dağılmış kartların, poker fişlerinin,

pek de çekidüzen veremediğim saçlarımın üzerinde gezindi. Beş dakika önce gelmemiş olmasına şükrettim.

Caleb beni bırakmadan ona döndü, gözlerinde ufak bir öfke belirtisi vardı.

“Meşgulüm,” dedi düz bir sesle. Darius’a üstü kapalı biçimde çekip gitmesini söylüyordu.

“Babam ve diğer Konsey üyeleri gitmeden hepimizle konuşmak istiyor. Sizi çağırmamı söylediler,” dedi Darius arkadaşının imasını umursamadan. “Kardeşinle Lance dışarıda bekliyor,” diye ekledi düz bir sesle.

Caleb iç geçirerek bana döndü ama ben hâlâ Darius’a bakıyordum. O da bana bakıyordu ve gözlerimiz buluştuğunda arkasında saklı öfke neredeyse nefesimi kesecekti.

“Henüz bitirmemiştim,” dedi Caleb beni süzerek. Fakat ben hâlâ Darius’a kilitlenmiş hâldeydim.

“O zaman yemeğinle oynamayı bırak da bitir,” dedi Darius.

Caleb buna karşılık homurdandı. Hafifçe eğilip dudaklarını boynuma sürttü. Onu itmeye çalışmasam da kendime çekmeyi bıraktım.

“Daha sonra kaldığımız yerden devam edebiliriz, tatlım,” diye mırıldandı Caleb. “Ama Konsey’in karşısına çıkacaksam gücümü tazelemem gerek.” Dişlerini boynuma geçirip beni sabit tutmak için elini saçlarımın arasına kaydırdı.

O tuhaf çekilme hissi içimi sardı ve güç kaynağıma sızıp onu sömürdü.

Darius’un bakışları hâlâ üzerimdeydi ve kendimi tutamayıp bir kez daha ona döndüm. Öfkeden cayır cayır yanan gözlerini arkadaşının bana bok gibi davranmayarak kurallarını çiğnemesine yordum.

Caleb geri çekildi, parmaklarını izlerin üzerine sürterek boynumu iyileştirdi. Ona şaşkın bir bakış attığımda mahcup bir tavırla gülümsedi.

“Aşağıda görüşürüz, tatlım,” diye mırıldanıp beni tekrar öpecekmiş gibi yüzüme eğildi.

Alaycı bir gülümsemeyle kenara kaçtım. “Önce ben inmezsem tabii,” dedim muzipçe.

Kıkırdadı. “Seni tekrar yakalamak için sabırsızlanıyorum.”

Darius’un yanına ilerledi ve birlikte koridora çıktılar.

“Neydi bu şimdi?” diye sordu Darius alçak sesle.

“Sakin ol biraz, Darius. Alt tarafı bir oyun oynadık. Ödülüm de fena ateşli biri oldu.”

Darius homurdandı. Köşeyi dönerek beni arkalarında bıraktılar.

Ben de öteki tarafa dönüp Darcy’yi bulmak ve Acrux Malikânesinden bir önce gitmek için merdivene yöneldim. Akşamın başında Caleb Altair’le yatmak gibi bir planım olmasa da bu, yaptığım en kötü şey sayılmazdı.

Vücudumda gezinen ellerini düşünerek sırıttığımı fark ettiğimde kendimi toplayıp bu devasa evde yolumu bulmaya çalıştım. Koridorların ardı arkası kesilmiyordu ve Caleb’dan kaçarken ne kadar uzaklaştığımı fark etmemiştim. Birkaç yanlış dönüşün ardından nihayet merdiveni bulup dışarıya açılan devasa kapıya ulaştım.

Darcy ve Orion çakıllı yolun üzerinde durmuş, birbirlerinden başka her yere bakıyorlardı.

“Selam,” diye seslendim yanlarına yürürken. Akşamın soğuğu tenimi ürpertince kollarımı etrafıma doladım.

Darcy, Orion’a bir bakış atıp yüzünde gergin bir ifadeyle beni yarı yolda karşıladı. Sorgular gibi tek kaşımı kaldırdığımda yanakları kızardı.

“Neredeydin?” diye sordu mistik ikiz hisleri karıncalanmış gibi saçlarımı süzerek.

«o »

Şey...

“Kiminle?” diye ekledi fal taşı gibi açılmış gözleriyle.

Orion’a kaçamak bir bakış attığımda bana gözlerini devirip yolun ilerisine doğru yürümeye başladı.

Sabırsızlıkla cevabımı bekleyen kardeşime dönüp, “Büyütülecek bir şey değil,” dedim. “Gerçekten, biraz eğlendik sadece.” “Bu eğlencenin bir adı vardır herhâlde,” diye takıldı.

Bıkkınlıkla iç geçirip Tory’ye erkekler konusunda yaptığım bir diğer kötü seçimi itiraf etmeye hazırlandım. “Caleb.”

Orion kaldırdığı kaşıyla bana dönünce içimden Vampir kulaklarına küfrettim. Bizi dinlediğini tahmin etmeliydim.

Meraklı pislik.

“Tory! O bir Vâris!” diye bağırdı Darcy bir anlık dalgınlıkla.

Gözlerimi suçlulukla yere indirdiğimde kendini toplayıp ekledi.

“Tamam, saçmalık derecesinde çekici olduğunu kabul ediyorum. Sadece senin için endişeleniyorum. Ya bir işler karış-arıyorsa?

Alayla güldüm. “Merak etme, ona âşık falan değilim. Sadece ikimizin de işine gelen bir çılgınlıktı.”

“Peki, iyi madem,” dedi rahat bir nefes vererek. Ardından gözlerinde muzip parıltılar belirdi. “Nasıldı peki?” diye sordu alçak sesle.

Orion boğazını temizlediğinde ona kaşlarımı çattım.

“Etrafımızda daha az *meraklı* Vampir olduğunda anlatırım,” dedim.

Darcy sırıtarak bizi dinlemiyormuş numarası yapmaya bile tenezzül etmeyen Orion'a bir bakış attı.

Dört Vâris evden çıktığında konuşmamız yarım kaldı. Kafamı çevirdiğimde Caleb'ın bana sırıttığını gördüm. Ona aynı şekilde karşılık verip hızlıca kardeşime döndüm.

"Biraz konuşabilir miyiz, Roxy?" dedi Darius yanımızda duraksayarak. Kalan Vârisler yanımızdan geçip yolun sonuna doğru yürümeye başlayarak Orion'ı takip etti.

Darcy'nin tereddütlü bakışları ikimiz arasında gidip geldi. Bir gülümsemeyle ona sorun olmadığını söylediğimde diğerlerinin peşine takıldı.

"Ee?" dedim. Bana kızgın olup olmadığını kestiremiyor-dum. Gece yarısı yaklaşmıştı, kanatsız melek numarası sona ermek üzereydi.

Başını çevirip malikâneye bakarken elimi tuttu ve kolumu kendininkine doladı. Beni yanında sürükleyerek yürümeye başladığında merakıma yenik düştüğümden ona direnmedim.

"Babamla öyle konuşmamalıydın," dedi sakince.

Hemen kendimi savunmaya geçtim. "Bana başka çare bırakmadı."

"Ne olduğunu söylemiştin?" diye sordu.

"Ia... Tam hatırlamıyorum."

"Besili iguana gibi bir şeydi sanırım," dediğinde dudaklarımdan alaycı bir ses kaçtı.

Darius kahkaha atma isteğine direnmeye çalışsa da gülümsemesini pek başaramadı.

"Seni oracıkta öldürmediği için şanslısın. Kendimi bildim bileli kimsenin ona böyle hakaret ettiğini duymadım," diye ekledi.

“Eh, yüzüne etmemişlerdir belki,” diye karşılık verdim. Gülümsemesi bir an için genişlese de yüzü hızla tekrar asıldı.

Yolun ilerisindeki kocaman çeşmenin yanında bizi bekleyen diğerlerine yaklaştığımızda yavaşladı. Başımı çevirdiğimde gözlerindeki bakış beni durdurdu.

Kolumu daha sıkı kavradı. “Yine de bunu bir daha yapma,” dedi. “Bu kez dikkatini dağıttım ama aynı tavrı ikinci kez sineye çekmez.”

Alaycı bir cevap yapıştırmak istedim fakat bakışları o kadar yoğundu ki onu başımla onaylamaktan başka bir şey yapamadım. Zaten Lionel Acrux’u tekrar görmeye hiç niyetim yoktu. Davetini tekrar kabul edeceğimi sanıyorsa çok yanılıyordu.

Darius beni çözmeye çalışır gibi bakışlarını uzun uzun yüzümde gezdirdi. Aradığını bulmasına izin vermeyip başımı eğdim. Darius Acrux’un kafamı kurcalamasını istemiyordum.

Bembeyaz gömleğinin manşetindeki kan lekesi gözüme iliştiğinde kolunu işaret ettim.

“Bir yerin mi kanıyor?” diye sordum.

“Hayır,” diye yanıtladı sertçe. Lekeye bir bakış atıp elini savurarak su büyüsüyle temizledi.

“Ama kan olduğu çok bel—”

“*Hayır* dedim ya, uzatma,” diye çıkıştı.

Yüzümü buruşturup geri çekildim ama kolumu bırakmadı. Nabzım hızlandı.

Derin bir iç çekip başını iki yana salladı. Beni bıraktı. “Affedersin, sadece... bir yerim falan kanamıyor. Bir şeyim yok.”

“Peki...” Bir adım geri çekildim, onunla neden konuştuğumu bile bilmiyordum. Karşımda duran adam haftalarca bana eziyet etmişti ve gece

yarısı olur olmaz pislik olmaya kaldığı yerden devam edecekti. Yine de bütün çekincelerime rağmen bu nazik hâli ilgimi çekiyordu.

“Hadi, diğerlerine katılalım da akademiye dönelim,” dedi kolunu uzatarak.

Az önceki öfkesi uçup gitmiş gibiydi. Tereddütle koluna girdim ve birlikte evden, ailesinden uzaklaşmaya başladık.

“Dikkatli ol,” dedim alayla. “Böyle giderse birbirimizden nefret etmediğimizi düşünecekler.”

Evin önünü aydınlatan ışığın sınırına geldiğimizde beni ötesinde uzanan karanlığa çekti.

“Senden nefret ettiğimi hiç söylemedim,” diye mırıldandı gür sesiyle. Kolumu çekiştirerek beni kendine döndürdü.

Çarpıcı yüzüne baktım, ay ışığı sivri çenesine vuruyordu. Dikkatim bir an ağzına kaydı.

“O zaman nefret *ettiklerinin* vay hâline,” diye mırıldandım kolundan çıkarak. Bir an için beni bırakmak istemiyormuş gibi dirense de kolumu daha sert çektiğimde pes etti.

“Sana yaptıklarım... Hiçbiri şahsi değildi, biliyorsun, değil mi?” dedi.

Bir süre öylece ona baktım. Kendi de bu saçmalığa inanıyor mu yoksa bana mı yutturmaya çalışıyor merak ettim.

İfadesinde ne gördüğümden emin değildim ama bahanesine inanacak hâlim yoktu.

“Kendini böyle mi avutuyorsun?” dedim usulca. Küçük barış baloncuğumuz gece soğuğuyla patlayıvermişti.

Darius tereddüt ettiğinde küçük bir ağacı yerinden sökecek kadar dramatik bir tavırla ona gözlerimi devirdim. Arkamı dönüp Orion a ve bizi akademiye götürecek yıldız tozuna gitmeye yeltendim fakat o adım atmama bile fırsat vermedi.

“Sen benden nefret ediyor musun peki?” diye sordu bu ihtimal tuhaf bir nedenden ötürü hiç hoşuna gitmemiş gibi usulca.

Gözlerinin içine bakıp sesimi düz tutmaya çalıştım. “Hayır,” diye yanıtladım. Gözlerinde beliren ufak rahatlama beni neredeyse gerisini getirmemeye itecekti ancak bu geceki tavırları yaptığı onca şeyi tek kalemde silip atacak kadar gözümü boyamamıştı. “Senden nefret etmek için seni umursamam gerekir. Ama inan bana biraz bile sikimde değilsin, Darius,” dedim buz gibi bir sesle.

Kolumu tekrar çekip Darcy’yle Orion’a doğru yürümeye başladım. Peşimden gelmediğine seviniyordum. Çünkü içimi bunun yalan olduğuna dair berbat bir his sarmıştı.

DARCY

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Günaydın,-İkizler!

Yıldızlardan seni bekleyen gün hakkında havadisler var.

Etrafındaki herkesi bir araya getirecek bir etkinlik hayatına heyecan katacak. Bir meseleye harcadığın emeklerin meyvesini nihayet yiyeceksin.

Dikkatli olduğun müddetçe her şey yolunda gidecek fakat tek bir yanlış hamle düşmanlarının gazabıyla yüzleşmene neden olabilir.

Atlas'ımı yatağa atıp uykulu sesimle inledim, okuduğum burç yorumunu yarım yamalak idrak etmiştim. Kıstığım gözlerimi pencereye çevirdim, hava karanlıktı. Dün geceki partinin ardından başım zonkluyordu ve gece boyu Lance hakkında *bir sürü* rüya görmüştüm.

Profesör Orion, diye düzelttim kendimi sertçe. O öpücüğü unutmam gerekiyordu ama kahretsin, dudaklarının hissi dudaklarıma kazınmıştı sanki.

Yataktan çıkıp parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Akademiye döndüğümüzde geç saatlere kadar Tory'yle Astrum'un yeni kartını tartışmıştık. Ne var ki vardığımız tek sonuç Ay Tutulmasının yaklaştığı şu günlerde tedbiri elden bırakmamak ve o gün gelip çattığında sorularımıza nihayet yanıt bulacağımızı ummaktı. Dürüst olmam gerekirse kartların tek amacının bizi delirtmek olduğunu düşünmeye başlamıştım. Astrum madem öğrenmemiz gereken bir şey biliyordu ne diye bu karmaşık oyunu kurmuştu? Neden karşımıza geçip derdi her neyse açık açık söylememişti.

Uykumun açılmasıyla aklım başıma geldiğinde olumsuz düşünceleri bir kenara ittim ve kalbimi çarptıran heyecana odaklandım. Sabahın köründe uyanmamın bir nedeni vardı. Beni yataktan kaldıracak kadar iyi bir neden.

Duş alıp üzerime bir kot pantolon ve krem rengi bir kazak giydim. Ardından kampüse geldiğim ilk günden beri dolabımda asılı duran lacivert Pitbol ceketini sırtıma geçirdim. Kolları boydan boya uzanan gümüş renkli şeritlerle süslenmişti ve sırtında aynı iplikle Zodyak Akademi yazılmıştı. Diz çöküp dolabın dibine sakladığım içi Griffon dışkısıyla dolu kâğıt torbayı çıkardım.

Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. *Bir Vârise daha gününü gösterme vakti.*

Torbayı içine tıkıştırdıktan sonra çantamı omzuma astım ve Atlas'ımı alıp dışarı çıktım. Aer Kulesi sessizdi. Merdiveni inip çıkışa yürürken içim içime sığmıyordu. Neyse ki yağmur yağmıyordu ama kampüse kalın bir sis çökmüştü ve Atlas'ımın ışığıyla Toprak Bölgesi'ne giderken önümü görmemi zorlaştırıyordu.

Ağlayan Orman'dan kampüsün merkezine çıkan kestirme yol tüylerimi ürpertse de onu kullandım. Küreyi geçip kampüsün kuzeybatı ucuna doğru koştum. Pitbol Stadyumu'nun çevresine pek sık gelmiyordum ama parlak dış cephesi birkaç kez uzaktan dikkatimi çekmişti.

Dikdörtgen şekilli stadyum eğimli metal duvarlarıyla üzerimde yükseliyordu. Tepesinde sahayı boylu boyunca kaplayan gümüş bir kubbe yer alıyordu. Arka girişe doğru koştum ve tam da sözleştiğimiz gibi elinde anahtarla beni bekleyen Ge-raldine'i buldum.

"Yağmurluklar aşkına, Majesteleri," dedi yanına vardığımda. Sisten göz gözü görmüyor."

"Öyle," dedim hafifçe gülerek. "Yardımın için teşekkür ederim."

"Lafı mı olur? Size ve Tory'ye bir faydamın dokunması yıldızların bana en büyük armağanıdır. Dün geceki parti nasıldı? Babam ikinizin de gecenin en parlak deniz kabukları olduğunuzu söyledi."

“Onunla tanışmak harikaydı,” dedim içtenlikle.

“İlk bakışta pek bir efendi görünür, bilirim. Benim gibi asi ruhlu, ağzı bozuk, nevi şahsına münhasır değildir. Umarım kibarlık edeceğim diye orta yerinden kırılmamıştır. Sizin de kardeşinizin de benim gibi fırlama tipleri sevdiğinizi biliyorum.”

“Hayır, şey... o çok...” Babasının onunla ilgili uçuk yorumlarını nasıl dile getireceğimi bilemedim.

“Begonviller yardımcım olsun!” diye haykırdı Geraldine arkamda bir yere bakarak. “Günaydın. Bu kasvetli günde bile bir güneş gibi etrafınıza ışık saçıyorsunuz, Majesteleri.”

Döndüğümde Tory’nin asık suratı ve kapüşonunu kafasına çektiği yeni montuyla yanımıza geldiğini gördüm. Kapüşonunu, ardından da kulaklıklarını çıkarıp ürperdi.

“Hava buz gibi ve yorgunluktan ölüyorum. Akşamdan kalma olduğumdan bahsetmiyorum bile ama buna fazlasıyla değer,” dedi esneyerek.

Ona gülümsedim. “İşimizi hallettikten sonra kahve içmeye gidebiliriz.”

“Hayır hayır.” Başını iki yana salladı. “Maç saat birde başlıyor. Yatağıma dönüp altı saat daha uyuyacağım.”

Gülerek kapıyı açan Geraldine’e döndüm. İçeri girip tribünlerin altındaki karanlık koridorda ilerlemeye başladık. Adrenalin şimdiden damarlarıma karışıyordu. Işıkları bir bir açan Geraldine’in rehberliğinde neredeyse sekerek yürüyordum.

“Griffon dışkısı yanında mı?” diye sordu Tory tekrar esneyerek.

“Herhâlde,” dedim torbayı çantamdan çıkarıp sallayarak.

Yüzünü buruşturarak geri kaçtı. “Parçalama işi elinden öper.” “Parçalama sorumluluğunu üstlenmek benim için büyük onur olur,” dedi Geraldine bana itiraz fırsatı bırakmadan. “Üstelik benim de Vârislere ufak bir

armağanım var.” Bize bir bakış attı ve gözlerinde dans eden kötücül parıltıları görünce içten içe sevindim.

“Şerefsizlere had bildirmeyi çok seviyorum,” dedi Tory sırıtarak.

Geraldine’in peşinden soyunma odasına girdik ve uzun bir bankla bölünmüş geniş odanın iki yanına sıra sıra dizilmiş dolapların önünde durduk. Askıda üzerimdeki ceket gibi lacivert ve gümüş tonlarında on çanta asılıydı ve hepsinin yanında ait oldukları kişinin adı soyadı yazıyordu.

“Normalde diğer oyuncuların formalarını görmem bile. Ama bunlar daha dün teslim edildi. Yıldız Işığı Akademiyle yapılacak maç için yeni dikildiler.” Geraldine üzerinde Rigel yazan çantayı okşayıp gözle görülür şekilde titredi. “Kokuyu alıyor musunuz?” diye fısıldadı. Tory’ye baktım.

“Şey... hayır?” diye yanıtladı kardeşim.

“Vârislerin hayatları başlarına yıkılıyormuş gibi kokuyor,” dedi tüm dramatikliğiyle.

“Ah, iyi o zaman,” dedim gülerek. Elimdeki Griffon dışkısıyla yanına geçtim.

Geraldine cebinden bir yığın lateks eldiven çıkardığında böy-lesine hazırlıklı gelmiş olmasından etkilendim. “Bu sorumluluğun tüm günahını ve vebalini üstlenmekten büyük kıvanç duyarım.”

“Aslında benim de çorbada tuzum olsun istiyorum,” dedim hevesle. Elinden bir çift eldiven kaptım. Tory de aynısını yaptı.

“Eh, eldiven varsa ben de varım. Bizi buraya sokarak en büyük iyiliği yaptın zaten, Geraldine.”

Kızın gözleri gurur gözyaşlarıyla doldu ve abartılı bir reverans yaptı. Geri çekilip çantayı açarak Max’in lacivert ve gümüş renkli formasını çıkarmasını izledim. Üzerinde soyadı ve soyadının hemen tepesinde de *Sukıran* yazan üst, uzun bir şort, diz altına kadar gelen bir çift çorap ve çelik burunlu Pitbol ayakkabılarından oluşuyordu. Her bir parçayı ters yüz

ettikten sonra sert dışkı yığınını torbadan çıkarıp ikiye böldüm ve bir parçasını Tory'ye uzattım.

Parçaları formanın içine sürmeye başladık ve kumaşın her santimi çok geçmeden Griffon dışkısı tozuyla kaplandığında katıla katıla güldük. Max'in her yanı morarıp kabaracak, maçı yarım bırakmak zorunda kalacaktı.

Dışkıyı tekrar torbasına koyup çöpe attım, ardından da formayı dikkatlice yerine geri koyduk.

îşimiz bittiğinde birbirimize pis pis sırıtarak eldivenlerimizi çıkardık.

"Suratında belirecek ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Tory. Heyecanla başımı sallayarak onu onayladım.

Gözüme bir parıltı iliştiğinde dikkatim kardeşimin arkasına kaydı. Geraldine, Caleb'ın şortunun ön kısmına sim sürüyordu.

"Geraldine!" dedim şaşkınlıkla. "Sen bir dâhisin!"

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle şortu katlayıp çantanın fermuarını çekti. "O şapşikler neye uğradıklarını anlamayacak."

"Geraldine Kasırgası üzerlerinden geçecek," dedim. Geraldine katıla katıla gülmeye, domuz gibi tuhaf sesler çıkarmaya başladı.

"Ateşli balerinler aşkına, bu hayatımda duyduğum en komik şeydi." Genzinden yine aynı tuhaf ses çıktığında hâline gülmekten kendimi alamadım.

"Oyalanmasak iyi olur," dedi Tory sırıtarak.

Arkamızda hiçbir iz bırakmadığımızdan emin olduktan sonra stadyumdan hızlıca çıktık. Dışarı ayak bastığımızda gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu.

Küreye doğru yola koyulduk. Fırından yeni çıkmış hamur işlerinin kokusunun da yardımıyla Tory'yi yatağına dönmeden önce biraz bizimle oturmaya ikna ettim.

“İyi, tamam. Ama sadece beş dakika,” dedi boş salona girdiğimiz sırada sulanan ağzıyla.

Ilık tarçınlı çöreklerden alıp bir fincan kahve doldurdum. Bir yandan da etrafımda dört dönüp her şeyi benim yerime yapmaya çalışan Geraldine’le boğuşuyordum.

“Sorun değil, Geraldine. Kendi işimi kendim görmeyi tercih ederim,” dedim. Kız doğruca Tory’nin yanına koştu, kardeşimden önce davranıp kahve makinesinin altına bir fincan koymaya çalışırken neredeyse kendini yakacaktı.

Tam salonun ortasındaki yerimize geçmiştik ki Atlaslarımızdan aynı anda bir bildirim sesi yükseldi. Herkes cihazını çıkardı ve ekrandaki yazıyı okuduğumda kaşlarım çatıldı.

Zodyak Akademi, Semavi *Gazeteye* konu oldu!

Ufak bir panikle bildirime dokundum ve ekran açıldığında karşımda tam da korktuğum şeyi buldum. Gustav Vulpecu-la’nın yazdığı, *Kayıp Vârislerin Dönüşü* isimli makale sitenin anasayfasında yer alıyor, hemen altında da parti esnasında Tory ’yle çekilmiş hiç hatırlamadığım bir fotoğrafımız duruyordu.

f Elimizde şampanya kadehleriyle kalabalıktan uzakta dikiliyor ve etrafımıza gözle görülür bir rahatsızlık havası yayıyorduk.

VEGA İKİZLERİ, ACRUK balo salonunda yapışık ikiz gibi dip di-beydiler. Semavi Konsey üyeleriyle tanışmalarının ardından Roxanya (solda) ve Gwendalina (sağda) isimlerinin aslında Tory ve Darcy olduğu konusunda ısrarcıydılar. Çoğu davetli buna gülse de bu bir şaka değildi, ikizler sahiden de fani isimleriyle anılmak istiyor.

Öte yandan Vega soyadlarını sorgusuz sualsiz benimsemeleri bazı kesimlerde kafa karışıklığına yol açıyor. Görünüşe bakılırsa bu, mirasları ve dolayısıyla Solaria tahtı üzerinde hak iddia ettikleri anlamına geliyor. Zodyak Akademiklen mezun olmayı başarırlarsa Semavi Konsey’le bir mücadeleye tutuşacaklarından korkmalı mıyız sizce?

Hepimiz cevabın hayır olmasını umuyoruz.

İkizlerle yaptığım uzun sohbet iki şeyi açıklığa kavuşturdu. Roxanya (Tory) ne biriyle konuşmayı ne de kalabalık içinde nasıl davranacağını biliyor. Ona kabul edilme şerefine nail oldukları prestijli akademide geçirdikleri zamanı sorduğumda bana dersleri değil, fethettiği yatakları anlatmaya koyuldu.

Leş gibi şampanya kokan nefesinin burnumun direğini sızlatması yetmiyormuş gibi bir de kolumu tutup dudaklarını baştan çıkarıcı bir tavırla yaladığında ruh sağlığından endişelendiğimi itiraf etmeden geçemeyeceğim. Şayet zevk sahibi bir adam olmasaydım bu aleni davetine kanabilir-dim. Davetlilerin üzerinde gezinen gözlerine dayanarak o gece birden fazla erkeği kapanına düşürdüğünden korkuyor, seks bağımlılığı konusunda en kısa zaman içinde yardım almasını diliyorum.

Sinirlerimi yatıştırıp Solaria tahtı için daha uygun bir aday olduğunu kanıtlayacağı umuduyla öteki ikize döndüm. Başta nispeten sessiz duran Gvvendalina (Darcy) ile aramızda kibar sohbet geçti ancak sorularım sırasında dalıp gitmesi ve kısa cevaplarından önce birkaç saniye duraksaması nedeniyle çok geçmeden zihinsel bir engeli olduğunu anladım.

Sabrımdan ödün vermedim ve elimden geldiğince ağzından laf almaya çalıştım fakat öğrenciliği süresince pek çok sanrı krizi geçirdiği sonucuna vardım. Bana geceleri penceresinden ona fısıldayan kuzgunlardan ve yatağının altında yaşayan mistik bir dağ tavşanından bahsetti.

Artık Gvvendalina’nın (Darcy’nin) ağzından çıkan tek kelimeye inanmam mümkün değildi. Ona Semavi Vârislerle arasındaki ilişkiyi sorduğumda uzaklara -şüphesiz kafasındaki hayal dünyalarından birine- dalıp ayakkabılarımın üzerine salyalarını akıtmaya başladı. Dahası, o bu deli saçması hikâyelerini anlatmakla meşgulken kardeşi elini pantolonumun arkasına kaydırmaya çalıştı. Ona sert bir dille evli olduğumu hatırlattığımda alaycı bir tavırla gülerek tacizini sürdürmeye devam etti.

Bu rahatsızlığa daha fazla dayanamayıp Semavi Vâris Max Rigel’a sığındığımda bana onlar hakkında şöyle söyledi: “Vega İkizleri’nden tek isteğimiz Solaria tahtının Vârisleri olarak bize saygı gösterip krallığın iyiliği için taht iddialarından feragat etmeleri.”

Bu sözleri Vega İkizleri'ne aktardığımda (takdir edersiniz ki bir hayli gergince), Roxanya (Tory) onca kadeh şampanyanın etkisiyle sendeleyip bana cinsel taciz içerikli sözler ederken Gwendalina (Darcy), boş boş etrafına bakınıp ne görebildiğim ne de duyabildiğim kuzgunlara sessizce bir şeyler mırıldanmaya devam etti.

Vakit, krallık olarak her birimizin kendine tahtımızda kimi görmek istediğini sorma vaktidir. Dünyamızda, aramızda doğmuş birbirinden gururlu ve yakışıklı dört Semavi Vâris mi yoksa hükümdarlığı sırasında binlerce kişiyi öldürmüş, birçok tekinsiz akıl hastalığından mustarip olduğu söylenen ve krallığımızın neredeyse sonunu getiren Vahşi Kral'ın tuhaf ve dengesiz kızları mı?

Tahtın kimin olacağını yalnızca zaman gösterecek. Fakat ben, Vega İkizleri'nin hepimize bir iyilik yapıp bu yarışı yol yakınken bırakacağını umuyorum.

O pislik herifin hakkımızda sıraladığı yalanları okurken ağzım bir karış açık kaldı.

"Seks bağımlısı *değilim*," dedi Tory, Atlas'ını masaya vurarak.

Geraldine sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp kapattı.

"Hay ben bu herifin ağzına!" Hışımla ayağa fırladı. "Derhâl babamla konuşup bu saçmalığı yayından kaldırtmaya çalışacağım! Kraliçelerimin bu denli ağır bir şekilde aşağılanması kabul edilemez!" Geraldine öfkeyle Küre'den çıkarken sıkışan kalbimle Tory'ye döndüm.

"Herkes bizi zır deli sanacak."

"Affedersin, bunu bana mı yoksa omzumdaki kuzguna mı söyledin?" dedi Tory.

Kahkaha attığımda onun da yüzüne bir gülümseme yayıldı. Ekranındaki makaleye bakıp başını iki yana salladı.

"Ne düşündükleri kimin umurunda?" dedi.

Başımla onayladım. “Haklısın. Birkaç saat sonra Max Ri-gel bize bulaşmak ne demekmiş öğrenecek. Şu Vulpecula denen herif bizi karşısına almak istiyorsa aptallığına doymasın.”

TORY

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Hava günün ilk ışıklarıyla aydınlanırken usulca Ignis Evine süzülüp doğruca en üst kata çıktım. Kulaklığımı boynuma indirip etrafa kulak kabarttım. Birkaç ayak sesi, duştan akan suyun tekdüze uğultusunu ve etrafımdaki kapıların ardından yükselen alarmların boğuk gürültüsünü duydum ama henüz kimse odasından çıkmamış gibiydi.

Parmak uçlarımda Milton Hubert'ın odasına yaklaşıp cebimden siyah onikslerle bezeli altın yüzüğü ve gizli bir hayranından gelen aşk mektubunu koyduğum zarfı çıkardım. Gizemli kadın notunda yüzüğü şans getirmesi için bugünkü maçında takmasını söylüyor, sonrasında da ödül olarak kendisiyle ateşli bir gece vadediyordu. Hatta Darius'un hayran mektuplarından ilham alıp zarfı bir öpücük iziyle mühürlemiştim.

Notun asıl numarası SofİIa'nın yaptığı büyüydü; zarf açıldığında iki dakika boyunca sapasağlam kalacak, ardından alev alıp ortadan kaybolarak tüm kanıtları yok edecekti. Arkadaşımın büyüsü belki o kadar güçlü değildi ama ustalaştığı bu küçük numaralarla beni kendine hayran bırakıyordu.

Sırıtarak zarfı kapısının altından içeri attım ve ses çıkarmamaya özen göstererek hızlıca odama döndüm.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz koşu kıyafetlerimi çıkarıp duşa girdim. Beni bekleyen günü düşündükçe heyecanlanıyordum. Max'in herkesin gözü önünde rezil olmasının zamanı gelmiş de geçiyordu ve şansım biraz yaver giderse Darius'u da aradan çıkaracaktım.

Saçlarımı kurutup şekillendirmemin ve makyajımı yapmamın ardından üzerime göbeği açık bir tişörtle yırtık kot geçirirken öğrencilerin çoğunun

güne başladığını duyabiliyordum.

Ayağıma bir çift kalın çorap giyip ayakkabıyla uğraşmadan odamdan çıkıp ortak salona ilerledim. Geniş ve rahat odaya adımımı atar atmaz Darius dibimde bitti.

“Erkencisin, Roxy,” dedi beni merakla süzerek.

“Rutinlerimle çok fazla ilgileniyorsun, dostum,” dedim umursamazca. Onunla sohbet etmek istemiyordum. Yalnızca Milton Hubert o zavallı kıçını yataktan kaldırır kaldırmaz patlak verecek kaosu en ön sıradan izlemek istiyordum.

“Şimdiden gözünü sıradaki yatağa mı diktin? Seks bağımlılığını sürdürmek zor olmalı,” diye takıldı. Beni kışkırtmaya çalışıyordu.

Ona doğru eğildiğimde burnuma dolan sedir ve is kokusu bir an dikkatimi dağıttı. “Asıl zor olan bana ayak uydurabilecek birini bulmak,” dedim.

“Şikâyetini Caleb’a iletirim,” dedi Darius. Çenesinin kasılışı dikkatimden kaçmadı. Caleb mevzusunu açarak benden çok kendini sinirlendirdiğini düşündüm.

“Hayır,” dedim sırıtarak. “O konuda tek bir şikâyetim yok.”

Darius konuyu uzatmaya niyetliymiş gibi görünse de yanından geçip odanın köşesindeki kahve makinesine yöneldim. Güne sabahın köründe başladığımdan enerji için bolca kafeine ihtiyacım olacaktı fakat buna değeceğinden hiç şüphem yoktu. Darius’un inatçılığı tutmuş olacak ki peşimden geldi.

Defolup gitmesini söylemek istesem de keyfim o kadar yerindeydi ki canımı o bile sıkamazdı.

Makinenin altına bir fincan koyup *mocha* tuşuna bastıktan sonra Darius’a dönüp tek kaşımı kaldırdım.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedim.

“Kahve sırası bekliyorum.”

“Dur tahmin edeyim, kesin *flat white* içeceksin.”

“Fiat w hitan nesi varmış?” diye karşılık verdi.

“içebileceğin en sıkıcı kahve o. Gerçi *espresso* seven tiplerden de olabilirsin, şu sert, kötü çocuk havana iyi gidebilir... ama hayır, o kocaman elinde minicik bir fincan tuttuğunu düşünmek bile çok komik. Bu yüzden bu seçeneği eliyorum.” Fincanımı alıp içine üç şeker eklerken Darius makinenin *flat white* tuşuna bastı.

“Sen de tadından yenmediğin için kahvene bir kova şeker koyuyorsun değil mi?” dedi beni izlediği yerden iğneleyici bir sesle.

“Hayır. Ağızda acı tat bırakan karakterimi telafi etmek için şekerime biraz kahve koyuyorum.” Sahte bir gülümsemeyle yanından uzaklaştım.

Salona erkenden geldiğimden her yer boştu. Gösteriyi en ön sıradan izleyebilmek için Darius ve arkadaşlarının daima işgal ettiği kanepelerin karşısındaki koltuğa yerleştim.

Atlas’ımı çıkarıp kulaklıklarımı takarak FaeBook’ta dalgın dalgın gezinmeye başladım. Pek çok kişi o saçma makaleden alıntılar paylaşıp gönderilerine beni ve Darcy’yi etiketlemişti ama hiçbirine aldırmayıp ayaklarımı karşımdaki sandalyeye uzattım.

Tüm Kurt Adamların pire tedavisi için hafta sonuna kadar Uranüs Reviri’ne başvurmalarını rica eden duyuruyu gördüğümde güldüm.

Darius’un küçük hayran grubu yavaş yavaş inlerinden çıkıp salona gelerek kanepedeki yerlerini almaya başladı. Sofia hâlâ ortalıkta yoktu, sanırım fırsatını bulmuşken biraz tembellik yapmak istemişti. Ara sıra birinin beni izlediğini hissediyor, kafamı Atlas’ımdan kaldırdığımda Darius’la göz göze geliyordum. Bundan hiç hoşlanmamıştım. Derdi neydi? Bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığı kesindi.

Marguerite iç çamaşırından hâllice pijamasıyla içeri girip birkaç arkadaşıyla birlikte Darius'un onu görebileceği bir yere oturdu. Ne var ki kızıl saçlarını savurup beyinsiz yancılarının yaptığı bir şakaya anıra anıra güldüğünde bile Darius dönüp ona bakmadı.

Çabasına çaktırmadan sırıttım. Darius tekrar bana baktı ve bu kez gözleri Marguerite'in hışımla ayağa fırlamasına yetecek kadar üzerimde oyalanınca keyiften iyice dört köşe oldum.

"Fırsatın varken tadını çıkar, *sürtük"* diye tısladı yanımdan geçerken.

"Sürtük değil, seks bağımlısı," diye seslendim arkasından. "Ayrıca birinin tıbbi rahatsızlıklarıyla dalga geçmek hiç hoş değil."

Marguerite hiddetle arkasını döndü, üzerime diktiği öfkeli gözlerine orta parmağımla karşılık verdim.

"Git ve üzerini değiştir, Marguerite," diye araya girdi Darius tembelce. "Kulak tırmalayıcı sesinle maç motivasyonumuzun içine ediyorsun."

Bakışlar öldürebilseydi Marguerite'inkiler beni çivili bir yatağa saplayıp vücudumu kan emici karıncalara canlı yem yapardı. Fakat bakışlar kimseyi öldüremiyor, orada öylece dikilirken suratını domates gibi kızartmaktan başka bir işe yaramıyordu. En sonunda gözyaşlarına boğulup peşinde yancılarıyla dışarı çıktı.

Darius'un yine bana baktığını hissedebiliyordum ama benden bir teşekkür umuyorsa daha çok beklerdi. Onu kasten görmezden gelmeye devam edip FaeBook'ta gezinmeye başladım.

Geçmek bilmeyen bir vaktin ardından tek kaşlı, yapılı bir oğlan gösterişli altın saati ve parmağındaki yepyeni yüzüğüyle salına salına içeri girdi.

Hemen toparlanıp sırtımı dikleştirdim, tüm dikkatimin Milton Hubert'ın üzerinde olduğunu çaktırmamaya çalıştım.

İstemsizce kıvrılan dudaklarımı gizlemek için elimi ağzıma götürüp başparmağımın tırnağını dişledim.

Milton’ın makinenin başına geçip kahvesini yapmasını bekledim... bekledim... kahretsin, heyecandan ölecektim.

Milton fincanını Darius’un hâzinesinden bir parça olan yüzüğü taktığı eline alıp bakışlarını içeride gezdirdi. Gizemli kızın ona baktığını umuyor olmalıydı. Gizemli kızın hayatımda gördüğüm en fevri, en öfkeli bir doksan sekiz boyunda hıyar bir Ejderha olduğundan haberi bile yoktu. Neredeyse ona üzülecektim. Sonra daha akademideki ilk günümde çıplak fotoğraflarımı çekip sosyal medyada paylaştığını hatırladım ve bu ufacık acıma duygum buhar olup uçtu. Milton hayran kulübündeki yerini almak üzere yanlarına doğru ilerlemeye başladı. Hâlâ umutla etrafına bakınarak Darius’un karşısına oturdu.

Ona selam verdi. Darius sessiz kaldı. Tedbiri elden bırakmamam lazımdı ama pürdikkat onu izlemekten kendimi alamıyordum.

Darius’un kaşları hafifçe çatıldı, gözleri kısıldı.

“Onu nereden buldun?” diye sordu. Sesi o kadar alçak, o kadar tehditkârdı ki içerideki herkes suspus oldu.

“Ha?” Milton, Darius’un sesindeki tehlikeyi sezerek fincanını dikkatlice indirdi.

Ev Başkanı gözlerini avından bir saniye bile ayırmadan yavaşça öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı.

“Yüzüğü diyorum,” diye tekrarladı. Hakkını vermem gerekliydi, Milton’ın hâlâ altına işememiş olması büyük bir başarıydı.

Boğazını temizleyip yüzüğü taktığı elini kaldırdı. “Ben... şey, odama bırak-”

“Kim bırakmış?” diye hırladı Darius. Heykel gibi hareketsizdi. Gözlerini bile kırpmıyordu.

Kalbim heyecan ve —şüphesiz— korkunun bir karışımıyla tekledi. Tuzağımı kurmaya başladığım andan itibaren attığım her adımı gözden

geçirdim. Her şeyi hesaba katmıştım, işin dönüp dolaşıp bana patlaması mümkün değildi. Fakat Darius, ona ihanet edenin Milton olduğuna inanmazsa başka bir

>upbrh atına \ikatakn, l«n\ck$ı «»lııtuık jkadcrnuic düşmanı Kaıdı^ı ka$ kip vatdP OtHftlcn «Um İKİki Dar«.y*ylc benim Kövic bit jot kalkııtnaktan utta* ağımın düıUnUfdıi ama dun görlcnmn «Milinde baharının «liralına hakaret etmiştim.

<*cr\ck vüzûmû «tu daha tık gıötctıymdum, Betik boğmaya tahymalaiının irademi kıramadığının farkındaydı. Belki una böyle bir numara çekmem attık görüne «» kadar da imkânsız pM un merdi.

"BılrniMMum/ dedi Mıhım. Kahvecini ma «aya bırakıp par* maklaıını gerginlikle açıp kapatmaya başladı. "Ama yanında hır not vat-*

"Gmter hemen."

*Y*yandı. Küle dondu. Yüzüğün »cnin için bir anlamı mı var?*

"Yangından önce odamdaydı." diye hırladı Darius. “Yani biri onu çalmış."

Milton yürüğü elini yakmış gibi telaşla çıkarıp arkadaşına fırlattı. Darius onu yakalamaya yeltenmedi, altın halka göğsünden sekip yere yuvarlandı.

Grubun geri kalanı çil yavrusu gibi dağılmaya, Milton'dan uzaklaşıp başkanlarının arkasına geçmeye başladı.

“Dostum, haberim yoktu. Bilsem asla... Seni seviyorum, ben-"

Darius tek hamlede ayağa kalktı ve Milton korkudan kaskatı kesilmiş vücuduyla önünde diz çöktü.

Artık pürdikkat onları izliyor olmam önemsizdi, içerideki herkes aynısını yapıyordu. Salona öyle bir sessizlik çökmüştü ki iğne atsanız duyulurdu. Kulaklıklarımı çıkarıp boynuma astım. Milton’ın sadakat yemini ettiği Vâris’in önünde titremesini şaşkınlıktan aralanmış dudaklarımla izledim.

“O saati nereden buldun?” diye sordu Darius alçak sesle.

Milton saati de hızlıca çıkarıp Darius’un ayaklarının dibine attı. “Biri gönderdi. Neden bil-”

şüpheli avına çıkacaktı. Gerçekçi olursak akademide düşmanı saydığı kaç kişi vardı? önceden olsa belki Darcy’yle benim böyle bir şeye kalkışmaktan tırsacağımızı düşünürdü ama dün gece gözlerinin önünde babasının suratına hakaret etmiştim. Gerçek yüzümü ona daha sık gösteriyordum. Beni boğmaya çalışmalarının irademi kıramadığının farkındaydı. Belki ona böyle bir numara çekmem artık gözüne o kadar da imkânsız görünmezdi.

“Bilmiyorum,” dedi Milton. Kahvesini masaya bırakıp parmaklarını gerginlikle açıp kapatmaya başladı. “Ama yanında bir not var—”

“Göster hemen.”

“Y-yandı. Küle döndü. Yüzüğün senin için bir anlamı mı var?

“Yangından önce odamdaydı,” diye hırladı Darius. “Yani biri onu çalmış.”

Milton yüzüğü elini yakmış gibi telaşla çıkarıp arkadaşına fırlattı. Darius onu yakalamaya yeltenmedi, altın halka göğsünden sekip yere yuvarlandı.

Grubun geri kalanı çil yavrusu gibi dağılmaya, Milton’dan uzaklaşıp başkanlarının arkasına geçmeye başladı.

“Dostum, haberim yoktu. Bilsem asla... Seni seviyorum, ben-”

Darius tek hamlede ayağa kalktı ve Milton korkudan kaskatı kesilmiş vücuduyla önünde diz çöktü.

Artık pürdikkat onları izliyor olmam önemsizdi, içerideki herkes aynısını yapıyordu. Salona öyle bir sessizlik çökmüştü ki iğne atsanız duyulurdu. Kulaklıklarımı çıkarıp boynuma astım. Milton’ın sadakat yemini ettiği Vâris’in önünde titremesini şaşkınlıktan aralanmış dudaklarımla izledim.

“O saati nereden buldun?” diye sordu Darius alçak sesle.

Milton saati de hızlıca çıkarıp Darius’un ayaklarının dibine attı. “Biri gönderdi. Neden bil-”

“Dur tahmin edeyim, yine ortada bir not yok. Ejderhanın altınlarını yürütmeden önce aldığına dair bir kanıtın yok,” dedi Darius.

Sorgu devam ettikçe içerisi ısınıyordu ama bunun Darius’tan ve tırmanan öfkesinden kaynaklandığını anlamam vakit aldı.

“Yapmadım. Yemin ederim öyle bir şey yap-”

“Odanı kontrol etmemi sorun etmezsin o zaman.” Darius arkasını dönüp merdivene doğru yürümeye başladığında öğrenciler yolundan çekilmezlerse diri diri yenmekten korkuyor-larmış gibi kenara kaçıştı.

Yerimden kalktım. Kesik nefeslerle Darius’un peşinden giden ama yukarı çıkmaya cesaret edemeyen diğer öğrencilerin arasına karıştım.

Bakışlarım hâlâ dizlerinin üzerinde duran Milton’a kaydı. Kimse onunla ilişkilendirilmek istemediğinden etrafı hastalıklıymış gibi boştu.

En üst katta bir gürültü koptu, ardından bir Ejderha kükremesi duyuldu. Salondaki herkes aynı anda irkildi. Darius’un öfkesi somut bir şeydi, havaya karışıyor, önüne çıkan her şeyi, herkesi yok etmekle tehdit ediyordu.

İçeri döndüğünde herkes önünden çekildi.

Sıcacık bir enerji dalgası ortak salonu aşarak Milton Hu-bert’a çarptı, onu taklalar attırarak duvara yapıştırdı. Darius altın rengine dönmüş gözleri, birer çizgiden ibaret göz bebekleri ve dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gerilmiş dudaklarıyla üzerine yürüdü. Gücü etrafındaki havayı kızıştırmaya başlayınca birkaç kişi dışarı kaçtı.

“*Bunu* nasıl açıklayacaksın!?” diye bağırdı Milton’ın önüne bir avuç akın sikke fırlatarak.

Onu duvara mıhlayan ısı dağılıp yerini vücuduna tırmanan buza bıraktığında oğlanın gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Bilmiyorum, yemin ederim onları daha önce hiç görmedim,” dedi başını çılgınca iki yana sallayarak.

Darius öfkeyle haykırdı. Buz parçalandı ve Milton ayaklarının dibine düştüğünde karnına bir tekme geçirdi.

“Yalancı, hırsız! Siktiğimin haini!” diye bağırdı. “Kendi evimdeki adamlarıma bile güvenemiyorum! Bundan böyle bir hiçsin.” Öfkesini bile hak etmiyormuş gibi ona sırtını dönüp diğer öğrencilere baktı. “Şu andan itibaren benim için Milton Hubert diye biri yoktur. Önemsizdir. Hiç kimsedir. Benimle iyi geçinmek istiyorsanız sizin için de öyle olmasını tavsiye ederim.”

Etrafımdaki herkes onu başıyla onayladı, kimsenin ağzını açmaya cesareti yoktu. Tavırları midemi bulandırdı. Daha beş dakika önce arkadaşları olarak gördükleri birini dışlamaya dünden razılardı. Sırf daha büyük, daha kötü, daha acımasız bir pislik öyle söyledi diye.

Darius içeride dolaşmaya başlayınca herkes gazabının bir sonraki kurbanı olmamak için ondan olabildiğince uzağa kaçıştı.

Sessizliği bozan tek şey yerde kıvranan Milton’ın iniltileriydi. Dürüst olmam gerekirse kendimi biraz kötü hissediyordum. Darius’un kafayı yiyeceğini tahmin etmiş ancak bu kadarını beklememiştim. Vicdan azabı ufak ufak içimi kemirmeye başladı, parmaklarımı huzursuzca büktüm.

Yukarıda bir gümbürtü koptuğunda birkaç kişi çığlık attı. Ardından tüm dünyayı alevler içinde bırakmaya niyetli Ejdar-ha’nın kükremesi geldi.

Pencereden dışarı baktığımda Darius’un havada süzüldü-ğünü, ağzından devasa bir ateş topu üflediğini gördüm.

Karşımdaki canavarın saf, dizginsiz gücü tüylerimi ürpertti. Bu işin benim başımın altından çıktığını öğrenirse sonumun Milton Hubert’tan beter olacağından emindim. Yine de içimde uyandırdığı korkuya rağmen evi bildiği yerden kaçmasını, hayran kulübüne duyduğu sadakatin temellerinden sarsılmasını görmek içimi tarifi olmayan bir tatminle doldurmuştu.

Çok yazık, Darius Acrux. Bize savaş açmadan önce kime çattığını bilmeliydin.

DARC

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tory, Diego ve Sofia'yla birlikte Pitbol stadyumuna doğru yola çıktık. Öğrenci ve profesörlerden oluşan bir kalabalıkla Toprak Bölgesi'ne giden yola koyulduk. Herkes okul takımının lacivert ve gümüş renklerine bürünmüştü ve önümüzde yükselen kubbenin içinde bizi nelerin beklediğini düşündükçe heyecanlanıyordum. Tory üzerine büyük gelen formasının uyluğuna kadar inen eteğini düğümleyerek elbiseye çevirmiş, bense en sevdiğim mavi tulumun üzerine Pitbol ceketimi giymiştim.

Maç beni heyecanlandırdığı kadar korkutuyordu da. Max'in her yanını mor kabarcıklar sardığında ne olacaktı? Oyundan çıkması ne kadar vakit alacaktı? Bu düşünce içimi çarpık bir tatmin hissiyle doldurdu. Önemsediği bir şeyden olması —bize yaptıklarının yanında bir hiç olsa da- intikam için mükemmel bir yoldu. Vârislerden her ne kadar nefret etsem de içimi soğutmak için birini boğmaya asla kalkışmazdım. Biz onlar gibi değildik. Fakat bu, rezil olmalarının keyfini çıkarmayacağım anlamına gelmiyordu.

"Selam, Tory. Seks bağımlılığın konusunda yardıma ihtiyacın olursa bana FaeBook'tan bir mesaj ateşle!" diye bağırdı oğlanın teki. Ardından arkadaşlarının gürültü kahkahası geldi.

"Yalnızca çekici adamlarla ilgileniyorum! Teklifin için teşekkürler!" diye karşılık verdi Tory. Bu saçmalığı umursamıyor-muş gibi davransa da omuzlarının gerildiğini görebiliyordum.

Tory'ye laf atan oğlana sert bakışlar atan Diego, "Boş ver onu, dedi nazik bir sesle.

Arkadaşlarından biri arkasını dönüp suratıma bön bön bakarak geri geri yürümeye başladı.

“Bakın, yine bir kuzgunla konuşuyor!” Ona dik dik bakan Diego’yu işaret etti.

Dudaklarımı büzerek kardeşime döndüm ve tek bir bakışla onlara karşılık vermemek konusunda hemfikir olduk. Görünüşlerine bakılırsa son sınıftılar ve büyülerimizi çarpıştırmaya kalkarsak sonuç bizim için hüsran olurdu.

Günün birinde görüşeceğiz, pislikler.

“Üzgünüm, Diego,” dedim. O ise sadece omuzlarını silkmekle yetindi, bugün keyfi daha bir yerinde gibiydi. Buna sevindim, hepimiz biraz eğlenmeyi hak etmiştik.

Devasa stadyuma girdiğimizde öfkem uçup giderek yerini hayranlığa bıraktı. Tepemizdeki kubbe, saha ve tribünlere bakan ışıklarla yıldız misali parıldıyordu. Öğrenciler devasa oturma alanının derinliklerine ilerleyip koltuklara yerleşirken biraz itilip kakıldık. Başka bir grup da diğer uçtan içeri doluşuyordu. Gözlerimi kısarak onları süzdüm ve üzerlerindeki kırmızı beyaz formalardan Yıldız Işığı Akademi oldukları sonucuna vardım.

Saha şimdiye dek gördüklerime hiç benzemiyordu. Normal bir futbol sahası şeklindeydi ama benzerliğin hepsi bundan ibaretti. Her köşede yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğinde, tepesinde bir futbol topu genişliğinde delik olan büyük bronz piramitler yer alıyordu. Çimin dört köşesi Elementleri temsil eden renklere; mavi, yeşil, kırmızı ve beyaza boyalıydı. Saha-

nın tam ortasında daire şeklinde kocaman bir bronz levha, ortasındaysa neredeyse üç metre genişliğinde bir boşluk vardı.

“Bu oyun tam olarak nasıl oynanıyor?” diye sordum Sofia’ya.

Yüzüne heyecanlı bir gülümseme yayıldığında üzerlerine *Z ve A* yazdığı yanakları belirginleşti. “İzlerken anlatırım.”

“Bayan Vega ve Bayan Vega! Kızlar! Roxa... Tory ve Darcy!”

Kafamızı çevirdiğimizde şık elbisesi ve kafasındaki Pitbol şapkasıyla Müdire Nova'yı gördük. Elindeki rulo hâline getirdiği kâğıt yığınını önüne çıkan öğrencilerin kafasına indirerek kendine yol açıyordu. "Çekilin, çekilin, çekilin," diyordu her darbesiyle. Nihayet telaşlı bir gülümsemeyle yanımıza ulaştı. "Semavi Konsey üyeleri ve diğer prestijli davetlilerimizle birlikte size de locada koltuklar ayırdık."

"Teşekkür ederiz ama almayalım," dedi Tory ânında. I

"Arkadaşlarımızla oturmayı tercih ederiz." Sofia ve Die-goyu işaret ettiğimde Nova onları şöyle bir süzdü, yüzünde her açıdan hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifade belirdi.

"Ah... öyle mi?" Kaşları çatıldı. "Peki. Çok istiyorsanız onlar da gelsin."

Hep birlikte merdivenin aşağısındaki ön sıraya doğru ilerlerken Sofia heyecan dolu tiz bir çığlık attı.

Sahanın kenarında ilerlerken çimlerin en uç köşesinde hafif parıltı gözüme ilişti.

"Bu ne?" diye sordum işaret ederek. Sofia hemen bana cevap verdi.

"Seyircileri hedefini şaşıp üzerlerine uçacak büyüden koruyan bir güç alanı."

"Ah, iyi bari," dedi Tory tavanı incelemek için başını geriye atarak.

Kalabalığın hararetli sohbetinin uğultusu kulaklarımızı dolduruyordu. Nova bizi sahanın hemen dibindeki koltuklara götürürken heyecana kapılmamak elde değildi.

"Bu harika!" diye bağırdı Diego. Sofia'nın koluna girdi ve birlikte çift koltuğuna yerleştiler.

Tam yanlarına yerleşmek üzereydik ki Nova kollarımızı tutup bizi bir üst sıraya, etrafı şerit bariyerlerle çevrili, üzeri koyu renk bir cam çatıyla örtülü yere doğru çevirdi. Semavi Konsey üyeleri ellerinde şaşaalı içkileriyle orada oturuyordu.

Seth’in annesi Antonia’nın başında Zodyak Akademi yazılı bir şapka, Max’in babası Tiberius’un üzerindeyse göğsüne Ri-gel soyadı işlenmiş bir ceket vardı. Lionel ve Çatalına, Pitbol’a dair hiçbir şey giymeye tenezzül etmemiş tek kişilerdi. Burada olmaları bile şaşırtıcıydı. Öte yandan iki adım ötelerinde buzlu su ve bardaklarla dikilen Lionel’ın hizmetkârları için aynı şeyi söyleyemezdim. Yüzlerini ifadesiz tutmaya çalışsalar da gözleri ikide bir sahaya kayıyordu. Darius’un maçını ebeveynlerinden daha çok önemsediklerini düşünmekten kendimi alamadım.

Nova gelişimizi duyurduğunda tüm gözler üzerimize çevrildi, bazıları bizi gördüğüne diğerlerinden daha çok sevinmiş gibiydi. En çok da Lionel. Nova sivri pençelerini üzerimden çektiğinde rahat bir nefes verip yerime oturdum.

Müdire birkaç basamak yukarı çıkıp elindeki kırmızı beyaz Yıldız Işığı bayrağını sallayan kel bir adamın yanına yerleşti. Adamın diğer akademinin müdürü olduğunu tahmin ettim.

Stadyum dramatik bir müzikle doldu, bir davul giderek hızlanan bir ritimle gümbürdemeye başladı. Tribüne vuran ışıkların kararmasıyla dikkatler sahaya kayarken dizlerimi sallamaya başladım.

Davul sesi giderek şiddetlendi ve en sonunda duyabildiğim tek şey o oldu, ardından spot ışıkları sahanın ortasına çevrildi ve ritim aşina olduğum bir şarkıya dönüştü.

Mini etekler ve üstler giymiş Zodyak Akademi ponpon kızları taklalar ve parendeler atarak sahaya girdi. Grubun başını Marguerite çekiyordu, Kylie ve Jillian da aralarındaydı.

Onlardan pek hoşlanmasam da gösterilerinin etkileyici olduğunu inkâr edemezdim. İki kız hava büyüsüyle neredeyse on beş metre yükseğe fırlayıp kusursuz bir uyumla aşağıda onları tutmayı bekleyen kızların kucağına düştü. Hepsi saha boyunca dizildi ve Marguerite parende atarak ilerlemeye başladı. Yanından geçtiği her kızın ponponları mavi ve gümüş alevler saçtığında kabalıktan tezahüratlar yükseldi. Kendimi tutamayıp onlara katıldım. Tek kelimeyle göz kamaştırıcıydılar, rutin hareketlere kattıkları büyü ortaya inanılmaz bir manzara çıkarmıştı.

Gösterileri oluşturdukları piramitle sona erdi. Marguerite en tepede, bacağını başının üzerine kaldırıp ellerinden etrafa renkli kıvılcımlar saçtı.

Zodyak öğrencilerinin, hatta Yıldız Işığı Akademinin bile, coşkulu alkışları eşliğinde sahadan ayrıldılar.

Sırada Yıldız Işığı'nın ponpon kızları vardı. Kırmızı-be-yaz bir bulanıklık halinde sahaya yayıldılar. Gösterilerinde yer verdikleri büyüler Zodyak'ınki kadar etkileyici değildi ancak rutinleri oldukça akıcıydı ve her kız hareketleri kusursuzca yapıyordu. Sona geldiklerinde bir kıvılcım yağmuruyla havaya *Yıldız Işığı* yazdılar, küçük parıltılar birkaç kez yanıp söndükten sonra rüzgârda dağıldı.

Ponpon kızlar sahanın kenarındaki yerlerine döndüğünde davullar tekrar çalmaya başladı. Maç başlıyordu. Stadyumu saran gerginlikle koltuğumda öne eğildim, tüm duyularım tetikteydi. Çimin kokusu, seyircilerin heyecanlı mırıltıları, havadaki ağırlık.

Sahanın karşı tarafında, tribünlerin altından uzanan geçidin ağzında peşine on Yıldız Işığı oyuncusunu takmış sert mizaçlı bir kadın göründü. Siyah renk, üzerine beyazla dört Element sembolü basılmış bir forma giyiyordu.

Zodyak Akademi Öğrencileri usulca el çırpsa da Yıldız Işığı öğrencileri yerlerinden fırlayıp takımlarını tezahüratlar ve alkışlarla karşıladı.

Bizim takımımıza koçluk yapan Orion da diğer kadın gibi siyah formasıyla geçitten çıktığında midem kasıldı. Kaşları çatık olsa da heyecanı yüzünden okunuyor, ağzı sahada olmaktan büyük keyif aldığını ele veriyordu.

Formasının kollarını geren pazularını ve belirgin bacak kaslarını gördüğümde nabzım hızlandı.

Bir profesörü öptüğüme inanamıyorum.

Bunu kimseye söyleyemediğime inanamıyorum.

Bunun bir daha tekrarlanmayacağına inanamıyorum.

Bakışlarımı nihayet ondan çekip arkasına, Yıldız Işığı takımının karşısına sıralanan on Zodyak oyuncusuna çevirdim. Dört Vâris koçlarının iki yanındaydı. Onların yanlarındaysa koyu saçları ve sert yüz harlarıyla Darius'un arkadaşı Damian Evergile'le Seth'in sürüsünden, formasının arkasında Larue yazan Ashanti duruyordu.

İki Pit Bekçisi tepeden tırnağa gümüş renkli formalar içindeydi. Biri K.İ.Ç.'tan Justin Masters, diğeriyse ince dudaklı, formasına bakılırsa soyadı Badgerville olan uzun boylu bir kızdı. Takımın son iki üyesiyse Toprakkıran (artık o ne demekse) mevkinde oynayan Geraldine ve Sukuran pozisyonundaki Jo-nes isimli biriydi.

"Şimdiden kafam karıştı," dedim Sofia'ya doğru eğilerek.

"Ah," diye karışık verdi heyecanla. "Bir takımda on oyuncu var, ikisi rakip takımın topları Pit'e sokmasına engel olan Pit Bekçileri. Her Element'in iki oyuncusu var, biri savunmada topu diğer takımdan almakla, diğeri de hücumda topu onların Pit'ine sokmakla görevli. Her takımın iki Toprak oyuncusu var. Bizim Toprakkıran'ımız yani savunma oyuncumuz Geraldine, Caleb ise Toprakkuran'ımız, diğer bir deyişle hücum oyuncumuz."

"Darius ne?" diye sordu Tory takımın ortasındaki Vâris'i işaret ederek.

"Ateşkıran. Savunma oyuncusu yani. Hücumdaki de Ateş-kuran." Parmağıyla sıra sıra dizilmiş oyuncuları işaret etti. "Bu mevki normalde Milton Hubert'ındı ama bugün Damian Eve-gile oynuyor." Bunun üzerine bize bir bakış attığında gülmemek için dudağımı ısırdım.

Beyaz formalı bir kadın hakem, kolunun altındaki büyük, metal topla koşarak sahaya çıktı.

Tory birden sırtını dikleştirdi. "Ah, bu rehberlik öğretmenim Profesör Prestos."

Şortunun açıkta bıraktığı bacakları bir hayli bronzdu ve parmaklarını atkuyruğu topladığı saçlarının arasından geçirip kalabalığa bakmak için başını çevirdiğinde çok güzel bir kadın olduğunu fark ettim.

“Görüşmelere gidiyor musun ki?” diye takıldım.

“işimizi çoğunlukla e-posta üzerinden hallediyoruz. Sen de Orion’a aynısını teklif etmelisin, belki kabul eder de ofisine gitmekten kurtulursun,” dedi umursamazca.

Sözleri ağzımı kuruttu. “Ah... hiç sanmam.” *Ayrıca görüşmelerimizden bir şikâyetim yok.*

“Sormaktan zarar gelmez.”

Gerek yok,” dedim elimi sallayarak. Kardeşim omuzlarını silkip sahaya döndü.

Belki de onunla yüz yüze gelmekten kaçınmalıyım. Bir daha aynı odada baş başa kaldığımızda kim bilir ne tuhaf olacak. Üstelik dünyamı altüst eden o öpücüğümüzü düşünmeden nasıl duracağım?

Kahretsin. Hazırlıklı olsam iyi olur.

Orion, Yıldız Işığı koçunun elini sıktı. Sonra arkasını döndü, oyuncularıyla konuşup birkaçının sırtına vurduktan sonra yanımıza koşmaya başladığında içim kıpır kıpır oldu.

Gözleri yarım saniye üzerimde oyalandığında yüreğim ağzıma geldi ama sonra hemen başka tarafa baktı. Nova’nın birkaç koltuk ilerisine oturduğunda rahatlayıp derin bir nefes verdim.

Prestos iki takımın arasına geçti, ortalarında durup topu yere bıraktı. Pit yaklaşık altı metre uzaklarındaydı ve ilk golü kimin atacağını merak ederken heyecandan yerimde duramadım. Vârislerden nefret etsem de takımımızın kazanmasını istiyordum.

Bastır Zodyak.

Bir gözüm Max’in üzerindeydi. Ağırlığını bir ayağından ötekine geçirip durduğunun, ensesini, karnını ve uyluklarını ovuşturduğunun farkındaydım. Seth birkaç adım ötesindeydi. Saçlarını topuz yapmıştı ve formasının sırtında, soyadının üzerinde Havakuran yazıyordu. Sürekli kafasını

kaşıyacakmış gibi hamle yapıyor, sonra yumruklarını sıkıp kolunu geri indiriyordu. Öte yandan Caleb, sahanın pasparlak spot ışıklan altında parıldayan kasıklarını çaktırmadan temizlemeye çalışıyordu. Darius ise Milton Hubert'a olan öfkesini atlatamamış gibi duruyordu, çenesini öyle bir sıkıyordu ki birkaç dişini kırması an meselesiydi.

Kendimi tutamayıp kahkaha attım, kardeşim de aynısını yapınca birbirimize baktık.

"Takım kaptanları, öne çıkın!" dedi Prestos. Büyüyle güçlenen sesi stadyumun dört bir yanında yankılandı.

Tribünlere gergin bir sessizlik çöktü. Zodyak'tan Darius, Yıldız Işığından ise uzun boylu, yapılı, koyu yeşil gözlü bir oğlan karşı karşıya dikildi.

Prestos kenara koşup düdüğünü dudaklarına götürdü. Sahanın üzerinde büyüyle parıldayan devasa bir zamanlayıcı belirdi, beşten geriye -*Sadece beş dakika mı?*- saymaya hazırdı.

Sofia'ya dönüp bunu sormama fırsat kalmadan Prestos düdüğünü çaldı ve Darius sağ yumruğunu Yıldız Işığı Kaptanının suratına indirdi. Oğlan yana sendelediğinde formasının ardında Quentin ve Toprakkuran yazılarını gördüm.

Darius topu kapmak için öne atılırken çenesine bir diz darbesi yediğinde bir şaşkınlık nidası kopardım.

Fakat buna hazırlıklıydı, geriye doğru sendelese de rakibine bir tekmeyle karşılık verince tüm stadyumdan tezahüratlar yükseldi.

Quentin midesine yediği tekmeyle sendelerken Darius bir hayli ağır görünen topu kaptı. Elleri metal yüzeyi bulur bulmaz kalan oyuncular harekete geçti. Geraldine savaşa giriyormuş gibi bir nara koparıp büyüyle ayaklarının altındaki zemini parçaladığında Yıldız Işığı oyuncuları tökezledi. Hiçbiri Darius'a engel olmadı. Darius doğruca dört Bekçinin etrafına toplandığı Pit'e koştu.

Sağımdaki Orion ayağa fırlayıp, “Bastır!” diye bağırdı. Etrafımızdaki diğer öğrenciler de ayaktaydı.

Darius, Pit’le arasındaki mesafeyi hızla kapatıyordu. Başaracaktı. Önü açıktı ve Zodyak savunması fiziksel müdahaleler, ateş patlamaları ve güçlü hava dalgalarıyla Yıldız Işığı oyuncularını tutuyordu.

Çimlerin arasından fırlayan bir sarmaşık Darius’un ayak bileğine dolandı. Vâris yere düşerken dönüp topu tüm gücüyle havaya fırlattı. Ardından gönderdiği ateş patlamasıyla onu hızlandırıp bir meteor misali iki takımın birbiriyle boğuştuğu yere doğru taşıdı.

Seth hava büyüsüyle diğer oyuncuların üzerine sıçradı fakat Yıldız Işığının Havakuran’ı da aynı şeyi düşünmüş olacak ki hemen arkasından yukarı fırladı. Birbirlerine çarpıp sertçe yere çakıldılar. Seth bir an bile tereddüt etmeden oğlana sert yumruklar indirmeye koyuldu. Dizini göğsüne bastırıp onu yere mıhladı.

“Cubin! Dışarı!” diye bağırdı Prestos. Sesi bir kez daha stadyumun dört bir yanında yankılandı.

Yıldız Işığının Havakuran’ı topallayarak sahadan çıkıp yedek kulübesine doğru ilerledi.

Bakışlarımı kalan oyunculara çevirdim. Yıldız Işığının Top-rakkıran’ı topu almış, sahanın ortasındaki Pit’e doğru koşuyordu.

Max tazyikli bir su patlamasıyla onu itmeye yeltendi ama birden durup elini ensesine götürerek hararetle kaşınmaya başladı. “Ahh, yanıyor!”

Tenini sarmış mosmor izleri gördüğümüzde Tory’yle kahkahalara boğulduk.

“Ahh!”

Rigel! Ne bok yiyorsun sen?” diye bağırdı Orion, tam da Yıldız Işığı’nın attığı sayıyı duyuran şiddetli ses kulaklarımızı doldururken.

Tribünlerin üzerinde bir skor tablosu belirdi ve Yıldız Işığı hanesine bir puan yazıldı. Ardından kutucuğun hemen yanında kırmızı harflerle bir yazı

belirdi.

Cubin OYUN DIŞI = -1 puan.

Skor yeniden sıfıra döndüğünde Yıldız Işığı taraftarları hep bir ağızdan hayal kırıklığıyla inledi.

Zamanlayıcı tekrar beş dakikaya dönerken takımlar ayrılıp dört Element köşesine dağıldılar.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum Sofia’ya.

“İkinci tur başlıyor. Her tur beş dakika sürüyor. Bir saat dolduğunda devre arası olacak ve ikinci bir saat başlayacak. Bekle de gör, işler fena kızışacak.” Sahanın dört köşesini işaret etti. “Her tur rasgele bir top rasgele bir dört Element Dilimi’ne fırlatılıyor. Ateştopu çok sıcak, Topraktopu çok ağır, Havatopu ufacık bir hareketle stadyumun dışına fırlayacak kadar hafif, Sutopu ise ellerini donduracak kadar soğuktur. Beş dakika dolduğunda kimse topu Pit e sokamadıysa, *BOM!”* Ellerini bir patlamayı tarif eder gibi açtığında ağzım açık kaldı.

“Yok artık,” dedi Tory. Dehşetle başımı sallayarak onu onayladım.

“Top patlamadan hemen önce de dâhil olmak üzere oyunun herhangi bir noktasında yere düşerse takım beş puan kaybeder,” diye açıklamaya devam etti Sofia.

“Delilik bu,” dedim.

“Hayır,” diye lafa girdi Diego koltuğunda öne doğru eğilerek. Gözlerinde kötücül parıltılar belirmişti. “Pitbol bu.”

MAX

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Prestos düdüğünü dudaklarına götürürken bir ayağımdan ötekine sekip duruyordum. İkinci tur başlamak üzereydi.

Gözlerimi karşı takımın Sukıranma dikerek onu tutmaya hazırlandım. Oldukça iri bir kız olsa da en az otuz kilo üstünlüğüm vardı ve top bizim Dilim'imizdeki Su Deliğinden fırlatılırsa bunu avantaja çevirip üzerine çullanacaktım.

Düdük çaldı ve top Hava Deliği'den fırlatıldı. Son sürat tepemizdeki gümüş kubbeye doğru uçarken Seth hava büyüsüyle yerden fırlayıp peşine düştü.

Var gücümle koşmaya başladım. Yıldız Işığının Sukıran'ı bir süre bana ayak uydurmayı başatsa da dirseğimi suratına indirdiğimde tökezleyip çamura yuvarlandı.

Gözlerimi toptan ayırmadan koşmaya devam ettim, şortumun kumaşı bacaklarımın üzerine toplandı ve hayalarıma ani bir sancı girince iki büklüm oldum.

"Ne bok yiyorsun, Rigel?!" Orion saha kenarından bağırsa da sol testisimdeki kavurucu ağrı gözümü kör etmişti.

Bir an yeni doğmuş bir bebek gibi avazım çıktığı kadar bağırsam da çok geçmeden aklım başıma geldi ve su büyümü şortuma, ağrıyan yere yönlendirdim. Altıma işemiş gibi görünüyordum ama faydası olmuştu. Rahatladığımda suyu tüm vücuduma yayıp memnun memnun iç geçirdim. Tenimdeki yangını tam olarak söndürmemiş olsa da acım hafiflemişti.

Başımı kaldırdığımda Caleb'ın kolunun altına kıstırdığı Havatopu ve yüzüne kondurduğu kararlı ifadeyle orta sahada koştuğunu gördüm. Yıldız Işığı oyuncuları ona engel olmaya çalışıyordu fakat Vampir hızını oyunda kullanamasa da arkadaşım doğuştan hızlıydı.

"Devam et, Cal!" diye bağırıp kollarımı öne uzatarak en yakınındaki Pit Bekçisine bir su patlamasıyla saldırdım. Kız Pit'in etrafındaki büyüsüz bölgeden çıkmakla hata etmişti.

Ağır ayak sesleri, Yıldız Işığı Sukıran'ının gelişini saldırısından üç saniye önceden haber verdi. Omzunu karnıma geçirdiğinde ciğerlerimdeki hava vücudumu terk etti.

Ona direnmek için bir adım geriledim fakat ayağım az önceki su büyümün ardında bıraktığı lanet su birikintisinde kaydı.

Bileğim burkuldu ve kızın ağırlığı ânında ayaklarımı yerden kesip yere çakılmama neden oldu.

Niyetim hava büyümle ondan kurtulmaktı ama sırtım yere temas ettiğinde yanma hissi bir kez daha tenimin her bir zerresini ele geçirdi. Gözlerimin önünde yıldızlar belirirken acıyla haykırdım. Büyüme odaklanamadım ve kız, acı dolu bir süre boyunca beni çamurun içinde hareketsiz bıraktı.

Düdük çaldı ve o korkunç sözcükler duyuldu. "Rigel! Oyun dışı!"

Karşı takımın Sukıran'ı ben ayağa kalkamadan gözden kayboldu. Ağzıma gelen bütün küfürleri savurarak doğruldum ve vücudumu saran yangını sakinleştirmek için bir kez daha her yerimi suyla ıslattım.

Tam arkama baktığım sırada Caleb topu Pit'e attı fakat az önce yere mıhlanmam yüzünden hâlâ sıfıra sıfır berabereydik.

Kıçım ikinci tura kadar oturmak zorunda olduğum bankı bulur bulmaz tiz bir çığlık kopardım, ani baskı popomun iki yanını da yakıp kavurunca gerisin geri ayağa kalktım.

Göz ucuyla solumdan yaklaşan bulanıklığı fark ettim ve Orion ben göz açıp kapayıncaya dek yanımda bitti.

“Oyunun ortasında ne halt ediyordun öyle?” diye bağırdı formamı kavrayıp beni kendine çekerek.

“Siktir!” diye bağırdım. Sırtıma yapışan kumaş yanmayı artırmıştı. “Biri lanet formama bir şey yapmış!”

Formamın etek ucunu kaldırıp tenimdeki mor izleri ona gösterdim. Orion beni baştan aşağı şöyle bir süzüp şifa büyüsü için elini uzattı.

Karnıma bastırdığı avucundan çıkan yeşil ışık hiçbir halta yaramadı, yanma hissi devam etti.

Orion öfkeyle geri çekilip su büyüsüyle hızlıca elini yıkadı.

“Leş gibi kokuyorsun,” dedi kuruması için elini silkelerken.

“Griffon boku kokuyorsun.”

“Ne?!” diye bağırdım. Her yanımın cayır cayır yanmasına şaşmamak gerekirdi, Griffon pisliği bir nevi zehirli sayılırdı.

“Altını dolduracak bir kanıtın olmadan başkalarını suçlayamazsın. Morlukların tek tedavisi'Uranüs Revirinden alacağın iksirle yıkanmak. Seni oyundan çık—”

“Hayır,” diye sözünü kestim. “Babam beni izlemeye geldi.”

Bakışlarım sahanın kenarındaki koltuklara, beni endişeli gözlerle izleyen babama kaydı. Üvey annem de hemen arkasın-daydı ve kimseye bir şey çaktırmasa da başarısızlığımdan büyük keyif duyduğunu görebiliyordum. Buna müsaade edemezdim.

“Oynamaya devam edeceksen dişini sıkacaksın,” dedi Orion. “Acıyı bastır, dikkatini oyuna ver.” En sevdiği laf kulağıma ilk kez bu kadar sahici geliyordu.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” diye homurdandım zihnimi dinmek bilmeyen yanma hissi ve acıdan uzaklaştırmaya çalışarak.

Kafamı sahaya çevirdiğimde Yıldız Işığı tribünlerinin üzerinde süzülen, yanına Caleb’ın adı yazılmış ve kıçını gösteren bir ok çizilmiş şişme Pegasus şeklindeki seks oyuncağını gördüm.

Cal de bunu fark etmiş olacak ki bocaladı, pas vermek için attığı top Darius’tan çok uzağa fırladı. Darius onu kurtarmak için öne atıldı. Parmak uçları topa sürtünse de Yıldız Işığının Havakıran’ı topu bir rüzgârla iterek yere düşürdü.

Skor tablosunda Zodyak hanesine eksi beş puan yazılınca dudaklarım dehşetle aralandı. Yıldız Işığı taraftarlarından sevinç tezahüratları yükseldi.

Darius topu kapıp Seth e pas verdi. Seth topu bir smaçla Pit’e soksa da bu bizi sadece eksi dörde çıkardı.

“Ne bu böyle?” diye mırıldandı Orion gördüklerine ina-namıyormuş gibi.

Sürem dolduğunda onu bırakıp sahaya koşarak sıradaki topu beklemeye koyuldum. Ağırlığımı bir ayağımdan ötekine geçirerek dikkatimi dağıtmaya, kıçımın arasına yayılmış kavurucu sızıya odaklanmamaya çalıştım.

Düdük çaldı ve Ateş Deliğinden cayır cayır yanan bir top fırladı. Oyun yeniden başladı. Son düdüğe kadar dişimi sıkmak zorundaydım.

TORY

OTUZUNCU BÖLÜM

Fal taşı gibi açılmış gözlerim ve boğazıma dizilen kahkahalarla maçı izliyordum. Vârislerin teker teker rezil olması yetmiyormuş gibi Lionel Acrux ve diğer Konsey üyelerinin de küçük düşmesini en ön sıradan izliyordum. Her şey mükemmeldi. Fazlasıyla adildi.

Ah, tatlı mı tatlı adalet.

Bu ufak işkencemiz onları altı üstü biraz utandırsa da kendimi yeniden güçlü hissetmeme çok faydası olmuştu. Darcy yle bana yaptıklarından sonra bu yaptığımız o pisliklere azdı bile. Umarım karmanın tokadı hoşlarına giderdi.

Darcy güldüğünde bakışlarını takip ettim ve içine bir gelincik kaçmış gibi kıçını kaşıyan Seth'i gördüm. Ben de dayanamayıp kahkaha attım. Konsey üyelerinin bana attığı sert bakışları hissedebiliyordum. Yüzlerine kondurdukları gururlu ebeveyn maskesi hâlâ yerli yerinde olsa da duruşlarındaki gerginlik gerçeği ele veriyordu. Olan biten her şeyden müthiş utanç duyuyorlardı. İtibar, onlar gibiler için her şeydi ve biricik Vârisleri onlarca kameranın, muhabirin önünde kendilerini rezil ediyordu.

Arkamdan telaşlı ayak sesleri gelince maçı bırakıp kafamı çevirdim. Washer, Müdire Nova'ya seslenerek kalabalığı aşmaya çalışıyordu.

Yanına ulaştığında müdire ona sinirli bir bakış attı. Fakat Washer onu umursamadan kalabalığın uğultusunu bastırmak için bağırdı, sözleri benim kulağıma kadar ulaştı.

“Kartlar bana bir görü gösterdi, Müdire!” dedi telaşla. İlk kez sesinde ufacık bir şehvet tınısı bile yoktu, ardına kadar açılmış gözleri aklarını olması gerekenden daha büyük gösteriyordu.

Dikkatini çekmek için Darcy’yi dürttüm, kardeşim konuşmalarını duymak için başını hafifçe onlara doğru eğdi.

“Şimdi olmaz, Washer,” dedi Nova onu başından savmaya çalışarak. Yıldız Işığı Akademinin müdürü bile merakla onlara bakıyordu.

“Ama dehşet saçan alevler ve ölüm gördüm!” diye üsteledi Washer. Son sözcüğü söylerken sesi bile titremişti. “Burası güvenli değil. Stadyum işar __”

“Maçı geçersiz saymak için bahane mi arıyorsunuz?” diye alay etti Yıldız Işığı Akademinin müdürü. Nova’nın'kaşları çatıldı. “Kazanacağımızı anladınız tabii.”

Washer’ın korkusu gözlerinden okunuyordu ancak Nova’nın yanakları müdürün iması yüzünden kızardı.

“Elbette hayır,” diye çıkıştı. “Kimse bugüne dair böyle bir öngörüde bulunmadı. Dahası, dürüst olalım, Profesör Washer, geçmişte pek çok tahminin yanlış çıktı. Yanılıyor muyum? Yeğeninin doğum gününde bir Nemea Aslanına yem olacağına ikna olduğun zamanı hatırlıyor musun?”

“O farklıydı,” diye karşı çıktı Washer.

“Peki Profesör Perseus’a Fae Vebasına yakalanacağını söylediğin zaman? Adamcağız bir hafta işe gelmemişti!”

“Biliyorum ama-”

“Maçın *ardından* konuşuruz, Profesör Washer,” dedi sertçe.

“Ama ben—”

“Yeter. Maçı izlemek istiyorum,” dedi kesin bir dille.

Washer fiziksel bir darbe almış gibi geri çekildi. Tam yanımızdan ayrılacağı sırada bakışları Darcy'yle bana takıldı. Kalabalık onu yutmadan önce ağzını oynatarak tek bir kelime söyledi. Sırtımdan bir ürperti geçmesine neden olan bir kelime.

Kaçın.

Darcy'yle birbirimize baktık. "Gerçekten bir bildiği var mı sence?" diye fısıldadım. Etrafıma bakınıp yaklaşan korkunç şeye dair bir işaret aradım.

"Bilmiyorum," dedi kardeşim usulca. "Ama öngörüleri pek de güvenilir değil anlaşılan."

Omuzlarımı silktim. Ondan daha şüpheci olduğumu ikimiz de biliyorduk ve Nova bir saniye daha oyalanmadan kaçma ihtiyacı hissetmediyse belki de ortada endişelenecek bir şey yoktu. Etrafımız bunca Fae'yle çevriliyken kötü bir şey olma ihtimali ne kadardı ki zaten?

Bakışlarım Darius'a kayınca dikkatim dağıldı. Saha boyunca öfkeli bir gergedan gibi koşuyordu. Öyle ki rakibine tosladığında bir şeylerin kırıldığını duydum.

Topu yerde inleyen Yıldız Işığı öğrencisinden kapıp bir torpido gibi sahanın öteki ucuna fırlattığında nefesim kesildi.

Yıldız Işığı oyuncusu yerde kıvranmaya devam ederken zaman akıp gidiyordu. Darius arkasına bile bakmadan ondan uzaklaştı. Bunun oyunun bir parçası olduğunun farkındaydım ama yaptığının son derece acımasızca olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Gerçi dürüst olmam gerekirse hepsinin birbirine girmesini, kaybetmelerine rağmen etraflarına yaydıkları güçlü havayı izlemek çok ateşliydi.

Darius koşarak önümden geçtiğinde kendimi çamur içinde kalmış, bu yüzden daha da bir çekici görünen bacaklarına bakarken buldum.

"Olef, oyun dışına!" diye bağırdı Prestos. Fakat Yıldız Işığı oyuncusu olduğu yerde yatmaya devam etti. Bir çift sağlık görevlisi sahaya koşup onu hızlıca muayene etti.

“Beli kırılmış!” diye bağırdı içlerinden biri. “Tedavisi uzun sürecek, sıradaki turda yerine yedek oyuncuyu sokun.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, kulaklarıma inanamı-yordum.

“O adam az önce Darius’un çocuğun belini kırdığını mı söyledi?” diye sordum hayretle.

“Oyunun riskleri bunlar,” dedi yerine dönerken yanımdan geçen Orion kasvetli bir sesle.

Darcy’nin kaşları havalanırken ben önüme döndüm. Ge-raldine’in toprak büyüsüyle sahayı parçalayıp Yıldız Işığı Sukı-ran’ını ve elindeki topu yere düşürmesini izledim. Skor tablosunda rakibin adının yanında kocaman bir eksi beş belirdiğinde heyecanla yerimden fırlayıp arkadaşımı alkışladım.

“Bastır Geraldine!” diye bağırdım. Kız sanki beni duymuş gibi gülümsedi.

Seth kafasını kaşımakla meşgul olduğundan ona atılan topu neredeyse kaçırıyordu. Neyse ki hava büyüsüyle durumu kurtardı ve zamanlayıcı ondan geriye sayarken Pit’e doğru koşmaya başladı.

Kalabalık bir bir azalan rakamlara eşlik etti. “Dokuz! Sekiz! Yedi-”

Seth sıçrayıp büyüsüyle kendini yukarı itti fakat karşı takımdaki diğer hava Elementalleri kendi büyüleriyle onu durdurmaya çalıştı.

“Üç! İki-”

Seth dişlerini sıkarak büyüsünü artırdı fakat zaman tükenmişti.

Kollarındaki top patlayıp kafasını geriye, onuysa gökyüzüne savurdu. Taklalar atarak yere çakıldığında seyircilerden hayal kırıklığı dolu nidalar yükseldi. Üç saniye boyunca kalbim durdu, çamurda yatan bedenine bakarken bir an öldüğünü düşündüm.

Fakat sonra Seth öksürdü ve Darius elini uzatarak doğrulup oturur vaziyete gelmesine yardım etti. Kafasını iki yana sallayarak kendini toplamaya çalışırken kaşlarım havalandı.

“Bu oyun düpedüz delilik,” dedi Darcy fal taşı gibi açılmış gözleriyle.

“Benim hoşuma gitti,” diye karşılık verdim.

ORION

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Neydi o hâliniz?!" diye bağırdım öfkeyle.

Devre arasındaydık ve soyunma odasındaki banklarda oturan takım şimdiden yenilgiyi kabullenmiş görünüyordu. Caleb yüzünü ellerinin arasına gömmüş, diğer üç Vâris ise stadyumdan çıkarken tribünlerden yükselen, *Atın tekiyle oral seks mi yaptın? Boynuzunu kıçına mı soktun?* tezahüratlarının ardından onu teselli etmeye çalışıyordu.

Max mor şişliklerle dolu tenini sıvazlıyor, Seth de kafasını yontarmışçasına kaşımaya devam ediyordu. Hepsi birbirinden beter hâldeydi.

Kimseden bir cevap alamadım. *Çok şaşırdım.*

"Yıldız Işığı Akademi boktan bir takım. Sizler *elitlersiniz.* Aileniz güç bela kazandıkları parayı buraya boşu boşuna akıtmıyor!"

Daha fazla sessizlik.

"BANA BİR CEVAP VERİN!" diye bağırdım.

Geraldine Grus kafasını kaldırıp bana baktığında titriyordu. "Sosislerin ıstırabı aşkına, Koç. Kendimize çekidüzen vereceğiz, eminim hepim-"

"Sessiz ol," dedim. Geraldine itaatkâr bir biçimde başını sallayarak söylediğimi yaptı. Parmağımı ona doğrulttum. "Sahada kıçını yırtan tek oyuncu *sensin.* Üstelik sorumluluğun sayı almak değil, savunma yapmak." Takımın geri kalanına sert bir bakış attım. "Grus hepinizin tembelliğini tek başına telafi etmeye çalışıyor. Bu maçı kazanamazsanız sezona ligin en

sonunda başlayacaksınız. Üstelik her maç bir öncekinden daha zorlu olacak. Yıldız Işığıyla bu kadar erken eşleştiğimiz için şanslısınız, maç çantada keklik olmalı, sayılar ardı ardına gelmeliydi!”

Tekrar Vârislere döndüm ve hâllerini görünce dişlerimi sıktım. Max inleyip her yanını ovuşturuyor, Seth ise omzuna koyduğu eliyle herkesten saklanmaya çalışan Caleb’ı teselli ediyordu. Öte yandan Darius duvarla bir alıp veremediği varmış gibi oraya dik dik bakıyordu.

“Dördünüz. Kalkın. Hemen,” dedim sertçe.

Ayaklarını sürüyerek yanıma geldiklerinde başımı iki yana salladım.

Caleb’ın çenesini kavrayarak onu yüzüme bakmaya zorladım. “Altair, milletin ne düşündüğünü siktir et. Boş zamanlarında istersen git leprikonları kırbaçla. Bunu sahaya getirmediğin müddetçe ne bok yediğin umurumda değil. Anlaşıldı mı?”

Derin bir nefes alıp beni başıyla onayladı. “Anlaşıldı,” dedi az da olsa daha coşkulu bir sesle.

“Rigel.” Parmaklarımı şıklattığımda bir adım öne çıkıp formasını kaldırarak neredeyse tüm vücuduna yayılmış morlukları gözler önüne serdi.

“Kahretsin, daha da kötü görünüyor.” Usulca ıslık çaldım.

“Şifa büyüsü fayda etmiyor,” diye sızlandı. “Uranüs Revirine gid—”

Takımın geri kalanı gülmeye başladığında sert bir bakışla hepsinin çenesini kapattım. Max başını öne eğdi.

“Karar senin. Yerine başka birini sokabilirim,” dedim. Gözlerime bakması için ensesini kavradım. “Ama kalmaya karar verir ve yine bok gibi oynarsan sana yemin ederim, Rigel, dönem sonuna dek bu morluklarla gezdiğinden emin olurum. Anladın mı?”

Anladım, efendim. Kalmak istiyorum,” diye mırıldandı. Onu bırakıp Seth’i yakasından kavrayarak öne çektim. Ona diğerlerine kıyasla azıcık, çok

azıcık daha sert davranıyor olabilirdim ama Mavinin saçını kesmesini bir türlü hazmedemi-yordum.

Topuzunu kavrayıp alnımı onunkine bastırdım. “Bir sıkıntımız var mı, Capella?”

“Yok,” dedi sıktığı dişlerinin arasından.

“Madem öyle neden iki bin kişinin gözü önünde vücudunun her köşesini, her deliğini kaşıyorsun?” Şakaklarımda zonklayan damar patlamak üzereydi, kalbim göğsümü öyle şiddetli dövüyordu ki bir an endişelenmeden edemedim. Belki bu zafere onlardan çok daha fazla ihtiyacım vardı. Belki Solaria Pitbol Liginde oynama fırsatını kaybetmiş bir adamın kursağında kalmış hevesinden, azminden yoksunlardı ama Zodyak Akademi takımında oynadığım, oyunculara koçluk yaptığım onca yıl boyunca hiçbir turnuvada sonuncu olmamıştık. Bu yıl da olmayacaktık.

“Pirelendim!” dedi aniden. İstemsizce onu ittim. Seth dizlerinin üzerine çöküp sinir krizi geçiriyormuş gibi bacaklarıma sarıldı. “Sürüm benimle yatmıyor, benimle koşmuyor, benimle vakit geçirmiyor. Ben yalnız kalmak için yaratılmamışım. Her yanım deli gibi kaşınıyor, Profesör!” Çaresizlik dolu gözlerini üzerime diktiğinde kaşlarımı çatıp onu ittim. *Ne acınası.*

“Kalk ayağa. Onurunu da yanına almayı unutma. Kam-püsteki her Kurt Adam gelecek hafta pire banyosuna girecek. O vakte kadar sık dişini. Sana da Rigel’a sunduğum teklifi sunuyorum. Var mısın, yok musun?”

Başını onlardan cesaret almaya çalışıyormuş gibi arkadaşlarına çevirdi. “Varım,” dedi iç geçirerek. “Elimden geleni ya-pacagım.

“Güzel.” Omzuna olması gereken çok daha sert vurduğumda sendeledi. Kendime bunun Darcy’yle hiçbir ilgisi olmadığını söyledim. Çünkü yoktu.

“Darius.” Yaklaşmasını işaret ettim ve söylediğimi yaptı. Asık suratı çamur içinde kalmıştı.

“Canını kim sıktı?” diye sordum diğerlerine kıyasla çok daha yumuşak bir sesle.

Geniş omuzlarını silktiğinde tek kaşımı kaldırdım, böyle aptal oyunlara harcayacak vaktim yoktu.

“Siktiğimin Milton Hubert’ı,” diye çıkıştı. “Odama girip eşyalarımı çalan, her şeyimi küle çeviren oymuş. Bir de arkadaşım olacaktı.”

Yıldızlar aşkına, bütün aksilikler bugünü mü buldu?

Derin bir iç geçirdim. “Emin misin?” Birden kafama dank etti, suçlu sahiden Hubert ise aradığımız soğurma hançeri de onda olabilirdi. Ancak tüm öğrencilerin odasını didik didik etmiştim... öyle bir şeyi nereye saklayabilirdi ki? *Siktir, şu an bunu düşünemem.*

“Evet,” dedi Darius. “Eminim. Altın yüzüklerimden birini takıp karşıma kurulacak kadar yüzsüzdü.”

“Bu düpedüz aptallık,” dedim.

“Zaten zeki sayılmazdı.” Omuzlarını silkti, dişlerini hâlâ kırmaya niyetliymiş gibi sıkıyordu.

“Tamam.” Elimi omzuna koydum. “İkinci yarıda bunu bir kenara bırakmanı istiyorum. Daha sonra istiyorsan tüm nefretini üzerine kusabilirsin. Hatta yanıma bir alev makinesi alıp çaldığı *her* şeyi geri alabilmen için sana yardım ederim. Fakat şu an arkadaşlarının sana ihtiyacı var. Dön de hâllerine bir bak.” Bir boka yarayacakmış gibi Max’in morluklarının üzerine ıslak tuvalet kâğıdı yapıştıran Seth’i ve yaptığı her türlü büyüye rağmen kasıklarında parıl parıl parlayan simleri temizleyemeyen Caleb’ı işaret ettim. Hepsi birbirinden acınası durumdaydı.

“Sana ihtiyaçları var, dostum.” Onu hafifçe sarstığımda nihayet başıyla onayladı. Yanlarına dönünce arkadaşları umut dolu bakışlarını ona çevirdi.

“Pekâlâ, millet.” Ellerini çırparak dikkatleri üzerine topladı. “Şimdi sahaya çıkıp Yıldız Işığı Akademiyi mahvedeceğiz. En iyiden öğrendiklerinizi hatırlayın ve en iyi olun.” Bakışlarımı yan yana dizilmiş öğrencilerin üzerinde gezdirdim. Vârisler toplanıp birbirlerini gazlamak için omuzlarına vurdular. Gerçi bazıları hâlâ rezil hâldeydi.

Dışarıdaki kalabalıktan tanıdık bir tezahürat yükseldiğinde göğsüm umutla doldu. *Mükemmel zamanlama!*

“Vârisleri korkutamazsınız, Vârisler dokunulmaz. Vârisleri korkutamazsınız, Vârisler dokunulmaz!”

Takımın geri kalanı da tezahüratı tekrarlayıp toplandı, kollarını birbirlerinin omuzlarına atarak bir çember oluşturdular. Yine de Ashanti Larue’nun Seth’ten uzak durmaya özen gösterdiği dikkatimden kaçmadı. Vârisler de çok geçmeden onlara katıldı ve zıplayarak yumruklarını havaya kaldırdılar.

Kollarımı göğsümde kavuşturup sırıtarak onları izledim. Bu saçma tezahüratın kuyruklu bir yalan olması ne ironikti. Bunca yıldır Semavi Vârisler’i ilk kez bu kadar sarsılmış görüyordum.

DARIUS

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Devre arası bittiğinde toplanıp bu lanet dünyanın kralları ve kraliçeleriymiş gibi sahaya döndük. Öfkem hâlâ içimi yakıp kavuruyordu ama dizginleri eline almasına izin vermeyecek, onu oyuna yönlendirecektim.

On sekiz sayı gerideydik. *On sekiz!* Daha önce ikinci yarıya hiç böyle geride girmiş miydik hatırlamıyordum. İkinci yarıya hiç geride girmiş miydik ondan bile emin değildim.

Rakip takım sahaya bizden önce çıkmıştı. İkinci yarının başlamasına on dakika kalmıştı ve vakitlerini tribünleri coşturarak geçiriyorlardı.

Sağımda, Yıldız Işığı Akademinin öğrencileri hâlâ Cal'in bir Pegasus'u becermesi hakkında şarkı söylüyordu. Dişlerimi sıkarak dostuma döndüm.

Soyunma odasındaki bir anlık zayıflığı yerini soğuk ve sert bir öfkeye bırakmıştı, rakip tribüne dik bakışlar atıyordu. Aralarında gezdirdikleri Pegasus şeklindeki devasa şişme seks oyuncağı artık dört taneydi ve içlerinden birinin üzerinde benim, diğer ikisineyse Seth ve Max'in isimlerinin yazıldığını fark ettiğimde kaşlarım daha da çatıldı.

Zodyak taraftarları bir kez daha bağırdı. "Vârisler dokunulmaz!" Şu an bunun doğru olmasını her şeyden çok istiyordum. Daha önce hiç böyle alay konusu olmamıştım. Hakkımızda birkaç skandal, karalayıcı haber çıkmıştı elbette fakat böyle bir aşağılanmaya ilk kez maruz kalıyordum.

Aynı şeyi sayısız kişiye yaşattığım kafama dank ettiğinde bir an gözümün önüne Vega ikizleri ve Lance'in Roxy'yi havuzdan çıkardığı o gece geldi. Ama bu aynı şey değildi. Onu yapmak *zorundaydım.* Her şey Solaria'nın

iyiliği içindi. Kafamın içindeki buna karşı çıkan küçük sesi derhâl susturdum.

Takım arkadaşlarıma döndüm ama dikkatim hâlâ diğer Vârislerdeydi.

“Büyüleriniz ne durumda? İkinci yarıda hepsinin üzerinde tepinmeliyiz,” deyip kendi gücümü tartmak için büyüme uzandım. Maçın başından beri sayısız büyü yapmama rağmen içimdeki kuyu hâlâ cayır cayır yanıyordu. Bunda devre arasında daha önce soyunma odasına bıraktığım içi altın dolu çantanın yanında oturmamın da etkisi vardı.

“Dörtte üçü dolu,” dedi Seth. İki yanında sıktığı yumruklarından kaşınmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Takımda devre arasında büyüsünü yenileyemeyen tek kişi oydu, bunun için ay ışığının altında koşması gerekiyordu. Bu yüzden daima ilk yarıda kendini zorlamaktan kaçınırdı.

“Şimdi halledeceğim,” dedi Max. Yıldız Işığı takımının ponpon kızlarına doğru yürürken yanan morlukların acısıyla yüzünü buruşturmamak için kendini zor tutuyordu.

“Benim de biraz beslenmem gerek,” diye ekledi Caleb. Bakışları arkadaşlarıyla konuşan Vegaların saha yanındaki koltuklarına kayşa da olduğu yerde durmaya devam etti. Roxy’nin onu böyle sarsılmış görmesini istemiyordu sanırım.

‘ Gel hadi, şu pisliklere kime bulaştıklarını gösterelim. Kay-nak’ının kraliyet ailesinden olduğunu bilmeliler,” diye teşvik ettim onu. Elimi omzuna koyup onu sahanın kenarına doğru götürdüm.

Orion çoktan güç alanını geçmiş, ikizlerin gerisindeki koltuğuna oturuyordu. Omuzları gergindi ve gözlerini önüne ki-litlemişti.

Sahayı aştık. Geldiğimizi fark eden Roxy etrafına bakındı. Dolgun dudaklarını büzse de varlığımızdan rahatsızlık duyduğunu ele verecek başka hiçbir şey yapmadı. Dişlerimi sıktım. Hiç değilse biraz ürkseydi de babam ve diğer Konsey üyeleri bizden korktuğunu düşünseydi. Ama tabii ki başını dimdik tutmaya devam etti. Yanında oturan kız kardeşinin bize attığı

küçümseyici bakış öfkemi körükledi. Bu kızlar kendilerini ne bok sanıyordu?

Yıldız Işığı takımının kaptanı Quentin'in yanlarına bizden önce ulaşması her şeyi daha da berbat etti. Şakayla karışık bir reveransla onlara gülümsediğinde dişlerini eline vermek istedim. ikinci yarı başlar başlamaz bunu yapacaktım. Kızlar söylediği bir şeye karşılarında şimdiye dek tanıştıkları en komik piç kurusu duruyormuş gibi kahkaha attı.

Roxy'nin bakışları bana kayınca bir an yüzündeki gülümseme benim içinmiş gibi geldi, midemi tuhaf bir his sardı. Üzerine büyük gelen Pitbol formasını elbiseye çevirmişti, etek ucu uyluklarına geliyordu. Yatağımdan kalkmış da eline geçen ilk şeyi üzerine geçirmiş gibi görünüyordu. Bu düşünce beni olması gerekenden çok daha fazla heyecanlandırdı ama dönüp kardeşine fısır fısır bir şeyler söylediğinde sırtında Acrux değil, Grus yazdığını gördüm.

Başka ne yazacaktı? Uçkurunu bırak da oyuna odaklan!

Gelişimizi fark eden Yıldız Işığı takım kaptanı hemen tabanları yağladı, kendi takımına koşarken ikizler arkasından baktı.

"Eğleniyor musun, tatlım?" diye sordu Caleb sesimizi duyacakları kadar yaklaştığımızda.

Roxy'nin bakışlarını Caleb'ın üzerinde gezdirmesi ve bana kıyasla ona bakarken gözlerinin çok daha az nefretle dolması dikkatimden kaçmadı. Eh, onu boğan bendim. Yine de bu sinirimi bozdu.

"Eğleniyoruz," diye karşılık verdi geniş bir gülümsemeyle. "Geraldine harika değil mi?"

"Hem de nasıl," diye homurdandım. Bunu Kerberos'a hakaret niyetiyle söylemiştim ama tek başına bizi hezimetten kurtardığının farkındaydım ve sözcükler dudaklarımdan yarım ağız dökülmüştü. O olmasa ikinci yarıya çıkacak yüzümüz olmazdı.

"Belki de kaptan o olmalı," dedi Gvvendalina alaycı bir sırıtışla.

“Belki de,” diye ona katıldı Lance. Arkadaşıma kaşlarımı çattım. Konu Pitbol olduğunda bana zerre kadar sadakati yoktu. En iyisi değilsem bunu yüzüme vurmaktan çekinmezdi. Hiç değilse Vegaların önünde fikirlerini kendine saklasaydı bari.

“Minik bir fırt almam gerek,” dedi Caleb. Roxy ağzını açıp ona itiraz bile etmedi. Ufak bir aksilikle karşılaşmış gibi iç geçirip uzun saçlarını öteki tarafa toplayarak Caleb’a boynunu açtı.

“Elini çabuk tut,” dedi. “İkinci yarının başlamasına iki dakika kaldı.”

Kafamı kronometreye çevirdiğimde haklı olduğunu gördüm. Tekrar önüme döndüğümde Caleb onu kollarının arasına alıp dişlerini boynuna geçirmişti bile.

Roxy zahmet edip korkmuş görünmeye bile çalışmıyordu, parmaklarını Caleb’ın saçlarının arasına geçirmişti. Arkadaşım onu uyluğundan kavramış, lanet parmaklarını formasının eteğinde gezdiriyordu. Bir an ciddi ciddi kolunu koparıp atmak istedim.

Başımı iki yana sallayıp kafamı çevirdim. Milton’a olan öfkem yerli yersiz baş gösteriyordu. Bana böyle bir şey yapma-sini hâlâ sindiremiyordum. Hep en sadık destekçilerimden biri olmuştu. Böyle büyük bir ihaneti geçtim, ufacık bir isyan belirtisi bile göstermemişti. Olanlar canımı fena sıkmıştı. Onun kadar sadık birine bile güvenemiyorsam *kime* güvenebilirdim ki?

Bakışlarım ikizlerin üzerine, ailemin oturduğu locaya kayşa da hızla kafamı çevirdim. Babamın yüzündeki hayal kırıklığını görürsem asıl o zaman motivasyonumu kaybederdim.

Caleb geri çekildi ve eğilip Roxy’nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Kız ona güldüğünde dişlerimi sıktım. Arkadaşım boynundaki ısırık izini hızlıca iyileştirdikten sonra sahaya geri döndük.

“Umarım bu yarıda daha iyi oynarsınız!” diye bağıdı Gwen arkamızdan.

“Daha kötü oynamaları mümkün mü ki?” diye karşılık verdi Roxy. Dönüp onlara çıkışmamak için yumruklarımı sıktım.

Max de işini bitirmiş, öteki uçtan yanımıza doğru yürümeye başlamıştı. Yıldız Işığının ponpon kızlarından sömürdüğü heyecanla titriyordu ve tezahüratlar artık az önce olduğu kadar coşkulu değildi. Yüzüme kötücül bir gülümseme yayıldı, Yıldız Işığı taraftarlarının ponpon kızların Sukıran'ımızın etrafında pervane olmasından hiç hoşlanmadığından emindim.

Kronometre son altmış saniyeden geriye saymaya başlarken takım iki yanımda sıraya dizildi ve Prestos elindeki metal Başlangıç Topuyla sahaya girdi.

Karşımda duran Quentin'in pişmiş kelle gibi sırıtan yüzüne hırladım. Bizim kaderimiz Solaria'yı yönetmekken onunkinin neden ücra bir kasabada, orta düzey bir pozisyonda çürümek olduğunu ona seve seve gösterecektim.

Seyirciler son saniyelere eşlik etse de seslerine kulak tıkadım. Tüm dikkatim karşımdaki takım kaptanının üzerindeydi. Bakışlarıma karşılık vermeye çalışsa da sırıtışı soldu ve düdük çalmadan bir saniye önce gözlerinde endişe belirdi.

Haykırarak öne atılıp yumruğumu buzla sarmaladım. O ne olduğunu bile anlamadan suratına bir tane geçirdim. Parmak eklemlerim dişlerine çarpıp onu çamurun arasına fırlatırken tribünlerden bir, *ooohh*, sesi yükseldi.

On kiloluk topu kaptığım gibi koşmaya başladım. Pit'e doğru ilerlerken büyümle etrafıma alevler saçtım.

Rakip oyuncular yoluma çıktı ama ivmem ve ateşimin sıcaklığıyla hepsini kenara ittim.

Pit'i çevreleyen bronz plakaya ulaştığımda karşımda iki Yıldız Işığı Bekçisini buldum. Büyüsüz bölgeye ayak basmamla alevlerim titreşip söndü. Öfkeli bir fil gibi koşuyordum ve karşımda hiç şansları yoktu. Birini soluma yığarken diğerini Pit'e düşürdüm. Hemen arkasından da topu fırlattım.

Coşkuyla haykıran Zodyak tribününe dönüp yumruğumu zaferle havaya kaldırdım.

“Perker, oyun dışı!” diye bağırdı Prestos çukurdan zamanında çıkamayan Pit Bekçisi’ne.

Şimdiden aradaki fark iki puan kapanmıştı ve zafer için gereken her sayıyı kazanmaya kararlıydım. Bu lanet maçı kaybetmeyecektik.

Sıradaki tura geçtiğimizde benim bölgemdeki delikten yanan bir top fırladığında sırıttım. Oyundan menettiğim Mil-ton’ın yerine geçen yedek oyuncumuz Damian topu kapmak için harekete geçerken ben de Yıldız Işığının iki Ateş oyuncusuna saldırdım.

Rakip Ateşkıran beni durdurmaya çalışsa da var gücümle kıza toslayıp onu çamurun içine düşürdüm. Yıldız Işığı Su-kıran’ı büyüsünü Daiman’a isabet ettirdiğinde top kollarının arasından fırlayıp kaptanları Quentin’in eline geçti.

Seth önümde kendi mevkisine koşarken Max bana katıldı. Birlikte topa hücum ettik.

Ayaklarımızın altındaki saha toprak büyüsüyle parçalandığında Max üzerime düştü, ikimiz de yeri boyladık. Üzerine çöken ağırlığımla tenindeki yanma şiddetlendiğinde Max acıyla bağırdı. *Şerefsiz Yıldız Işığı oyuncusu onu böyle sabote etmenin bedelini ödeyecek!*

Lance sahanın kenarında bana küfürler yağdırıyordu. Ayağa fırlayıp topun peşinden koşmaya devam ettim ama çok geçti. Yıldız Işığı takımı sayıyı almıştı, daha da beteri Prestos, Max’in oyun dışı kaldığını ilan ediyordu.

Arkadaşım topallayarak sahadan çıkarken dudaklarım dehşetle aralandı. Bir sonraki topu beklemek için hızlıca Ateş Di-limi’ne koştum.

Her zamanki gibi bir oyuncumuz eksik olduğundan top, Su Deliğinden fırladı. Sukıran’ımız ânında rakip hücum oyuncuları tarafından yere mıhlandı. O kadar uzun süre hareketsizdi ki en sonunda oyun dışı kaldı. Bu esnada Yıldız Işığı Sukuran’ı yanında Havakıran ve Toprakkıran’la Pit’e doğru koşuyordu.

Bir ateş patlamasıyla üçünü de kıçının üzerine oturttum ama Sukıran düşerken topu bir şekilde Ateş oyuncularına atmayı başardı ve herif saniyeler içinde topu Pit'e attı.

Yerlerimize dönerken başımı iki yana salladım. Olanlara inanamıyordum ve öfkem giderek büyüyordu.

Bir sonraki top Hava Deliğinden geldi ama Seth lanet kıçını kaşımakla meşgul olduğundan pozisyonu kaçırdı. Caleb'ın kovaladığı Havakuran birden etrafına sarı parıltılar yaymaya başladı.

"Baksanıza, aklı fikri yine Pegasus kıçında!" diye bağırdı biri.

Yıldız Işığı taraftarları Cal'i yepyeni bir tezahüratla kışkırtmaya başladı. *"Pegaseks düşkünü Altair! Boynuz gördü mü duramıyor!'*[1]

Aynı sözleri tekrar tekrar söylediler. Sinirleri bozulan Caleb en sonunda tökezledi ve durdurmaya çalıştığı oğlan topu Pit'e gönderdi.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, öfkemi kontrol etmek giderek zorlaşıyor, maçı kaybetme ihtimalimizse giderek güçleniyordu.

DARCY

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Maçın sonuna yaklaşırken Zodyak aradaki farkı biraz olsun kapatmıştı ancak kazanmak için hâlâ önlerinde uzun bir yol vardı.

Geraldine topu bir yığın sarmaşıkla Yıldız Işığı Pit Bekçilerinin üzerine fırlattı. Savunmalarını aşıp büyüsüz bölgeye dalarak havada süzülen topu yakaladığında tribünden tezahüratlar yükseldi. Koltuğumun ucunda oturmuş avazım çıktığı kadar bağırıyordum, adrenalinim tavan yapmıştı. Geraldine topu Pit'e soktuğunda arkamdan gelen bağırışlar kulaklarımı sağır etti.

Tur, Yıldız Işığı hanesinde on, Zodyak hanesindeyse beş sayıyla sona erdi. Orion, son tur başlamadan sırılsıklam olmuş, çamur içinde kalmış moralsiz takımı sahanın kenarına çağırdı. Oyuncular yarım daire oluşturacak şekilde etrafına toplandığında konuşmalarına kulak kabarttım. Max kollarına yayılmış morlukları ovuşturuyordu. Kendimi kötü hissetmek istemiyordum ama acı dolu iniltileri bunu bir hayli zorlaştırıyordu. Oyunu yarım bırakıp yardım almaya gideceğini sanmıştım ama canı yanmasına rağmen direniyor, kendimi iyice bok gibi hissetmeme neden oluyordu.

Bunu hak etti.

Geraldine'in hırsı hâlâ gözlerinden okunuyordu fakat yorulmuştu ve forması çamur, kolları yara bere içindeydi. Sofia oyuncuların devre arası dışında büyülerini yenilemesinin yasak olduğunu söylemişti, bu yüzden kalan her şeylerini sahadaki taktiklerine saklamaları gerekiyordu.

Orion sert gözlerle onları süzdü. "Beş puan gerideyiz. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz."

Hepsi onu başıyla onayladı.

“Kazanmak için gereken her şeyi yapın. Size inanıyorum,” diye devam etti. Takımdan çok Darius’la konuşuyor gibiydi. Ardından on oyuncu bir araya toplanıp tezahürat yaptı. Zodyak taraftarlarının gürültüsüne karışan sesleri stadyumu inletti.

“Zodyak yenilmez! Zodyak zorluk nedir bilmez!”

Sözler o kadar akılda kalıcıydı ki ne olduğunu bile anlamadan kendimi diğerlerine eşlik ederken buldum. Tribünlerin üst kesimlerindeki grup da bir melodiyle tezahürata eşlik etmeye başlamıştı. Neredeyse her öğrenci, her profesör, her veli okulumuzu desteklemek için gelmişti ve onlar bile ritimle ellerini çırpıyordu. Oluşan kakofoni, Yıldız Işığı tarafından yükselen yuhalamaları bastırıyordu. Faelerin bir amaç uğruna böylesine birleşmesine ilk kez şahit oluyordum.

Zodyak takımı kollarını havaya kaldırıp sahaya dönerken kalbim tezahüratın ritmiyle eş zamanlı atıyordu. Orion saha kenarında durmaya devam etti. Başını eğmiş, ellerini ceplerine sokmuştu. Omuzlarındaki gerginliği ve sıktığı dişlerini oturduğum yerden bile görebiliyordum.

“Hadi, Zodyak,” diye fısıldayıp Tory’ye döndüm.

“Vârislerden nefret etsem de okulumuzun kazanmasını istiyorum,” dedi aklımı okumuş gibi.

Üstelik kazanırlarsa Geraldine kahraman olacak,” dedim heyecanla.

işler fena kızışacak,” diye araya girdi Sofia maç başından beri yeterince çekişmeli değilmiş gibi. “Zodyak’ın kazanmasının ya da berabere kalmasının tek yolu Yıldız Işığına eksi beş ya da daha fazla puan yazdırmaları. Yani ya rakibe topu düşürtecekler ya da altı oyuncuyu oyun dışı edecekler.”

“Kahretsin,” dedi Tory dizlerindeki ellerini yumruk yaparak.

İki takımın da Element Dilimlerine ilerlemesini izlerken gerginlikle dudağımı kemirdim. Seth'in gözleri Yıldız Işığının Ha-vakıran'ı OleFe kilitlenmişti. Kendini kaşımamak için yumruklarını sıkıyordu. Max başını bir o yana bir bu yana sallasa da o da kendine dokunmamayı başardı. Darius birini öldürmenin eşiğindeymiş gibiydi ve içimden bir ses bu kişinin Quentin olacağını söylüyordu. Düdük çalar çalmaz üzerine atlayacağından emindim.

Geraldine gerilen bir boğa gibi ayaklarını sımsıkı yere basıyordu. Zodyak'ın gazabıyla yüzleşmek üzere olan Yıldız Işı-ğı'na acıdım.

Tiz düdük sesi havada çınladı ve top Ateş Deliğinden dışarı fırladı. Akkor top ardında parlak kırmızı bir iz bırakarak havada süzüldü. Yıldız Işığı takımı hemen harekete geçti. Sukuranları büyüsüyle topu soğuttu ve Ateşkıranları onu ustalıkla yakaladı.

Dört Vâris öne atılıp dört oyuncuyu hızlıca yere sermeye çalıştı.

Rakip takımın Havakuran'ına verilen pasla topu alıp son sürat Pit'e doğru koşmaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdım Zodyak Bekçileri güçlü bir hava akımının hedefi olunca.

Formasında Badgerville yazan kız kenara savrulsa da Justin ayaklarının üzerinde kalmayı başardı, dişlerini sıkarak hava Ele-mental'ine bir alev patlamasıyla karşılık verdi. Damian Evergile tam da bu esnada Havakuran'a çarpıp topu elinden kaparak sahanın öteki ucuna doğru koşmaya başladı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Tory şaşkınlıkla.

"Topu Pit'e atamazlar!" diye bağıdı Sofia gürültüyü bastırmak için. "Yoksa tur biter. Alacakları bir sayı oyunu kazanmamıza yetmez.

Yıldız Işığı takımından üç kişi Damian'ın peşinden koşarken Vârisler ve Geraldine beş rakibi oyundan çıkarmaya çalışıyordu.

“Benson, Tulissa, Quentin, oyun dışı!” diye duyurdu Prestos. Max, Darius ve Seth rakiplerinin üzerinden kalkarken Zodyak tribünleri çılgına döndü. Tulissa kendi başına saha dışına çıkarken diğer ikisi için sedye çağırmaları gerekti.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım. Oyun denilen bu vahşet karşısında şaşkına dönmüştüm.

Geraldine’in yere mıhlamaya çalıştığı oğlan ona sert yumruklar atarak elinden kurtulmaya çalışıyordu. İsabet eden her darbesinde yüzümü biraz daha buruşturdum. Darius ve Caleb çok geçmeden yardımına koştu ve rakibi el birliğiyle hareketsiz bırakmak için Geraldine’in üzerine atladılar.

Prestosun düdüğünden tiz bir ses yükseldiğinde Zodyak öğrencilerinden çıkan ses neredeyse kulak zarlarımı patlatacaktı. “Avery, oyun dışı!”

Dört rakip oyun dışıydı. Takımları sadece altı kişi kalmıştı ama hepsi de topu Damian’dan almak için kıçlarını yırtıyordu. Damian var gücüyle onlardan kaçmaya çalışıyordu. Daha fazla dayanamamış olacak ki Caleb’ın yanından geçerken topu ona attı.

Caleb temposunu artırarak hâlâ pes etmemiş üç Yıldız Işığı oyuncusundan kaçmaya başladı.

O takımın geri kalanını oyalarken Darius ve Seth gözlerini daha kolay avlara dikip Pit Bekçilerine hücum etti. îki Bekçi arkalarına bakmadan kaçarak Pit’i başıboş bıraktı. Zodyak’ın neyin peşinde olduğunun farkındaydılar. Takımımız sayı istemiyordu, zaferlerini garantilemek için iki rakibi daha oyun dışı etmeye çalışıyordu.

Bekçiler hızlıydı. Bunun final turunda sık sık başvurulan bir taktik olup olmadığını merak ettim. Darius ve Seth ceylanları kovalayan bir çift yırtıcı gibi gözlerine en yavaş hedefi kestirmişlerdi. Var güçleriyle kızın üzerine atlayıp onu yere düşürdüklerinde stadyumda korkunç bir çatırtı yankılandı. Kız birkaç saniye öylece hareketsiz yattıktan sonra Prestos düdüğünü öttürdü. “Lang, oyun dışı!”

Vârisler üzerinden kalktığında iki sağlık görevlisi sedyeyle sahaya koşup kızı yerden kaldırdı. *Hasiktir.*

“Durum berabere,” dedi Diego.

Toplam beş rakip oyun dışıydı. Maçın bitmesine bu kadar az kalmışken Yıldız Işığının işleri lehine çevirmesi imkânsızdı. Kronometre ondan geriye sayıyordu ve Caleb Pit’e koşarken tüm okul coşkuyla haykırıyordu.

“Hâlâ kazanabiliriz!” diye bağırdı Sofia. Caleb zafer kazanmış gibi bir gülümsemeyle Pit’le arasındaki mesafeyi kapatıyordu.

Kimse Yıldız Işığı Havakıran’ının geldiğini görmedi. Caleb yanından yediği bir darbeyle çamurun içine yuvarlandı, kolu tuhaf bir açıyla arkasında büküldü. Sinsi Havakıran oyalanmadan tepesine binip topu kaptı ve haykırarak Pife fırlattı.

Etrafımdaki herkesten bir şaşkınlık nidası yükseldi.

Kronometre sıfırı gösterdiğinde ve son skorlar girildiğinde Yıldız Işığı tribünü çılgına döndü.

Zodyak: 5 Yıldız Işığı: 6

Takımımız çamurlu zeminde dizlerinin üzerine çökerken başımı iki yana salladım. .

Orion arkasını dönüp yerine öyle sert bir tekme geçirdi ki koltuk ikiye ayrıldı. Nova yüzünü ellerinin arasına gömdü. Öte yandan Yıldız Işığı Akademinin müdürü yanında zafer dansı yapıyordu.

Sahaya öylece bakakaldım.

Kahretsin, sahiden kaybettik.

TORY

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Takımımızın maçı kaybetmesi tuhaf bir şekilde beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Üstelik bu his, yanımıza gelen Geraidine'in yüzündeki ifadeyi görmemle daha da şiddetlendi. Yıkılmış görünüyordu ve bu yenilgide bizim de tuzumuz olduğunu bilmek vicdanımı sızlattı.

Max formasını çıkarıp attığında teninin her yanını saran mor izler tepemizdeki gümüş kubbeden gelen ışıklar altında parıldadı. Suçluluk hissi iyice tırmandı. Oynamaya devam edeceğini ve Griffon dışkısının vücudunu bu kadar fena yakacağını düşünmemiştim. Maça devam etmek kendi seçimiydi ve tam bir göt olsa da azminden etkilenmemek elde değildi.

Darius topların fırlatıldığı piramitlerden birine tekme attığında bir gümbürtü koptu. Vârislerin canının bu kadar sıkıldığını görmek keyfimi *birazcık* yerine getirdi.

Ayaklarımın altındaki zemin hafifçe titreşmeye başladı ve kafamı kaldırdığımda üzerimizdeki gümüş kubbenin kayarak mavi gökyüzünün ortaya çıktığını gördüm.

"Ne oluyor?" diye sordum.

Pit in çevresindeki büyüsüz bölgenin ve tribünleri koruyan güç alanının sorumlusu kubbe," diye açıkladı Sofia. "Maçın sonunda büyüleri bozmak için onu indiriyorlar. Böylece personelin sahayı onarması ve topları Pit'ten çıkarması kolaylaşıyor."

Gitmeye hazır mısınız, kızlar?" diye sordu Nova arkamızdan. Pençeli elleri yine omuzlarımızı kavradı.

Nereye gitmeye?” diye sordu Darcy kafa karışıklığıyla.

‘Ah, bahsetmedim mi? Madalyaları Vega ikizlerinin takdim etmesi hoş olur diye düşündük.”

“Ne? Hayır, bizce bu hiç—” İtiraz etmeye çalışsam da Nova bizi çoktan sahaya, peş peşe tezahüratlar sıralayan Yıldız Işığı Akademi tarafına doğru sürüklemeye başlamıştı.

Darcy’yle göz göze geldik, onun da bunca öğrencinin karşısına çıkmaya ölüp bitmediğini anlayabiliyordum ama bir şey yapmak için çok geçti.

Etrafıma baktığımda gözüm Lionel’a takıldı. Cebinden bir kese yıldız tozu çıkarıyordu, Semavi Konsey ve eşleri de etrafına toplanmıştı. Kalıp diğer takımın zafer kutlamasını izlemek istemedikleri ortadaydı. Bir ışık patlamasıyla sekizi birden ortadan kayboldu.

îki takım da alçak bir kürsünün iki yanına dizilmişti. Yaralanan oyuncular tamamen iyileşip arkadaşlarının arasına dönmüştü.

Vârisler bize doğru düzgün bakmadı bile, hayal kırıklığı dolu yüzlerini önlerine eğmişlerdi. Daha önce böyle bir şey kaybedip kaybetmediklerini merak ettim ve hızlıca kaybetmedikleri sonucuna vardım. Bize yaşattıkları aşağılanmanın bir parçasını hissediyorlarsa buna değerdi.

Yüzümü ele geçirmeye çalışan gülümsemeyle mücadele ettim. Sınıf arkadaşlarımın geri kalanı, kazanan takıma madalyalarını takdim ederken aptal aptal sırıtmamı hoş karşılamazdı elbette ama Seth dünyası başına yıkılmış üç yaşındaki bir çocuk gibi ayakkabısının burnuyla çamuru eşelerken kendime hâkim olmak dünyanın en zor şeyiydi.

Nova nazikçe ellerini çırptı ve Darcy’nin eline bir zarf tutuşturduktan sonra bana kırmızı bir kurdelenin ucuna iliştirilmiş altın madalyayı uzattı. Eliyle işaret verdiğinde kardeşim zarfı gerginlikle açtı.

“Maçın en iyi Fae’si ödülü,” dedi. Sesi stadyumun dört bir yanında çınlayınca irkildim. “Geraldine Grus.”

Nihayet kendimi tutmayı bırakıp gülümsedim. Takıma döndüğümde Geraldine'in sıradaki yerinden fırladığını gördüm, duyguları yüzünden okunuyordu.

"Ah, tatlı soğan topları aşkına!" dedi yanımıza doğru koşarak.

Madalyayı boynuna takarken, "Tebrik ederim!" dedim coşkuyla.

Geraldine bana sımsıkı sarılıp ayaklarımı yerden kesti. Darcy de kollarını etrafımıza dolayarak kucaklaşmamıza dâhil oldu ve arkadaşımız mutluluk gözyaşları dökerken güldük.

"Maçın galibi Yıldız Işığı Akademiye tebrikler!" diye ekledi Nova, Geraldine'in bizi bırakmaya niyeti olmadığını anlayınca.

Yıldız Işığı taraftarları çılgına döndü, takım coşkuyla yerlerinde zıplarken alkış sesleri kulaklarımızı sağır etti.

Alçak sesi bir hırıltı dikkatimi çektiğinde sağa döndüm. Darius neredeyse dokunabileceğim kadar yakınımda duruyordu. Çenesi gerilmiş, omuzları kasılmıştı ve gözleri öfkeyle yanıyordu. Bakışlarımı hızlıca üzerinden çeksem de kudurmasına içten içe sevinmekten kendimi alamadım.

Zavallı küçük Darius en sevdiği oyunu mu kaybetmiş? Bir de biri seni boğmaya çalıştığında ne hissedeceğini düşün. Kuyruk acısından sormuyorum...

Nova, Darcy'ye bir buket çiçek, hanaysa yeşil kurdeleli madalya uzattı. Yıldız Işığı'nın Havakuran'ı ikisini de almak için bir adım öne çıktı.

Oğlan ödüllerini alırken ikimizi de neşeyle kucakladı. Sırayla herkese çiçeğini ve madalyasını verirken onlar adına sevindim. Semavi Vârislerin takımını yenmek asla unutamayacakları bir şey olmalıydı.

Oyuncular bir bir gelip geçerken yanımda soğukkanlılığını korumaya çalışan Darius'tan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum ama dönüp tekrar bakmadım.

Yanımıza gelen son Yıldız Işığı oyuncusu kaptan Quen-tin'di. Darcy'nin uzattığı buketi kocaman bir gülümsemeyle alıp ona göz kırptı. Madalyayı boynuna taktıktan sonra beni sıkıca kucakladığında eli kıçıma sürtündü. Kazara değil de sanki kasten yapılmış gibiydi. Gülerek onu ittim, heyecanı o kadar bulaşıcıydı ki bir an Siren olduğundan şüphelendim. Fakat kendimi Max'le olduğu gibi rahatsız hissetmiyordum. Belki de nedeni duygularını bana diretmemesi, yalnızca ken-dininkini paylaşmasıydı.

"Neden bu gece Yıldız Işığındaki kutlama patisine katılmıyorsunuz?" diye sordu. Sesindeki imanın farkındaydım.

"Neden hâlâ dişlerin varken siktirip gitmiyorsun?" diye araya girdi Darius, bize ağzımızı açma fırsatı vermeden.

Ona kaşlarımı çattım ama gözleri Quentin'e kilitlenmişti.

Yıldız Işığı kaptanı alaycı bir kahkaha atarak beni şaşırttı. "Bir de Semavi Vârislerle karşı karşıya geleceğiz diye endişe-lenmiştik," dedi Darcy ve benimle konuşuyormuş gibi yaparak. "Meğer pek bir numaraları yokmuş. Solaria bu dört eziğe kalırsa çok yazık olur. Belki tahtınızı geri almayı tekrar düşünmelisiniz."

Küstahlığı karşısında bir kahkaha patlattım. Darius'un güç bela zapt ettiği öfkesi ne zaman patlayacak merak ediyordum.

"Evet," diye karşılık verdim alaycı bir tavırla. "Belki düşünürüz."

Darcy de gülüp uzun saçlarını savurdu. "Kesinlikle," dedi. "Aslında var ya, taç bana çok yakışırdı."

Kızgın bir enerji dalgası tüm gücüyle üzerine çarptığında Quentin şaşkınlıkla bağırdı. Sahanın ortasına fırlayıp yere yığıldı.

Henüz ne olduğunu bile idrak edemeden fazlasıyla öfkeli bir Ejderha burnumun dibinde bitti. Nefesim kesildi, gözlerimi kırpıştırarak bana hırlayan Darius'a baktım.

En az onun kadar öfkeli görünen Seth, Darcy’ye yaklaştı. Kalan iki Vâris de hemen arkalarındaydı.

“Az önce söylediklerinizi tekrarlar mısınız?” dedi Darius. Sesindeki tehditkâr tını içimi ürpertti.

Darcy elimi tuttu. Niyetim onu geriye çekmekti fakat avuç içlerimiz birbirine değer değmez büyülerimizin aramızda kapkara fırtına bulutları gibi toplandığını hissettim. Bu, Ateş Elementi antrenmanı sırasında gücümü Darius’la paylaştığım zamana hiç benzemiyordu. Büyülerimizin birleşmek için herhangi bir teşvike ihtiyacı yoktu. Aynı rahimden doğmuşlardı ve birbirlerine koşulsuz şartsız güveniyorlardı. Bir araya gelmeyi onlar istiyordu.

Ruhumun derinliklerinde bir yerde, bir savaşçı özgür kalmak için haykırıyordu. Niyetim taht iddiamı ortaya koymak değildi ama... neden koymayacaktım ki? Bu topraklar bir zamanlar babamızındı. Vahşi Kral’ın kanı damarlarımızı ele geçirmişti ve asıl vahşet nasıl olurmuş hepsi görecekti.

“Dediğimi gayet iyi duydun,” dedim aynı tonla.

“Kaybettiğin maçın kuyruk acısı kulaklarına mı vurdu?” diye ekledi Darcy.

“Tahtta hak iddia ettiğinizi mi ilan ediyorsunuz yani?” diye sordu Seth şaşkınlıkla.

“Öylesine bir hak değil,” diye karşı çıktım alçak sesle.

“Doğuştan gelen hakkımızı,” diye tamamladı Darcy.

Dördünün de etrafını tuhaf bir enerji dalgası sardı, bakışlarını üzerimizden ayırmasalar, ağızlarını açıp tek kelime etmeseler de bir şekilde birbirleriyle iletişim kuruyorlardı sanki.

Pekâlâ, dedi Darius ürkütücü bir sesle. “Madem tahtı istiyorsunuz uğruna savaşacaksınız.”

Önce içinde süründüğünüz o bok çukurundan çıkacaksınız,” diye ekledi Max.

Sonra da her gün onu korumak için didineceksiniz,” diye hırladı Caleb.

“Hazır olur,” diye tısladı Seth.

Darius ve Seth öyle hızlı harekete geçti ki ancak son anda tepki verebildik. Boştaki ellerimizi havaya kaldırdık ve birleşen büyülerimiz dört Element’i bir araya getiren bir enerji dalgasıyla avuçlarımızdan fırladı.

Dört Vâris de geriye savrulup sahanın öteki ucuna çakılırken stadyumdaki herkes suspus oldu.

Bir süre hiçbiri kımıldamadı. Darcy’yle kürsüden inip yanlarına doğru ilerlemeye başladık. Hâlâ el eleydik, saf gücümüz hâlâ tenimizin hemen altında kıpır kıpırdı.

Attığımız her adımla etrafımızdaki kalabalık dağıldı. Tribündeki öğrencilerin bazıları kaçmaya başlamıştı. Güç alanının dağılmasıyla onları büyümüzden koruyabilecek hiçbir Şey kalmamıştı.

Vârisler ayağa kalkıp toplanarak bir süre bizi süzdü. Max ve Caleb geri çekildiğinde bir an nedenini anlayamadım, ta ki Seth ve Darius uzattıkları ellerinden akan güçle üzerimize doğru yürümeye başlayana kadar. Fae tarzında kapışacaktık. Teke tek. Darius’un bakışları benimkine kilitlendi, neyi beklediğini biliyordum.

Darcy’yle birbirimize baktık ve başıyla onayladığında ellerimizi bıraktık. Büyüm içimdeki yuvasına döndü ve Darius aramızdaki mesafeyi kapatırken ona tekrar hükmetmekte zorlandım.

Büyüyle nasıl dövüşmemiz gerektiğine dair tek ders almamıştık ama Darius’un bunu zerre kadar umursamayacağını biliyordum.

Parmağını bana doğru salladığında ağzını açmış bir ejderha başı şeklindeki alev topu üzerime fırladı.

Dişlerimi sıkıp suya uzanarak bir sel yarattım. Ejderha sular altında kalırken Darius'u gözden kaybettim. Ben sıradaki hamlemi düşünmeye fırsat bulamadan Darius kendi su büyüsüyle benimkini yarıp geçti.

Üzerime buzdan yapılmış bir cirit fırlattığında çığlık atarak geriye kaçtım fakat ani hareketimle ayağım takıldı ve sırtüstü çamura düştüm.

.

Göz ucuyla Darcy'nin Seth'in yarattığı girdabın içinde sürüklendiğini fark ettiğimde panikledim.

Darius hızlı adımlarla üzerime gelmeye başladığında parmaklarımı altımdaki toprağa batırarak yerden sarmaşıklar çıkardım. Yüzlercesi Vâris'in etrafına dolanıp onu hareketsiz bırakmaya çalıştı ama hepsi tenine değer değmez yanıp kül oldu.

Yana yuvarlanıp ayağa kalkmaya çalışırken Seth'in büyülü girdabından savrulan Darcy pek de hafif olmayan bir şekilde yanıma çakıldı. Öksürüp nefeslenmeye çalışırken elini kaldırıp Kurt Adama bir ateş topuyla saldırdı. Ne var ki Seth oksijeni soğutarak ateşi ânında söndürdü.

Darius'u yavaşlatmak için üzerine bir su dalgası daha fırlattıktan sonra Darcy'nin elini tutup onu ayağa kaldırdım.

Bana çaresizlik dolu bir bakış atarken Seth'e su büyüsüyle saldırmaya devam etti ancak Vâris kendini korumak için topraktan bir duvar oluşturdu.

Darius kolunu sertçe savurarak büyümü tekrar bozunca Seth'le avlarını köşeye sıkıştırmış iki vahşi yırtıcı gibi üzerimize yürümeye başladılar.

Geriye doğru bir adım attığımda ayağım bir çukurun kenarına takılıp kaydı. Kardeşimin beni tutmasıyla düşmekten son anda kurtuldum.

Bakışlarım yere kaydığında altımdaki Pit'in açıldığını gördüm. Gölgelerin arasındaki sayısız top gün yüzüne çıkıyordu.

Size kendi rızanızla bize boyun eğme şansı verdik!" diye bağırdı Darius tüm stadyumun duyabileceği kadar yüksek sesle. Ama görünen o ki

aklınızın başınıza gelmesi için bunu zorla yapmamız gerekecek.”

Aynı anda ellerini üzerimize uzattılar. Kendimi savunmaya fırsat bulamadan buz gibi bir su dalgası göğsüme çarptı. Darcy de Seth in güçlü hava akımının hedefi oldu.

Çığlıklar atarak geriye savrulup düştük, düştük, düştük. Pit in dibindeki kalın çamur tabakasına sırtüstü çakılmamla ciğerlerimdeki oksijen vücudumu terk etti. Üzerimizdeki stadyumda taraftarlar sevinç çığlıkları atıp kahkahalara boğulurken acı vücudumun her bir yanını ele geçirdi, gözlerim doldu.

Darcy yanımda inledi. Ben de karanlığa alışmaları için gözlerimi kırpıştırdım.

“Oradan çıkmak istiyorsanız büyünüzü kullanmanız gerek,” diye bağırdı Seth tepemizden deliğe eğilerek. Darius da yanındaydı. “Gerçi sizin gibi iki kudretli Fae için bu çocuk oyuncağı olmalı.”

Bizi içeriye hapsetmek için Darius’la deliğe bir büyü yapmaya başladıklarında panikledim. Boşluk renklerle parıldamaya başlarken titreyen bacaklarımın üzerinde doğrulmaya çalıştım.

İşlerini bitirmelerini beklerken Darcy yanıma geldi, kolu benimkine sürtündü.

Büyü nihayet bittiğinde Max ve Caleb da arkadaşlarının yanındaki yerlerini aldı ve Vârislerin dördü bize baktı.

Max tükürdüğünde irkildim. Neyse ki salyası büyü kalkanına çarpıp kenarından kayıp gitti. “Sonra görüşürüz, kızlar,” dedi keyifle. Doğrulup gözden kayboldu.

Seth de ona katıldı. Caleb bir süre daha bizi izlese de sonunda o da gitti. Darius’un hiç acelesi yok gibiydi, gergin çenesiyle deliğin tepesinde dikilmeye devam ediyordu. Bakışlarını yavaşça kaçırıp başını eğdi ve arkasını dönüp bizi terk etti.

DARCY

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Nemli çukurun dibinde, çamurun içinde titreyerek masmavi gökyüzüne bakıp stadyumu inleten kahkahaları dinledim. Vârislerin deliğe kurdukları güç alanına elimizden gelen her türlü büyüyü savurup kurtulmaya çalışmıştık ama boşunaydı.

Şerefsizler! Neden onlara acımıştım ki? Konu bizi hiyerarşinin en altına hapsetmek olduğunda ellerinden geleni artlarına koymuyorlardı. Saçmalıklarından bıkmıştım. Bu delikten çıktığım an hayatlarını cehenneme çevirmeyi kendime görev edinecektim.

“Biliyor musun, tahtı *ciddi ciddi* ellerinden almalıyız,” dedim sertçe. Fırlattığım taş parçası çamurun üzerinden kayıp bir Pitbol topuna çarparak sekti.

“Evet, bakalım o zaman böyle pişkin pişkin sırıtacaklar mı?” dedi Tory güç alanına alev püskürterek. Etrafa yayılan ısıdan korunmak için ellerimi gözlerime siper ederken öteki elimle de ona yardım ettim. Hava nefes alamayacak kadar boğucu hâle gelince alevlerimizi söndürüp başka bir taktik düşünmek zorunda kaldık.

Tribünler yine tezahürata başlamıştı. “Varisler umursamaz!” Dişlerimi sıktım. Bağırışlar ve kahkaha sesleri birbirine karışıyordu. Asık suratımı gökyüzüne çevirdim. Kimse bize yardım etmeyecekti. Bu Darius, Seth ve bizim aramızdaydı. İki Fae arasındaydı.

Bir Pitbol topu alıp güçlü bir hava akımıyla onu güç alanına fırlattım. Top geri sekerek çamurun içine gömüldü.

Sahadan gümbürtüler yükseldi, yeri döven binlerce ayak herkesin stadyumdan çıktığının işaretiydi.

Hayır, hayır, hayır! Bizi bir çift sıçanmışız gibi bu delikte bırakacaklar!

“Sikkafalılar.” Tory bir topu tekmeledi ama ağır toprak toplarından biri olduğunu acı yoldan öğrenince küfretti. Ayağını sallayarak Vârislere bildiği tüm hakaretleri —kardeşimin bu konuda eline su dökülmezdi— yağdırdı.

Uzaktan gelen tiz bir çığlıkla yüreğim ağzıma geldi. Kaşlarımı çatıp kulak kabarttım ama kalabalığın uğultusu da müzik de devam ediyordu. Nefesimi verip bir fırtına için avuçlarımın arasında büyümü topladım. Güç alanına bir kez daha saldırmaya hazırdım. Bu esnada bir ateş topu oluşturan Tory başının hareketiyle bana hazır olduğunu belirtti.

Stadyumdan daha fazla çığlık yükselince hava büyüm dağılıverdi.

“Neden bağırıyorlar?” diye sordu Tory nabzım hızlanırken.

“Çekilin, çekilin. Çekilin!” Nova’nın sesi çok yakından geliyordu.

“Hey! Merhaba! Orada ne oluyor?!” Sesim Pit’in duvarlarında yankılanıp durdu ama cevap gelmedi. Kavisli duvarın kenarına koştum, tırmanıp etrafa bir göz atabilir miyim diye merak ediyordum. Tory de yanıma geldi ama yukarıda bir kaos patlak verince ikimiz de duraksadık. Telaşlı ayak sesleri, emirler yağdıran sert sesler. Ardı arkası kesilmeyen çığlıklar kulaklarımı çınlattı, göğsümü sıkıştırdı.

“Ne oluyor?” diye mırıldandım. Tory başını iki yana salladı, cevabı o da bilmiyordu.

“Beni yukarı kaldır,” dedim. Hızlıca başıyla onaylayıp eğildi ve ellerini kavuşturup öne uzattı.

Avucuna bastığımda bir hava akımıyla beni Pit’in tepesine fırlattı. Deliğin etrafında sarmaşıklar yarattım ve içlerinden birine tutundum. Kafamı güç alanına fazla yaklaştırmamaya özen göstererek kaldırdım.

Çukurun üzerinden geçen sayısız ayak yüzünden hiçbir şey göremiyordum.

“Hey!” diye bağırdım dikkatlerini çekmek için ama kimsenin kimseyi görecek gözü yoktu. Öğrenciler Zümre formlarına bürünüyor, kanatları olanlar telaşla gökyüzüne yükseliyordu.

Yorulan kollarım beni daha fazla taşıyamayınca şap diye çamurun içine düştüm. Aklım birden Washer’ın uyarısına kaydı ve içimi korku sararken büyüm parmak uçlarıma hücum etti.

“Ne oluyor?” diye sordu Tory elinde parlayan alevlerle.

“Bilmiyorum. Herkes panikle kaçışıyor.”

Bir Griffon, Pit’in üzerine atılıp güçlü kanatlarını çırparak havaya yükseldiğinde ikimiz de irkildik.

“Stadyumu derhâl tahliye edin! Zümre formlarınıza dönüşün! Size yaklaşmalarına izin vermeyin!” diye bağırdı Nova.

Üzerimizde bir ateş topu patlayınca panikten göğsüm sıkıştı, nefesim kesildi. “Buradan hemen çıkmamız gerek.”

“Büyümüz birleştiğinde daha güçlü.” Tory elimi kapar kapmaz gücü benimkine aktı. “Hazır mısın?”

Onu başımla onayladım ve ikimiz de boştaki ellerimizi kaldırdık. Havanın gücünü parmak uçlarıma topladım, etrafımızda saçlarımızı uçuşturan güçlü bir fırtına gibi dönmeye başladı. Tory’nin elini saran alevler giderek ısınarak maviye büründü. Büyülerimizi aynı anda yukarı fırlattık. Kalkanın tam ortasına isabet etti, rengârenk parıldayarak dalgalandı ama parçalanmadı.

Kahretsin! diye bağırdı Tory.

Tekrar,” dedim. Tam da bu sırada Pit’in üzerinden bir karanlık süzüldü, bizi gölgesine hapsettiğinde nefesim kesildi. Canlı bir varlık gibi hareket ediyor, kalın bir fırtına bulutu gibi tuhaf bir enerjiyle çıtırdıyordu. Damarlarıma hücum eden adrenalin kaslarımı gerip beni koşmaya zorladı. Fakat gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

Kan donduran takırtı sesi havada yankılandığında en kötü kâbusum gerçek oldu.

“Tory... bu bir Nemf! Akademi saldırı altında olmalı,” diye bağırdım yaratığın korkunç gücü içime nüfuz ederken.

“Sakin ol, Vârislerin bariyerini geçemez,” diye fısıldadı kardeşim. Fakat bunu söylerken usul usul Pit’in öteki ucuna ilerlemesi onun da bundan pek emin olmadığını gösteriyordu.

Gölge güç alanına yayıldı, dokunduğu her yerden ışıklar parladı. Havadaki büyüyü etkisiz hâle getirdiği kafama dank ettiğinde kanım buz kesti.

Kalkan titreşip kayboldu ve tüyler ürpertici yaratık doğruca karanlığın içine, önümüze indi. Çok uzundu; budaklı dallardan yapılmış gibi görünen uzun uzuvları, tırtıklı dişleri ve kıvrık boynuzları vardı. Parmaklarını bize uzattığında kalbim tekledi.

“Hemen bu delikten çıkmamız gerek!” diye haykırıp Tory’nin koluna sarıldım. Ama yaratığın büyümüzü emip enerjimizi her saniye biraz daha tüketmesi yüzünden sendeledim. Tamamen etkisi altına girdiğimizde sonumuz gelecekti.

Gücümün son kırıntılarıyla duvardan birkaç sarmaşık filizlendirip Tory’yle kendimi yukarı çektim.

Ayak bileğime bir şey sürtündüğünde çığlık atıp bacağımı panikle savurdum. Ayağımın etrafına dolanıp beni aşağı çektiğinde istemsizce haykırdım.

Tory delikten yukarı tırmanıp kolumu yakaladı ve var gücüyle beni yanına çekti.

Korku göğsümü daraltırken kardeşime dört elle sarıldım. Kafamın üzerinden buzdan bir mızrak fırlattı, aşağıdan gelen tiz çığlık karşısında yüzümü buruşturdum.

Nemf beni bıraktığında rahat bir nefes verdim. Tory beni yanına çekti ve sarsak adımlarla Pit'ten uzaklaştık. Fakat üç adım sonra kardeşim aniden durdu, ona çarpmayayım derken az kalsın kendim düşecektim.

Önümüzde uzanan çamurlu sahada Zümre ve Fae formlarıyla koşan, yanımızdan geçip giden panik dolu kalabalığı görünce dehşet her bir zerremi ele geçirdi. Devasa Nemfler her ' çıkışı, her geçidi tutuyordu. Gölgeler içindeki silüetleriyle bir hayaleti andırıyor, çıkardıkları takırtı benzeri sesle etraflarındaki Faeleri etkisiz hâle getirip zayıflıklarından faydalanarak üzerlerine saldırıyorlardı.

Kötücül güçlerine kurban gitmiş Yıldız Işığı ve Zodyak öğrencileri kırmızı ve beyaz, lacivert ve gümüş renkli bir deniz gibiydi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım stadyumu dolduran canavarları sayarken. Bir çoğu sahanın kenarında, biri Pit'in dibinde, sayamayacağım kadar fazlasıysa tribünlerdeydi. Otuz... kırk? Belki daha bile fazla.

Bir grup Harpy arı kolonisi gibi tribünlere süzülüp Nemfleri güvenli bir mesafeden güçlü büyü patlamaları yağmuruna tuttu.

Bir uluma sesi havayı yarıp geçtiğinde gözüme hemen ilerimizde, merdivenin tepesinde ellerini ağzının iki yanına koymuş vaziyette duran Seth ilişti. Birçok öğrenci çağrısına karşılık verdi, hepsi devasa Kurt formlarına dönüşüp Nemflerle savaşmak için tribünlerin koridorlarına daldı. Dişlerine ve kaba kuvvete güvenerek ağaç benzeri yaratıkların üzerlerine atladılar.

Kalabalığın içinde arkadaşlarımızı, Orion'ı aradım. Fakat sayısız yüzün hiçbiri bir diğerinden ayırt edilemiyordu. Çıkış kapılarından birinin önünde duran Nemf yere yığıldığında öğrenciler kaçma umuduyla o tarafa yöneldi, telaştan birbirlerini ezdiler.

Boğazım düğümlenmiş, ciğerlerim daralmıştı. Şoktan kılımı bile kıpırdatamıyordum ama hareket etmem gerektiğinin farkındaydım. Hareket etmeli ve savaşmalıydım.

Arkamızdan Nemf büyüsünün kulak tırmalayıcı sesi yükseldiğinde hızla arkamı döndüm, büyüm damarlarıma karışırken ellerimi kaldırdım.

Pit'in ağzına tırmanan yaratığı suya boğup onu gerisin geri aşağıya düşürdüm. Tory iğrenç yaratığın üzerine akan suyu dondurarak onu çukurun dibine hapsetti.

"Tory!" diye bağırdım. Arkasındaki kalabalığın arasından fırlayan bir Nemf kıpkırmızı gözlerini kardeşime dikmişti, önüne çıkan öğrencileri gelişigüzel iterek ona yaklaşıyordu. Sağır edici çığlığıyla etrafındaki Faeleri felç ederken kollarını kaldırıp bükük, uzun parmaklarıyla saldırmaya hazırlandı.

Korkunun pençesine düşmek üzereydim, uzuvlarım uyuşmuş, içim boşalmıştı. Tek yapmaları gereken yanımıza yaklaşmaktı. işimizi bitirmek için tek gereken buydu. Sonrasında ne akademi ne Vârisler ne taht kalacaktı. Ne de Lance Orion.

Tory'ye doğru koşup elini tutarak o güçlü enerjiyi tekrar uyandırdım. Büyü sanki bu ânı bekliyormuş gibi tenimi karıncalandırdı, elimi kaldırır kaldırmaz avuçlarımdan boşandı. Tory'nin büyüsü benimkine karıştı, ateş ve su birbirine dolanıp Nemfe çarparak onu sersemletti. Fakat yeterli değildi.

Bağırıp onu uzak tutmak için çaresizce saldırmaya devam ettim. Fakat Nemf'in gücü üzerime çöküyordu, dizlerimin bağının çözülmesi uzun sürmedi. Takırtı içime işledi, büyümü bastırdı. Aynı büyüden etkilenen Tory öfkeyle homurdandı.

Etraftaki öğrenciler kaçmış, bizi korkunç canavarla baş başa bırakmıştı. Büyümü zapt edişini iliklerimde hissediyordum.

Korku içimi sardı, panik nefesimi kesiyordu.

Burada, böyle ölemeyiz!

Korkunç bir kükreyiş stadyumun temellerini sarstı ve tepemizde beliren devasa canavar üzerimize kapkara bir gölge düşürdü. Ağzından cehennem ateşleri püskürterek alçalmaya başladığında bu altın renkli muhteşem

yaratığın Darius olduğunu anladım. Sahadaki üç Nemf'i alevlere boğunca içimde ufak bir umut yeşerdi.

Ejderha sert bir dönüşle yanımızdan geçerken Orion sırtından aşağı atladı. Doğruca önümüzdeki Nemf'in üzerine inip elindeki parlak kılıcı omurgasına sapladı.

Yarasından simsiyah gölgeler fışkırdı ve yaratık kulak tırmalayıcı bir iniltiyle son nefesini verdi.

Darius sertçe dört ayak üzerine indi, kanatlarını geriye çekerek en yakınımızdaki çıkışın başına toplanmış Nemflerin üzerine bir ateş girdabı saldı. Hepsi yanıp küle döndü. Ateş yanaklarımı ısıttı, is kokusu burnumu doldurdu.

Öğrenciler çıkışa akın ederken bir grup Pegasus yanlarında şekil değiştirdi. Sofia'nın da aralarında olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Parlak bir ışıltı etrafını sarmaladı ve göz alıcı at formuna dönüşüp gökyüzüne yükseldi. Sandığımın aksine özgürlüğüne süzülmek yerine diğer Pegasuslara katıldı. Kusursuz bir uyum içinde dönerek tribündeki bir Nemfe yöneldiler, göz kamaştıran bir parıltı bulutuyla onu kör ettiler. Her biri güçlü arka bacaklarıyla yaratığın kafasını vurdu.

Üç Nemf daha sahaya çıktığında Orion onları geride tutmak için bir hava duvarı oluşturdu. Ayaklarını yere sımsıkı bastı, kasları gerildi. Ona yardım etmek için Tory'yle enerjimizi kalkana yönelttik. Yaratıkların büyümüzü bastırmak için ellerinden geleni yaptığını hissedebiliyordum, fazla dayanamayacağımızın farkındaydım.

"Devam edin!" diye bağırdı Orion. Yarattığımız kalkanı bize bırakıp Vampir hızıyla yaratıkların üzerine koştu. Hava büyümüzle hızına hız kattık ve kılıcını en soldaki Nemf'in kalbine sapladığında bir an için benim kalbim durdu. Yaratık sağır edici korkunç bir çığlık koyverip yere yuvarlandı, ardında duman ve toz bırakarak hiçliğe karıştı.

Darius öfkeyle kükrediğinde dikkatim ona kaydı. Sırtından bir titreme geçti ve kuyruğunu hışımla savurdu. Ölümcül uzvu yoluna çıkan birkaç koltuğu ve Nemf'i paramparça etti. Tory'yle oyalamaya çalıştığımız iki canavara

dönerek üzerlerine dönen bir ateş halkası gönderdi. Yanıp kül olduklarında tatmin olmuş gibi dişlerini sertçe birbirine çarptı.

Dört Nemf daha sahaya indi. İçlerinden biri Orion'ın elindeki kılıcı çamurun içine düşürdü.

Aynı anda iki Nemf'in etkisine kafa tutamayıp dizlerinin üzerine çöktüğünde, "Lance!" diye bağırdım panikle. Bir elini bize doğru uzatıp gücünün son kırıntısıyla etrafımızda son sürat dönen bir rüzgâr kalkanı oluşturdu.

Nemflerden biri üzerine atılıp sivri parmağını göğsüne doğrulttu. "Hayır," diye haykırdım.

Ayaklarım kendiliğinden harekete geçti, çaresizce ona doğru koştum. Hâlâ hükmedebildiğim azıcık büyünün her bir zerresini topladım. Yeterli olmak zorundaydı.

Orion ölümün kıyısındaydı ve buna seyirci kalamazdım. Her bir zerrem onu kurtarmam için bana yalvarıyordu.

Darius tepemizde alev püskürtmeye devam ediyordu ama Orion'a zarar vermeden Nemflere saldırması mümkün değildi.

Orion öne doğru eğilip ellerini yere bastırırken içimde bir şeyler koptu. Milyonlarca yıldıza bedel bir sıcaklıkla yanan enerji bedenimi sarmalayarak içime işledi. Saf güç sırtımı karıncalandırdı, ayaklarımı yerden kesecek gibi oldu.

Nemf pençesini Orion'ın kalbine saplamak üzere kolunu gerdi. Ölümle arasında saniyeler kaldığının farkındaydım.

Öfkeyle haykırarak ellerimi önüme uzattım, o cayır cayır yanan enerjiyi özgür bıraktım. Avuçlarımda mavi ve koyu kırmızı renkli, kanatlı bir yaratığı andıran alevler patladı. Nemfin tam göğsüne isabet ettiğinde çığlıkları stadyumu inletti ve gözlerimin önünde patlayıp ardında siyah bir duman bulutu bıraktı.

Ne yaptığımı bile bilmiyordum. Bildiğim tek şey durama-yacağımdı. Bu lanet canavarların hepsi hiçliğe karışana kadar duramazdım.

Dizginleri içimdeki alevli yaratığa bırakıp Orion'ın çevresindeki Nemfleri küle çevirmesini istedim. Ateş söndükçe hepsi bir bir paramparça oldu, geride bıraktıkları siyah duman kıvrılarak göğe yükseldi.

Orion'ın yanına koşup onu ayağa kaldırdım, zarar görmediğinden emin olmak için kollarını yokladım.

Hayret dolu gözleriyle beni süzüp, "O ateş neydi öyle?" diye sordu şaşkınlıkla.

Başımı iki yana salladım. "Ben de aynısını sana soracaktım."

Tory'yi aradım ama ortadan kaybolmuştu. Kalabalığın sahaya akın etmeye başladığını fark ettim ve nedenini anlamam uzun sürmedi: yan yana dizilip bir duvar örmüş Nemfler, Fa-elerin büyülerini etkisiz hâle getirmek için önlerine uzattıkları elleriyle merdivenden aşağı iniyordu.

Max ve Caleb tribünün en tepesinde bir grup Fae'yle savaşıyordu. Fae olmadıklarını fark ettiğimde dehşete düştüm. Onlar Fae kılığına girmiş Nemflerdi. Çaldıkları büyü sözlerini dinlemese de güçlüydü, Vârislere yönelttikleri saldırıları stadyumun duvarlarında kocaman delikler açıyordu. Ölümleri tek bir hatalı hareketlerine bakıyordu ama onları izleyecek vaktim yoktu. Önüme döndüm ve Orion'la birlikte göçüklerle dolu sahada koşmaya başladık.

Hedefini şaşan bir büyü patlaması gökyüzüne fırlayıp açık çatının kenarına çarptı. Yükselen gürültüler ve gıcırtı sesi kulaklarımı tırmaladı, ardından büyük bir metal levha koptu.

Doğruca üzerimize geldiğini fark ettiğimde çığlık attım. Perseus'tan öğrendiğim gibi içgüdüsel olarak etrafımdaki havayı itmeye çalıştım. Orion elimi tuttu, enerjisi ânında damarlarıma aktı. Birleşen güçlerimiz etrafımızda bir kalkan oluşturdu, sağlam ve kırılmaz görünüyordu. *Ama gerçekten kırılmaz mı?!*

Devasa panel bir gümbürtüyle kalkanımıza çarptığında irkilip Orion'ın gömleğini kavradım. Metal kırılıp iki yanımıza düşerken şok içinde Orion'a döndüm.

O da bana bakıyordu, ağzı açık kalmıştı. "Bana güvendiğin için kendimi şanslı saymalıyım," diye homurdandı. Kaşlarım havaya kalktı. *Ona güveniyor muyum?*

Vampir hızıyla beni çıkışa sürükledi. Kalabalığı omuzlarıyla yarmaya çalışırken elimi onunkinden çektim.

"Tory olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Uzanıp beni tekrar yakalamaya çalıştı ama ondan kaçtım, bu kez benim dediğim olacaktı.

Kalabalığın arkasında devasa bir Nemf belirdiğinde donakaldım. En yakınındaki avı etkisiz hâle getirirken öğrenciler panikle kaçışmaya başladı.

Orion elimi kapınca içgüdüsel olarak büyüsünü içime çektim, vücuduma akan gücü benimkini katladı, içimde yanan devi özgür bıraktığımda avuçlarımda kanat şeklini alarak hızla Nemfe uçup etrafını sardı. Yaratık geriye sendeledi, ardından alev aldı. Vücudu içten dışa yanarken külleri yağmur gibi üzerimize yağdı.

Öğrenciler bir süre şok içinde bana baktı, sonra hızla ayağa kalkıp çıkışa koştu.

Orion beni kendine çekip sarıldığında kalbim tekledi.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim sertçe. Beni başıyla onayladı, etrafımızdaki kaosa rağmen yüzüne tuhaf bir gülümseme yayıldı.

"Hadi o zaman." Kıran kırana devam eden savaşı işaret etti. "Marifetlerini göster bana, Mavi."

TORY

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Etrafımdaki kaosu izlerken kalbim düzensiz bir ritimle atıyordu. Tribünlerin dört bir yanındaki öğrenciler katliamdan kaçmak için kıyafetlerini yırtıp atarak Zümre formlarına dönüşüyordu.

Harpyler, Griffonlar, Mantikorlar, Ejderhalar ve Pegasus-lar arkadaşlarını sırtlayıp stadyumun açık çatısına uçuyordu.

Geraldine'in arkadaşı Angelica olduğunu fark ettiğim kırmızı bir Ejderha sahanın tepesinde süzülüp püskürttüğü ateşle bir Nemf'i yok etti.

Bir Sfenks ve Medusa —Marguerite ve Kylie olduklarını anlamam fazla uzun sürmedi— arkalarına bakmadan çıkışa koştu.

Darcy'yi panik içindeki kalabalığın ortasında Orion'la görünce içim rahatladı.

Tam onlara doğru koşmaya başlamıştım ki bir hava büyüsüyle yana savruldum. Döndüğümde çalıntı büyüsüyle bana saldıran Nemf'i gördüm. Çamurun içinde yuvarlanıp saldırganıma bir su dalgasıyla karşılık vererek onu stadyumun öteki tarafına fırlattım.

Ellerimi çamura bastırarak doğrulduğumda acı dolu bir kükreme kemiklerimi sarstı.

Kafamı sahanın ortasındaki altın renkli devasa Ejderhaya ve üzerine koşan sekiz Nemfe çevirdim. Darius dönüp yaratıklara jilet gibi keskin dişlerini gösterdi.

Ağzından fışkıran alevler dördünü yok etti. Başımın üzerinden geçen alevinin bir kısmı bile her yanımı ısıtarak gücümü kabarttı. Nemflerden biri Darius'a atılıp sivri pençelerini doğruca karnına sapladı.

Vâris acıyla kükrediğinde göğsümü saran tuhaf sızıyla ona doğru koşmaya başladım. Birbirimizden nefret ediyor olmamızın hiçbir önemi yoktu, şu an yalnızca biz ve onlar vardı. Nemflere kurban gitmesine içim el vermezdi.

Özgür kalmak için yalvaran büyüm içimden taşacakmış gibi yükselirken haykırdım.

Dört bir yanımdan fışkıran alevler tenimi sarmaladı, kan kırmızısı ve parlak mavi karşımı bir renkte gözlerimin önünde dans etmeye başladı. Vücudumda bıraktıkları his heyecan vericiydi, bana dünyanın en doğal şeyiymiş gibi karşılık veren kudretli bir büyüyle nabız gibi atıyorlardı.

Alevler canlı bir yaratık gibi vücudumdan kopup Darius'a pençelerini geçirmiş Nemfe isabet ederek onu diri diri yaktı. Boğazından yükselen tiz çığlık öyle ıstırap doluydu ki bu, büyüm aracılığıyla bana da yansıyordu.

Darius tekrar kükredi, kocaman kafasını üzerime eğip arkamdan gelen Nemf'i keskin dişlerinin arasına aldı. Onu acımasızca ısırırken ezilip kırılan kemiklerin ve attığı çığlıkların sesi kulaklarımı doldurdu. Nihayet hareketsiz kaldığında Darius gevşek bedenini bizden uzağa fırlattı, yaratık panikle kaçışan Yıldız Işığı öğrencilerinin neredeyse tamamen boşalttığı karşı tribüne çakıldı.

Daha fazla Nemf etrafımıza toplandı. Darius altın rengi kuyruğunu salladı ve ucundaki devasa dikenler içlerinden birini yere devirdi.

Yaratık ayağa kalkamadan onu kırmızı ve mavi alevlere boğdum. Damarlarımda coşkuyla akan ateş kıpır kıpırdı.

Darius korumak için iki yanına sıkıca bastırdığı kanatlarıyla kafasını çevirip ağız dolusu ateşle hepsini püskürttü.

O etrafımıza alevden bir yay çizerken eğilip ayaklarının arasından öteki tarafına geçtim. Bize saldıran canavarları alevlere boğmasına, bir o yana bir

bu yana pençelerini savurmasına rağmen beni ezmemişti.

Kerberos formuna dönüşmüş Geraldine, boğazından yükselen hırıltılarla üç başını da uzatıp ondan kaçmaya çalışan bir Nemfe zehirli dişlerini geçirdi.

Onu alıp çamura çarptı. Yaratık pençelerini ona doğru uzattığında bir an kalbim tekledi. Fakat Geraldine kafasını vücudundan koparıp güçlü çenesiyle kemiklerini parçalayarak sıradaki hedefine atıldı.

Nova'nın sesi stadyumda yankılandı. "Savaş eğitimi almamış tüm öğrencilerin dikkatine! Derhâl Evlerinizin güvenliğine sığının! Zümre formlarınıza dönüşüp KAÇIN!"

Buna Darcy'yle benim de dâhil olduğumu fark edince duraksadım ama kargaşanın arasında onu yine gözden kaybetmiştim.

Bir o yana bir bu yana dönüp kardeşimi bulmaya çalıştım.

Max ve Caleb stadyumun bir ucunda sırt sırta savaşıyordu. Max parıldayan lacivert pullarıyla ellerini savurarak su büyüsüyle geniş yaylar çizerken Caleb daha önce defalarca kez provasını yapmış gibi arkadaşının saldırılarının arasından sıyrılıp Nemflere Vampir yetenekleri ve toprak büyüsüyle güçlendirilmiş darbeler indiriyordu.

Tiz bir çığlık dikkatimi çekti ve iki buçuk metreden uzun bir Nemf'in Diego'yu yere çarptığını görünce yüreğim ağzıma geldi. Diego'nun yanağı kanla kırmızıya boyanırken Pegasus formundaki Sofia hızla alçaldı ve ayakları yere basmadan hemen önce Fae formuna dönüştü. Diego'nun önüne geçip ona yardım etmek için avuçlarının arasında titrek bir alev oluşturdu.

Nemf ten takırtı sesleri yükselirken göğsüm sıkıştı ve yanlarına koşmaya başladım. Sofia yaratığın büyüsünün gücü karşısında dizlerinin üzerine çöktü.

Lanet bir Viking savaşçısı gibi nara atarak avuçlarımı önüme uzattım ve kâbuslarımdan fırlamış yaratığa nişan alıp üzerine mavi ve kırmızı alevler

yağdırdım. Yanan kanatlar etrafını sararken Nemf bir çığlık kopardı, ardından patlayarak az önce durduğu yerde siyah bir duman izi bıraktı.

Diego'nun panikten fal taşı gibi açılmış gözleri siyah dumanla benim aramda gidip geldi.

"Dönüş!" diye bağırdım Telkin'in etkisiyle kalınlaşmış sesimle. Onlar için endişeleniyor, bir an önce güvenli bir yere sığınmalarını istiyordum.

Sofia'nın gözleri bir an genişledi, hemen ardından soluk pembe Pegasus'una dönüştü.

Çamurda kayarak yanlarında durdum ve Diego yu kaldırmak için eğildim. Sersemlemiş arkadaşım tökezlese de nezaketle vakit kaybetmeden onu Sofia'ya ittim.

"Sırtına bin," dedim. "Buradan olabildiğinde uzağa uçun!"

Onlar söylediğimi yaparken arkamı döndüm, tam adımımı atmak üzereydim ki Deigo bileğimi kavradı.

"Sen de bizimle gel, *chica*, burası senin için de güvenli değ-"

"Darcy yi bırakamam," dedim bileğimi elinden kurtararak.

"Ama sizin *hemen* gitmeniz gerek."

Telkin büyümün etkisindeki Sofia parlak kanatlarını çırptı. Gözlerindeki endişe yüreğimi burktu.

"Benim için endişelenmeyin," dedim havalanırlarken. Bir süre gökyüzüne yükselmelerini izleyip ardından arkamı dönerek tekrar Darcy'yi aramaya koyuldum.

Darius arkamda kükreyip alevleriyle bir Nemf'i daha yok ederken bir diğeri yangının etrafından dolanıp sırtına tırmandı. Keskin bir nefes aldım ve içimdeki güç kuyusuna uzanarak yanına koştum.

Darius yaratığı üzerinden atmak için dönüp keskin dikenlerle dolu kuyruğunu yüzümün birkaç santim ötesine savurdu ama Nemf kanatlarının arasına ulaşmayı başardı. Ejderha kafasını çevirip onu ısırmaya çalıştı ama yetişemiyordu.

Nemf'in takırtısı duyulduğunda sersemledim, dizlerimin bağı çözüldü.

Tökezleyip dengemi sağlamak için Darius'un ön bacağına tutundum.

Nemf heyecanlı bir çığlıkla pençelerini kanatlarının arasına sapladı. Ejderha saf acıyla kükreyip göğsünün üzerine yığıldı.

Bacağındaki elim yüzünden acısını içimde hissediyordum. İkiye bölünüyordum sanki, ruhum bedenimden sökülüp alınıyor, korkunç bir dehşet hissi her bir hücremi ele geçiriyordu.

Darius başını çevirip bana baktı, altın rengi kocaman gözünde ikiye bölünen bir kızın yansıması vardı.

Hırlayıp burnunu göğsüme vurarak beni itti. Geriye sendelediğimde tekrar itti, boğazından yükselen derin hırıltıyla bana kaçmamı söylüyordu.

Bir an şok içinde ona bakakaldım, giderek şiddetlenen acıyla titremesini izledim.

"Şu durumda bile patronluk taslıyorsun," diye bağırdım. Koca suratını kenara itip tekrar yanına döndüm. "Yardımımı kabul etmektense şuracıkta ölmeyi tercih edecek kadar *inatçısın!'*

Darius bana hırlamaya devam etse de onu umursamayıp bacağının üzerine atladım ve devasa vücuduna tırmanmaya başladım.

Avuçlarımın altındaki pulları pürüzsüz ve sıcaktı ama kanadını tutup kendimi yukarıya çekmeyi başardım.

Altımdaki vücudu titriyor, acı dolu haykırışlarıyla beni elimi çabuk tutmaya itiyordu.

Uzanıp kalın omurgasına tutunarak kâbuslarımdan fırlamış yaratıkla yüz yüze geldim.

Nemf tiz bir çığlık atıp doğaüstü bir hızla bana saldırdı, geriye kaçtığımda elim Darius'un sırtından kaydı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atsa da kanadının üst kısmını yakalamayı başarıp üzerine geri atladım. Nemfin her yanımı felç eden takırtısı içimde çınladı, büyümü bastırıp enerjimi çaldı.

Yaratık üzerime atlayıp pençelerinden birini göğsüme doğrulttuğunda korkuyla doldum.

Boşuna olduğunu bilsem de bir çığlık koparıp yumruğumu savurdum. Parmak eklemlerim yüzünün çıkıntılı kemiklerine çarptığında elime şiddetli bir acı saplandı. Fakat hemen ardından kırmızı ve mavi alevler fışkırdı.

Nemf öyle yüksek sesli, öyle tiz bir çığlık attı ki alevler onu yutarken ellerimle kulaklarımı kapadım. Çok geçmeden bir saniye önce durduğu yerden gökyüzüne siyah bir duman bulutu yükseldi.

Avuçlarımı Darius'un sıcak kanatlarına koyarak ona yaslandım.

Daha fazla Nemf üzerimize koşmaya başladığında Darius tepeden tırnağa tüm vücudumu titreten bir kükremeyle beşini Ejderha Ateşine boğdu.

Gücünün son kırıntısını da tüketmesiyle başı öne düştü. Yana doğru sendelediğinde çığlık atıp kanadına tutundum. Yere yanlamasına çakılıp sırtüstü yuvarlandığında mucize eseri ezilmemeyi başardım. Kollarımı etrafına dolayıp gözlerimi sımsıkı yumdum. Darius'un vücudunu bir tireme sardı, altın rengi pulları içinden gelen güç ve ısıyla parlıyor gibiydi.

Aniden midem boşaldığında gözlerimi açtım ve Darius'un Fae formuna dönmesiyle üç metreden düştüğümü gördüm.

Korku dolu bir çığlık atıp ona sarılmaya devam ettim ve Pitbol sahasının çamurlu zeminine, Darius'un üzerine düştüm.

Etrafımızdaki savaş tüm hiddetiyle devam ediyordu ama Darius ellerimin altında hareketsiz yatıyor, göğsünden kan sızıyordu.

“Darius?” dedim. Elimi yaralarının üzerine bastırıp onu sarsmaya çalıştım. Ama iki elim her şeye yetmiyordu, sırtı ve bacakları da kanıyordu. Boynundaki yara parlıyordu ve kesik nefesler alıyordu.

“Yardım edin!” diye bağırdım gözlerimi Darius’un yüzünden ayırmadan. Yüreğim ağzımda atıyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, tuhaf bir karıncalanma hissi göğsümü ele geçirdi. İçinde bulunduğumuz an hem son sürat ilerliyor hem de geçmek bilmiyor gibiydi. İki nokta arasında asılı kalmıştık ve sanki ufacık bir şey bile tüm dengeleri altüst edebilirdi.

“Aç gözlerini!” diye bağırdım. Bir işe yarar umuduyla büyümü ona yönlendirdim.

Gücüm kanamayı durdurmak ya da onu iyileştirmek yerine içine aktı ve Ateş Arenasındaki antrenmanımızda olduğu gibi onunkiyle birleşti. Büyüsü benimkine hemen kucak açtı, sanki bu ânı bekliyormuş gibi onu sarmaladı. Bu his nefesimi kesti. Kanaması durmasa da gergin kasları bir nebze gevşedi, kalbini bir yumruk gibi sıkan korku sakinleşti.

Darius’un kanıyla kırmızıya boyanan ellerim titriyor, gözyaşlarını usulca yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Kalbi yavaşlıyordu, gücü rüzgârda kalmış bir mumun alevi gibi titrekti. Biri hemen yardımımıza koşmazsa Darius Acrux ölecekti.

Bana yaptıklarından sonra bu dünyada umursayacağım son kişi o olmalıydı ama onu burada kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyordum.

DARCY

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Seth’in devasa Beyaz Kurt’u önümden hızla geçip geriye sendelememe neden olarak bir Nemf’in üzerine atladı. Kürkü siyahımsı kanla lekelenmişti ve Nemf’in kafasını güçlü bir ısırıkla gövdesinden ayırdığında yeni lekeler eklendi.

Bir Ejderhanın kükreyişi gökyüzünü delip geçti, hiddetini içimde hissettim.

“Ah,” diye tısladı Orion. Dirseğini tutarak telaşla ona döndüm.

“İyi misin?” diye sordum.

“Darius,” diye homurdandı başını iki yana sallayarak. “Devam et, önüne çıkan her Nemf’i öldür. Şu tarafa git.” Sahanın öteki ucunu işaret etti. Onu başımla onayladım.

Orion gümüş kılıcını geri almıştı ve söylediği yere giderken durdurulamaz bir takım gibi hareket ediyorduk. Bir yandan da kardeşimden bir iz bulmak için etrafı tarıyordum.

Yan tarafımda bir sıcaklık hissettiğimde hızla döndüm, ellerimi tam zamanında uzatarak bir Nemf’in çaldığı ateş büyüsüne su patlamasıyla karşılık verdim. İki büyü çarpıştığında

çıkan tıslama sesi kulaklarımı doldurdu ve etrafımızı buhar bulutları sardı.

Orion hışımla öne atıldı ve gümüş kılıcını Nemf’in kalbine saplamasıyla büyüsü titreşip kayboldu. O kılıcı çekip çıkarırken yanına koştum ve birlikte sahanın öteki ucuna doğru koşmaya devam ettik.

Başka bir Nemf'i kovalayan Geraldine üzerimizden atlarken eğildim. Hedefini yakalayıp zehirli dişleriyle yaratığın işini oracıkta bitirdi. Aceleyle yolumuza devam ederken ayağımın altında yumuşak bir şey hissettim. Başımı eğip lacivert ve gümüş formayı gördüğümde midem kasıldı. Ashanti'nin donuk kahverengi gözleri bana bakıyordu, uzuvları tuhaf açılarla bükülmüştü ve ağzından kan sızıyordu.

"Siktir," diye homurdandı Orion. Beni kızdan uzaklaştırırken şoku üzerimden atmaya, kafamdaki tuhaf çınlamayı susturmaya çalıştım.

Savaş meydanına dönmüş sahada ilerlemeye devam ederken şokum yerini daha önce hiç tatmadığım bir öfkeye bıraktı. Ben bir Fae'ydim. Etrafımdaki herkes türdaşımdı. Ve düşmanımızın elinde can veriyorlardı.

Hiddetle haykırdım. Gözümü kan bürüdü, koşarken yakınımıza giren her Nemf'i katlettim. Orion tuhaf alevlerimi kontrol etmeme yardım ediyor, birlikte kendimize yol açıyorduk.

Önümde bir duman bulutu yükseldi, kalabalığın azalmaya başladığını fark ettiğimde içimde minik bir umut belirdi.

Hâlâ ayakta duran birkaç Nemf tiz çığlıklar atarak kaçmaya başladı.

"Geri mi çekiliyorlar?" dedim şaşkınlıkla.

Orion yanıma sokuldu, kılıcı ve kolları siyah kanla kaplıydı. Göğsü hızla inip kalkıyordu ama savaşı iyi idare etmişti. Öğrenciler ve profesörler kalan son Nemfleri de kaçmaya zorluyordu.

"Bitti," dedi rahat bir nefes vererek. "En azından şimdilik."

Gözüm tribünleri dolduran cansız bedenlere takıldığında içimi bir korku sardı. *Tory nerede?*

Paniğim tırmanırken Orion'ı bırakıp çaresizce kardeşimin peşine düştüm

"Tory!" diye bağırdım ama boşa nefes tüketiyordum. Etrafımızdaki kalabalığın çığlıkları ve feryatları arasında beni duyması mümkün değildi.

İyi olmak zorunda.

Önümüzün açılmasıyla Orion beni kollarının arasına alıp Vampir hızıyla sahayı aşarken midem ağzıma geldi.

Stadyumun öteki ucuna vardık. Tory'yi Darius'un yanında diz çökmüş vaziyette bulunca içim rahatladı. Fakat bu his fazla uzun sürmedi, Ignis Vârisinin vücudunun dört bir yanındaki yaralardan akan kanı görmemle rahatlık yerini korkuya bıraktı.

Bizi gören Tory, "iyileştir onu!" dedi yalvarırcasına.

Orion beni bırakırken kardeşimin bakışları hızlıca üzerimde gezindi, bir şeyim olmadığına ikna olunca omuzları gevşedi ve bakışlarını tekrar yerdeki Darius'a çevirdi. Yanakları gözyaşla-rıyla ıslanmıştı ve ona yardım etmeye çalışan elleri kan kırmızısına boyanmıştı. Gözlerindeki korku karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, Nemflerle boğuşurlarken ne olmuştu da Darius'a böyle bakıyordu.

Orion yanına diz çökerken ben de onlara katıldım. Parmaklarını Darius'un yan tarafındaki yaraya bastırıp onu iyileştirmeye başladı.

"Bundan daha beterlerini atlattı," diye homurdandı, Darius inleyip kendine gelmeye başlarken.

Vücudum gevşedi ve yorgunluk üzerime çökünce titremeye başladım.

Orion yarayı iyileştirebilmek için Tory'nin elini Darius'un göğsünden itti. Kardeşim öne eğilerek kanlı avucunu Vâris'in yanağına koydu.

Orion'ın çenesi gerildi, teninin giderek solgunlaşması dikkatimden kaçmamıştı. Bakışları mahcup bir tavırla benimkilerle buluştu. "Daha fazla güce ihtiya—"

"Benimkini al," dedi Tory. Gözlerini Darius'tan bir an bile ayırmadan boştaki elini ona uzattı.

Orion tereddüt etmeden bileğini kaptığında avucundaki yeşil parıltı ânında yoğunlaştı.

Darius öksürdü, göz kapakları birkaç kez titreştikten sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Bakışları kardeşiminkilerle buluştu. Kaşlarını çatarak hâlâ yanağında duran eline baktı.

“Sen...” diye söze başladı ama gerisini getirmedi.

Elini Tory’ninkinin üzerine koyup bir an için yanağına bastırdı.

Özel bir âna tanıklık ettiğimi hissedip huzursuzca kıpırdandım.

“Turp gibi oldun,” diye mırıldandı Orion, Tory’yi ve Dar-ius’u bırakarak.

Kardeşim gözlerini kırpıştırdı, elini Darius’un yüzünden çekip hızla doğrularak ayağa kalktı. Ona arkasını dönüp yanıma gelerek beni kollarının arasına aldı.

“iyisin,” diye fısıldadı yüzüme bakmak için geri çekilerek. Onu başımla onayladım, is içinde kalmış yanaklarına bakarken gözlerim yaşardı. Onu hayatta bulmak içimi öyle ferahlatmıştı ki kalbim bunu güç bela kaldırıyordu.

“Mavi ve kırmızı renkli tuhaf ateş sağ olsun,” dedim. Tory’nin gözleri genişledi.

“Sen de mi aynı büyüyü kullandın?” dedi şaşkınlıkla. Cevabı orada saklıymış gibi avuçlarına baktı. “Normal bir ateşe benzemiyordu.”

Tory ondan bir açıklama bekliyormuşçasına Orion’a dönerken omzumu onunkine yasladım, etkisi geçen adrenalin hâlâ uzuvlarımı titretiyordu.

Profesör başını iki yana salladı. “Ben de ne olduğunu bilmiyorum ama Nemfleri öldürecek kadar güçlüydü. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye...” Sözünü yarım bırakıp Darius’un doğrulmasına yardım etti. Vâris’in bakışları Tory’yle aramda gidip geldi, gözleri karardı.

“Değerinizi kanıtladınız.” Sesinde ufacık bir nezaket yoktu. Aksine, onu tanıdığımdan beri ilk kez tedirgin olduğunu hissediyordum. Yeni keşfettiğimiz bu güç başımı döndürdüğü kadar çok da doğal gelmişti. Başından beri içimde bir yerde yaşıyordu sanki.

Etrafımdaki yıkıma, havada uçuşan akkorlara baktım, etrafımızdan yükselen acı dolu iniltileri dinledim. Kaç kişinin öldüğünü, Nemflerin ne kadar büyü çaldığını kim bilebilirdi?

Arkadaşlarımın hepsinin iyi olduğunu bilememek dayanılmazdı.

“Neden bize saldırdılar?” diye fısıldadım. Nedeni ne olursa olsun yardım etmek için elimden geleni yapmaya hazırdım.

Orion etrafına baktı, çenesi gergin, gözleri kapkaraydı. “Solaria’nın en seçkin Faelerinin çocuklarına saldırdılar. Bana kalırsa nedeni çok açık. Nemfler bize resmen savaş açtı.”

YAZARIN NOTU

Şşş, galiba Washer'ın bağcıklı deri pantolonunun gıcırtısını duyuyoruz. Elimizi çabuk tutsak iyi olacak, içeri dalıp iyi misin diye bakma bahanesiyle seni köşeye sıkıştırmasını istemeyiz.

iyisin, değil mi?

Felaketler ölümsüz ruhunu temellerinden sarsmadı, değil mi? Güzel güzel. Sadece emin olmak istedik. Madem iyisin o zaman seriyi okumaya devam etmelisin. Çünkü çok daha büyük felaketler seni bekliyor. Duyduğumuza göre Washer da yakın zamanda bir yere gitmeyecekmiş. Üçüncü kitap için seni çok bekletmeyeceğiz. Yeşil pullu pislik bir Ejderhaya (Lionel'ı kastediyoruz) âşık olup ağzına gelen her türlü küfrü savurarak kitabı odanın diğer ucuna fırlatmadan önce yazdıklarımıza ne kadar tahammül edebileceğine bakarsın. Bunu yaptıktan sonra köpeğini/babanı/bebeğini/eşini ya da sevgilini/pence-renden içeriye meraklı bakışlar atan komşunu korkutur ya da kedinin yargılayıcı bakışlarına maruz kalırsan suçu bize atma ama. (Kedin yoksa endişelenme, her kitap sevdalısının yakında çevresinde onu sessizce yargılayıp hemen ardından kafasını çevirerek kendi kıçını yalamaya koyulan bir kedi mutlaka vardır.)

Okumaya devam et, canımcım. Yumuşacık kuzuların, usul usul sallanan karahindibaların ve yemyeşil otlakların ötesindeki harabeler keşfedilmeyi bekliyor.

Sevgiler,
Susanne ve Caroline